

Ю НЕСБЬО ФАНТОМ

Част 9 от „Случаите на инспектор Хари Хуле“

Превод от норвежки: Ева Кънева, 2014

chitanka.info

*Тази книга е издадена с финансовата
помощ на НОРЛА.*

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Отчаяните писъци я зовяха да побърза. Вклиняваха се като копия в съвкупността от звуци, долитащи от центъра на Осло: нескончаемо ръмжене на автомобилни двигатели, далечен вой на сирена, който ту се усилваше, ту заглъхваше, звън на църковни камбани. По това време, надвечер, тя излизаше на лов за храна.

Сега подуши кухненския под, застлан с мръсен линолеум. Бързо разпозна миризмите и ги разпредели в три категории: ядливи, опасни и без отношение към оцеляването. Кисела миризма от цигарена пепел; сладникав дъх от памук, напоен с кръв; горчиви изпарения от капачка на бутилка бира „Рингнес“. Летливи молекули сяра, селитра и въглероден оксид се процеждаха от празна метална гилза от патрон калибър 9/18 мм, познат още като „Малаков“^[1] по името на пистолета, за който първоначално е бил предназначен. Струйка дим се виеше от угарка на цигара с жълт филтър. Върху черната хартия величествено бе разперил крила руският двуглав орел. Тя причисляваше тютюна към ядливите неща. Усети и миризма на алкохол, кожа, мазнина и асфалт. Обувка. Подуши я. И установи, че не се дъвче толкова лесно като якето в гардероба, дето миришеше на бензин и на гниещото животно, от което беше ушито. Гризачият ѝ мозък се съсредоточи да измисли как да преодолее препятствието отпред. Беше опитала и от двете страни. Как ли не се мъчи да промуши двайсет и пет сантиметровото си тяло с тегло не повече от половин килограм, но не успя. Препятствието лежеше настрани, с гръб, опрян в стената, и препречваше достъпа до леговището и осемте ѝ новородени. Слепи и голи, те пицяха все по-силно за цицките ѝ. Планината от месо миришеше на сол, пот и кръв. Беше човек. Все още жив човек; въпреки пронизителните писъци на прегладнелите ѝ рожби чувствителните ѝ уши доловиха слабите удари на сърцето.

Боеше се, но нямаше друг избор. Инстинктът да нахрани малките надделяваше над всички опасности, всички трудности, всички други съображения. Вдигна нос в очакване нещо да ѝ подсказе правилното решение.

Църковните камбани биеха с ритъма на човешко сърце: раз, два, три, четири...

Тя оголи зъби.

Юли. По дяволите. Не е ли срамота човек да пукне точно през юли? Наистина ли бият камбани, или в шибаните куруми е имало халюциноген? Е, всичко приключва дотук. Всъщност каква е разликата къде и кога идва краят? Тук или там, по-рано или по-късно. Но наистина ли заслужавам да умра точно през юли? Докато пеят птици, подрънкват бутилки, от река Акершелва звънти смях, а отвън лъха лятно щастие. Толкова ли се провиних, та да пукясам на пода в инфектирана наркоманска бърлога с дупка в тялото, от която изтичат животът, секундите и спомените за довелото ме тук? Всички малки и големи неща, съвкупността от случайности и наполовина взети решения; това ли съм аз, това ли е всичко, това ли е животът ми? Нали уж кроях планове? А какво остана — пликче с прах, тъп виц, толкова кратък, че имам време да го разкажа, преди проклетата камбана да млъкне най-сетне. О, шибани огнехвъргачки! Да бяха ме предупредили, че ще боли така. Там ли си, татко? Не си отивай почакай да чуеш вица. Казвам се Густо. Навърших деветнайсет. Ти си бил мухльо, изучукал някаква курва, и девет месеца по-късно съм се пръкнал аз. Преди да се науча да казвам „татко!“, сте ме дали за осиновяване. В дома на новите ми родители вършех поразия след поразия, а те продължаваха да ме загръщат все по-усърдно в задушавачното одеяло на загрижеността си и да ме питат от какво имам нужда, та да се успокоя. Искаш ли шибан сладолед от машина? Нямаха представа, че подобните на мен и теб трябва да се изтребват забавно, все едно са вредители, защото пожелат ли ни, започваме да сеем зарази и поквара и се множим по-обилно от плъхове. Сами са си виновни. Но такива като тях също искат разни неща. Всички искат. На тринайсет за пръв път го видях в погледа на „майка“ ми. Прозрях желанията ѝ. „Колко си красив, Густо“. Беше влязла в банята. Не бях заключил вратата и не бях пуснал душа, та да я предупредя. Тя се застоя секунда по-дълго от приличното. Засмях се, защото разбрах. Ето какъв е моят талант, татко: отгатвам хорските щения. От теб ли съм го наследил? И ти ли си бил такъв?

Щом тя излезе, се погледнах в голямото огледало. Не беше първата, от която чувах колко съм красив. Развивах се по-бързо от другите момчета на моята възраст. Бях висок, строен, широкоплещест, мускулист. С лъскава черна коса, високи скули, правилна, волева брадичка, голяма чувствена уста с пълнокръвни женствени устни. Със смугла, гладка кожа и кафяви, почти черни очи. Един съученик ми лепна прякора Кафявия плъх. Казваше се Дидрик или нещо подобно. Искеше да стане концертен пианист — това си го спомням със сигурност. Тогава бях на петнайсет. „Кафявия плъх не може дори да чете като хората“, обяви веднъж той на всеослушание.

Засмях се. Знаех защо ме унижи. Знаех какво иска. Беше тайно влюбен в Камила, а тя — в мен, но не тайно. На един купон обарах какво има под пуловера ѝ. Впрочем то хич не беше много. Бях се похвалил пред две момчета, Дидрик явно беше чул и бе решил да ме подреди. Не че толкова държах да се пиша отворко, но не исках да ме натика сред мижитурките. Затова отидох при Туту в рокерския клуб. Вече бях започнал да пласирам за тях в училище и обясних, че за да си върша добре работата, е нужно да всявам респект. Туту се ангажира да „посъветва“ Дидрик. По-късно Дидрик така и не обясни как си е прищипал двата пръста под горната панта на мъжката тоалетна, но повече не ме нарече кафяв плъх. И — правилно! — не осъществи мечтата си да стане пианист. Мамка му, как боли! Не, не ми трябва утеха, татко, трябва ми още един куршум. И ще напусна този свят съвсем мирно и тихо, обещавам. Ето, камбата пак заби. Татко?

[1] Така е у писателя. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

На летище „Гардермуен“, Осло, приближаваше полунощ, докато самолетът от Банкок, полет SK-459, рулираше по пистата към определеното за него място до изход 46. Торд Шулц, командирът на полета, натисна докрай спирачката и летателният апарат, „Еърбъс“ 340, спря. Шулц изключи подаването на гориво. Металическото свистене на реактивните двигатели постепенно се превърна в добродушно бръмчене, а не след дълго напълно заглъхна. По силата на дългогодишен навик Торд Шулц веднага погледна часовника. От кацането минаха три минути и четирийсет секунди. Пристигаха с дванайсет минути по-рано от разчетното време. Заедно с втория пилот се заеха да попълват контролната карта, защото самолетът щеше да изкара нощта на стоянката за престой. С целия си товар. Шулц разгърна папката с бордния журнал. Септември 2011. Банкок го изпрати с дъжд и зноен въздух. С такова нетърпение бе чакал да се прибере у дома и да се наслади на първите прохладни есенни вечери. На света няма по-хубаво място от Осло през септември. Командирът попълни графата за неизразходен керосин в горивния отчет. Случвало му се бе да му искат обяснения за преразход на гориво — след полети от Амстердам или Мадрид, когато бе летял с по-висока скорост от икономически изгодната и бе изразходил керосин за хиляди крони, та да стигне навреме. След няколко такива полета началникът на пилотския състав го привика за обяснение.

— Закъде бързаше? — нападна го той. — Пътниците на борда не са имали прекачвания!

— Най-точната самолетна компания на света — цитира под нос Торд Шулц лозунга от рекламата.

— Икономически най-закъсалата самолетна компания на света! Това ли е обяснението ти?

Тогава Торд Шулц само сви рамене. Нямахше как да признае истината: бе настъпил газта, за да може самият той да стигне навреме за полета до Берген, Тронхайм или Ставангер. Защото Торд Шулц

държеше именно той, а не някой от колегите му, да пилотира самолета по този маршрут.

Беше прекалено стар и се очертаваше единствено да го смърят. Освен това през дългата си кариера не бе допускарал сериозни грешки, разчиташе на безусловната подкрепа от профсъюза, а и само след няколко години навършваше петдесет и пет и щеше да се пенсионира. Торд Шулц въздъхна. За тези няколко години му предстоеше да поправи нещата, та да не свърши като най-закъсалия пилот на света.

Подписа бордовия журнал, стана и излезе от пилотската кабина, за да покаже на пасажерите ослепителнобелият си зъби и загорялото си лице. С тази усмивка ги уверяваше, че е самият мистър Безопасност. Пилот. Професионалното звание, което някога го издигаше на пиедестал в очите на хората. Безброй пъти бе наблюдавал как, споменавайки магическата дума „пилот“, тутакси израства в очите на жени и мъже, стари и млади, до един подвластни на харизмата, на небрежния му хлапашки чар, но възхитени и от хладнокръвната съобразителност и решителност, от изключителния интелект и смелостта на летеца, който дръзва да пребори физичните закони и изконните човешки страхове. Това обаче се превърна в отживелица. Сега го третираха не по-различно от автобусен шофьор и го питаха колко струват най-евтините билети до Лас Палмас и защо неговата компания не предлага място за краката колкото „Луфтханза“.

Да вървят по дяволите. Всички!

Торд Шулц застана до изхода, където стюардесите вече се бяха строили, изопна гръб и се усмихна.

— *Welcome back, Miss*^[1] — обърна се той към една от пътничките на тексаския си американски, усвоен в летателната школа в Шепърд.

В отговор получи признателна усмивка. До неотдавна една усмивка на Шулц в залата за пристигащи стигаше да си уговори среща с жена. Неведнъж се бе възползвал от чара си. От Кейп Таун до Алта. Жени. Ето там се коренеше проблемът. И решението. Жени. Още и още. Все нови и нови. А сега? Косата му оредя и добре че фуражката скрива пораженията, а униформата, ушита по мярка, подчертава стройната му фигура и широките му рамене. Навремето не одобриха Шулц за пилот на изстребител и той отдаде неуспеха си именно на високия си ръст. Наложил се да се задоволи с транспортния „Херкулес“ — небесния товарен кон. Вкъщи обясни, че висок пилот като него не

можел да се смести в кабината на „Старфайтър“ — F-5 и F-16. В тези самолети се побирали само джуджета. Всъщност истината беше друга: Шулц не удържа натиска на конкуренцията. Тялото му не носеше никаква вина. Винаги бе отговаряло на изискванията. През годините успя да запази в прилично състояние единствено тялото си. Само то не се разпадна. Семейството, приятелите — всичко отиде по дяволите. Как го допусна? Къде беше, докато това се случваше? Вероятно в хотелска стая в Кейп Таун или Алта със смръчка кокаин в носа, за да си възвърне половата мощ, потисната от изпития в бара алкохол; зает да чука някоя *not-welcome-back-Miss*, опитвайки се да притъпи усещането, че е безнадеждно разочарован от себе си.

Погледът на Торд Шулц спря върху мъж, задаващ се по пътеката между седалките. Вървеше с наведена глава, но въпреки това се извисяваше над останалите пътници. Строен, широкоплещест — не по-зле сложен от Шулц. Късоподстриганата му руса коса стърчеше като четка. Изглеждаше малко по-млад от Шулц, норвежец на вид, но не приличаше на турист, завърнал се в родината, а по-скоро на експерт, защото лицето му имаше приглушения, почти сивкав загар, който светлокожите придобиват след продължителен престой в Югоизточна Азия. Кафявият му ленен костюм, без съмнение ушит по поръчка, му придаваше сериозен, солиден вид. Бизнесмен? Твърде вероятно, но явно доста посредствен, щом пътува в икономична класа. Ала причината погледът на Торд Шулц да спре точно върху този мъж не беше нито костюмът, нито ръстът му, а сърповидният белег: започваше от левия ъгъл на устата и стигаше почти до ухото. Все едно на лицето му бе застинала зловеща драматична усмивка.

— *See you.*

Торд Шулц се стъписа и преди да успее да отговори на поздрава, мъжът го подмина. Дрезгавият глас и кървясалите очи подсказваха, че току-що се е събудил.

Всички пътници слязоха. Миниван с почистващия персонал вече чакаше на пистата, когато членовете на екипажа дружно напуснаха борда. Торд Шулц забеляза, че от вана пръв изскочи дребен набит руснак и бързо припна по трапа. На гърба на светлоотразителната му жилетка пишеше „Солокс“ — името на фирмата.

See you.

Докато вървеше по коридора към стаята за предполетна подготовка на екипажа, Торд Шулц си преповтори наум фразата.

— Ти нямаше ли още една чанта? — попита една от стюардесите и посочи куфара му на колелца.

Шулц не си спомняше името ѝ. Мия? Мая? През миналия век я беше изучава по време на кратък престой в чужбина. Или бъркаше?

— Не — отвърна ѝ той.

See you. Как да го тълкува: „ще се видим пак“ или „виждам, че ме гледаш“?

Минаха покрай паравана пред стаята за предполетна подготовка, където правилникът изискваше да се проведе митническа проверка. В деветдесет и девет процента от случаите обаче столът зад преградата беше празен. Никога — нито веднъж за трийсетгодишния му стаж в тази самолетна компания — не му се бе случвало да го спрат за проверка.

See you.

Виждам те? Виждам кой си?

Торд Шулц побърза да влезе в стаята.

Както обикновено Сергей Иванов слезе от минивана още щом спряха до „Еърбъс“-а, и хукна по трапа към опразнения самолет с прахосмукачка в ръка. Шмугна се в пилотската кабина и заключи. Нахлузи си латексовите ръкавици чак до първите щрихи на татуировките, вдигна капака над контейнера на прахосмукачката, отвори шкафчето на командира, извади оттам малка чанта „Самсонайт“, дръпна ципа, вдигна металния панел от дъното и провери дали четирите бели „тухли“ от по един килограм са си на мястото. После пхна чантата в прахосмукачката между маркуча и голямата торбичка за прах, която се бе погрижил да изпразни, щракна обратно капака, отключи пилотската кабина и включи прахосмукачката. За всичко това му трябваша едва няколко секунди.

Екипът почисти салона, всички слязоха от самолета, натовариха светлосините чували със смет в багажника на минивана и се върнаха в залата. Преди да затворят летището за през нощта, се очакваше да кацнат и да излетят още само няколко самолета. Иванов надникна над рамото на Йени, ръководителката на смяната. Плъзна поглед по

списъците с очаквания час на пристигащи и заминаващи полети. Нямахме закъснения.

— Ще поема Берген на 28-и — обяви Сергей с отчетлив руски акцент.

Поне говореше норвежки. Негови сънародници, живеещи тук от десетилетие, още ползваха само английски. Но когато Сергей пристигна тук преди две години, свако му най-недвусмислено му заяви, че задължително ще трябва да научи норвежки. „Като те гледам, и ти като мен бързо усвояваш езици“ — прибави за утеха той.

— За 28-и вече съм предвидила човек — отвърна Йени. — Ти изчакай Тронхайм на 22-и.

— Ще поема Берген — настоя Сергей. — Ник да вземе Тронхайм.

— Както искаш — съгласи се Йени. — Само не се преработвай, Сергей.

Той седна на стол до стената и предпазливо се облегна. Кожата между лопатките още го болеше. Норвежкият татуировчик гледаше изцяло да се придържа към рисунките, изпратени на Сергей от Имре, татуировчика от тагилския затвор. Остана обаче още работа. Сергей се замисли за татусите по телата на Андрей и Пьотър — помощниците на свако му. Бледите сини линии по кожата на двамата казаци от Алтай разказваха за драматичен живот и велики подвизи. Сергей също бе записал в актива си геройска постъпка, с която да се похвали: убийство. Е, дребно убийство наистина, но иглата и мастилото го увековечиха върху тялото му под формата на ангел. А най-вероятно предстоеше още едно убийство. Този път голямо. „Ако необходимото стане наистина необходимо“, уточни свако му и го предупреди да се намира в готовност, да се упражнява с ножа. Очаквало се да пристигне мъж — така се изрази свако му. Не било сигурно, но много вероятно.

Сергей Иванов погледна ръцете си. Още не беше свалил латексовите си ръкавици. Задължителна част от работното му облекло, те предотвратяваха и оставянето на издайнически отпечатъци, които да го разобличат при неблагоприятен развой на събитията. По време на процедурата ръцете му дори не трепваха. Вършеше я от толкова години, че от време на време се налагаше да си припомня рисковете, за да не се отпусна. Надяваше се ръцете му да останат толкова спокойни и когато настъпи часът да свърши необходимото — *то, что нужно*;

когато ще покаже, че заслужава татуировката, чиято рисунка вече беше поръчал. Представи си как ще си разкопчае ризата вкъщи, в Тагил, в присъствието на всички братя урки, и ще им покаже новите си татуировки, които ще говорят сами по себе си. А той ще стои безмълвен. Ще види в очите им, че той вече не е Малкия Сергей. От седмици споменаваше във вечерните си молитви незнайния очакван мъж. Молеше се необходимото да стане наистина необходимо.

По подвижната радиостанция помолиха служител да се яви да почисти самолета за Берген.

Сергей стана и се прозина.

В тази пилотската кабина му предстоеше още по-проста процедура.

Да отвори прахосмукачката и да пъхне пратката в шкафчето на командира.

По трапа се размина с екипажа. Сергей Иванов старателно избегна погледа на щурмана. Видя, че онзи носи същия куфар на колелца като Шулц: „Самсонайт Аспайър ГРТ“. В същия червен цвят. Липсваше само малката червена чанта, която можеше да се закрепят отгоре. Двамата не знаеха нищо един за друг: нито какви причини са ги тласнали към това „занимание“, нито от каква среда произлизат, нито дали имат семейство. Единственото свързващо звено между Сергей, Шулц и щурмана бяха номерата на нерегистрираните им мобилни телефони, купени от Тайланд, които да използват за есемеси, ако в графика настъпят промени. Сергей дори се съмняваше дали Шулц и щурманът знаят един за друг. Андрей подаваше само най-необходимата информация на сътрудниците си. Затова Сергей не знаеше какво се случва с пакетите. Но се досещаше, разбира се. Защото, когато щурман, извършващ вътрешен полет между Осло и Берген, слезе на летището, никой не го проверява. И щурманът необезпокояван отнася багажа си в хотела в Берген, където екипажът ноцува. Дискретно почукване на вратата на хотелската му стая посред нощ — и четири килограма хероин веднага преминават в ръцете на друг собственик. Макар новата дрога, наречена виолин, да свали цената на хероина, на улицата той вървеше по 250 крони за единична доза. Хилядарка за грам. Ако стафът — вече съдържащ примеси — се разредаше допълнително — цената на цялата пратка скачаше до осем милиона крони. Сергей все пак можеше да смята: подхвърляха му

трохи от голямата софра. Но знаеше и друго: ще заслужи по-голяма част от пая, когато свърши необходимото. Със спечеленото ще си купи къща в Тагил, ще си намери сибирска девойка, а когато родителите му остаряят, ще дойдат да живеят при тях.

По възпалената кожа между лопатките му пропълзя приятен гъдел.

Сякаш цялото му тяло тръпнеше в очакване на предстоящото.

[1] Welcome back, Miss (англ.) — Заповядайте отново, госпожице.
— Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Мъжът в ленения костюм слезе от скоростния влак на Централната гара в Осло. Явно през изминалия ден слънцето бе огрявало родния му град, защото въздухът още се усещаше топъл и приятен. Мъжът, с почти смешно малка кожена чанта в ръка, бързо излезе през южния изход от гарата. Навън сърцето на Осло — което според някои изобщо не съществувало — биеше в нощен режим. Няколкото автомобили в кръговото кръстовище до светофара поеха един по един на изток към Стокхолм и Тронхайм, на север към други квартали или на запад към Драмен и Кристиансан. И по големина, и по форма светофарът напомняше бронтозавър — загиващ гигант, чието място щяха да заемат жилищни и офис сгради в новия великолепен квартал на Осло с новата великолепна сграда на Операта. Мъжът спря и вдигна очи към белия айсберг^[1], разположен между светофара и фиорда. Сградата си извоюва редица архитектурни отличия по цял свят. Чуждестранни туристи се стичаха в Осло да разгледат италианския мраморен покрив, скосен към морето. Светлината от големите прозорци на сградата бликаше със силата на озаряващото я лунно сияние.

„Определено е подобрение“ — помисли си мъжът.

Пред себе си виждаше не бъдещия нов квартал, а миналото. Защото тук някога се помещаваше така нареченото „стрелбище“ на Осло — територията на наркоманите. Забиваха спринцовки в телата си и язدهа опиянението си зад порутена казарма, която едва прикриваше тези изгубени деца на норвежката столица и спускаше параван между тях и нищо неподозиращите им, добронамерени родители със социалдемократически убеждения. Подобрение... Пропадането им в ада щеше да премине сред по-красив градски пейзаж.

От три години не се беше връщал тук. Всичко се бе променило и същевременно си течеше постарому.

Седяха на затревената площ между гарата и шосето — все така друсани като едно време. Някои лежаха по гръб със затворени очи, сякаш слънцето им блестеше твърде силно в очите, други клечаха в

търсене на читава вена, трети се бяха превили с подкосени колене и се чудеха идват ли насам, или си тръгват.

Същите лица. Не онези живи мъртъвци, които преди три години се мотаеха тук: те отдавна лежах под земята. Лицата — лицата бяха същите.

Тръгна нагоре по улица „Толбю“. Понеже причината да се върне имаше връзка с наркоманите, той се опита да си изгради впечатление: дали за тези три години са се увеличили, или са намалели. Забеляза, че по „Плата“ отново се вихри търговия. Малкият, боядисан в бяло, асфалтов четириъгълник от западната страна на предгаровия площад някога представляваше норвежкият аналог на Тайван — зона за свободна търговия с наркотици, създадена от властите с цел да държат под око случващото се там и да предотвратят зарибяването на нови клиенти.

Но постепенно търговията се разрасна, „Плата“ разголи истинското лице на Осло — един от европейските градове с най-високо потребление на хероин — и мястото се превърна в туристическа атракция.

Статистическите данни за продажбата на хероин и за фаталните случаи на предозирание отдавна петнях името на норвежката столица, но „Плата“ лепна несравнимо по-голямо позорно клеймо. Вестниците и телевизията засипаха страната със снимки и кадри на дрогирани младежи — зомбита, бродещи посред бял ден из центъра на Осло. Срещу политиците заваляха ожесточени упреци. „Недостатъчно програми за лечение“, „Затворническите присъди фабрикуват наркозависими“, „Новото класово общество ражда престъпни банди и превръща емигрантските среди в инкубатори на наркомани“, размахваха пръст левите, докато десните държаха властта.

„Незадоволително полицейско присъствие“, „Прекалено лесен достъп до бежански статут“, „Седем от десет затворници — чужденци“ — тръбяха гръмогласно десните по време на лявото управление.

След серия от безславни отстъпления накрая градските власти в Осло прибягнаха до неизбежното. Решиха да се пощадят. Да заметат проблема под килима. Да затворят „Плата“.

Мъжът в ленения костюм видя как някакъв тип с екипа на футболния отбор „Арсенал“ в традиционните бяло и червено стои на

стъпало пред четирима души, пристъпващи нервно от крак на крак. „Топчията“ проточи врат като кокошка и рязко завъртя глава наляво-надясно. Главите на останалите четирима обаче не помръдваха. Взираха се неотлъчно в мъжа с футболния екип. Явно дилърът изчакваше да се събере пълен отбор за „среща“ — поне петима, а вероятно и повече. После щяха да му платят, а той — да ги заведе при дрогата: зад ъгъла или в някой заден двор, където чака партньорът му. Пласьорите следваха твърда схема: куриерът никога не взема пари, а касиерът никога не носи у себе си дрога. Така затрудняваха полицията да събере убедителни доказателства срещу всеки от тях, че участват в разпространение на наркотици. И все пак мъжът в ленения костюм се учуди, защото този метод отдавна остаря — използваша го през осемдесетте и деветдесетте години. Преди да напусне Осло, знаете, че понеже полицаите вече не пипат уличните пласьори, продавачите на наркотици изобщо не си правят труда да прилагат гореописаната усложнена схема, а направо искат от клиентите да се разплащат с тях на улицата: в едната ръка държат парите, в другата — стоката. Дали пък полицаите не са подновили практиката да арестуват дилърите на улицата, запита се мъжът.

Отнякъде се появи велосипедист в спортен екип: каска, оранжеви очила, фланелка от проветрива материя в сигнални цветове. Изпод прилепналите шорти изпъкваша силни мускулести бедра, а велосипедът изглеждаше скъп. Вероятно затова колоездачът не го остави, а го взе със себе си, когато, заедно с останалите от „отбора“, тръгнаха след „топчията“ и заобиколиха сградата. Всичко се бе променило и същевременно си течеше постарому. И все пак сякаш бяха понамалели. Или не?

Проститутките на ъгъла на улица „Шипер“ започнаха да му подвикват на долнопробен английски — „Hey, baby!“, „Wait a minute, handsome!“^[2]. Той само поклати отрицателно глава. И сякаш мълвата за неговото целомъдрие — или безпаричие? — изпревари хода му, защото жриците по-нагоре по улицата изобщо не му обърнаха внимание. Едно време проститутките в Осло се обличаха удобно, с дънки и яке. Някога бяха малко на брой: на пазара имаше недостиг на платена любов.

Сега обаче, под влиянието на загрубялата конкуренция, труженичките изкушаваха с по-къси поли, по-високи обувки,

жартиери. Африканките зъзнеха още отсега. „Почакайте да дойде декември“ — помисли си той.

Мъжът навлезе в така наречената Квадратура — едновременния център на Осло. В момента Квадратурата се бе превърнала в асфалтова пустиня, населена с административни сгради и офиси за близо двеста и петдесет хиляди работни мравки, които след четири следобед пъргаво плъпват към домовете си, оставяйки квартала в плен на нощните гризачи. През седемнайсети век крал Кристиан IV заповядал да построят квартала така, че улиците да образуват квадрати — напълно в съзвучие с ренесансовия култ към идеалната геометрична форма. Тогава броят на жителите в Квадратурата се регулирал от пожари. Според слуховете, всяка нощ през високосна година хора, обгърнати от пламъци, бягали между къщите в района и ги огласяли с писъците си. Огнените езици поглъщали свирепо човешките тела и от всяко върху паважа оставала единствено шепа пепел. Успееш ли да гребнеш малко пепел от земята и да я изядеш, преди вятърът да я е разнесъл, къщата ти никога няма да се подпали. Заради постоянно дебнещата опасност от пожари Кристиан IV наредил да направят улиците широки — но все пак съобразени със стандартите в бедния тогава град — и да построят сградите от материал, нетрадиционен за Норвегия — тухла.

В една такава тухлена стена се поклащаше отворената врата на бар. Навън стояха неколцина пушачи, а отвътре дънеше нова, танцувална реге версия на „Welcome to the Jungle“^[3] на „Гънс ен’ Роузис“, която се гавреше жестоко с Боб Марли, Аксел Роуз, Слаш и Изи Страдли. Мъжът в ленения костюм спря пред протегнатата ръка.

— Да ти се намира огънче?

Закръглена дама с пищен бюст, видимо прехвърлила трийсет и пет, го гледаше предизвикателно, докато цигарата подскачаше подканящо между яркочервисаните ѝ устни.

Мъжът повдигна вежда, забелязвайки, че приятелката ѝ се подсмивва с димяща цигара в уста. Едрогърдата мадама също се засмя и направи крачка настрани, защото залитна застрашително.

— По-бързичко, де — продължи тя на сьорланския диалект на кронпринцесата^[4].

Мъжът беше чувал за проститутка в Осло, която се гримирала и обличала като Метс-Марит и дори умеела да имитира говора ѝ. Тази

особа добила огромна популярност и натрупала цяло състояние. Вземала пет хиляди крони на час, а в цената влизал и пластмасов скиптър, който клиентът можел да използва според предпочитанията си.

Мъжът понечи да продължи, но жената хвана ръката му, наведе се напред и го облъхна с дъха си на червено вино:

— Изглеждаш огън-момче. Ще ми дадеш ли... огънче?

Той обърна към нея другата половина от лицето си. По-грозната. Когато видя белега от Конго, който разсичаше бузата му от устата до ухото, по-грапав от неотгъпкана пътека, жената потръпна и пусна ръката му.

От бара закънтя ново парче: *Come as you Are*^[5] на „Нирвана“. В оригиналната версия.

— Хашиш?

Гласът изхриптя от някакъв двор, но мъжът нито спря, нито се обърна.

— Спийд^[6]?

От три години не беше посягал към наркотик и нямаше никакво намерение да го прави.

— Виолин?

Това последното — най-малко от всичко.

Пред него на тротоара младеж се беше спрял с двама дилъри, говореше и жестикулираше. Докато мъжът в ленения костюм ги подминаваше, младежът прикова в него сивите си изпитателни очи. Поглед на полицай, помисли си мъжът, наведе глава и пресече улицата. Вероятно прекаляваше с мнителността. Едва ли толкова млад полицай би го познал.

Ето го и хотела: „Леон“.

В тази част на улицата почти нямаше хора. На отсрещния тротоар, под улична лампа, Хари видя как колоездачът с оранжевите очила помага на друг велосипедист, също в професионална екипировка, да си инжектира наркотик във врата.

Мъжът в ленения костюм поклати глава и плъзна поглед по фасадата отпред.

От прозорците на четвъртия — и последен — етаж висеше неизменният транспарант, посивял от полепнала мръсотия, с рекламата

„400 крони за цяло денонощие!“. Всичко се бе променило и същевременно си течеше постарому.

На рецепцията на „Леон“ имаше нов администратор: младо момче. То поздрави мъжа в ленения костюм с изненадващо приветлива усмивка и неочаквано — като за служител в такъв хотел — доверчив вид. Приветства госта с „welcome“ без капка ирония в гласа и го помоли за личен документ. Гостът предположи, че слънчевият загар и лененият костюм му придават вид на чужденец, и подаде на младежа червения си норвежки паспорт с разръфани краища и множество печати. Премного, та животът на притежателя му да се нарече щастлив.

— Благодаря — рецепционистът му върна паспорта, сложи бланка пред него на плота и му подаде химикалка. — Достатъчно е да попълните полетата, отбелязани с отметка.

Регистрационна карта за настаняване в хотел „Леон“, изуми се гостът. Явно някои неща все пак се бяха променили. Хвана химикалката и забеляза, че младежът се взира в средния му пръст — или по-точно в онова, което бе останало от него, след като мъжът го изгуби на възвишението Холменколен. В момента на мястото на липсващата част сивееше матова протеза от титан. Тя, разбира се, не компенсираше изцяло загубата, но оказваше опора на показалеца и безименния пръст, та ръката да функционира нормално при захващането на предмети. Протезата, изработена по-къса от изгубения пръст, не възпрепятстваше ежедневните занимания на притежателя си. Единственият недостатък произтичаше от необходимостта да обяснява кой е източникът на метал, задействащ детектора при всяка летищна проверка.

Мъжът написа малкото си име и фамилията си срещу *First Name* и *Last Name*.

Date of Birth.

Попълни и рождената си дата. Преди три години, когато напусна Норвегия, приличаше на съсухрен старец и никой не би повярвал, че едва е прехвърлил четирийсетте. Сега изглеждаше напълно в съответствие с възрастта си. По време на отсъствието си се бе подложил на строг режим: физически упражнения, здравословна храна, достатъчно сън и — разбира се — стопроцентово въздържание от алкохол и наркотици. Предприе го не за да се подмлади, а за да

оцелее. Пък и му харесваше. Всъщност винаги бе обичал строго определената програма, дисциплината, реда. Тогава защо досегашният му живот все бе протичал в хаос и гибелно саморазрушение, защо всичките му връзки приключваха неуспешно, защо живееше само в промеждутъците, разделящи един мрачен период на делириум от следващия? Празните полета го гледаха въпросително от листа. Но бяха прекалено тесни да поберат отговорите, които изискваха.

Permanent Address.^[7]

Апартаментът на улица „Софие“ вече имаше нови собственици. Къщата на родителите му в квартал „Опсал“ — също.

Предвид настоящата му професия, наличието на постоянен официален адрес криеше сериозни рискове. Затова той вписа онзи адрес, който посочваше и в други хотели: „Чунгкинг Меншън“, Хонконг. Всъщност не излъга.

Profession.

Убийства. Не го написа. Срещу полето липсваше отметка за „задължително“.

Phone Number.

Попълни фиктивен номер. Знаейки мобилния ти телефон, могат да следят и разговорите ти, и местонахождението ти.

Phone Number Next of Kin.

На най-близкия човек? Кой семеен мъж, отседнал в „Леон“, ще посочи доброволно номера на съпругата си? От всички хотели с подобна слава в Осло „Леон“ се доближаваше най-много до определението за „бордей“.

Рецепционистът явно прочете мислите му:

— Номерът ни трябва само в случай че се почувствате зле и се наложи да повикаме близък.

Хари кимна. Ясно — ако прелюбодеецът получи инфаркт по време на акта.

— Оставете полето празно, ако нямате...

— Нямам — прекъсна го Хари, докато се взираше в написаното.

Най-близък човек. Сецаше се единствено за Съос — сестра му, която страдаше от, както сама се изразяваше, „частичен синдром на Даун“, но винаги се бе справяла с живота по-успешно от батко си. Освен Съос не му останаха други близки. Наистина никакви. Но бланката изискваше да посочи поне един.

Срещу „начин на плащане“ отбеляза „в брой“, подписа се и подаде бланката на рецепциониста. Младежът бързо я прегледа. И Хари забеляза, че най-сетне тя се появи: мнителността.

— Значи вие сте... Хари Хуле?

— Проблем ли е?

Момчето поклати отрицателно глава и преглътна.

— Е, ще ми дадете ли ключ? — попита Хари.

— О, извинете! Заповядайте. Стая 301.

Хари взе ключа и проследи как зениците на младежа се разшириха.

— Свако ми... — подхвана момчето с разтреперан глас. — Преди той работеше на рецепцията, хотелът е негов. Разказвал ми е за вас.

— Само хубави неща, предполагам — пошегува се Хари, усмихна се, вдигна малката си пътна чанта и тръгна към стълбището.

— Има асан...

— Не ми понасят — обясни Хари, без да се обръща.

Обстановката в хотела си беше същата: малка, що-годе чиста стая със захабени мебели. Всъщност бяха окачили нови завеси: зелени, твърди, навярно от плат, който не се глади. Гладене... Хари се сети да окачи костюма си в банята и да пусне душа, та парата да изглади гънките по плата. Купи костюма от „Панджаб Хаус“ по Нейтън Роуд за внушителната сума от осемстотин хонконгски долара, но професията му изискваше да инвестира средства в скъпо облекло. Човек в дрипи не внушава респект.

Хари се пъхна под душа. Горещата вода затрополи по кожата му. Излезе от банята гол, отиде до прозореца и го отвори. Намираше се на третия етаж. Стаята му гледаше към задния двор. От друг отворен прозорец се разнесе престорено страстен любовен стон. Хари хвана с две ръце корниза и се отпусна напред. От контейнера долу го лъхна сладникава смрад. Плю и чу как плюнката му улучи хартия сред боклука. После нещо изхрущя — определено не беше хартия, — чу се пукане и зелените завеси се сгромолясаха на пода. Мамка му! Той издърпа корниза — от старите, дървените, с по една „луковица“ от двете страни. И преди се беше счупвал на същото място и го бяха залепили с обикновено тиксо. Хари седна на леглото, дръпна чекмеджето на нощното шкафче. Вътре откри Библия със светлосиня подвързия и шивашки принадлежности: черен конец, намотан около

парче картон, и забучена в него игла. Замисляйки се, прецени, че всъщност предметите са сложени там съвсем предвидливо, та гостите да имат с какво да зашият откъснало се от панталона копче и да прочетат как да получат опрощение на греховете си.

Легна и се вторачи в тавана. Всичко се бе променило и същевременно си течеше постарому... Затвори очи. В самолета не успя да мигне. Объркан от часовата разлика или не, със или без завеси, щеше да заспи. И щеше да сънува същото като всяка нощ през последните три години: тича по коридор, опитва се да се измъкне от оглушителната лавина по петите му, която хищно засмуква всичкия въздух и заплашва да го задуши.

Хари знаеше, че стига да полежи още малко със затворени очи, сънят ще го надвие.

Мислите му постепенно се разлетяха.

Най-близките хора.

За които те е грижа.

Точно затова се върна.

Сергей шофираше по Е6 към Осло. Копнееше за леглото в апартамента си в предградието Фюрюсе. Гледаше да не превишава сто и двайсет километра в час, макар че по това време — в малките часове на нощта — по магистралата почти не се движеха автомобили. Мобилният телефон звънна. Онзи мобилен телефон. Андрей се обади съвсем за кратко да съобщи, че е говорил с Атамана^[8] — така той наричаше свакото на Сергей. След като приключиха разговора, Сергей не можа да се стърпи. Натисна газта. Закрещя от възторг. Мъжът беше пристигнал! Сега, тази вечер. Беше тук! Андрей го предупреди на този етап да не предприема нищо — надяваше се нещата да се оправят от само себе си. Ала раздвижването налагаше необходимостта Сергей да бъде в повишена готовност — и психическа, и физическа; да се упражнява с ножа, да спи достатъчно, постоянно да очаква да се намеси, ако необходимото стане наистина необходимо.

[1] Покривът на Операта в Осло наподобява айсберг, изплувал от фиорда. — Б.пр. ↑

[2] Hey, baby! (англ.) — Здравсти, миличък!; Wait a minute, handsome! (англ.) — Поспри за малко, хубавецо! — Б.пр. ↑

[3] Welcome to the Jungle (англ.) — Добре дошли в джунглата. — Б.пр. ↑

[4] Норвежката кронпринцеса, Метс-Марит (р. 1973 г.), е съпруга на норвежкия престолонаследник Хокон Магнус. — Б.пр. ↑

[5] Come as you Are (англ.) — Ела такъв/такава, какъвто/каквато си. — Б.пр. ↑

[6] В наркосредите амфетамините са известни и като спийд (англ.) — скорост. — Б.пр. ↑

[7] Permanent Address (англ.) — постоянно местожителство. — Б.пр. ↑

[8] Атаман — казашки предводител. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Торд Шулц не обърна внимание на тътена от двигателя на самолета, прелетял над сградата, където се бе отпуснал на дивана. Дишаше тежко, а голите му гърди лепнеха. Ехото от удара на желязо в желязо още отекваше между голите стени. Щангата вече висеше на стойката, а калъфът на лежанката лъщеше от пот. От телевизионния екран пред Шулц, Доналд Дрейпър^[1] присвиваше очи срещу цигарения дим и отпиваше от чашата с уиски. Отвън пак се чу рев на самолетен двигател. „Момчетата от Медисън Авеню“ — шейсетте години, САЩ. Жени в читави дрехи. Читави напитки в читави чаши. Читави цигари без дъх на ментол и без филтър. Спомен за времената, когато онова, което не те убива, те е правело по-силен. Торд Шулц си купи само първия сезон и не му омръзваше да върти едни и същи епизоди. Не беше сигурен дали продължението ще му хареса.

Шулц огледа бялата линия върху стъкления плот на ниската масичка и подравни ръба ѝ с идентификационната си карта. Именно с нейна помощ я „начерта“. Тази карта, която закачваше върху горното джобче на капитанската си униформа, му осигуряваше достъп до съоръженията за излитане и кацане, до пилотската кабина, до небето, до заплатата. Тази карта всъщност го превръщаше в това, което е. Разберяха ли с какво се занимава, щяха да му я отнемат — заедно с всичко останало. Затова Торд Шулц „чертаеше“ именно с летищната си идентификационна карта. Тя придаваше известна почтеност на недостойните му деяния.

Утре рано сутринта предстоеше да отлетят обратно за Банкок. Следваха два дни почивка в „Сукумвит Резидънс“. Перфектно. Нещата щяха да се наредят. Колкото по-рано, толкова по-добре. Преносът на стока от Амстердам винаги го беше притеснявал заради прекалено големия риск. След като полицията разкри няколко случая с южноамерикански екипажи, замесени в контрабанда на кокаин до летище „Схипхол“, властите затегнаха контрола. Проверяха пощателно багажа и обискираха всички членове на екипажите без значение за кой авиопревозвач работят. Освен това — според

предишната контрабандна схема — от Торд Шулц се искаше да изнася пратката извън самолета, да я държи в багажа си и да я пренесе на борда, когато по-късно през деня изпълнява вътрешен полет до Берген, Тронхайм или Ставангер. И той нямаше друг избор, освен да стигне навреме за тези полети. Това понякога го принуждаваше да навакства закъснението от Амстердам, като изразходва повече гориво. На „Гардермуен“ в Осло той, разбира се, не напускаше зоната със съоръженията за излитане и кацане и не минаваше през митнически проверки. Понякога обаче се налагаше пратката да престои у него шестнайсет часа, преди да успее да я предаде на получателя. А самият процес по предаването също не преминаваше без риск: автомобили на обществени паркинги, ресторанти с подозрително малко клиенти, хотели с бдителни администратори.

Торд Шулц нави на тръбичка хилядарка, извадена от плика с последния му хонорар. На пазара имаше сламки, специално пригодени за целта, но той не беше тежко пристрастен към наркотиците, какъвто го изкара тя пред бракоразводния адвокат. Подлата кучка му обяснила, че иска да се раздели с Торд, защото не можела да гледа как децата ѝ растат с баща наркоман, на път да „прошмърка“ и дома, и семейството си. Не, не искала развод заради стюардесите, които чукал; за тях вече изобщо, ама изобщо не ѝ пукало. Отдавна се била примирила. Нека възрастта го украти, щом всичко друго се е оказало безсилно. Адвокатът ѝ му постави ултиматум: или тя взема къщата, децата и остатъка от непрофуканото му наследство, или ще съобщят в полицията, че притежава и употребява кокаин. Кучката здраво се беше подковала с доказателства и дори неговият адвокат го предупреди за риска да го осъдят, отхвърли ли сделката, а авиокомпанията да му отнеме разрешителното за летене.

Торд Шулц нямаше друг избор, освен да приеме условията ѝ. Бившата му жена му остави единствено дълговете.

Стана, отиде до прозореца и се загледа навън. Къде се бавят?

Вече действаха по нова схема. Възложиха му да пренесе пакет до Банкок. Един бог знаеше защо. Все едно да внасяш риба на Лофотенските острови, където риболовът е основен поминък. Ала така или иначе, вече бяха изпробвали схемата шест пъти. Досега всичко минаваше напълно безпроблемно.

Съседните къщи светеха, но се намираха на голямо разстояние една от друга. Самотни къщи, помисли си той. Навремето, когато „Гардермуен“ беше военно летище, в тези сгради живееха командири. Еднотипни едноетажни кутии с големи, голи морави отпред. Минимална височина, за да се избегне рискът от сблъсък с прелитащо ниско въздухоплатателно средство; максимално разстояние между отделните сгради, та да не ги обхване пожар, възникнал евентуално след авиационно произшествие.

По време на военната служба живя тук със семейството си. Тогава пилотираше „Херкулес“. Децата играеха на воля и тичаха при хлапетата на колегите му. В съботните вечери мъжете стояха до барбекюто с престилки и аперитиви в ръка. От отворените прозорци на кухните се разнасяха веселите женски гласове на съпругите им, докато приготвяха салата и пиеха кампари. Направо сцена от любимия му филм „Истинските неща“, в който се разказва за седмина астронавти от космическата програма „Меркурий“ и за летеца изпитател Чък Йейгър. Ех, че красиви бяха тези съпруги! И макар тогава да пилотираше само „Херкулес“, беше щастлив, нали? Затова ли се върна тук? Несъзнателно желание да намери обратно пътя към нещо познато? Или да разбере кое се е объркало и да го поправи?

Ето — колата се задаваше. Торд Шулц погледна машинално часовника. Осемнайсет минути след уговорения час, установи той.

Отиде до ниската масичка. Пое си дълбоко въздух, после пак. Допря края на навитата банкнота до долния ръб на лентичката и смръкна праха. Усети щипене по лигавицата. Облиза върха на пръста си, прокара го по останалите частички от праха и го натърка по венците си. Имаше горчив вкус. Някой позвъни на вратата.

Появиха се обичайните двама познати мормони: един нисък и един висок, облечени в костюми като за неделно училище. Изпод ръкавите им обаче се подаваха татуировки. Комбинацията изглеждаше комична.

Предадох му пакета: половин килограм продълговат „салам“. Събираше се точно под металната изтегляща се дръжка на куфара на колелца. След приземяването на летище „Суварнабуми“ в Банкок от Торд Шулц се искаше да пхне пакета в дъното на пилотския шкаф в кабината. От там нататък поемаха други „колеги“ — най-вероятно от наземния персонал.

Когато господин Малчо и господин Крачун за пръв път му отправиха предложението да пренася пратки за Банкок, това му прозвуча напълно идиотски. Никъде по света наркотиците не се продаваха на по-висока улична цена от Осло. Тогава какъв смисъл имаше дрогата да се изнася? Той, разбира се, не им зададе този въпрос. И бездруго нямаше да му отговорят, знаеше го. Просто обясни, че контрабандният внос на хероин в Тайланд се наказва със смърт. Затова поиска да му повишат хонорара.

Те се разсмяха. Първо niskият, после високият. Тогава Торд си помисли, че по-късите разстояния между нервните клетки явно спомагат за по-бърза реакция. Сигурно затова произвеждат пилотските кабинни в изстребителите толкова niskи — за да елиминират дългнести и мудни летци.

С руски акцент niskият обясни на Торд, че не пренасят хероин, а нещо съвсем ново, за което още дори не съществува законова забрана. Шулц полюбопитства защо в такъв случай се налага да пренасят тайно съвсем законен продукт; тогава двамата мормони се засмяха още по-гръмко и го помолиха да не разпитва и да отговори едносрично.

И Торд Шулц отговори с „да“. Прецени обаче и какви последствия би имал евентуалният му отказ.

Оттогава пренесе шест пратки по тази схема.

Торд Шулц погледна новата партида. Беше се замислял дали да не намаже със сапун кондомите и пликчетата за замразяване, в които тъпчеха стоката, но някой го предупреди за уменията на митничарските кучета да разграничават миризмите. Подобни дребни хитрини не можели да ги заблудят. Оставаше му да се осланя на непропускливостта на пликчетата.

Чакаше. Нищо. Той се прокашля.

— *Oh, I almost forgot. Yesterday's delivery...*^[2]

Niskият бръкна във вътрешния си джоб и се ухили злобно. Или пък просто Торд не разбираше хумора на хората от бившия Източен блок. Идеше му да ги заблъска с юмруци; да издуха нефилтриран цигарен дим в лицата им, да изплюе дванайсетгодишно уиски в ушите им. Да им покаже какъв е западняшкият хумор. Но вместо това промърмори „благодаря“ и взе плика. Опипвайки го с пръсти, му се стори тънък. Сигурно банкнотите бяха едри.

После застана до прозореца и проследи как автомобилът се изгубва в мрака. Шумът от двигателя му се удави в рева на „Боинг 737“ — или 600, но при всички случаи NG^[3]. Звучеше по-дрезгаво и по-високо от старите класики. Торд Шулц видя отражението си в прозореца.

Да, прие парите. И щеше да продължава да го прави: да приема не само парите, а и всичко, което животът запраща в лицето му, защото той не беше нито Доналд Дрейпър, нито Чък Йейгър, нито Нийл Армстронг. Той беше Торд Шулц — дългност пилот с натрупани борчове. И проблеми с кокаина. Принуден да...

Следващият прелитащ самолет заглуши мислите му.

Проклети камбани! Виждаш ли ги, татко, така наречените близки над ковчеза ми? По опечалените им мутри се стичат крокодилски сълзи. Густо, циврят те, не можеше ли просто да станеш като всички нас? Не, шибани самодоволни лицемери такива, не можех! Не успях да заприличам на тази разглезена тъпанарка, приемната ми майка, в чиято глава бъкаше от въздух и цветя. Тя си въобразяваше, че всичко ще бъде наред, ако четеш книгите, които трябва, вслушваш се в думите на най-тачения духовен гуру и се тъпчеш с билки. А ако някой спукаше балона на купешката ѝ „мъдрост“, тя неизменно вадеше един и същи коз: „Ами как няма да стане така, като светът ни е изграден върху военно насилие и несправедливост. Хората отдавна вече не живеят в хармония със собствената си същност.“ Нека те откряна за три неща, бейби. Първо: човекът е създаден да воюва, да бъде несправедлив и дисхармоничен. Второ: в нашето малко гнусно семейство нямаше подисхармонична личност от теб. Ти се стремеше да получиш онази любов, която ти бе отказана, и не ти пукаше за любовта, която получаваше. Приемете искрените ми съжаления, Ролф, Стайн и Ирене, но в нейното сърце имаше място само за мен. А това прави третата точка още по-забавна: бейби, никога не съм те обичал, колкото и ти да си мислеше, че заслужаваш моята любов. Наричах те „мамо“ само защото това те радваше, а улесняваше и моя живот. А те оправях само защото ти ми позволяваше, а и не можех да се съдържа. Защото съм си такъв.

Ролф... ти поне не ме караше да те наричам „татко“. Наистина се опита да ме обикнеш, но не успя да надхитриш природата. Осъзна, че и ти — не по-различен от всяко човешко същество — обичаш повече собствената си плът и кръв: Стайн и Ирене.

Когато пред чужди хора обяснявах, че не сте биологичните ми родители, забелязвах обидата по лицето на мама. И омразата по твоето. Не защото определението „приемни родители“ дефинираше единствената ви функция в моя живот, а защото така наранявах жената, която ти — необяснимо защо — обичаше. Според мен ти притежаваш достатъчно почтеност да си дадеш сметка за постъпката си: опиянен от идеализма си, беше решил да отгледаш храненик, но бързо осъзна колко криви излизат сметките. Държавната месечна издръжка не покриваше реалните ми разходи. Ти рано разбра, че съм като малките на кукувицата — излюпен в чуждо гнездо, но лаком за трима. Изяждах не само всичко, което ти обичаше, но и всички твои любими хора. Трябваше да се усетиш и да ме изхвърлиш по-рано от гнездото, Ролф! Та нали ти пръв ме хвана да крада. Започнах с една отмъкната стотачка. Тогава отрекох. Излъгах, че мама ми я е дала. „Нали, мамо? Кажу ми, че ти ми я даде!“ И „мама“ кимна колебливо, със сълзи в очите. Да, точно така било; тя просто била забравила. Следващия път задигнах хилядарка — от чекмеджето на бюрото ти. Ти ми каза, че парите били заделени за ваканцията ни. „Искам ваканцията единствено от вас!“ — креснах аз. Тогава ме удари за пръв път. И сякаш този шамар ти помогна да отприщиш цялата натрупана злоба, защото ти продължи да ме налагаш. Тогава вече те превъзхождах и по ръст, и по фигура, но никога не съм можел да се бия. Не и с пестници и мускули. Аз се сражавам по начина, който ми носи победа. Ти обаче ми нанасяше юмрук след юмрук. И аз разбирах защо. Искаше да обезобразиш лицето ми. Да ми отнемеш най-голямата сила. Но госпожата, която се пишеше моя майка, застана помежду ни. И ти ме нарече Крадльо. То, впрочем, си беше истина. Но след като я изрече, се почувствах длъжен да те смажа, нищожество.

Стайн. Мълчаливият ми батко. Всъщност той пръв прозря използваческата ми природа, но прояви благоразумието да стои настрана. Умният, старателният, интелигентният самотник отиде

да учи другаде веднага щом му се удаде възможност. После се опита да убеди сестричката си Ирене да го последва. Предложи ѝ да завърши гимназия в шибания Тронхайм — смяната на обстановката щяла да ѝ се отрази добре. Мама обаче не одобри плана за евакуацията на Ирене. Мама се правеше на сляпа. Не искаше и да знае.

Ирене. Красивата, прекрасната, крехката Ирене с лунички по лицето. Ти си прекалено добра за този свят. Щеше ли да ме обичаш, ако знаеше? Щеше ли да ме обичаш, ако беше разбрала, че чукам майка ти, откакто навърших петнайсет? Оправях на задна прашка майка ти — препила с червено вино и стенеща от удоволствие — опряна на вратата на тоалетната, на вратата на мазето, на вратата на кухнята, докато шепнех „мамо“ в ухото ѝ, защото това възбуждаше и двамата ни. А тя ми даваше пари и се застъпваше за мен, ако сгафех. Все повтаряше, че ще се възползва от мен, докато остарее и погрознее, а аз срещна хубаво момиче. „Но ти вече си стара и грозна, мамо“ — отвърщах аз, а тя подминаваше забележката ми с усмивка и ме умоляваше да я изчукам пак.

Още имам синини от юмруците и ритниците на приемния ми баща от деня, когато му се обадох в службата и го помолих да се прибере в три следобед, защото трябва да му кажа нещо важно. Оставих входната врата откритата, та „мама“ да не го чуе как влиза. И непрекъснато шепнех мръсотии в ухото ѝ, за да заглуша стъпките му. Когато той застана на вратата на кухнята, видях отражението му в прозореца.

Той се изнесе още на следващия ден. На Ирене и Стайн обясниха, че от известно време не се разбирали и решили да поживеят разделени. Ирене много се разстрои. Стайн не си вдигна телефона. Отговори с есемес: „Съжал. Къде ме искате за Коледа?“

Ирене се съсипа от плач. Обичаше ме. И щеше пак да ме потърси: мен, Крадльо.

Камбаните бият за пети път. От пейките се чува смъркане.

Кокаинът гарантира солидна печалба. Наемаш си апартамент в центъра в западната част на града, регистрираш го на името на някой наркоман, снабдяваш го редовно с еднократна доза, а в замяна се спазаряваш да използваш името му. После започваш да продаваш малки количества на стълбището или в задния двор и спечелиш ли си

веднъж славата на надежден доставчик, вдигаш цената. Дрогиращите се с кокаин са готови да свалят и ризата от гърба си, за да имат сигурен „пост“. После се стягаш, вземаш се в ръце, отказваш дрогата и си уреждаш живота, вместо да пукнеш като пълен непрокопсаник. Свещеникът се прокашля: „Тук сме да почетем паметта на Густо Хансен.“ „К-к-крадльо“ — чува се глас от последните редове. Пелтекът Туту — с рокерско яке и кърпа на главата. А още по-отзад проскимтява куче. Руфус. Добрият верен Руфус. Вие ли се върнахте? Или аз се пренесох при вас?

Торд Шулц сложи самсонайта си върху подвижната лента и тя отнесе куфара в скенера пред усмихнатия служител по летищна сигурност.

— Не разбирам защо те карат да работиш по толкова натоварен график — отбеляза стюардесата. — Банкок два пъти седмично.

— Аз така пожелах — отвърна Торд и мина през рамковия металдетектор.

От профсъюза наскоро надигнаха глас срещу честото облъчване, на което летищните скенери подлагат екипажите. Според проучване, проведено в САЩ, делът на хората, починали от ракови заболявания, бил много по-голям сред пилотите и служителите на борда на въздухоплавателните средства, отколкото сред останалите професионални групи. Но негодуващите не уточниха, че авиоперсоналът има много по-голяма средна продължителност на живота. Пилотите и стюардесите умират от рак просто защото не страдат от други болести. Живеят спокойно и скучно.

— Толкова много ли ти се лети? — попита стюардесата.

— Все пак съм пилот. Летенето ми доставя удоволствие — излъга Торд, вдигна куфара от лентата, издърпа дръжката и тръгна напред.

Стюардесата бързо го настигна. Чаткането на токчетата ѝ по сивия мраморен под на летището почти заглушаваше жуженето на гласове под сводестия таван, изработен от дърво и стомана. Ала Торд Шулц чу съвсем ясно въпроса, макар и само прошепнат:

— Защо се съсипваш от работа, Торд? Защото жената ти те напусна и нямаш с какво да си запълваш времето? Защото не

издържаш да стоиш вкъщи сам и...

— Защото ми трябват пари — прекъсна я той. Е, това отчасти отговаряше на истината.

— Разбирам точно как се чувстваш. Нали и аз тази зима се разведох.

— Вярно — кимна Торд, който дори не знаеше, че е била омъжена.

Бързо я сканира с поглед. Около петдесет? А как ли изглежда сутрин — без грим и без бронзиращ крем? Повехнала стюардеса с овехтялата мечта на стюардесите. Торд Шулц беше почти сигурен, че тази не я е чукал. Или поне не отпред. Кой обичаше да се шегува така? Един от по-възрастните пилоти. Уиски с лед, синьо небе в очите — някогашното житие-битие на пилотите на изстребители. Този успя да се пенсионира, преди професията да изгуби целия си престиж.

Щом свиха по коридора към стаята за предполетна подготовка на екипажа, Шулц ускори ход. Стюардесата се задъха, но не изостана. Торд продължи да поддържа същата скорост с надеждата недостигът на въздух поне да затвори устата на досадницата.

— Понеже имаме престой в Банкок, може...

Той се прозина шумно и по-скоро усети, отколкото видя, че стюардесата се засегна. Но Торд още се чувстваше малко изморен от снощи. Попрекали и с водката, и с бялото, след като мормоните си тръгнаха. Ако сега го подложат на тест за наркотични вещества, щеше, разбира се, да го издържи успешно, но изтръпваше само при мисълта за предстоящата единайсетчасова битка със съня.

— О, виж! — възкликна неочаквано тя с онзи идиотски престорено писклив глас, любим на жените, когато искат да изразят, че са видели нещо неопикуемо трогателно.

Торд погледна в указаната посока. Срецу тях се задаваше ниско дългоухо куче със светла козина и тъжни очи. Размахваше енергично опашка. Повода държеше руса жена с големи обици, с неопределена, леко извинителна усмивка и дружелюбни кафяви очи.

— Не е ли очарователно? — възторгна се стюардесата.

— Да, да — промърмори Торд.

Кучето подуши мимоходом слабините на пилота, който вървеше пред Торд и стюардесата. Пилотът се обърна към тях с вдигната вежда и крива, леко хулиганска усмивка. Торд обаче не успя да проследи

идеята му. Всъщност цялото му съзнание се концентрира върху собствените му мисли.

Кучето беше облечено в малко жълто елече. Жената с повода носеше същото. С надпис „МИТНИЦА“.

Кучето се приближаваше към Торд и стюардесата. Деляха ги само пет метра.

Това не биваше да е проблем. Не можеше да е проблем. Дрогата беше опакована в кондоми, а всеки от тях — увит в два плика за замразяване. Дори молекула ароматно вещество не би могла да се изпари оттам. Затова просто се усмихвай. Отпусни се и се усмихвай. Не прекалено широко, не прекалено стеснително. Торд се обърна към каканижещата си събеседница, сякаш думите, излизаци от устата ѝ, изискват пълната му концентрация.

— Извинете.

Подминаха кучето.

— Извинете! — извика по-рязко гласът.

Торд гледаше право пред себе си. До стаята за предполетна подготовка оставаха по-малко от десет метра. Десет метра — и ще се озове в пълна безопасност. Десет крачки. *Home free.*^[4]

— *Excuse me, sir!*^[5]

Седем крачки.

— Говори на теб, Торд — обърна му внимание стюардесата.

— Какво? — той спря.

Нямаше друг избор. Обърна се и си придаде вид на искрено изненадан. Жената с жълтия елек тръгна към него.

— Кучето ви маркира.

— Така ли?

Торд погледна животното. И как точно го бе маркирало? То го гледаше и размахваше енергично опашка, все едно вижда в него потенциален партньор за игра.

Как? Две пликчета за замразяване и презерватив. Как?

— Налага се да ви проверим. Елате с мен, ако обичате.

Кафявите ѝ очи продължаваха да гледат дружелюбно, но тонът издаваше категоричност. В същия миг му просветна как кучето е надушило наркотика. Едва се спря да не посегне към идентификационната карта на гърдите си.

Кокаинът.

Беше забравил да избърше картата след оформянето на последната линийка. Не се сещаше за друга причина.

Ала по картата бяха останали само зрънца, чието наличие той лесно можеше да обясни. Услужил на познат по време на някакъв купон. В момента Торд Шулц имаше много по-сериозен проблем: куфара. Щяха да го претърсят. Като всеки пилот Шулц беше отработил и механизирал до съвършенство реакциите си при аварийни ситуации и умееше да действа автоматично. Именно това целеше подготовката на пилотите: дори паниката да те сграбчи, постъпваш по начина, многократно повтарян и автоматизиран от мозъка ти. Торд Шулц неведнъж си бе представял същата ситуация: служител от „Митническа проверка“ го подканва да тръгне с него. Шулц си бе начертал план какво да направи и го бе упражнявал наум.

Сега се обърна с примирена усмивка към стюардесата и успя да прочете името на баджа ѝ:

— Е, набелязан съм, Кристин. Ще вземеш ли куфара ми?

— Куфарът идва с нас — възрази служителката.

Торд Шулц се обърна.

— Не казахте ли, че кучето е маркирало мен, не куфара?

— Така е, но...

— В куфара ми има документация за полета, която останалите членове от екипажа трябва да прегледат. Предполагам, не искате пълен „Еърбъс“ 340 за Банкок да се забави по ваша вина... — Торд Шулц усети как буквално се надува. Дробовете му се изпълниха с въздух, гръдната му мускулатура изопна униформата. — Ако пропуснем слота си за излитане, ще закъснеем с няколко часа, а това означава големи финансови загуби за авиокомпанията.

— Боя се, че правилата...

— Триста четирийсет и двама пътници — прекъсна я Шулц. — Десетки деца.

Надяваше се служителката да чуе в гласа му сериозната загриженост на летателен командир, а не паниката на спипан наркотрафикант.

Митническата служителка потупа кучето по главата и погледна Торд Шулц. Приличаше на жена с деца и много отговорности. Такава жена би следвало да прояви разбиране към положението, в което се намира той.

— Куфарът идва с нас — отсече тя.

Зад нея се появи друг митнически служител. Спря, застана разкрачен и скръсти ръце.

— Да приключваме по-скоро — въздъхна Торд Шулц.

Началникът на Отдела за борба с насилието Гюнар Хаген се облегна на стола си и огледа мъжа в ленения костюм. Преди три години същият този мъж изглеждаше като мъртвец, а белегът, вече зараснал, кървеше изпод пресните шевове. Сега обаче някогашният му подчинен имаше задоволително здрав вид, беше напълнял с няколко килограма и раменете му изпълваха костюма. Костюм... Хаген не си спомняше да го е виждал в облекло, различно от дънки и кубинки. Някак несвойствено му беше и друго: вместо значка на полицейски служител, сега върху ревера на мъжа се мъдреше лепенка с надпис „посетител: Хари Хуле“. Позата, заета от Хари на стола обаче, си беше същата: полуизлегната.

— Изглеждаш ми по-добре — констатира Хаген.

— Градът ти — също — отвърна Хари, а между зъбите му подскочи незапалена цигара.

— Нима?

— Хубава опера. Наркоманите по улиците са намалели.

Хаген стана и се приближи до прозореца. От шестия етаж на Главното полицейско управление се откриваше гледка към „Бьорвика“, новия квартал на Осло, окъпан в слънчева светлина. Строителните работи течаха с пълна пара. Събарянето беше приключило.

— През последната година се наблюдава рязък спад в броя на смъртните случаи вследствие от свръхдоза. Цените скочиха, потреблението се сви. Градските власти най-сетне постигнаха заветната си цел. Осло вече не държи първото място в европейските антикласации.

— *Happy days are here again*^[6] — Хари склочи ръце на тила си и така се отпусна, сякаш всеки момент щеше да се изхлузи от стола.

— Още не си ми казал какво те води в Осло — въздъхна Хаген.

— Не съм ли?

— Не си. Трябва да има причина да дойдеш в Отдела.

— Какво странно има да навестиш бивши колеги?

— За хората с нормални социални контакти — нищо.

— Е — Хари ухапа филтъра на цигарата „Кемъл“. — Препитавам се с убийства.

— Препитавах се, искаш да кажеш.

— Ще перифразирам. Професията ми, попрището ми са убийствата. Все още това е единствената област, в която съм вещ.

— И какво искаш?

— Да упражнявам професията си. Да разследвам убийства.

— Искаш да се върнеш на работа в Отдела ли?

— Защо не? Ако не ме лъже паметта, бях сред най-добрите ти детективи.

— Грещиш — Хаген се обърна към прозореца. — Ти беше най-добрият. Най-ужасният и най-добрият — уточни шепнешком той.

— Дай ми едно от наркоубийствата.

— Кое от всички? — усмихна се сухо Хаген. — Само за последните шест месеца имаме четири. Нито едно не е разкрито.

— На Густо Хансен.

Хаген не отговори. Продължаваше да оглежда хората, пъплещи по затревената площ. Всички му изглеждаха престъпници: едни — източващи социалната система, други — крадци, трети — терористи. Защо виждаше подлещи и нарушители, вместо работещи хора, излезли да прекарат полагащата им се почивка под лъчите на септемврийското слънце? Пречеше му полицейският му поглед, замъглен от професионалната мнителност. Гласът на Хари долетя до него сякаш отдалече:

— Густо Хансен, деветнайсетгодишен. Стар познайник на полицията, пласьор и потребител. Открит мъртъв в апартамент на улица „Хаусман“ на двайсети юли. Починал от кръвозагуба вследствие от огнестрелна рана.

— И защо искаш да поемеш единственото убийство, чийто извършител е разкрит? — засмя се иронично Хаген.

— Не се ли досещаш?

— Уви, досещам се — въздъхна Хаген. — Но ако можех да те назнача, щях да ти възложа друг случай: убийството на полицейския агент.

— Искам Густо Хансен.

— Сещам се за около сто причини никога да не припариш до този случай, Хари.

— Като например?

— Достатъчно е да спомена първата: случаят е приключен.

— Друго?

— Второ, случаят е прехвърлен на КРИПОС. Трето, в Отдела няма свободни работни места. Оптимизирам числеността на персонала. Четвърто, нямаш право да упражняваш полицейската професия. Да продължавам ли?

— Мхм. Къде е той?

Хаген посочи през прозореца поляната и сивата каменна сграда зад пожълтелите листа на липите.

— В „Бутсен“, временния арест — досети се Хари.

— На този етап — уточни Хаген.

— И има забрана за посещения?

— Кой те издири в Хонконг да те осведоми за случая? Да не е...

— Не — прекъсна го Хари.

— Така ли?

— Така.

— А кой?

— Може да съм прочел в Мрежата.

— Съмнявам се — възрази Хаген с тънка усмивка и отегчен поглед. — Вестниците споменаха само мимоходом за случая и още на следващия ден всички го бяха забравили. Пък и не бяха цитирани имена. Публикуваха съвсем кратко съобщение за надрусан наркоман, който застрелял друг наркоман заради дрога. Това не би събудило ничий интерес. Такива случаи не се набиват на очи.

— Но все пак става дума за двама тийнейджъри: на деветнайсет и осемнайсет години. — Гласът на Хари се промени.

— Достатъчно възрастни да убиват и да умират — сви рамене Хаген. — След Нова година са щели да им изпратят военни призовки.

— Ще ми уредиш ли среща с него?

— Кой те информира, Хари?

— Приятел от Експертно-криминалния — Хари разтърка тила си.

Хаген се усмихна. Този път в очите му заигра весело пламъче.

— Голям си симпатяга, Хари. Доколкото знам, в гилдията имаш само трима приятели: Бьорн Холм и Беате Лъон от Експертно-криминалния. Е, кой от двамата беше?

— Беате. Ще ми уредиш ли посещение?

Хаген седна на ръба на бюрото и огледа изпитателно Хари. После наведе глава към телефона.

— При едно условие, Хари: да обещаеш, че ще стоиш настрана от случая. В момента с КРИПОС сме в отлични отношения и не искам да се стига до разправии.

Хари се усмихна кисело. Така се беше излегнал на стола, че не би се затруднил да огледа катарамата на колана си.

— Значи с краля на КРИПОС сте станали гъсти?

— Микаел Белман вече не работи в КРИПОС. Затова отношенията ни с КРИПОС се затоплиха.

— Отървали сте се от психопата? *Happy days...*

— Тъкмо напротив — засмя се глухо Хаген. — Усещаме присъствието на Белман по-осезаемо отвсякога. Кабинетът му е в сградата.

— По дяволите! Тук, на шестия етаж?

— Опазил ни бог! От една година Белман оглавява ОРГКРИМ.

— Явно се са появили и нови съкращения.

— Организирана престъпност. Сляха няколко стари отдела: грабежи, незаконен трафик и наркотици. В момента всички са под шапката на ОРГКРИМ. Над двеста служители, най-голямото звено в криминалната полиция.

— Мхм. Значи в момента командва повече хора, отколкото някога в КРИПОС.

— Въпреки това му намалиха заплатата. Със сигурност се досещаш какво става, когато хора от неговата порода работят за малко пари, нали?

— Започват да ламтят за повече власт.

— Белман успя да овладее наркопазара, Хари. Добро разузнаване, арести, акции. Бандите намаляха, борбите за надмощие на пазара — също. Броят на смъртните случаи вследствие от предозирание спадна, както вече споменах... — Хаген вдигна показалец към тавана. — А Белман върви нагоре и все нагоре. Това момче знае къде да се цели, Хари.

— Аз — също. Към „Бутсен“. Като отида, ще очаквам на пропуската да си оставил разрешение за посещение.

— Договорихме ли се обаче?

— Разбира се — Хари хвана протегнатата ръка на бившия си началник, раздруса я два пъти и тръгна към вратата.

Хонконг се оказа добра школа за успешни лъжи. Хари чу как Хаген вдига слушалката, но преди да прекрачи прага, все пак се обърна:

— Кой е третият?

— Какво? — Хаген гледаше телефона, докато набираше номера с показалец.

— Кой е третият ми приятел в гилдията?

Гюнар Хаген долепи слушалката до ухото си, изгледа изморено Хари и въздъхна:

— Ти как мислиш? — После продължи: — Ало? Хаген се обажда. Ще искам едно разрешително за посещение. Да? — Хаген сложи ръка върху мембраната. — Ще се уреди. В момента са в обедна почивка, но отиди към дванайсет.

Хари се усмихна, изрече „благодаря“ само с устни и тихо затвори вратата след себе си.

Торд Шулц си закопча панталона и си облече ризата зад паравана. Въздържаха се да претърсят всички отвори по тялото му. Митническата служителка — същата, която го спря — го чакаше отвън в позата на изпитващ.

— Благодаря за съдействието — кимна тя и посочи към изхода.

Торд предполагаше, че въпросът дали се налага извинение всеки път, когато служебното куче маркира човек, без той да носи дрога, е отприщил разгорещени дебати. Спряният, забавеният, заподозреният, притесненият от служителите несъмнено смята за редно да получи извинение. Но длъжни ли бяха митничарите да се извиняват, задето си вършат работата? Случаите на обиск, провокиран от реакцията на кучето, невинаги водеха до откриване на забранени вещества у маркирания и извинението би означавало косвено признание, че системата не работи оптимално и допуска процедурни грешки. От друга страна, Торд Шулц смяташе за редно служителите да забележат,

че е капитан. На раменете си носеше не три ленти като немалко петдесетгодишни некадърници, останали си щурмани, защото дотам се простираха възможностите им. Не. Торд Шулц имаше четири ленти — доказателство, че титулярят е човек на реда, владее ситуацията и собствения си живот. Тези четири ленти му отреждаха място сред браминската каста на въздухоплавателните служители. А един капитан заслужава да получи извинение от митничар с две ленти — независимо дали извинението е регламентирано служебно, или не.

— Хубаво е да знаем, че някой проверява съмнителните лица — Торд се огледа за куфара си.

Най-много да бяха прегледали съдържанието му. Кучето бе маркирало не куфара, а човека. А рентгеновите лъчи не проникваха през металните панели около тайника с пратката.

— Ей сега ще ви го донесат — откликна служителката.

Настъпи няколкосекундно мълчание. Двамата се измерваха с поглед.

Разведена, предположи Торд.

Появи се още един митничар.

— Куфарът ви...

Торд се извърна и го видя в очите му. Усети как огромна буца се надига от стомаха му и запушва хранопровода му. Как? Как?

— Извадихме всички вещи от куфара и го претеглихме — обясни служителят. — Такъв празен „Самсонайт“ тежи пет килограма и осемстотин грама. Вашият е шест и триста. Вие ли ще обясните причината...?

Митничарят бе усвоил процедурите прекалено добре, за да се усмихне. Ала Торд долови победоносния блясък в очите му. Служителят се наведе леко напред и понижи глас:

— ... или да го направя аз?

Хари обядва в „Олимпен“. Старото бистро с лек пиянски уклон се беше превърнало в елитна западна версия на заведение от източните квартали с огромни картини на някогашния работнически район в Осло. Не че не беше красиво, с кристални полилеи и така нататък. Дори скумрията му хареса. Но това просто не беше... „Олимпен“.

Запали цигара и прекоси парка между Главното управление и старите сиви тухлени стени на затвора. Мина покрай мъж, който закачаше опърпан червен плакат на едно дърво. Щракна плаката с телбод към липовата кора столетница, попадаща под закрилата на закона. Човекът изобщо не си даваше сметка, че извършва сериозно нарушение точно под прозорците на сградата с най-многобройно полицейско присъствие. Хари спря. Не за да направи забележка, а за да прочете текста на плаката. „Russian Amcar Club“ ще свирят в „Sardines“. Помнеше отлично и отдавна разтурената банда, и затвореното заведение. „Олимпен“. Хари Хуле. Явно тази година щеше да се превърне в годината на възкръсналите мъртъвци. Тъкмо да продължи, чу глас:

— Да имаш виолин?

Обърна се. Зад него мъж в ново чисто яке, марка „G-Star“, стоеше наведен напред, сякаш го брулеше бурен вятър, а коленете му бяха присвити — неизменен спътник на хероиновата зависимост. Понечи да отговори, но съобрази, че наркоманът се е обърнал не към него, а към мъжа с плаката. Онзи обаче се отдалечи безмълвно. Нови съкращения, нов наркожаргон... Стари банди, стари клубове.

Фасадата на затвора в Осло, по-широко известен като „Бутсен“, датираше от деветнайсети век. Състоеше се от централна част, сместена между две по-големи крила, които Хари винаги бе оприличавал на двама полицаи, приклезили арестант. Позвъни на вратата, погледна във видеокамерата, чу бръмчене и дръпна вратата. Вътре го посрещна униформен служител и го поведе нагоре по стълбите. Влязоха в помещение, където завариха двама служители, а оттам преминаха в стаята за посещения — продълговата, без прозорци. Тук затворниците се срещаха с близките си. Личаха плахи опити да се внесе минимален уют. Хари седна на стол. Съзнателно избегна дивана, защото отлично знаеше какво се случва там през броените минути, отпускани на затворниците насаме със съпругите или приятелките им.

Докато чакаше, установи, че още не е свалил лепенката за достъп от Управлението. Дръпна я от ревера и я мушна в джоба си. Тази нощ сънят за тесния коридор и преследващата го лавина беше по-жесток от обикновено. Бялата грамада го затрупа и напълни устата му със сняг. Ала в момента не това предизвикваше ускорените удари на сърцето му. А какво? Очакване? Или страх?

Преди да си даде сметка, вратата се отвори.

— Двайсет минути — оповести служителят и заключи вратата зад гърба си.

Влезе момче, променено до неузнаваемост в сравнение със спомените на Хари. Замалко да извика, че са сгрешили човека. Този младеж носеше дънки „Дизел“ и черен суичър с надпис „Machine Head“. Хари се досещаше, че не е старият албум на „Дийп Пърпъл“, а нова — според неговото летоброене — хевиметъл банда. Музикалният стил представляваше само податка. Доказателството, че са повикали когото трябва, Хари получи от очите и скулите. И по-точно: от кафявите очи и високите скули на Раquel. Приликата с майка му беше станала почти изумителна. Олег обаче нямаше нищо общо с красотата ѝ. Прекалено изпъкналото чело му придаваше мрачен, дори агресивен вид, подсилван от гладките му коси, наследени вероятно от баща му — руснак, алкохолик, — когото детето почти не познаваше. Едва няколко години след раждането му Раquel се бе разделила с руснака и бе довела сина си в Осло. А после бе срещнала Хари.

Раquel.

Любовта на живота му. Истината беше колкото проста, толкова и трудна.

Олег. Умният, сериозен Олег. Самовглъбеният Олег, който не се разкриваше пред никого освен пред Хари. Без да го бе споделял някога с Раquel, Хари знаеше, че умее по-добре от нея да разбира мислите, чувствата и желанията на Олег. С Олег играеха „Тетрис“, твърдо решени да бият точковия актив на съперника си. С Олег караха кънки на стадион „Вале Ховин“. Някога Олег искаше да стане състезател на дълги разстояния, а притежаваше и нужната дарба. Олег, който посрещаше с търпелива и снизходителна усмивка всяко обещание на Хари наесен или напролет да отскочат до Лондон за мач на „Готнъм“ на стадион „Уайт Харт“. Олег, който го наричаше „тате“, когато му се приспеше или се бе разсеял. Хари не го беше виждал от пет години. Преди пет години Раquel го отведе от Осло — далеч от кошмарните спомени за Снежния човек и от света на Хари, изпълнен с насилие и убийства.

И ето го сега същия този Олег — осемнайсетгодишен, кажи-речи голям човек. Гледаше Хари с безизразно лице или просто Хари не съумяваше да разгадае изражението му.

— Здравей — подхвана Хари.

По дяволите, защо не си прочисти гърлото предварително! Оттам излезе само немощен дрезгав шепот. Сега момчето ще си помисли, че здравата се е разкиснал. За да отвлече вниманието си от случилото се — своето, пък и на Олег — Хари извади цигара „Кемъл“ и я ухапа.

По лицето на хлапето плъзна гъста червенина. Знаеше отлично какво означава това: гняв. Когато гневът връхлетеше малкия, очите му потъмняваха, а вените на врата му изпъкваха и потреперваха като изопнати струни на китара.

— Спокойно, няма да я паля — кимна към табелата с надпис „Пушенето забранено“.

— Мама, нали? — прошепна младежът с плътен глас, натезжал от накупяла ярост.

— Какво за нея?

— Тя те е повикала.

— Ракул изобщо не е...

— Точно така е станало. Не ми обяснявай.

— Олег, майка ти изобщо не знае, че съм в страната.

— Лъжеш! Както винаги!

— Както винаги? — смая се Хари.

— Колко пъти си ни лъгал, че цял живот ще бъдеш до нас! Пълни глупости! Вече е късно да се правиш на загрижен. Връщай се... на майната си!

— Олег, изслушай ме...

— Няма! Изобщо не искам да те слушам. Нямах работа тук! Късно е да ми се правиш на баща, ясно ли ти е?

Хари видя как адамовата ябълка на Олег подскочи, когато преглътна с усилие. Гневът се поотдръпна от очите му, но само след минута го връхлетя отново със силата на придошла вълна.

— За нас вече ти си никой! Вясваше се от дъжд на вятър, застояваше се няколко години и после... — Олег се опита да щракне с пръсти, но палецът и средният му пръст се приплъзнаха, без да произведат звук — ... дим да те няма.

— Не е вярно, Олег. Знаеш, че не си прав.

Хари се мъчеше да говори със стабилен, уверен глас, който да внушава спокойствието и непоклатимостта на самолетносач. Ала усещаше заседнала в гърлото си буца. Професията го беше научила да

запазва пълно самообладание, докато арестантите го засипват с ругатни. Бурните им реакции обикновено подхранваха невъзмутимостта му и изостряха детективската му проникателност. Но сега, докато разговаряше с Олег... не можеше да приложи обичайните полицейски хватки, които му подсигуряваха недосегаемост.

— Да видим дали пак ще проработи — засмя се горчиво Олег. — Изчезни... сега! — щракна с пръсти той.

— Олег... — вдигна длани пред себе си Хари.

Младежът обаче поклати отрицателно глава и задумка по вратата зад гърба си, без да сваля притъмнелия си поглед от Хари.

— Полицай! Приключихме. Изведете ме отгук!

Униформеният изпълни молбата на Олег, но Хари поседя още малко на стола. После се надигна с усилие и неохотно излезе. Паркът около „Бутсен“ се къпеше в слънчеви лъчи.

Плъзна поглед по фасадата на Главното управление. Замисли се. В крайна сметка тръгна към ареста. На половината път спря, облегна се на едно дърво и стисна силно очи. Изпод клепачите му изби влага. Проклетата светлина. Проклетата умора.

[1] Доналд Дрейпър — герой от сериала „Момчетата от Медисън Авеню“. — Б.пр. ↑

[2] Oh, I almost forgot. Yesterday's delivery... (англ.) — О, замалко да забравя. Вчерашната доставка... — Б.пр. ↑

[3] NG — Next Generation — Следващо поколение. — Б.пр. ↑

[4] Home free (англ.) — тук: и ще се измъкне сух. — Б.пр. ↑

[5] Excuse me, sir! (англ.) — Извинете, господине! — Б.пр. ↑

[6] Happy days are here again (англ.) — Отново настъпват честити дни. — Заглавие на популярна американска песен. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Искам само да ги разгледам, нищо няма да пипам — обеща Хари.

Дежурният зад гишетото на ареста го изгледа колебливо.

— Хайде, Туре, с теб се знаем от сто години!

— Добре де — прокашля се Нилсен. — Пак ли се върна на работа, Хари?

Хари сви рамене. Нилсен наклони глава и примижа. Клепачите се смъкнаха и закриха наполовина очните му ябълки. Сякаш искаше да пресее зрителните си впечатления. Да отстрани маловажното. Останалото явно проговори в полза на Хари.

Нилсен въздъхна дълбоко, изгуби се зад някаква врата и се върна с чекмедже. Точно както Хари предположи, предметите, иззети от Олег при задържането му, се намираха в ареста. Според процедурата първо довеждаха арестантите тук, а чак след като се установеше със сигурност, че ще лежат повече от няколко дни, ги местеха в „Бутсен“. Невинаги обаче изпращаха вещите им с тях в затвора.

Хари огледа предметите в чекмеджето. Ключодържател с два ключа, нарисуван череп и името на траш метъл бандата „Слейър“. Швейцарско сгъваемо ножче, което освен острие включваше отвертка и ред други приспособления. Запалка за еднократна употреба. И още нещо.

Макар да го беше очаквал, Хари потръпна. Вестниците го бяха нарекли „разчистване на сметки в наркосредите“.

Спринцовка, опакована в найлонов плик.

— Това ли е всичко? — Хари извади халката с ключовете.

Докато ги разглеждаше, отпусна ръка под плота. Това очевидно не се понрави на Нилсен. Наведе се напред, за да следи внимателно какво прави Хари.

— Не е ли носел портфейл? Дебитна карта? Документ за самоличност?

— Явно не.

— Ще ми направиш ли услугата да хвърлиш един поглед на описа?

Нилсен вдигна листа от дъното на чекмеджето, сложи си очила и започна да преглежда съдържанието.

— Носел е мобилен телефон, но колегите са го взели. Сигурно за проверка дали е звънил на жертвата.

— Мхм. Друго?

— Какво да е то? — Погледът на Нилсен зашари по листа. — Не, няма друго — заключи накрая той.

— Благодаря ти. Е, това е, Нилсен. Признателен съм ти за помощта.

Нилсен кимна бавно, без да сваля очилата си.

— Ключовете — натърти той.

— Разбира се — Хари ги пусна в чекмеджето.

Нилсен провери дали ключовете са два.

Хари излезе от ареста, прекоси паркинга и пое по булевард „Океберг“. Продължи към квартал „Тьойен“ и улица „Юрте“; после тръгна по Малкия Карачи^[1]. Невзрачни магазинчета, забулени жени, старци, седнали в пластмасови столове пред кафенетата. Тук се намираше и кафене „Фюрлюсе“ — сборното място на градските несретници, стопанисвано от Армията на спасението. Хари знаеше, че в дни като днешния там цари спокойствие, но стегне ли лютата зима, бездомниците ще напълнят кафенето. Долу предлагаха безплатно кафе, пресни сандвичи, чисти дрехи, излезли от мода, сини маратонки от излишъка в склада на министерството на отбраната. В медицинския кабинет на втория етаж превързваха рани от бойното поле на наркоманите в града, а при нужда им поставяха и инжекции с витамин В. Хари се поколеба дали да не се отбие във „Фюрлюсе“. Надяваше се да завари там Мартине. Един поет беше казал, че след голямата любов идват малките. Мартине се бе оказала една от малките любови на Хари. Но той искаше да я види за друго. Осло не е голям град и тежко пристрастените наркомани се събираха или във „Фюрлюсе“, или в кафенето на Църковната градска мисия на улица „Шипер“. Хари не би се учудил, ако Мартине е познавала Густо Хансен. И Олег.

Все пак реши да върши нещата едно по едно и подмина кафенето на Армията на спасението. Пое по моста над река Акершелва. Погледна надолу. Кафеникавата вода, която Хари помнеше от

детството си, сега беше по-бистра от планински поток. Говореха, че имало много пъстърва. По пътеките на двата бряга на реката се навъртаха стари познайници: дилърите. Всичко се бе променило и същевременно си течеше постарому.

Тръгна нагоре по улица „Хаусман“, подмина църквата „Свети Яков“. Следеше номерата на сградите. Табела с надпис „Театър на жестокостта“. Врата, надраскана с графитни усмивки. Открито пусто пространство, опустошено от пожар. Стигна до целта си: построена през деветнайсети век сграда, издържана в духа на традиционната за Осло архитектура. Боядисана в блед нюанс, изчистена, на четири етажа. Хари бутна портата. Оказа се отключена. Пое по стълбите. Вонеше на пикоч и отпадъци.

По стените забеляза надраскани кодирани съобщения, отломки от парапет, врати със следи от взлом, сдобили се с нови подсилени ключалки. На третия етаж спря. Беше открил местопрестъплението, запечатано с две кръстосани полицейски ленти в бяло и оранжево.

Бръкна в джоба си и извади двата ключа, които свали от ключодържателя на Олег, докато Нилсен разглеждаше описа на иззетите вещи. Хари не знаеше кои точно от своите ключове бе нанизал на халката в бързината, но в Хонконг дубликати на ключове се вадеха лесно.

Единият ключ, марка „Абус“, беше за катинар, досети се Хари, защото самият той веднъж си беше купил такъв. На другия пишеше „Винг“. Пъхна го в ключалката, но успя да го вкара само до половината. Натисна, ала напразно. Опита се да го завърти.

— Мамка му!

Извади мобилния си телефон. Беше записал номера ѝ с буквата Б в „контакти“. Понеже в указателя си бе въвел само осем имена, една буква напълно му стигаше.

— Да, моля — обади се Беате Лъон.

Освен безспорния ѝ професионализъм в работата ѝ на криминалист, Хари най-много ценеше у нея способността ѝ да подава само най-съществената информация, без да разводнява сведенията с излишни обяснения. По това двамата много си приличаха.

— Здравей, Беате. В момента съм на улица „Хаусман“.

— На местопрестъплението? Какво т...

— Не мога да вляза. Имаш ли ключ?

— Дали имам ключ?

— Нали ти командваш работите вътре?

— Имам ключ, разбира се. Но нямам никакво намерение да ти го давам.

— Не, естествено. Знам колко си стриктна, обаче все си забравила да вземеш някоя проба. Спомням си как едно светило в криминалистиката беше казало, че когато става въпрос за убийство, криминалният експерт трябва да провери всяка прашинка.

— Спомняш си, значи.

— Казваше го на всички, на които преподаваше. Няма да ти преча, само ще гледам, докато работиш.

— Хари...

— Нищо няма да пипам.

Мълчание. Хари съзнаваше, че я използва. Освен колежка, тя му беше и приятелка. Нещо повече: вече имаше и дете.

— Дай ми двайсет — въздъхна тя.

За нея уточнението „минути“ се подразбираше.

За него — думата „благодаря“. Затова Хари просто затвори.

Полицай Трюлс Бернтсен се влачеше едва-едва по коридора на ОРГКРИМ. Опитът го беше научил, че колкото по-бавно върви, толкова по-бързо минава времето. А ако Трюлс Бернтсен разполагаше с нещо в неограничени количества, това беше време. В кабинета го очакваше стол с протрита тапицерия и малко бюро с купчина доклади, оставени там предимно за камуфлаж. Имаше и настолен компютър, който използваше да сърфира из Мрежата, но и това му омръзна, след като ръководството няколкократно предупреди служителите кои сайтове са разрешени. А понеже той се числеше към „Наркотици“, а не към „Пороци“, току-виж го извикали на пангара.

Полицай Бернтсен занесе пълната си чаша с кафе до бюрото. Много внимаваше да не разлее от кафявата течност по брошурата за новото ауди Q5. 211 конски сили. Джип. Такива карат пакистанците. Бандитска придобивка. С лекота отвява старите полицейски коли. Такъв автомобил показва, че си баровец. И тя, от новата къща в Хьойенхал, ще разбере, че Трюлс е голяма работа. Не е някой голтак.

Затова ще поддържа установеното статукво. Ето това трябва да прави. Да съхраняват натрупаните активи, както се изрази Микаел Белман на оперативката в понеделник. А това означаваше да се погрижат на сцената да не стъпват нови актьори.

— Винаги може да свием още продажбата на наркотици. Но след като постигнахме толкова високи резултати за толкова кратко време, съществува голяма опасност от реланс. Спомнете си за Хитлер и Москва. Човек не бива да отхапва залък, твърде голям за неговата уста.

Полицай Бернтсен разбра думите му в смисъл — дълги дни и крака върху масата.

Случваше се да се разтъжи по работата в КРИПОС. За разлика от наркотиците, убийствата не са политика. Разкриваш кой е убиецът — и край. Но Микаел Белман изрично настоя Трюлс да го последва в Главното управление. Трябвали му съюзници на новата, още вражеска територия. Хора, на които да разчита; довереници, готови при атака да пазят фланговете. Както неведнъж аз съм ти спасявал задника — спести му Микаел, но посланието прозираше кристално ясно. Последния път, когато Белман го измъкна, Трюлс се беше увлякъл да притиска онова хлапе в ареста и по злощастно стечение на обстоятелствата увреди зрението му. Микаел, разбира се, здраво накова Трюлс. „Знаеш колко ненавиждам полицейското насилие! — крещеше той. — Няма да позволя това да се повтори в моя отдел!“ Уви, правилникът го принуждавал да съобщи за провинението в Стратегическия щаб, а членовете му съответно да преценят дали да прехвърлят случая в Специалното звено. Но зрението на хлапето се възстанови почти напълно, Микаел се споразумя с адвокатата му, погрижи се да свалят обвиненията за притежание на наркотици и историята се потули. Сякаш изобщо не се беше случвала.

Дълги дни и крака върху бюрото.

Точно там възнамеряваше да ги опъне Трюлс, когато — сигурно за десети път днес — плъзна поглед над парка до „Бутсен“ и старата липа по алеята към затвора.

Беше се появил.

Червеният плакат.

Трюлс Бернтсен усети как настръхва от нетърпение. Пулсът му се ускори. Настроението му се повиши.

Скочи от стола, облече си якето и заряза кафето на бюрото.

Църквата в Стария град се намираше на осем минути бърз ход от Главното управление. Трюлс Бернтсен слезе по улица „Осло“ до Мемориалния парк, зави наляво, прекоси Моста на Дювеке и се озова в сърцето на столицата — там, където бе възникнал градът. Самата църква беше издържана в почти аскетичен стил — без пищна орнаментика, каквато притежаваше църквата до Управлението, построена в духа на неоромантизма. Но храмът в Стария град можеше да се похвали с много по-интригуващи истории — ако, разбира се, бабата на Бернтсен не си ги бе измислила. Тя често му разказваше приказки, докато го гледеше като малък. След появата на предградието Манглерю в края на петдесетте семейство Бернтсен се пренесло в едно от тамошните запуснати централния имения. И макар че бяха потомци на три поколения работници, родени и отраснали в Осло, Бернтсенови се почувствали пришълци в градчето. Защото повечето жители на Манглерю по онова време били селски стопани и хора, дошли отдалече с надеждата да започнат живота си отначало. През седемдесетте и осемдесетте за Трюлс стана ежедневие да вижда баща си пиян вкъщи и да го слуша да проклетисва всичко и всички. Затова Трюлс често търсеше убежище при най-добрия си — и единствен — приятел Микаел. Или при баба си в Стария град. От нея знаеше, че църквата там е построена върху руините на манастир, съграден през тринайсети век. По време на чумната епидемия, наричана още „черната смърт“, монасите се заключили в светата обител, та никой да не смуцава молитвите им, но се говорело, че така искали да се отърват от свещения си християнски дълг да се грижат за заразените. Когато след месеци без никакви признаци на живот началникът на кралската канцелария наредил да взривят вратата на манастира, нахлулите служители заварили вътре плъхове да пируват с гниещите трупове на монасите. Баба му най-обичаше да му разказва за лудницата, която построили на мястото на разрушения манастир. Безумците, затворени там, често разправяли, че нощем срещали по коридорите мъже в монашески раса. А когато един от пациентите се осмелил да свали качулката на един от призраците, срещу него лъснало мъртвешки бледо лице, наръфано от плъхове и с празни очни орбити. Трюлс пък харесваше най-много историята за Аскил Острото ухо. Той живял и

умрял преди повече от сто години. По това време Кристиания^[2] вече се била превърнала в нормален град, а на мястото на манастира се издигала съществуващата и до днес църква.

Според преданието призракът на Аскил днес бродел из гробището, по околните улици, покрай пристанището и из Квадратурата, но не смеел да се отдалечи повече, защото куцукал на един крак и се движел бавно, а трябвало да се прибере обратно в гроба преди изгрев-слънце. Аскил Острото ухо изгубил крака си едва тригодишен. Смазала го каруца, която бързала да гаси пожар. Бабата на Трюлс обясняваше, че му лепнали прякора, защото хората от източната част на Осло предпочитали да се шегуват с черти от характера, отколкото с физически недъг.

През онези тежки времена недъгавите деца нямали голям избор. И Аскил Острото ухо тръгнал да проси. Станал честа гледка в разрастващия се град. Неизменно благ и винаги готов да се поразговори с някого, най-често си бърбел с безделниците в кръчмите, дето по цял ден не хващали никаква работа, но често се сдобивали с пари отнякъде. От време на време пускали по някой петак и в шепата на Аскил. Когато обаче се случело на просяка да му дотрябват повече пари, той осведомявал полицията кой от нехранимайковците е проявявал в последно време особена щедрост. И кой, начевайки четвъртата чаша, без да забелязва безобидния просяк в ъгъла, се е похвалил, че го поканили да се включи в обир на златаря на улица „Карл Юхан“ или на търговеца с дървесина в Драмен. Започнало да се шушука, че Аскил има прекалено остри уши. След като полицията заловила разбойническа шайка в Кампен, Аскил Острото ухо изчезнал. Така и не го намерили, ала една сутрин през зимата, на стълбите пред църквата в Стария град, минувачи открили патерица и две отрязани уши. Погребали тленните му останки в гробището, но понеже свещениците не го опели, призракът му започнал да броди наоколо. След като се спуснел мрак, хората често виждали из Квадратурата или около църквата да куцука мъж с шапка, нахлупена ниско на главата. Молел за две йоре. Две йоре!^[3] Отминеш ли клетника, без да му дадеш милостиня, те чакало нещастие.

Така го беше учила баба му, но Трюлс въпреки това подмина най-равнодушно болезнено слабия просяк със странни одежди и покафеняла кожа, свил се до гробищната порта, и продължи по

чакълестата алея между гробовете. Преброи седем гроба, обърна се наляво, после преброи още три и свърна надясно. Спря до четвъртия гроб.

Името, гравирано върху плочата, не му говореше абсолютно нищо. А. К. Рюд. Едва двацет и девет годишен, този човек бе починал през 1905 година, когато Норвегия се е сдобила с независимост. Освен датите на раждане и смърт върху плочата нямаше друг текст. Липсваше дежурната подкана да почива в мир, както и други крилати фрази — в буквалния смисъл. Вероятно защото върху малкия камък нямаше място за повече надписи. Грапавата му повърхност обаче изглеждаше доста подходяща за съобщения с тебешир. Вероятно затова бяха избрали точно него, за да напишат ЛЦШУРДТОТИИСОЧ.

Трюлс разкодира посланието с помощта на съвсем лесен шифър, който често използваша, та написаното, попаднало под погледите на случайни минавачи, да не събуди подозренията им.

Трюлс прочете последните две букви, след тях нареди двете предходни и така нататък — на същия принцип.

ОЧИСТИ ТОРД ШУЛЦ — получи се накрая.

Трюлс Бернтсен не го записа. Беше напълно излишно. Притежаваше отлична памет за имена, особено за тези, които го доближаваха до покупката на заветното ауди Q5. Шестстепенна механична скоростна кутия. Изтри с ръкав съобщението. На излизане от гробището просякът надигна глава и го погледна. Имаше жални кафяви очи на безпомощно пале. Сигурно някъде го чакаше цяла тумба сподвижници и тузарска кола. Мерцедесът впрочем държеше първенството сред любимите марки на мнимите просяци. Разнесе се звънът на църковната камбана. Според ценоразписа в брошурата аудито струваше 666 000 крони. Спотайващата се в това число злокобна символика напълно убягна на Трюлс Бернтсен.

— Изглеждаш добре — отбеляза Беате, докато отключваше вратата. — Виждам, че си се сдобил и с нов пръст.

— Хонконгско производство — обясни Хари и потърка с палец титановата протеза.

Дребничката бледа Беате бе вързала късата си рядка коса с ластик на тила. Под тънката прозрачна кожа на слепоочието ѝ се виеше

фина мрежа от капиляри. Напомняше му за олиселите лабораторни мишки, използвани в клинични проучвания на лекарства за раковоболни.

— Понеже в писмото си беше посочила, че Олег всъщност е живял в апартамента, превърнал се в сцена на престъпление, надявах се да вляза тук с неговите ключове.

— Заварихме ключалката счупена. Явно всеки просто е влизал — Беате отвори вратата. — Сложихме нова брава, за да избегнем риска някой от предишните обитатели да се завърне и да унищожи важни улики.

Хари кимна. Наркоманските свърталища обикновено не се заключват, защото бързо ги разбиват. Или други наркомани се вмъкват вътре, за да търсят дрога, или самите обитатели на свърталището крадат един от друг.

Беате повдигна полицейската лента и Хари се промуши отдолу. В коридора висяха дрехи и найлонови пликове. Хари надникна в един. Картончета от рула кухненска хартия, празни метални кутийки от бира, тениска с петна от кръв, парчета алуминиево фолио, празна кутия цигари. До едната стена се издигаше купчина от натрупани картонени кутии от пица: еднометрова наклонена кула. Хари забеляза и четири бели стоящи закачалки. Отначало се изуми кому са притрябвали толкова много, но после съобрази, че наркоманите, живели тук, са ги задигнали отнякъде, а после не са успели да ги продадат. Спомняше си как по време на други огледи в наркомански бардаци се беше натъквал на предмети, явно домъкнати с цел някой ден да бъдат изтъргувани. На едно място например откриха сак с шейсет безнадеждно остарели мобилни телефона, а на друго — наполовина разглобен мотопед.

Хари пристъпи в дневната. Лъхна го миризма на пот, дърво, напоено с бира, мокра пепел и нещо сладко, чийто източник не успя да определи. В стаята нямаше мебели в традиционния смисъл на думата. Четири матрака на пода напомняха атмосферата около лагерен огън. От единия стърчеше стоманена тел, прегъната под прав ъгъл и извита под формата на буквата У накрая. На дървения под между матраците се мъдреше празен пепелник. Предположи, че групата за оглед е прибрала пепелта и угарките за лабораторен анализ.

— Намерили са Густо, свлечен до стената към кухнята — Беате посочи точното място.

Хари обаче продължаваше да стои до прага и да оглежда обстановката. Беше му се превърнало в навик. Не навика на криминалния експерт, който подхваща щателния си оглед от периферията към центъра, взема проби от всичко наоколо и с присъщата си методичност се доближава до трупа. Навикът на Хари нямаше нищо общо и с рутината на полицаите, повикани на адрес от диспечер. Понеже те първи пристигат на местопрестъплението, много внимават къде стъпват, за да не унищожат важни улики. Не. Не подобни съображения диктуваха поведението на Хари. Тук екипът на Беате отдавна си бе свършил работата. У Хари говореше рутината на следователя тактик, напълно наясно, че му се удава един-единствен шанс съвсем непредубедено да възприеме първите сетивни впечатления, да се вслуша с необременен слух в разказа на незабележимите детайли, да им позволи да сложат отпечатък върху съзнанието му, преди циментът да се втвърди. Това можеше да се осъществи само в този момент: преди да се включи аналитичната част от мозъка му, която изисква безспорно установени факти. Обикновено Хари дефинираше интуицията като елементарни, логични умозаклучения, базирани върху информация, получена чрез възприятията, която обаче мозъкът не е могъл — или още не е успял — да преработи в осъзнат формат.

Ала това местопрестъпление не подсказваше на Хари почти нищо за извършеното тук убийство.

Зрението, слухът и обонянието му улавяха сигнали, свидетелстващи за място, където повече или по-малко случайни хора са се събирали, друсали са се, спели са, хранели са се, макар и рядко, и в даден момент са се изнасяли — в друго свърталище, стая в пансион, в някой парк, контейнер, спален чувал с евтина перушина под мост или под капака на дървен ковчег.

— Наложил се доста да поразчистим — обясни Беате в отговор на неизречения му въпрос. — Навсякъде се въргаляха боклуци.

— Дрога?

— Открихме само пликче с неварени памучни тампони.

Хари кимна. Наркоманите, останали без пукната пара, но страдащи от жестока абстиненция, обикновено пазят памучните

тампони, с които прецеждат дрогата от примеси, преди да я издърпат в спринцовката, и когато здравата я закъсат, пускат тампоните във вряла вода и си инжектират получената „варка“.

— Плюс презерватив със семенна течност и хероин.

— О? — повдигна вежда Хари. — Нова комбинация, която непременно трябва да се пробва?

Забеляза как по бузите на Беате пропълзях червенина. В лицето на младата жена Хари отново видя някогашното стеснително младо момиче, току-що завършило Полицейската академия.

— По-точно, следи от хероин. Най-вероятно първо са съхранявали наркотик в презерватива, а след като са изконсумирали наркотика, са използвани презерватива по предназначение.

— Мхм. Наркомани, които използват предпазни средства при секс. Ти да видиш. Разбрахте ли кой...

— ДНК пробата от вътрешните и външните стени на презерватива показва съвпадение в базата данни. Шведка и Ивар Турщайнсен, нашумял в наркосредите като СПИНар.

— Спинар?

— Често заплашва полицаите с използвани спринцовки. Твърди, че е вирусноносител.

— Мхм. Това обяснява презерватива. Някакви данни за насилствени прояви в досието му?

— Няма. Хиляда и осемстотин извършени влизания с взлом, притежание и продажба на наркотици. Включително внос.

— И е заплашвал да убие полицай със спринцовка?

Беате въздъхна, влезе в дневната и застана с гръб към Хари.

— Съжалявам, но всички обстоятелства по случая са изяснени, Хари.

— През живота си Олег не е посегнал и на муха, Беате. Насилието не му е присъщо. Колкото до въпросния Спинар...

— Спинар и шведката са... извън подозрение, така да се каже.

— Мъртви ли са?

— Свръхдоза. Седмица преди убийството. Долнокачествен хероин, примесен с фентанил^[4]. Явно са нямали пари за виолин.

Хари се зае да огледа обстойно стените. Повечето силнозависими наркомани без постоянно жилище имат място, където крият запасите си от дрога, а понякога и пари, и други ценни вещи. Не могат да носят

ценностите в себе си, защото се друсат на открито, а опиянението от дрогата мигом ги превръща в лесна плячка за крадци и други наркомани. Затова скривалищата им са тяхната светая светих. Дори наркомани със силно помрачен интелект влагат огромна енергия и въображение, опре ли въпросът да измислят скривалище, недосегаемо за опитни полицаи и кучета следотърсачи. Наркоманите никога и никому не издават къде крият запасите си от дрога, дори на най-близките си приятели. Защото отлично знаят, че човек от плът и кръв не би могъл да им стане по-близък от верните „дрОгари“ Кодеин, Морфин и Хероин.

— Търсихте ли тайници за наркотици? — попита Хари.

Беате поклати глава.

— Защо? — поинтересува се той, макар и сам да се досещаше за отговора.

— Нима си струва да изкъртим целия апартамент? Дори да открием тайник, той не би подпомогнал разследването на убийството — търпеливо обясни Беате. — Пък и всички се съобразяваме с ограничените ресурси на отдела. И без скривалища за дрога разполагахме с достатъчно доказателства.

Хари кимна. Заслужи си прямия отговор.

— И какви са тези доказателства? — попита тихо той.

— Убиецът най-вероятно е стрелял от мястото, където стоя в момента. — В стила на повечето криминалисти, и Беате избягваше да използва имена. Предпочиташе да борави с общи понятия. — Стрелял е от близо. — Протегна ръка напред. — Между него и жертвата е имало не повече от метър. Около отворстията на входните рани имаше барутен нагар.

— Рани? Колко?

— Две.

В погледа ѝ той прочете съжаление. Беате бе отгатнала мислите му: край с възможността на защитата да пледира, че Олег е произвел изстрела случайно.

— И двата куршума са попаднали в гърдите на жертвата — тя разпери показалеца и средния пръст на дясната си ръка и ги заби над лявата си гърд, сякаш говореше с глухоням. — Ако и жертвата, и убиецът са стояли изправени, изходната рана от първия куршум

показва, че стрелецът е висок между един и осемдесет и един и осемдесет и пет. Заподозреният е висок един и осемдесет и три.

Майчице... Хари си спомни стройния младеж от стаята за посещения. Сякаш вчера двамата се боричкаха, а малкият Олег му стигаше едва до гърдите.

Беате влезе в кухнята и посочи стената до омазнената печка.

— Ето къде са се забили куршумите. Това потвърждава, че вторият изстрел е бил произведен съвсем кратко след първия и е улучил жертвата, докато се е свличала на пода. Първият куршум е пробил белия му дроб, а вторият — горната част на гърдите и е засегнал лопатката. Жертвата...

— Густо Хансен.

Беате го изгледа и кимна:

— Густо Хансен не е издъхнал мигновено. Отпечатъци в кървавата локва и кръвта по дрехите му говорят за опит да се движи, след като е паднал. Така или иначе раните му са причинили сравнително бърза смърт.

— Ясно. А какво... — Хари прокара ръка по лицето си. Нуждаеше се от няколко часа сън. — ... какво точно свързва Олег с убийството?

— Двама души са позвънили в оперативната дежурна част в девет без три минути вечерта да съобщят за пукот като от огнестрелно оръжие. Единият живее на улица „Мьолер“ от другата страна на кръстовището, другият — в отсрещната сграда.

Хари погледна с присвити очи през мръсния прозорец към улица „Хаусман“.

— И как са успели да чуят толкова ясно изстрелите от друга сграда, и то в самия център на града?

— Не забравяй, че говорим за месец юли. Горещина, отворени прозорци, повечето хора са в отпуск, по улиците почти няма движение. Освен това съседите неведнъж са внасяли жалби в полицията с молба да изгонят наркоманите от апартамента. Прагът им на търпимост към шум е бил доста занижен, така да се каже. След като съобщението постъпило, диспечерът ги предупредил да изчакат пристигането на патрул и да държат мястото под око. От Защита на населението незабавно изпратили две коли. Патрулните пристигнали в девет и

двайсет, заели позиция пред сградата и изчакали идването на спецчастите.

— Отряд „Делта“?

— Тези момчета доста се бавят, докато си сложат каските и цялото снаряжение. Междувременно съседите съобщили в дежурната оперативна част, че забелязали от сградата да излиза младеж, който хукнал към Акершелва. Диспечерът веднага предал сведенията на патрулните и двама полицаи слезли до реката. А там открили...

Тя млъкна и се поколеба дали да продължи. Хари я насърчи с едва забележимо кимване.

— ... Олег. Не оказал съпротива. Бил толкова надрусан, че изобщо не осъзнавал какво се случва с него. По дясната му ръка открихме барутен нагар.

— Оръжието на убийството?

— Стреляно е с патрони „Малаков“, 9/18 мм. Доста необичаен калибър. Възможностите са няколко.

— „Малаков“ е любимото оръжие на мафиотите от бившите съветски републики, „Форт“ 12 пък е на въоръжение в украинската полиция. Е, и още няколко бойни пистолета стрелят с патрони „Малаков“.

— Правилно. По пода открихме гилзите с остатъци от барут. Барутът от „Малаков“ съдържа смес от селитра и сяр, но в по-различно съотношение. В бездимния барут добавят алкохол. Химичният състав на барута върху гилзите и на барута около входната рана съвпадат със състава на барута, открит върху ръката на Олег.

— Мхм. А самото оръжие?

— Не го открихме. Изпратихме наземни и водолазни екипи да претърсят района и самата река, но не намериха нищо. Това съвсем не означава, че пистолетът не е там. Толкова кал и тиня... знаеш и без да ти обяснявам.

— Знам.

— Според показанията на двама от обитателите на това жилище Олег се хвалел, че има пистолет, използван от руската мафия. Нито един от двамата не разбирал от оръжия, но след като колегите им показали снимки на стотина пицова, и двамата посочили „Одеса“. А този пистолет, както сигурно знаеш, стреля с...

Хари кимна. „Малаков“ 9/18 мм. Освен това „Одеса“ нямаше как да се сбърка с друго оръжие. Първия път, когато го видя, Хари го оприличи на футуристичния пистолет от обложката на албума на „Фу Файтърс“ — един от многото му дискове, в крайна сметка останали в дома на Раquel и Олег.

— А тези двама свидетели са изключително надеждни, така ли? С пренебрежим проблем с наркотиците?

Беате не отговори. И без да му го казва, Хари знаеше, че веднага е разчала поведението му. Той просто се мъчеше да се хване за някоя сламка.

— Какво показва анализът на кръвта и урината на Олег? — попита Хари и дръпна ръкавите на самото си, сякаш в момента нямаше нищо по-важно от това.

— Наличие на активните съставки на виолина. Наркотичното опиянение, разбира се, може да се използва в съда като смекчаващо вината обстоятелство.

— Мхм. Значи, предполагаш, че Олег е бил надрусан, преди да застреля Густо Хансен. А мотивът?

— Мотивът ли? — изгледа го с пълно недоумение Беате.

Хари се досещаше как разсъждава тя: какъв друг мотив би задвижил един наркоман при убийството на негов „дрОгар“, освен желанието да се снабди със стока?

— Ако Олег действително вече се е намирал под наркотично въздействие, защо му е да убива някого? — продължаваше да дълбае Хари. — Наркоубийствата по принцип са спонтанен акт на отчаяние, продиктуван от наркотичен глад или начални симптоми на абстиненция.

— Мотивите са по твоята специалност, Хари. Аз съм криминален експерт.

— Добре — пое си дъх Хари. — Друго?

— Предположих, че ще искаш да разгледаш снимки — Беате разтвори тънка кожена папка.

Хари пое сноп фотографии. Още от пръв поглед го порази красотата на Густо Хансен. Хари не намираше друга, по-точна дума. Защото прилагателните „симпатичен“ и „готин“ не създаваха достатъчно достоверна представа за външността му. Дори мъртъв, със склопени очи и риза, пропита с кръв, Густо Хансен притежаваше

неописуемата, но очевидна за всички красота на младия Елвис Пресли. Такава хубост привлича и жени, и мъже. Неслучайно всички религии изобразяват божествата си с андрогенна красота.

Прелисти нататък. Фотографът бе започнал със снимки на тялото в цял ръст и бе продължил с лицето в близък план и огнестрелните рани.

— Какво е това? — Хари посочи снимка на дясната ръка на Густо.

— Под ноктите му има кръв. Взехме проби, но за жалост бяха компрометирани.

— Как така?

— Случват се такива неща, Хари.

— Не и в твоя отдел.

— Изпуснали са шишенцето, докато са го носели за ДНК анализ в Съдебномедицинския институт. Това не ни притесни особено. Кръвта беше сравнително прясна, но засъхнала и не допускам да има нещо общо с убийството. А отчитайки, че Хансен е бил наркоман, най-вероятно кръвта е била негова. Но...

— ... но ако не е, би било интересно да научим с кого се е сбил същия ден. Погледни обувките... — Хари вдигна една от снимките в цял ръст. — Алберто Фасциани?

— Не знаех, че си такъв спец по модните марки, Хари.

— Един от клиентите ми в Хонконг ги произвежда.

— Хонконг, а? Доколкото ми е известно, оригиналните Фасциани се произвеждат само в Италия...

— И да ги сравниш с оригиналните, няма да откриеш разлика — сви рамене Хари. — Но тези скъпарски обувки никак не подхождат на облеклото на Густо Хансен. Облечен е като несретниците, които ходят да искат дрехи от „Фюрлюсе“.

— А защо да не ги е откраднал? Известен е и с прозвището Крадльо. Задигал каквото му попадне — най-вече наркотици. Дори се говорело, че откраднал полицейско куче и го използвал, за да открива къде други наркомани си крият стоката.

— И е попаднал на скривалището на Олег. Той спомена ли нещо подобно на разпита?

— Не, мълчи като риба. Каза само, че всичко му се губело. Дори не си спомнял да е влизал в апартамента.

— Ами ако изобщо не е бил там?

— Открихме следи от негова ДНК, Хари. Косми, потомствен секрет.

— Все пак е живял тук.

— Върху трупа, Хари.

Хуле млъкна и се вторачи пред себе си.

Беате вдигна ръка с намерението да я сложи на рамото му, но се отказа и я отпусна.

— Успя ли да се видиш с него?

— Изгони ме — поклати глава Хари.

— Срамува се.

— Сигурно.

— Говоря сериозно. Винаги си му служил за пример. За него е унижително да го виждаш в това състояние.

— Унижително? Бърсал съм му носа, превързвал съм рани, гонил съм чудовища и кошмари. Какво ли не съм правил за това момче!

— Това момче вече го няма, Хари. Сегашният Олег не иска да му помагаш, а да бъде достоен като теб.

Хари тропна с крак върху дъсчения под, докато оглеждаше стената.

— Не съм мерило за достойнство, Беате. И Олег го е осъзнал.

— Хари...

— Да слезем ли до реката?

Сергей стоеше пред огледалото с отпуснати встрани ръце. Избута предпазителя и натисна копчето. Острието изскочи и мигом улови светлината. Красив нож — сибирски, автоматичен. „Желязото“, както го наричаха урките — криминалната каста в Сибир. Най-доброто хладно оръжие в света. Елегантна източена дръжка с дълго тънко острие. По традиция по-младите го получаваха под формата на подарък от по-възрастен престъпник в рода, след като докажат, че го заслужават. Но традицията замираше. В днешно време хората купуваха, крадяха или изработваха пиратски копия на този нож. Сергей обаче беше получил ценното оръжие от свако си. По думите на Андрей Атамана държал ножа под матрака си, преди да го връчи на Сергей. Едно старо поверие пък гласеше, че сложиш ли нож под матрака на

болен, той ще изсмуче болките и страданията му и те ще връхлетят онзи, когото понижиш с ножа. Урките обожават такива суеверия. Вярват например, че ако някой задигне „желязото“ ти, ще го покоси нещастие и смърт.

Едновременните романтични суеверия постепенно се превръщат в отживелица, ала Сергей прие подаръка с голямо — дори малко пресилено — страхопочитание. И как иначе? Дължеше всичко на свако си. Той го измъкна от неприятностите, в които се беше забъркал, той му уреди документите, та Сергей да дойде в Норвегия, а когато Сергей пристигна, дори му беше намерил работа като хигиенист на летището в Осло. Плащаха му добре, но работата не беше престижна. Не можеш да накараш норвежец да я върши; той по-скоро ще предпочете да разчита на социални помощи. Свакото бързо уреди присъдите на Сергей от Русия да изчезнат. Предварително се погрижи да изчистят досието му. Затова Сергей с дълбоко уважение целуна синия пръстен на благодетеля си, поемайки от него скъпия подарък. Ножът беше изключително красив. Тъмнокафява дръжка, изработена от рог на благороден елен, с инкрустиран православен кръст от слонова кост.

Сергей пристъпи пъргаво напред, както го бяха учили, усети, че се намира в добра позиция, разсече въздуха с ножа и го дръпна. После го вкара и пак го извади. И още веднъж. Действаше енергично, но не прекалено бързо. Вкара ножа до край.

Избраха хладно оръжие, защото мишената беше полицаи. А убийството на полицаи отприщва яростно преследване на виновника. Затова трябваше да сведат следите до минимум. Куршум, изстрелян от пистолет, винаги подсказва на разследващите предполагаеми места, оръжия и лица, свързани с него. А разрезът, извършен с остър нож, не насочва с нищо какъв човек го е държал. По ръбците на самата прободна рана можеше, разбира се, да се установи приблизителната дължина и форма на острието. Затова Андрей го посъветва, вместо да го намушка в сърцето, да пробие сънната му артерия. Досега Сергей никога не бе прерязвал гърло на човек, нито бе намушквал някого в сърцето. Опитът му се изчерпваше с един грузинец: заби нож в бедрото му. Не за друго, а просто защото беше грузинец. Затова Сергей осъзна необходимостта да се упражни върху нещо. Върху нещо живо. Съседът му, пакистанец по произход, гледаше три котки. Всяка сутрин,

излизайки от апартамента си, Сергей усещаше как го удря воня на котешка пикня.

Сергей отпусна ръката с ножа, постоя с наведена глава, вдигна очи и се взря в огледалото. Изглеждаше много добре: мускулест, страшен, опасен, готов. Същински герой от филмов афиш. От татуировката, която ще му направят, ще личи, че е убил именно полицаи.

Представи си как застава зад него, пристъпва крадешком, хваща го за косата с лявата си ръка, навежда главата му назад. После забива върха на ножа в лявата част на врата му, порва кожата и прерязва гърлото му. Ръката му описва дъга. И готово.

От прерязаната артерия ще избликне кървав порой, а след три удара на сърцето струята ще секне. Полицаят вече ще е изпаднал в мозъчна смърт. Сергей ще щракне обратно ножа, ще го мушне в джоба си и бързо ще се отдалечи. Няма да бяга, няма да поглежда минувачите в очите. Ще се махне. И ще бъде свободен.

Отстъпи крачка назад. Застана в бойна позиция, пое си дъх. Опита се да визуализира предстоящото. Издиша насъбрания въздух. Пристъпи напред. По острието на ножа пробяга матов отблясък. Нож, по-изящен от скъпо бижу.

[1] Улица „Грьонланслайре“ в Осло, където се намира Главното полицейско управление, е известна и като Малкия Карачи (Карачи — град в южен Пакистан) заради концентрацията на емигранти от Индия и Пакистан. — Б.пр. ↑

[2] Кристиания — името на Осло до 1925 г. — Б.пр. ↑

[3] Непреводима игра на думи. На норвежки думата за ухо и за йоре — 1/100 от кроната — е една и съща. — Б.пр. ↑

[4] Фентанил — опиоиден аналгетик. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Беате и Хари излязоха на улица „Хаусман“, свърнаха наляво, заобиколиха ъгъла на сградата и прекосиха парцел със следи от къща, опустошена от пожар. По чакъла още се виждаха обгорели парчета от стъкло и тухли. Зад парцела стръмно надолу се спускаше склон към реката. Хари забеляза, че от задната страна на сградата, където беше извършено убийството, няма врата за изход. Затова пък от последния етаж се спускаше аварийна стълба.

— Кой живее в апартамента на същия етаж? — поинтересува се Хари.

— Никой. Някога там се е помещавал офисът на „Анархиста“, малко списание за...

— Знам. Изданието си го биваше. Сега журналистите, които го списваха, работят в редакциите на големите вестници. Офисът заключен ли е бил?

— Не, вратата беше разбита. Вероятно от години.

Хари погледна многозначително Беате. Тя веднага схвана предположението му и кимна примирено, за да потвърди: наистина е възможно някой да е проникнал в апартамента на Олег и да се е измъкнал незабелязано през съседния офис. Сламка за отчаяния удавник.

Поеха по пътеката по поречието на Акершелва. Хари установи, че коритото на реката не би затруднило младеж с добър замах да хвърли пистолет на отсрещния бряг.

— Но вие не сте открили оръжието на убийството... — подхвана Хари.

— На прокуратурата пистолетът не ѝ трябва, Хари.

Той кимна. Барутният нагар по ръката, свидетелските показания, че се е перчил с пистолета, следите от неговата ДНК по трупа бяха достатъчни.

Малко по-напред, до зелена желязна пейка, две светлокожи момчета в сиви суичъри ги погледнаха, доближиха съзаклятнически глави и тръгнаха по пътеката, влачейки крака.

— Пласъорите явно все още надушват ченгето в теб — подхвърли Беате.

— Сигурно. А аз си мислех, че в Осло само мароканците продават хашиш.

— Появи се конкуренция. Косовски албанци, сомалийци, източноевропейци... Някои бежанци предлагат пълен асортимент: спийд, метамфетамин, екстази, морфин.

— Хероин.

— Съмнявам се. В Осло вече почти не се намира хероин. В момента най-много се търси виолин. Ако искаш да си купиш, трябва обаче да се навърташ около „Плата“ или да отскочиш до Гьотеборг или Копенхаген. Говори се, че отскоро новата дрога се предлага и там.

— Откакто пристигнах, непрекъснато слушам за този виолин. Какво представлява?

— Нова синтетична дрога. За разлика от хероина не потиска дихателния център и затова не е толкова смъртоносен, макар и животосъсипващ. Случаите на предозиране са много по-редки. Предизвиква силна зависимост. Изпробвалите го веднъж непрекъснато увеличават доза. Но е много скъп и не всеки наркоман може да си го позволи.

— И повечето си купуват друго?

— Търговията с морфин процъфтява.

— Крачка напред, две назад — обобща Хари.

— Той успя да спечели войната с хероина — възрази Беате.

— Белман ли?

— Значи си чул?

— Хаген ми каза, че разтурил повечето хероинови банди.

— Да: пакистанците, виетнамците. „Дагбладе“ го нарече „новия генерал Ромел“^[1], защото Белман пресече наркомрежа на група от Северна Африка. И тя, и рокерската банда от района Алнабрю са на топло.

— Рокерската банда? По мое време те бръмчаха на спийд и бягаха от хероина като дявол от тамян.

— „Лос Лобос“ — кандидати за славата на „Hells Angels“. По наши подозрения са едната от двете престъпни групи, които разпространяват виолин. Полицията ги залови по време на мащабна акция в Алнабрю, последвана от масови арести. Трябваше да видиш

доволната физиономия на Белман по вестниците. Лично беше присъствал на акцията.

— *Let's do some good?*^[2]

Беате се разсмя. Ето още едно нейно качество, което Хари много харесваше: запалена почитателка на киното, тя винаги се сещаше реплика от кой филм е цитирал Хари. Той ѝ предложи цигара, тя отказа. Но Хари запали.

— Мхм... И как, по дяволите, Белман е успял да се справи с нещо, с което от Наркотичния се мъчат от години?

— Знам, че не го харесваш, но Белман има качества на лидер. В КРИПОС го обожаваха, още се сърдят на началника му, задето го премести в Главното управление.

— Мхм — Хари вдиша жадно цигарения дом.

Усети как никотинът засити глада на кръвта. Никотин — поредният трисричков наркотик, който завършва на „ин“.

— И кои останаха след масовото изстребване?

— Единственият недостатък при унищожаването на вредителите е, че се намесваш в хранителна верига и няма как да знаеш дали, ликвидирайки вредителя, не си отворил място за друг, много по-опасен...

— Някакви индикации в тази посока?

Беате сви рамене.

— От известно време сведенията от улицата секнаха. Информаторите или не разполагат с новини, или си мълчат. Носи се мълга за някакъв тип от Дубай. Никой не го е виждал и не знае името му. Нещо като задкулисен кукловод. Имаме данни за търговия с виолин, но няма как да спрем онези, които дърпат конците. Пласьорите, които разпитваме, ни казват, че са го купили от техни „колеги“ на същото ниво в йерархията. В този бизнес рядко се случва босът така добре да си покрие следите. Следователно в града действа отлично обучена организация, която внася и разпространява наркотика.

— Мъжът от Дубай: загадъчният „мозък“ на престъпната мрежа. Това вече не сме ли го чували, Беате? Накрая се оказва, че е поредният най-обикновен негодник.

— Сега е различно, Хари. През новата година се сблъскахме с няколко наркоубийства, извършени с невиджана жестокост. Не успяхме да изкопчим информация отникъде. Намерихме двама виетнамски

дилъри, закачени да висят с главата надолу от тавана в склада им. Бяха починали от удавяне. Около главите им бяха увити найлонови пликосе, пълни с вода.

— Този метод не е арабски, а руски.

— Какво?

— Закачат краката им нависоко, завързват найлонов илик около главите им, но пробиват няколко дупки, колкото да дишат. После започват да изливат вода над подметките им, струята потича под дрехите и започва да изпълва плика. Методът се нарича *Man on the Moon*^[3].

— Откъде знаеш всичко това?

Хари сви рамене.

— През осемдесетте един от най-богатите киргизки босове, Бираев, се сдобил с оригинален скафандър, използван от космонавт на борда на „Аполо 11“. Дал два милиона долара на черната борса. Нелоялните му партньори и некоректните му длъжници навличали принудително скафандъра, а мутрите на Бираев започвали да изливат вода върху обувките им. Цялата операция се запечатвала на лента, а филмът се разпрацал до други заборчлели на подземния бос.

Хари издуха клъбце дим към небето. Беате поклати глава.

— С какво се занимаваш в Хонконг, Хари?

— Нали ме попита по телефона.

— Не ми отговори.

— Именно. Хаген ми предложи да поема убийството на някакъв агент под прикритие.

— Ясно — в гласа на Беате се появи нотка на облекчение, че прекратиха темата за Густо Хансен и Олег.

— Някакви подробности?

— Млад разузнавач към „Наркотици“. Тялото изплувало на мястото, където скосеният покрив на Операта слиза до водата. Туристи, деца... Голяма истерия.

— Застрелян?

— Удавил се е.

— И как разбрахте, че е убийство?

— Нямаше никакви видими травми. Понеже редовно се е подвизавал в района около Операта, не изключвахме да се е подхлъзнал и да е паднал във водата. Бьорн Холм обаче провери водата

в дробовите му. Показа се прясна. Водата във фиорда е солена. Явно някой е хвърлил тялото там, за да заприлича на нещастен случай.

— Чакай малко... Разузнавачите обикалят и реката. Впрочем водите ѝ се вливат в морето точно до Операта.

— Бях забравила колко приятно се работи с теб, Хари. Бьорн се сети и за тази възможност. Сравни бактериалната флора, наличието на микроорганизми... Водата в дробовите на мъртвия се оказа прекалено чиста. Няма начин да е дошла от река Акершелва. Минала е през филтри за питейна вода. Удавил се е или във вана, или в езеро до пречиствателната станция, или...

— ... в найлонов плик — Хари хвърли цигарата си на пътеката.

— Да.

— Какво знаете за мъжа от Дубай?

— Онова, което току-що ти казах, Хари.

— Тоест, почти нищо.

— Именно.

Спряха на моста. Хари си погледна часовника.

— Бързаш ли за някъде? — попита Беате.

— Не. Погледнах си часовника, за да ти осигуря удобен повод да си тръгнеш, без да изпитваш угризения, че си ме зарязала.

Беате се усмихна. Усмивката я разкрасяваше. Странно защо още не си бе намерила приятел. Всъщност Хари нямаше как да знае дали е така. Беате беше сред едва осемте номера в телефона му, а той дори не знаеше дали излиза с някого.

Б — Беате.

Х — Халвуршен. Партньор на Хари и баща на детето на Беате. Убит по време на служба. Името му още стоеше в паметта на апарата.

— Обади ли се на Раquel? — прекъсна мислите му Беате.

Р... Дали пък Беате не се сети за Раquel именно след споменаването на думата „зарязала“, зачуди се Хари. Поклати глава. Беате явно чакаше той да сподели още нещо, но Хари мълчеше. После двамата заговориха едновременно:

— Всъщност ме чака...

— Сигурно имаш...

— ... и друга работа — довърши с усмивка Беате.

— Разбира се, тръгвай.

Хари я проследи с поглед, докато тя се отдалечаваше по улицата.

Седна на една пейка и се загледа в реката; в патиците, които се плъзгаха по спокойната вода.

Двамата младежи със суичърите се върнаха. Приблжиха се до него.

— Да не си „пет-нула“?

В американските криминални сериали това означава „ченге“. Всъщност бяха надушили Беате, не Хари.

Хари поклати глава.

— Какво търсиш?

— Спокойствие — отвърна той. — Нищо повече.

Извади чифт слънчеви очила „Прада“ от вътрешния си джоб. Беше му ги подарил собственик на бутик по Кантън Роуд. Човекът, позакъснял с вноските, изобщо не възропта срещу напомнянето да си погаси задълженията. Очилата бяха дамски, но на Хари не му пукаше. Харесваше ги.

— Я чакайте! — извика той след младежите. — Да ви се намира виолин?

Единият само изфъфли нещо неясно.

— В центъра — отвърна другият и посочи през рамо.

— Къде?

— Търси Ван Перси или Фабрегас.

Смехът им се изгуби зад „Бло“ — близкия джазклуб.

Хари се облегна и се загледа в движенията на патиците. Засилваха се с изненадваща ефективност и се плъзгаха по водната повърхност като опитни кълкьори по черен лед.

Олег отказваше да говори. Така постъпват виновните. Мълчанието е единствената им привилегия и единствената разумна стратегия. И какво от тук нататък? Как да разследва нещо, вече разкрито, как да разнища въпроси, вече намерили адекватния си отговор? Да овладее истината, като я отрече? Колко пъти в работата си се бе сблъсквал с близки и роднини, които неизменно повтарят дежурната мантра: „Синът ми никога не би извършил подобно нещо!“ Хари си даваше сметка защо се захваща с това разследване: защото само това умееше. Единствено така би могъл да помогне. Както майката настоява лично да приготви храната за помена на сина си, както музикантът свири на погребението на приятеля си, така и Хари търсеше начин, внасяйки своята лепта, да отвлече вниманието си от

мъката и да се утеши. Една от патиците се плъзна към него, вероятно с надеждата да получи трошица хляб. Не че ѝ се вярваше, но все пак беше решила да си изпробва късмета. Изчислен разход на енергия: в едното блюдо на везната — вероятността да получиш награда; в другото — надежда. Черен лед.

Хари стана рязко от пейката. Извади ключовете от джоба си. Току-що се сети защо някога си беше купил катинар с ключ „Абус“. Не за себе си. А за кънкьора. За Олег.

[1] Ервин Ромел (1891–1944) — един от най-известните немски генерали през Втората световна война, известен с успешните си офанзивни в Северна Африка и уважаван дори сред противниците си заради хуманното си отношение към военнопленниците. — Б.пр. ↑

[2] Let's do some good (англ.) — Да направим някоя добрина. — Цитат от американския филм „Недосегаемите“ (1987 г.) с участието на Робърт де Ниро и Кевин Костнър. — Б.пр. ↑

[3] Man on the Moon (англ.) — Човек на Луната. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Полицай Трюлс Бернтсен и старши инспекторът на летище „Гардермуен“ влязоха в леко пререкание. Бернтсен прекрасно знаел, че летището попада в полицейски окръг Румерике и не се намира под юрисдикцията на Осло. Но, изтъкна той, от известно време наблюдавал задържания и един от източниците му току-що му съобщил, че са хванали Торд Шулц с наркотици. Бернтсен показва идентификационната си карта: полицейски служител трета степен, ресор „Специални операции“, звено „Организирана престъпност“, полицейски окръг Осло. Старши инспекторът сви рамене и мълчаливо го заведе до килията — една от общо три.

Вратата зад гърба му се хлопна и Трюлс се огледа, за да се увери, че коридорът и другите две килии са празни. Седна върху капака на тоалетната и погледна към нара. Арестантът беше заровил глава в шепите си.

— Торд Шулц?

Мъжът повдигна глава. Беше си съблякъл сакото и ако на ризата му липсваха отличителни знаци, Бернтсен не би се досетил, че пред него стои пилот. Защото от пилот не се очаква да изглежда смъртноизплашен, блед, с разширени, потъмнели от ужас зеници. От друга страна, всички изглеждат така, когато ги хванат за първи път. Бернтсен се позабави, докато определи местоположението на Торд Шулц, но останалото беше лесна работа. Торд Шулц нямаше криминално досие, липсваха данни да е попадал в официалните полицейски регистри, както и да е бил засичан от разузнавачи в наркосредите.

— Кой си ти?

— Представявам работодателите ти, Шулц. И под „работодатели“ нямам предвид авиокомпанията. Останалото не те интересува. Ясно?

Шулц посочи идентификационната карта, провесена на вратата на Бернтсен.

— Полицай си. Опитваш се да ме подхлъзнеш.

— Ще ти се, Шулц. Ако наистина беше така, адвокатът ти би могъл да се позове на грубо административно нарушение и да поиска да снемат обвиненията. Но ние ще се справим и без адвокат, нали?

Пилотът продължаваше да се взира в Трюлс Бернтсен с разширени зеници, които поглъщаха и малкото светлина в килията, жадни за зрънце надежда. Бернтсен въздъхна. Налегнаха го съмнения дали в това състояние пилотът ще успее да възприеме думите му.

— Знаеш ли какво е „горелка“? — попита той и продължи, без да дочака отговор: — Служител в полицията, който се занимава с подривна дейност: унищожава или отмъква доказателства, нарочно подтиква колегите си да допускат процедурни грешки, които да препятстват стартиране на съдебен процес, или насърчава дребни пропуски в следствието, които водят до освобождаването на арестанта. Стопли ли?

Шулц премига два пъти и кимна.

— Добре. Ще ти опиша настоящата ситуация. В момента двамата с теб падаме свободно и разполагаме с един парашут. Току-що скочих от самолета, за да те спася. Рано е да ми благодариш. Засега е достатъчно изцяло да ми се довериш, че ще успея да ни приземя благополучно. Чаткаш ли?

Явно не. Шулц продължаваше да мига объркано.

— Имало едно време един корумпиран немски полицай на хранилка при банда косовски албанци, които внасяли хероин през Балканския път. Стоката потегля с камиони от опиумните полета в Афганистан за Турция, оттам — през бивша Югославия за Холандия. От Амстердам албанците я транспортират до Скандинавския полуостров. Както виждаш, пресичат се много граници, плаща се на много хора. Облажавало се и въпросното ченге. Един ден обаче митничарите открили пакети суров опиум в резервоара на млад косовски албанец. Задържали го в ареста. Още същия ден косоварите от престъпната групировка се свързали с немския полицай. Той отишъл при арестанта, представил се и го посъветвал да се успокои. Обещал да оправи нещата. Разбрали се ченгето да се върне на следващия ден и да му обясни каква версия да представи пред полицаите. Дотогава трябвало само да си държи езика зад зъбите. Но нашият човек, трафикантът, бил още новобранец и за пръв път попадал в затвора. Явно историите за сапуна здравата го били шашардисали,

защото още при първия разпит се пропукал като яйце в микровълнова и изпял цялата тайна операция и името на ченгето с надеждата съдията да намали наказанието му. За да си осигури доказателства срещу ченгето, затворническата управа монтирала подслушвателни устройства в килията. Корумпираното ченге обаче не се явило в уречения час. Открили го чак шест месеца по-късно. Разпръснат из нива с лалета. Отраснал съм в града, но знам, че такава тор подхранва отлично почвата.

Бернтсен млъкна и погледна пилота в очакване да чуе обичайния в такива случаи въпрос.

Поизправил се на нара, Торд Шулц си бе възвърнал цвета на лицето. Прочисти си гърлото:

— Защо са... убили полиция? Нали не той ги е издал?

— Защото на този свят няма справедливост, Шулц. Само надлежни мерки във връзка с належащи проблеми. Ченгето, което обикновено унищожавало доказателства, се превърнало в доказателство срещу престъпната групировка. Разобличили го и попаднел ли в ръцете на полицията, имало опасност да я отведе до косовските албанци. И понеже той не бил техен сънародник, а някаква си платена курва, какво по-логично от това, да го очистят? Пък и са знаели, че полицията няма да пилее ресурси да разследва това убийство. Защо да го прави? Подкупното ченге си е получило заслуженото. Дадат ли ход на подобно разследване, най-много обществеността да се взриви заради поредния случай на корупция в правоохранителните органи. Ти как мислиш?

Шулц не отговори.

Бернтсен се наведе напред.

— Никак не ми се ще да ме намерят на някоя поляна с лалета, нали разбираш — зашепна той с нарастващо ожесточение. — Единственият ни изход е да се доверим сто процента един на друг. Падаме с един парашут. Ясно?

— А какво станало с косовския албанец? — попита пилотът. — Смекчили ли присъдата му?

— Трудно е да се каже. Преди началото на процеса го открили да виси на стената. Някой нанизал главата му на ченгела за дрехи.

Кръвта се отдръпна от лицето на Торд Шулц.

— Дишай — посъветва го Трюлс Бернтсен.

Ето това най му харесваше в тази работа: усещането, че ти командваш. Иначе в много редки случаи му се удаваше възможността да упражнява власт.

Шулц се облегна, опря глава о стената, затвори очи.

— А ако още сега заявя, че не желая помощ, и забравим, че изобщо си идвал при мен?

— Не става. Общият ни работодател няма да позволи да седнеш на свидетелската скамейка.

Бернтсен се усмихна и изрече любимото си изречение:

— Изборът, Шулц, е лукс, който отдавна не можеш да си позволиш.

Стадион „Вале Ховин“ представляваше малък бетонен оазис сред пустиня от зелени площи, брези, градини и веранди със саксийни цветя. Зиме стадионът се превръщаше в ледена пързалка, лете тук провеждаха концерти: предимно на динозаври като „Ролинг Стоунс“, Принс, Брус Спрингстийн. Раquel дори успя да го убеди да отидат на концерта на „Ю Ту“, въпреки че Хари винаги бе предпочитал клубовете пред стадионите. После се скъса да го дразни, че имал прекалено закостенели музикални предпочитания.

През по-голямата част от годината обаче „Вале Ховин“ пустееше и се рушеше подобно на закрыта фабрика, доскоро произвеждала стоки, непотребни вече никому. Точно от този стадион Хари бе запазил най-скъпите си спомени — от времето, когато Олег се учеше да кара кънки. Седеше отстрани и наблюдаваше как малкият прави опит след опит, пада, става, пак пада... После се понася по леда. Всъщност спомените му не бяха от големи събития: нов личен рекорд на Олег, второ място в клубно първенство в различни възрастови категории. Но тези дребни на пръв поглед успехи така преизпълваха глупавото сърце на Хари, че за да не издаде вълнението си и да постави и себе си, и Олег в неловко положение, той нахлузваше маската на равнодушието: „не е лошо, Олег“.

Хари се огледа. Не се виждаше жива душа. Пъхна ключа „Винг“ във вратата към гардеробната под трибуните. Вътре всичко си беше, каквото го помнеше. Вероятно малко поизносено. Влезе в мъжката съблекалня. По пода се валяха боклуци. Явно рядко идваше чистачка.

Ето тук човек можеше да намери уединение. Хари тръгна между редиците с шкафчета. Повечето изобщо не бяха заключени. Откри каквото търсеше: катинара „Абус“. Ключът обаче не влизаше. По дяволите!

Хари се обърна и плъзна поглед по шкафчетата от отсрещната редица. Ето още едно със същата марка катинар. Върху зелената боя Хари различи издълбана буква „О“.

Хари отключи. Вътре откри състезателните кьнки на Олег. По ръба на остриетата се забелязваше червеникав слой ръжда.

Между вентилационните решетки в шкафчето бяха закачени две снимки. Семейни фотографии. На едната — три деца и двама възрастни, вероятно техни родители. Хари позна едното от децата. Защото го бе виждал на други снимки. От местопрестъпление.

Такава красота не се забравя. Густо Хансен.

Хари се питаше дали изключителната външност е причината Густо да изглежда някак чужд на тази снимка. Или по-скоро чужд на това семейство.

Странно, но същото не можеше да се каже за високия рус мъж, застанал зад смугла жена и сина ѝ на другата снимка. Хари си спомняше кога се бяха снимали. В един есенен ден преди няколко години решиха да се поразходят из Холменколен. Докато газеха из листата с портокалов цвят, Ракул постави малкия си фотоапарат на един камък и включи самоснимачката.

Наистина ли този мъж на снимката беше той? Хари не си спомняше някога да е изглеждал толкова спокоен.

Очите на Ракул блестяха. В ушите на Хари изведнъж зазвънтя смехът ѝ. Как обожаваше този смях! Никога не би му омръзнало да го слуша. Затова постоянно се опитваше да я разсмива. Ракул се смееше и в разговорите си с други хора, но смехът ѝ, когато беше заедно с Хари и Олег, притежаваше обертон, запазен единствено за тях двамата.

Хари прерови съдържанието на шкафчето. Бял пуловер със светлосини кантове. Някак не си представяше Олег с такава дреха. Той предпочиташе къси якета и черни тениски с надписи „Слейър“ или „Слипнот“. Подуши пуловера. Долови дискретния аромат на дамски парфюм. Върху рафта за шапки имаше найлонов плик. Хари го извади и го разтвори. Пое си сепнато дъх: комплект за наркомани. Две спринцовки, лъжица, турникет, запалка и парче памук. Липсваше само

дрогата. Тъкмо да върне плика на мястото му, забеляза риза в дъното на шкафчето. В червено и бяло. Извади я. Футболна тениска с надпис „Fly Emirates“. На футболния отбор „Арсенал“.

Хари пак се вгледа в снимката. В лицето на Олег. Дори той се беше усмихнал. Сякаш вярваше — или поне тогава е вярвал, — че тези трима души са щастливи и решени да продължават в същия дух. Защо на някого от тях би хрумнало да затрие това щастие? Защо онзи, който стои зад волана, би разбил колата в първата канавка?

„Колко пъти си ни лъгал, че винаги ще бъдеш до нас!“ Хари откачи двете снимки и ги прибра във вътрешния си джоб. Когато излезе навън, слънцето вече се снижаваше над възвишението Юлер.

ОСМА ГЛАВА

Виждаш ли как кървя, татко? От мен изтича прокажената ти кръв. И твоята кръв, Олег. Камбаните трябваше да бият на умряло за теб. Проклинам те, проклинам деня, в който те срещнах. Беше ходил на концерт на „Джудас Прийст“ в зала „Спектрум“. Чаках отвън и се смесих с тълпата.

— Леле, каква готина тениска! — възкликнах аз. — Откъде си я купи?

— От Амстердам — отвърна ти и ме изгледа озадачен.

— Гледал си „Джудас Прийст“ в Амстердам?

— Защо не?

Нямах представа какво свирят „Джудас Прийст“, но поне бях проверил, че са банда, а не солов изпълнител. Вокалистът се казвал Роб някой си.

— Лудница! „Прийст“ къртят!

Ти някак се скова и ме погледна съсредоточено. Така гледа животно, надушило нещо: опасност, плячка, потенциален спаринг-партньор. Или — в твоя случай — предполагаема сродна душа. Защото самотата огъваше плещите ти като тежко, напоено с вода палто и затрудняваше стъпките ти. Обещах да те черпя с кока-кола, ако ми разкажеш как „Прийст“ са забили в Амстердам.

И ти започна да говориш за концерта в „Хайнекен Мюзик Хол“ състоял се преди две години. Разказа ми как през осемдесетте двама приятели — на осемнайсет и деветнайсет години — се простреляли с ловна пушка, след като слушали парче на „Прийст“, в което се носело скритото послание „do it!“ — направи го! Само единият оцелял. „Прийст“ свирели хеви метъл, а някои парчета се водели спийд метъл. За двацет минути успя да ме въведеш в тънкостите на готик субкултурата и влечението към смъртта и някак неусетно стана време да включа метамфетамин в разговора.

— Да се поразходим, Олег. Нека отпразнуваме подобаващо срещата на две сродни души. Какво ще кажеш?

— В смисъл?

— Познавам едни купонджии, дето ще пушат в парка.

— Аха... — по лицето ти се изписа недоверие.

— Не ти говоря за тежки неща, а за „лед“^[1].

— Не се занимавам с такива работи. Sorry.

— Да не мислиш, че аз се занимавам? Само ще изпушим една лула. Двамата. Истински „лед“, а не онази долнопробна мешилка. Точно като Роб.

— Като Роб ли? — сепна се Олег, докато отпиваше от кока-колата.

— Да.

— Като Роб Халфорд?

— Именно. Неговият роуди^[2] купил стока от същия, дето ще снабди и мене. Имаш ли пари?

Подхвърлих го така небрежно, между другото, че по сериозното му лице не забелязах нито сянка на съмнение.

— Роб Халфорд наистина ли пуши „лед“?

Извади петстотинте крони, които му поисках. Помолех го да ме изчака, станах и тръгнах към моста „Ватерлан“. Отдалечих се на безопасно разстояние, пресякох и след триста метра стигнах до Централната гара. Изобщо не възнамерявах да се връщам повече при шибания Олег Фауке.

Но докато седях в тунела под пероните с лула в устата, осъзнах, че двамата с него имаме още какво да си кажем. Не бяхме приключили. Той се появи, опря се на стената и се свлече до мен, без да обели дума. Протегна ръка. Подадох му лулата. Той дръпна. Задави се. Протегна другата си ръка:

— Дай ми рестото.

И така сформирахме тандема Густо и Олег. Всеки ден след края на смяната си в „Клас Улсон“, където караше летния си стаж, Олег идваше при мен и заедно се спускахме към центъра. Къпехме се в мръсното езеро в Средновековния парк и гледахме как върви строежът на новия квартал около Операта.

Споделяхме си всичко за бъдещите си планове и мечти, за местата, които искаме да посетим. Цялата му заплата отиваше за пушене и смъркане.

Разказах му за приемния ми баща — как ме е изхвърлил, защото приемната ми майка ми се пускала. А ти, Олег, ми разказа за някакъв

тип, гадже на майка ти, ченге на име Хари. Бил адски точен пич. Можел си да разчиташ на него. Но нещата се разсъхнали. Първо между него и майка ти. После пък сте били въвлечени в убийство, което той разследвал. Тогава с майка ти сте се преместили в Амстердам. Отвърнах ти, че този тип сигурно наистина е бил точен пич, но изразът е съвсем изтъркан. Ти ми се тросна, че „шибан“ бил още по-старомоден израз — да съм го знаел, ако ще се правя на интересен. Пък и звучало адски инфантилно. Попита ме защо съм говорел на толкова изопачен източен диалект, като не съм бил от източната част на Осло? Отвърнах, че имам навика да маниернича, защото това подсилва ефекта на казаното. А „шибан“ е толкова неподходящо, че чак звучи мегауместно. Олег ме погледна. „Ти също си толкова неподходящ, че си мегауместен“ — отвърна той. Слънцето грееше, а аз си мислех, че никои никога не ми е правил по-як комплимент.

Тръгнахме да просим по „Карл Юхан“ — ей така, за кеф. Отмъкнах скейтборд от площада пред Кметството и само след половин час го трампихме за спийд. Качихме се на корабче за Ховедоя, изкъпахме се и пихме бира на аванта. Няколко момичета ме поканиха да се кача в яхтата на тате. Ти се качи на мачтата и скочи оттам. Едва улучи палубата. После взехме трамвая за Екеберг, за да гледаме залеза. Точно тогава се провеждаше традиционният младежки международен турнир по футбол в Осло. Някакъв сдухан треньор от Трьонделаг се зазяпа в мен. Обещах да му духам срещу хилядарка. Той ми даде парите, аз изчаках да си смъкне панталоните до глезените и търтих. После ти ми разказа, че нещастникът стоял като цапардосан по главата. Малко останало да те попита дали ти няма да свършиш работата. Майчице, как се сцепихме от смях тогава!

Имах чувството, че онова лято никога няма да свърши. Но и неговият край дойде. Последната ти заплата изхарчихме за коз. Пушехме и издухвахме дима към бледото пусто нощно небе. Тогава ти каза, че ще изкараш добри оценки в училище и ще отидеш да следваш право — като майка ти. А после — шибаната Полицейска академия! От смях ни потекоха сълзи.

Но след началото на учебната година започнах да те виждам все по-рядко и по-рядко. Ти си живуркаше в къщата в Холменколен при мама, а аз се свивах на дъшек в репетиционната на някаква група.

Пуснаха ме по милост да ношувам там. Наглеждах им апаратурата, а като идваха да свирят, се омитах. Отписах те. Реших, че си се върнал в скучното си образцово ежедневиe. По онова време започнах да пласирам.

Всъщност стана съвсем случайно. Бях взел пари назаем от една жена, у която бях спал. И така, слизайки до Централната гара, попитах Туту дали му се намира „лед“. Туту го играеше машина на Один, тартора на бандата „Лос Лобос“ от Алнабрю, и малко заекваше. Сдобил се с прозвището, след като Один го накарал да изпере един куфар мангизи от наркотици. За целта го изпратил в букмейкърски пункт в Италия, за да заложил парите на футболен мач, който освен това бил предварително уреден, и Один знаел резултата. Отборът домакин трябвало да спечели с 2 — 0. Один инструктирал Туту как да каже „two nil“, но от нерви Туту така започнал да пелтечи на гишето, че букмейкърът чул само „ту-ту“ и го попълнил във фиша: два на два. Десет минути преди края на мача домакините водели с два гола преднина и всички били спокойни. С изключение на Туту, който тъкмо забелязал какво пише на разписката му: че е заложил цялата сума на равен мач. Знаел, че Один ще му пръсне коляното. Това е неговият начин да вразумява хората си. Тук идва ред на втория повратен момент. На резервната скамейка на домакините седял наскоро купен полски нападател. Понеже се справял с италианския колкото Туту — с английския, полякът единствен не разбрал, че мачът е предварително уговорен. И когато треньорът го пуснал в игра, нашият човек направил онова, за което му плащали: отбелязал. И то не един, а два гола. Туту спасил кожата. Още същата вечер кацнал в Осло и веднага отишъл при Один да му се похвали. Уви, след неочакваната сполука късметът му изневерил. Туту проявил неблагоприятното да започне с лошите новини как сгафил и заложил парите на друг резултат. От припряност така запелтечил, че Один изгубил търпение, извадил револвера от чекмеджето и — повратен момент номер три — прострелял Туту в коляното, преди онзи да стигне до щастливата развръзка.

Така де. Та през онзи, въпросния, ден в Осло Туту ми каза, че н-н-няма да намеря л-л-лесно „лед“, и ще трябва да се задоволя с п-п-прах. И едното, и другото все е метамфетамин, ама аз не исках прахообразен, а кварц. Красивите бели кристали ти отвяват главата,

а този жълтеникав, смрадлив прах, който ти пробутват в Осло, е примесен с бакпулвер, пудра захар, аспириин, витамин В₁₂ и какво ли още не. А за „дрОгарите“ с по-изтънчено небце — със стрити болкоуспокояващи с вкуса на спийд. В крайна сметка купих каквото се предлагаше, а Туту ми направи отстъпка за количество. Останаха ми и пари за малко амфетки. И понеже амфетаминът си е направо здравословна храна в сравнение с метамфетамин, само дете действа малко по-бавно, изсмърках спийда, а метамфетамин смесих с още бакпулвер, продадох го на „Плата“ и ударих къоравото.

На следващия ден пак отидох при Туту и повторих същата схема. Само дете купих по-голямо количество. Част от дрогата изсмърках, остатъка го смесих с бакпулвер и го продадох. На третия ден — пак така. Казах на Туту, че ще купя повече, ама ако се навие да ми го даде на вересия. Той само се изсмя. На четвъртия ден Туту ми предаде желанието на шефа си: да вместим моите занимания в по-организирана ф-ф-форма. Видели ме да продавам и им харесало как се справям. Продам ли две партиди на ден, пет хилядарки отивали право в моя джоб. Така се превърнах в един от пласъорите на Один и „Лос Лобос“. Преди обяд Туту ми връчваше стоката, в пет следобед предавах печалбата и евентуално останалия наркотик. Не се случваше да хартиса. С две думи, поех дневната смяна.

В продължение на три седмици търговията вървеше супер. Една сряда обаче — бях на Випетанген — тъкмо бях продал две партиди, джобът ми беше пълен с кинти, а носът — със спийд — реших, че няма причина да се виждам с Туту на Централната гара. Изпратих му есемес, че си вземам отпуск, и се метнах на кораба за Дания. Човек изтрепява, като се е друсал продължително и често с амфетамини.

Върнах се и веднага чух за намерението на Один да ми вдигне мерника. Хвана ме шубето, пък и нали знаех как Туту се е сдобил с прякора си. Затова гледах да не се мяркам много-много в стария район, ами се мотаех из квартал „Грюнерлъока“. И чаках деня на разплатата. Но Один си имаше много по-сериозни проблеми от пласъор, който му дължи няколко хилядарки. В града се беше появила конкуренция. „Мъжът от Дубай“. Не бръмчеше на амфетки, а на бяло — най-важната стока за „Лос Лобос“. Според някои бандата се състояла от беларуси, според други — от литовци, според трети — от пакистанци. Едно обаче беше извън всякакво съмнение: ставаше

въпрос за професионалисти, които не се страхуват от нищо. И всички гледаха да не разпитват много-много. Беше адски смотана есен.

Бях профукал и последния петак, нямах работа и трябваше да се спотайвам. Намерих купувач за апаратурата от репетиционната. Човекът поиска да я огледа. Изобщо не се усъмни дали е моя. Все пак живееш там! Оставаше само да уговорим кога да дойде да си я вземе. И неочаквано — като ангел спасител — отнякъде долетя Ирене. Луничавата мила Ирене. Беше през октомври, тъкмо се разправях с някакви типове в парка „Софиенберг“, и тя се появи изневиделица. Разплака се от радост. Попитах я има ли пари и тя размаха кредитната си карта. От баща ѝ, Ролф. Хукнахме към най-близкия банкомат и изпразнихме сметката му до шушка. Ирене първо се възпротиви, но като ѝ обясних, че от това зависи животът ми, веднага се нави. Трийсет и една хиляди. Обядвахме в „Олимпен“, купихме си няколко грама спийд и се прибрахме в репетиционната. Тя ми довери, че се скарала с майка си. Остана да ношува при мен. На следващия ден я заведох на Гарата. Видяхме Туту, възседнал мотоциклет, в кожено яке с рисунка на вълча муцуна на гърба. Туту с мустак, пиратска кърпа на главата и татуировки, подаващи се над яката му. И въпреки това приличаше на шибано пиколо. Той се канеше да скочи от мотора и да хукне след мен, но разбра, че не се крия. Изплатих му дващестте хиляди, които му дължах, плюс още пет за лихвите. Благодарих му за заема и предложих да започнем на чисто. Туту се обади на Один, без да сваля поглед от Ирене. Разбрах какво иска. Бедничката красива бледа Ирене.

— Один иска още пет б-б-бона — обясни той. — Иначе ми нареди да те н-н-н... — той си пое дъх.

— Да ме набиеш — помогнах му аз.

— И то още сега.

— Добре, днес ще продам две партиди.

— Ще трябва да си ги п-п-платиш.

— Стига де, знаеш, че ще ги пласирам за два часа.

Туту ме погледна и кимна към Ирене, която ме чакаше до стълбите към предгаровия площад.

— А тя?

— Помага ми.

— Момичетата са д-д-добри пласьори. Използва ли?

— Още не.

— К-к-крадльо — ухили се той с беззъбата си уста.

Наброих му парите. Последните. Все оставах на червено. Сега последните капки от кръвта ми изтичат.

След седмица близо до рок кафенето едно момче спря пред мен и Ирене.

— Запознай се с Олег — представих го аз и скочих от цокъла. — Това е сестра ми, Олег.

Прегърнах го. Усетих как повдигна глава, за да огледа Ирене над рамото ми. През дънковото яке усетих как сърцето му се разтуптя.

Полицай Бернтсен седеше с крака върху бюрото и слушалка, притисната към ухото. Разговаряше с полицейския участък в Лилестрьом, окръг Румерике. Беше се представил като Рой Лундер, лаборант в КРИПОС. Полицаят, с когото разговаряше, току-що потвърди, че са приели предполагаемата пратка хероин от „Гардермуен“. Съгласно процедурата по конфискация на съмнителни пратки, всички вещества, иззети от цялата страна, постъпваха за анализ в лабораторията на КРИПОС в квартал „Брюн“, Осло. Веднъж седмично служебен автомобил на КРИПОС обикаляше полицейските звена в Югоизточна Норвегия и събираще проби. Другите полицейски окръзи изпращаха веществата по куриер.

— Добре — Бернтсен повъртя в ръка фалшивата идентификационна карта с негова снимка, но с името Рой Лундер, КРИПОС. — Ще мина покрай Лилестрьом да взема пробата. Такова голямо конфискувано количество трябва да се изследва веднага. Е, ще се видим утре сутринта.

Затвори очи и погледна през прозореца. Новият квартал в района на залива Бьорвика се издигаше към небето. Замисли се за дребните детайли: размерите на винтовете и гайките, качеството на строителния разтвор, подвижността на прозорците. Всичко това трябва да се съчетае успешно, за да функционира добре целостта. Трюлс Бернтсен изпита дълбоко удовлетворение. Защото целостта функционираше. И то как.

[1] Лед — популярно название на метамфетамин. — Б.пр. ↑

[2] Роуди — член на помощния персонал, който пътува с музиканти на турнета. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дългите стройни борови стволове се губеха в зелената листна маса като женски бедра — в пола и хвърляха рехави следобедни сенки върху алеята, засипана с чакъл. Хари избърса от челото си потта, избила след изкачването на стръмния бряг на езерото Холмен, и огледа тъмната къща. Изглеждаше солидна, безопасна — надеждна дървена крепост срещу тролове и природни бедствия. Но дори тя не бе успяла да ги защити. Собствениците на съседните къщи — големи, тромави на вид — непрекъснато ги ремонтираха и разширяваха. Йойстайн, записан като Й в телефонния му указател, веднъж сравни дървените къщи с копнежа на замогналата се буржоазия да се върне към естественото, обикновеното, здравето. Но в тази къща Хари виждаше единствено опита на извратен психопат, сериен убиец, да обсеби живота на цяло семейство. И въпреки това тя реши да задържи къщата.

Хари се качи до вратата и позвъни.

Отвътре се разнесоха тежки стъпки. В същия миг Хари осъзна, че е трябвало да се обади по телефона и да извести за идването си.

Вратата се отвори.

Пред него се появи мъж с рус перчем. От онези перчеми, дето някога, по време на младежките години, са били буйни и са носели дивиденти, но човекът продължава да поддържа косата си в такъв вид с надеждата малко поуvehналата версия да постига същия ефект. Мъжът беше облечен в изгладена светлосиня риза. Стилът на дрехите си сигурно също е запазил от младежките си години, предположи Хари.

— Кажете?

Открито, приветливо лице. Очите му явно не бяха срещали друго освен дружелюбност. Към джобчето на ризата му бе пришита емблема със състезател по поло.

Хари усети как гърлото му пресъхва. Хвърли поглед към табелата под звънеца.

„Ракел Фауке“.

Въпреки това този мъж с хубаво лъчезарно лице държеше вратата с ръка, все едно живее там. Хари знаеше, че има и други начини да започнеш разговор, но избра този:

— Ти пък кой си?

По лицето на непознатия се изписа физиономия, каквато Хари и при най-добро желание не би могъл да наподоби — хем смръщи вежди, хем се усмихна. Снизходителна, незлоблива реакция на човек, сблъскал се с безпardonността на по-низшия.

— Все пак вие стоите от външната страна на вратата, а аз — от вътрешната. Не ви ли се струва по-нормално вие пръв да ми се представите? И да ми обясните по какъв въпрос сте дошли.

— И така става — Хари се прозина шумно. Умората от дългия полет донякъде би могла да оправдае безцеремонното му поведение. — Дошъл съм да говоря с жената, чието име е изписано на табелката.

— Къде работите?

— При „Свидетелите на Йехова“ — отвърна Хари и си погледна часовника.

Мъжът инстинктивно надникна зад гърба му, сякаш търсеше неговия съратник. Все пак Свидетелите обикновено се мъкнат по двойки.

— Казвам се Хари и идвам от Хонконг. Къде е тя?

— Онзи Хари? — повдигна вежда непознатият.

— Понеже това име почти не се среща в Норвегия през последните петдесет години, е логично да съм аз.

Мъжът кимна и продължи да оглежда Хари с полуусмивка, все едно мозъкът му обработваше информацията, която е успял да извлече за характера на събеседника му. Във всеки случай не се отмести дори на сантиметър от вратата и изобщо не отговори на зададения му въпрос.

— Е? — Хари отпусна тежестта на другия си крак.

— Ще ѝ предам, че сте идвали.

Хари ловко вдигна горната част на стъпалото си и подпря вратата. Професията му го беше научила на немалко подобни трикове. Непознатият погледна надолу към крака му, после — към лицето му. Присмехулното снизхождение се изпари. Явно се канеше да каже нещо; нещо остро, с което да постави натрапника на мястото му. Хари

обаче беше сигурен, че онзи ще се откаже, след като види изражението, накарало не един смелчага да предпочете да си замълчи.

— Вие... — подхвана мъжът. Премига веднъж.

Хари стоеше в очакване на объркването, колебанието, отстъплението. Онзи премига отново и се прокашля.

— Тя излезе.

Хари продължаваше да го гледа безмълвно. Остави тишината да свърши своето. Две секунди. Три секунди.

— Не... не знам кога ще се прибере.

По лицето на Хари не трепна и мускул, докато изражението на събеседника му се менеше трескаво в търсене на най-подходящата маска, зад която да се скрие. Накрая мъжът избра онази, първоначалната — дружелюбната.

— Казвам се Ханс Кристиан. Аз... съжалявам, но се налага да се държа малко резервирано. Непрекъснато безпокоят Раquel, а тя се нуждае от спокойствие. Аз съм нейният адвокат.

— Нейният?

— Техният. Нейният и на Олег. Ще влезеш ли, Хари?

Хари кимна.

Върху масата в дневната се издигаше купчина книжа. Хари се приближи да огледа. Документи. Доклади. Съдейки по височината, бяха провели доста продължително и задълбочено търсене.

— Мога ли да попитам защо си тук?

Хари започна да прелиства книжата. ДНК експертизи. Свидетелски показания.

— Можеш ли?

— Моля?

— А ти какво правиш тук? Нямах ли си кабинет, където да подготвяш защитата?

— Раquel държи да участва активно. Все пак самата тя е юрист. Виж какво, Хуле. Знам кой си, знам, че си бил много близък с Раquel и Олег, но...

— А ти колко си им близък?

— Аз ли?

— Да. От приказките ти оставам с впечатлението, че си поел грижите и за единия, и за другия.

Хари долови гневните нотки в гласа си. Даваше си сметка, че се е разкрил, и усещаше как другият го гледа с изумление. Да, изгуби контрола над ситуацията.

— С Раquel сме стари приятели — отвърна Ханс Кристиан. — Израснал съм наблизко, следвахме заедно в университета... Когато си прекарал с някого най-хубавите години от живота си, си оставате близки за цял живот.

Хари кимна. Осъзнаваше, че е по-добре да спре дотук. Защото всичко, което му идеше да каже, само щеше още повече да влоши положението.

— Мхм... Щом сте толкова близки, защо никога не съм чувал Раquel да те споменава, докато бяхме заедно?

Ханс Кристиан не успя да отговори. Вратата се отвори и тя се появи.

Сякаш хищни нокти стегнаха в безмилостна хватка сърцето на Хари.

Същата стройна елегантна фигура. Същото сърцевидно лице с тъмнокафяви очи и широка уста, която обичаше да се смее. И косата ѝ беше същата — дълга, но му се стори леко просветляла. Погледът обаче се бе променил. Тя гледаше тревожно и изплашено като преследвано диво животно. Ала щом видя Хари, в очите ѝ се върна нещо от предишната Раquel. От щастливите им дни заедно.

— Хари — промълви тя.

Гласът ѝ довя всичко останало. С две крачки той се озова до нея и я притисна в обятията си. Лъхна го уханието на косите ѝ, пръстите ѝ полазиха по гръбнака му... Раquel го пусна първа. Хари се отдръпна крачка назад да я огледа.

— Изглеждаш добре — изпревари го тя.

— Благодаря, подобно.

— Лъжец — усмихна му се, но сълзите вече напиреха в очите ѝ.

Постояха така. Хари ѝ даде време да посвикне с новия белег, с остарялото му лице.

— Хари — повтори тя и наклони глава.

Първата сълза потрепери върху клепките ѝ, отрони се и проряза мокра бразда по нежната ѝ кожа.

Някъде в стаята някакъв мъж с емблема на ризата се прокашля и промърмори, че трябвало да бърза за някаква среща.

После двамата останаха сами.

Докато Раquel правеше кафе, погледът ѝ на няколко пъти съвсем дискретно се плъзна по протезата на ръката му, но нито тя, нито той подхванаха темата. Бяха сключили негласно споразумение никога повече да не споменават Снежния човек. Седнал до кухненската маса, Хари ѝ разказа за новия си живот в Хонконг или по-скоро онова, което ставаше за разказване: работи като „консултант по дебиторските въпроси“ при Херман Клойт; посещава некоректни платци, отдавна пресрочили падежа на заемите си, и по съвсем приятелски начин им напомня да погасят задълженията си; накратко, консултира ги да платят при първа възможност. Най-ценното, а впрочем и единственото му необходимо професионално качество била външността му — 193 сантиметра без обувки, широки рамене, кървясали очи и пресен белег.

— Дружелюбни хора, професионалисти. Костюми, вратовръзки, мултинационални компании в Хонконг, Тайван и Шанхай. Хотелски стаи с румсървис. Хубави офис сгради. Цивилизовано място. Банките работят по швейцарски модел, само че с привкус на китайски маниер. Западняшки ръкостискания и вежливи фрази, азиатски усмивки. В повечето случаи плащат още на следващия ден. Херман Клойт е доволен. Разбираме се отлично.

Раquel наля кафе в две чаши и седна до Хари. Пое си дъх.

— Намерих си работа в Международния трибунал в Хага. Кабинетът ми се намираще в Амстердам. Мислех си, веднъж да се махнем от тази къща, от този град, от цялото това внимание, от...

„От мен“ — довърши наум Хари.

— ... спомените и всичко ще се оправи. И за известно време нещата наистина потръгнаха. После обаче Олег започна да избухва по най-незначителни поводи. Като дете никога не е повишавал глас. Случвало се е да се ядоса, но не и да... крещи така. Обвиняваше ме, че съм му опропастила живота; насила съм го отвела от Осло... Знаеше колко съм безсилна да се защитя от упреците му. А когато ме довеждаше до сълзи, започваше да плаче заедно с мен. Питаше ме защо съм те отблъснала, след като дори си ни спасил от... от...

Хари кимна, за да ѝ покаже, че не е нужно да споменава имена.

— Вечер започна да закъснява. Срещал се с приятели. Не ме запозна с никого от тях. Един ден ми призна, че влязъл в кофишоп^[1] на площад „Лейдсеплейн“ и пушил хашиш.

— В някой от прословутите магазинчета на „Булдог“, където се тълпят туристи?

— Именно. Сигурно е част от опознаването на града, помислих си. Но и се изплаших. Баща му... знаеш.

Хари кимна. Бащата на Олег беше руснак, издънка на богат аристократичен род. Алкохол, гневни изблици, депресии. Справка — романите на Достоевски.

— Олег често се усамотяваше в стаята си да слуша музика. Тежки, потискащи парчета. Сещаш се за кои групи говорях...

Хари пак кимна.

— Пускаше си и твои дискове. Франк Запа, Майлс Дейвис, „Supergrass“, Нийл Йънг, „Supersilent“...

Имената се сипеха подозрително естествено от устата ѝ. Хари предположи, че самата тя ги слуша тайно.

— Един ден, докато чистех с прахосмукачката, открих в стаята му две хапчета с усмивки.

— Екстази?

Този път кимна тя.

— След два месеца си намерих работа в Главната прокуратура и се върнахме в Осло.

— В спокойния, безметежен град Осло.

— Олег се нуждаеше да смени обстановката — сви рамене Раquel. — Да се откъсне от неподходящата среда. И се получи. Никога не е бил много общителен, но поднови срещите със старите си приятели, справяше се добре в училище и изведнъж... — гласът ѝ се разтрепери и тя млъкна.

Хари я изчака да се посъвземе. Раquel отпи от кафето и събра сили.

— Не се прибираше дни наред. Не знаех какво да сторя. Правеше каквото си иска. Обаждах се в полицията, потърсих съдействие от социалната служба, от разни психолози. Олег не беше пълнолетен, но те ми обясниха, че докато не се появят доказателства за употреба на наркотици или за престъпление, не могат да предприемат нищо. Чувствах се напълно безпомощна. Аз! Която винаги съм твърдяла, че проблемът не е в децата, а в родителите. Винаги съм имала готово решение за родители на младежи, подхлъзнали се по лошия път. Не се опитвай да загърбиш проблема и да си затвориш очите. Действай!

Хари погледна ръката ѝ, отпусната до неговата върху масата. Деликатните пръсти, фините вени, преплитащи се под бледата ѝ кожа, обикновено почерняла от слънцето през есента. Устоя на желанието да я обгърне с дланта си. Нещо му пречеше. Олег. Раquel въздъхна:

— Няколко вечери подред слизах в центъра да го търся. Накрая го намерих някъде по улица „Толбю“. Зарадва ми се. Чувствал се щастлив. Намерил си работа, живеел в апартамент с приятели. Нуждаел се от свобода. Не искал да го притискам с въпроси. Това бил неговият вариант на традиционната околосветска обиколка, която предприемали повечето младежи от Холменколен след гимназията. Околосветско пътешествие в центъра на Осло.

— С какво беше облечен?

— Защо питаш?

— Няма значение. Продължавай.

— Обеща скоро да се прибере у дома и да завърши гимназия. Уговорихме се в неделя да вечеряме заедно вкъщи.

— Той спази ли уговорката?

— Да. След като си тръгна, открих, че е влизал в спалнята и е откраднал кутията ми с бижута. — Раquel си пое дъх пресежливо. — Вътре беше и пръстенът, който ти ми купи от Западния площад.

— От Западния площад?

— Забрави ли?

Мозъкът на Хари трескаво върна лентата назад. В паметта му се връзваха черни петна, породени от безсъзнание, бели — от изтласкани спомени, и големи празнини, оставени от алкохола. Имаше обаче и спомени, обогрени в ярки цветове. Например от деня, когато се разхождаха покрай битпазара на Западния площад. И Олег ли дойде с тях? Да, бяха тримата. Разбира се. Снимката, направена със самоснимачка. Есенната шума. Или е бил друг ден? Ходеха от сергия на сергия. Стари играчки, сервизи, ръждясали табакери, грамофонни плочи със или без обложки, запалки. И златен пръстен.

Стоеше си толкова самотен. Хари го купи и го сложи на пръста ѝ. За да му намери дом — каза ѝ тогава. Или нещо в този дух. Изрече някаква сладникава фраза, защото знаеше, че Раquel ще се трогне от проявата на чувствителност, от това замаскирано любовно обяснение. А вероятно с този жест Хари действително бе искал да ѝ засвидетелства любовта си. Тогава и двамата много се смяха: заради

постъпката му, заради пръстена; защото знаеха какво си мисли другият. И защото този износен евтин пръстен представляваше квинтесенция на всичко, което искаха и от което същевременно се бояха. Обещание да се обичат безрезервно и силно, а когато охладнеят един към друг, да се разделят. Раquel го напусна по съвсем различна причина, разбира се. Много по-основателна. Въпреки това бе запазила сантименталната джунджурийка. Беше я скътала в кутията си за бижута, завещани ѝ от баба ѝ — австрийка по произход.

— Какво ще кажеш да се поразходим, докато още има слънце? — предложи с усмивка Раquel.

— Дадено — Хари също ѝ се усмихна.

Тръгнаха по криволичещия път към хребета на възвишението. Последните слънчеви лъчи обагряха листата на дърветата на изток в огненочервено, а водата във фиорда блестеше като разтопен метал. Ала именно построеното от човешка ръка в града под нозете им омагьосваше неизменно Хари. Къщите, парковете, пътищата, крановете, корабите на пристанището. Вече се появяваха светлини. Напред-назад сновяха автомобили и влакове. Опияняваше го съвкупността от човешките творения. Вълнуваше го въпросът, който само човек, разполагащ с достатъчно време да спре и да се вгледа в забързаните мравки, може да си зададе: защо?

— Сънувам, че съм свободна и спокойна — довери му Раquel. — А ти?

— Че се намирам в тесен коридор и ме затрупва лавина — сви рамене Хари.

— Уф...

— Известна ти е моята клаустрофобия.

— Често сънуваме страховете и желанията си. Лавината те заличава, погребва те, но, от друга страна, ти дава сигурност, защита, нали?

Хари зарови още по-дълбоко ръце в джобовете си.

— Преди три години ме затрупа лавина. Съвсем обяснимо е защо сънувам такива кошмари.

— И не се отърва от призраците, въпреки че се премести чак в Хонконг?

— Напротив, отървах се. Разстоянието разреши посещенията им.

— Нима?

— Да. Напълно възможно е човек да се пребори с травмиращите спомени, Раquel. За да победиш призраците, трябва да намериш смелост да се изправиш срещу тях и да ги гледаш, докато не осъзнаеш, че не са нищо повече от призраци. Мъртви, безсилни призраци.

— Да те питам... — интонацията на Раquel издаваше намерението ѝ да смени темата — ... има ли жена в живота ти?

Зададе въпроса съвсем непринудено. Чак го изуми.

— Има.

— Разкажи ми.

Беше си сложила слънчевите очила и Хари се затрудняваше да определи каква част от истината иска да чуе. Реши в замяна да ѝ поиска аналогична информация. Ако, разбира се, сам не предпочете да я прекъсне.

— Беше китайка.

— Беше? Мъртва ли е? — закачливо се усмихна Раquel.

Хари установи, че новината за друга жена не я подразни. Би му се искало да прояви поне малко ревност.

— Бизнес дама от Шанхай. Поддържа своя *гуанкси* — мрежа от полезни контакти. Обгрижва и своя супербогат съпруг, вече старец. А — при удобен случай — и мен.

— С други думи, възползваш се от закрилническия ѝ инстинкт?

— Де да беше така.

— А как е?

— Тя иска изцяло да диктува къде и кога. И как. Харесва...

— Достатъчно! — спря го Раquel.

— Както ти е известно, винаги съм си падал по жени, които знаят какво искат.

— Казах: достатъчно!

— Разбрано.

Продължиха да се разхождат мълчаливо. Накрая Хари не издържа и изрече думите, които сякаш стояха изписани пред тях с огромни букви:

— Каква е историята с Ханс Кристиан?

— Ханс Кристиан Симонсен? Той е адвокатът на Олег.

— Не съм чувал да е защитавал подсъдими за убийство в съда.

— Живее наблизо. В юридическия факултет бяхме съвипускници. Сам дойде да ми предложи услугите си.

— Мхм. Това обяснява всичко.

Ракел се засмя.

— През студентските години си спомням, че един-два пъти ме покани на среща. Искаше да ме води на курс по суинг.

— Божичко!

Тя се разсмя още по-силно. Как само бе копнял да чуе този смях!

— Известна ти е моята слабост по мъже, които знаят какво искат — смушка го тя шеговито.

— Лично съм се убедил. И какво добро си видяла от тях?

Ракел замълча. И двамата знаеха какво гласи отговорът. Между черните ѝ плътни вежди се вряза бръчката, която някога Хари „изглаждаше“ с показалец.

— Понякога е за предпочитане да наемеш по-неизвестен юрист, но готов изцяло да се посвети на защитата ти, отколкото достатъчно опитен, който предварително да отпише делото.

— Мхм. Тоест, опитният предугажда лошия край.

— А ти какво би ме посъветвал? Да наема един от онези изморени старчоци?

— Най-добрите от тях се посвещават изцяло на работата си.

— Това е дребно наркоубийство, Хари. Най-добрите се занимават с крупни дела.

— И какво е разказал Олег на всеотдайния си адвокат?

— Че не помни нищо — въздъхна Ракел. — Само това.

— Върху тази основа ли смятате да построите защитата?

— Виж, Ханс Кристиан се е доказал като блестящ адвокат в своята област. Наясно е с реалностите. Съветва се с най-кадърните си колеги. Работи денонощно.

— С други думи, ти се възползваш от закрилническия му инстинкт?

Този път Ракел не се засмя.

— Аз съм майка. Съвсем просто е. Ще направя всичко необходимо.

Спряха и седнаха на два широки дънера. Слънцето потъваше зад върхарите на запад като изморен празничен балон.

— Разбирам защо си дошъл. Но как точно си представяш да помогнеш на Олег?

— Като открия дали вината му е извън всяко съмнение.

— Защо?

— Защото съм детектив — сви рамене Хари. — Защото нашият мравуняк е създал такива правила: не можеш да осъдиш някого, без вината му да е безспорно доказана.

— Тоест, ти не си убеден, че той е виновен?

— Не съм.

— Само затова ли си тук?

Сенките на дърветата висяха над тях. Хари потрепери в ленения костюм. Термостатът му още не се беше настроил към 59,9 градуса северна ширина.

— Малко е странно — подхвана той. — Но се затруднявам да си спомня друго освен откъслечни моменти от времето, когато бяхме заедно. Погледна ли наша снимка, си припомням как се чувствахме. Спомням си за нас, каквито сме на снимката, но вътрешно знам, че не е съвсем вярно.

Погледна Ракол. Седеше, опряла брадичка на ръката си. Последните слънчеви лъчи проблясваха в присвитите ѝ очи.

— Сигурно затова си правим снимки — продължи Хари. — За да си подсигуриш фалшиви доказателства в подкрепа на мнимото си щастие. Защото мисълта, че дори в миналото не сме били щастливи, ни е непоносима. Възрастните винаги карат децата да се усмихват, когато някой ги снима. Превръщат ги в свои съучастници в тази лъжа. И всички се усмихваме, преструваме се на щастливи. Олег обаче никога не се усмихва, ако не се чувства добре. Той не може да лицемерничи, не притежава способността да симулира.

Хари пак се обърна към слънцето и успя да види как последните лъчи се протягат като жълти пръсти между върховете на дърветата по гребена на възвишението.

— В шкафчето на Олег във „Вале Ховин“ открих наша снимка. На тази снимка Олег се усмихва, Ракол.

Той се загледа съсредоточено в боровете. Изведнъж нещо сякаш изсмука цвета им и те заприличаха на силуетите на строени гвардейци в черни мундири. После усети как Ракол се приближи, как ръката ѝ се плъзва под мишницата му, как главата ѝ се обляга на рамото му. Вдиша аромата на косата ѝ, а бузата ѝ го стопли през ленения плат.

— Не се нуждаю от снимки, за да си спомням колко щастливи бяхме, Хари.

— Мхм.

— Вероятно се е научил да лъже. Случва се с всички ни.

Хари кимна. От лекия повей във въздуха потрепери. А той кога се бе научил да лъже? Когато Съос го попита дали майка им ги вижда от небето? Нима се бе научил да говори неистини толкова малък? Затова ли така лесно си придаваше вид, че изобщо няма представа в какво се е забъркал Олег? Покварата го бе прояла не заради лъжите, не заради хероина и кражбата на майчините му бижута, а защото се бе научил как по безопасен, ефективен начин да продава на други хора отрови, които разяждат душата, съсипват тялото и повличат клиента в студения влажен ад на наркотичната зависимост. Дори да не е убил Густо, Олег щеше да бъде виновен. Беше ги изпратил със самолет. За Дубай.

Fly Emirates.

Дубай се намира в Обединените арабски емирства.

Всъщност не араби, а дилъри в екипи на „Арсенал“ продаваха виолин. Бяха им раздали футболните фланелки и гащета заедно с инструкциите как да продават дрогата: един взема парите, друг дава наркотика. Достатъчно забележим и същевременно съвсем обикновен екип, но той показваше принадлежността им към определена организация и какво включва наличният асортимент. Въпросните „артилеристи“ не се числяха към бандите едnodневки, които рано или късно пропадат, тласкани към дъното от своята алчност, глупост, мързел и самонадеяна дързост. Пласъорите с екипи на „Арсенал“ работеха за организация, а тази организация не поемаше излишни рискове, явно държеше монопол върху новия фаворит на наркоманите и старателно криеше кой дърпа конците. Един от тях беше Олег. Футболните познания на Хари, впрочем съвсем мъгляви, все пак стигаха да съобрази, че Ван Перси и Фабрегас са играчи на „Арсенал“, а привърженик на „Тотнъм“ би облякъл екипа на „артилеристите“ само при форсмажорни обстоятелства. Знаеше го от Олег.

Олег имаше прилични съображения да не разговаря нито с него, нито с полицията. Беше се забъркал с някого или с нещо, което караше хората повсеместно да стискат упорито устни, и затова представляваше пълна мистерия. Ето оттам трябваше да започне Хари.

Ракел се разплака и притисна глава към гърдите му. Топлите ѝ сълзи потекоха под ризата, по сърцето му.

Мракът се спусна бързо.

Легнал в леглото, Сергей се взираше в тавана.

Секундите се нижеха една след друга.

Времето минава най-бавно, когато чакаш. Дори не знаеше дали онова, което чакаше, ще се случи. Дали ще стане необходимо. Спеше лошо. Сънуваше кошмари. Неизвестността не му даваше покой. Обади се на Андрей, поиска да говори със свако си. Андрей обаче отвърна, че Атамана не е на разположение. И толкова.

Общо взето, свако му много рядко намираше време за разговори. През по-голямата част от живота си Сергей дори не бе подозирал за съществуването му. Чак след като свако му — или по-точно арменският му слуга — се появи в живота на Сергей, той поразпита насам-натат. Озадачи се с колко оскъдни сведения за родственика си разполагат останалите от рода. Успя все пак да сглоби парченцата и да установи, че свако му дошъл някъде от запад и през петдесетте се оженил за мома от рода. Говорело се, че бил от Литва, от семейство на кулаци — богати селяни и земевладелци, които Сталин ревностно преследвал. Властите депортирали роднините му в Сибир. Някои пък твърдяха, че свако му принадлежал към малка група последователи на Йехова, насилствено изселени от Молдова в Сибир през 1951 година. Според една възрастна леля свако бил начетен, с добри обноски и знаел няколко езика, но без никаква трудност се приспособил към техния съвсем обикновен живот и възприел старите сибирски традиции на урките, сякаш бил израснал с тях. И вероятно именно благодарение на неговата адаптивност и на търговския му нюх не след дълго урките го избрали за свой водач. Съвсем скоро започнал да ръководи една от най-доходоносните контрабандни мрежи в цял Южен Сибир. През осемдесетте бизнесът му така се разраснал, че властите вече не можели да си затварят очите въпреки подкупите. Ударът на милицията върху престъпната мрежа в Сибир съвпаднал с разпада на Съветския съюз. Въоръжените части проявили нечувана жестокост, а пролятата кръв станала причина очевиден на акцията да я оприличи на блицкриг^[2], а не на опит законът да възтържествува. Първо съобщили, че свако е сред жертвите. Загинал от огнестрелна рана в гърба. Понеже се опасявали от репресии, милиционерите тайно хвърлили

трупата му в река Лена. Един успял да свие ножа му, но не се стърпял и се похвалил. Ала след година свакото дал знак, че е жив и се укрива във Франция. Интересувало го само дали жена му е бременна. Отговорили му, че не е — такава била и самата истина. Изминали няколко години без никаква вест от него. Съпругата му починала и тогава той пристигнал в Тагил за погребението — Сергей го знаеше от баща си. Платил всички разноски по церемонията, а руско православно погребение не излиза никак евтино. Раздал пари на по-бедните роднини. Таткото на Сергей не бил сред тях, но свакото специално се поинтересувал от него — нали му бил баджанак, — когато разпитвал подробно за роднините на покойната си съпруга в Тагил. Насочили вниманието му към племенника му, малкия Сергей. На следващата сутрин свакото изчезнал — мистериозно и необяснимо, както се и бил появил. Годините си минавали, Сергей станал юноша, после възмъжал. Повечето роднини си мислели, че свакото отдавна си е отишъл от този свят. Та той бил стар още по времето, когато за пръв път пристигнал в Сибир. Ала след ареста на Сергей заради нелегален внос на хашиш се появи някакъв арменец, представи се за помощник на свако му, уреди да пуснат Сергей и му предаде поканата на свако му да се премести при него в Норвегия.

Сергей погледна часовника. Последно видя циферблата точно преди дванайсет минути. Затвори очи и се опита да си го представи: полица.

Историята за мнимата смърт на свако му съдържаше още една интересна подробност. Милиционерът, откраднал ножа му, бил намерен из тайгата — или онова, което било останало от него, след като мечките свършили своето по трупа.

Навън се спусна непрогледен мрак. Телефонът в стаята звънна. Търсеше го Андрей.

[1] В емблематичните за холандската столица „кофишоп“ (от английски — кафетерия, кафене) всъщност се продава лека дрога. — Б.пр. ↑

[2] Блицкриг (от нем. Blitzkrieg) — светкавична война — нападателна военна доктрина чрез внезапна атака и огромни сили, в която се разчита победата да се постигне максимално бързо, преди противникът да е съумял да мобилизира военната си мощ. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Торд Шулц отключи вратата към къщата си, вторачи се в тъмното и за миг се заслуша в сгъстената тишина. Седна на дивана, без да включва осветлението, и зачака успокояващия грохот от следващия самолет.

Пуснаха го от ареста. Някакъв мъж се представи за старши инспектор, влезе в килията, приклепна до него и го попита защо, по дяволите, носи картофено брашно в куфара си.

— Картофено брашно?

— Лаборантите от КРИПОС са изследвали праха и са установили, че е точно това.

Торд Шулц повтори същото, което каза и по време на ареста — мантрата, заучена за кризисни ситуации: не знае нито как пликът се е озовал в багажа му, нито какво съдържа.

— Лъжеш. Ще те държим под око — предупреди го старши инспекторът.

После отвори вратата и му кимна да излиза.

Торд се сепна при пронизителния звук, неочаквано изпълнил голата тъмна стая. Стана и затърси опипом телефона, поставен на стол до лежанката.

Ръководителят полети се обаждаше да му съобщи, че до второ нареждане е отстранен от международните полети и е прехвърлен към *domestic*^[1]. Торд поиска да узнае причината.

Ръководството обсъдило ситуацията на специално заседание, обяснил началникът.

— Предполагам, разбираш, че няма как да ти поверим международен полет, докато името ти се свързва с подобно подозрение.

— Тогава защо не ме свалиш изцяло на земята?

— Е...

— Е?

— Ако те отстраним и медиите надушат отнякъде новината за ареста ти, веднага ще решат, че съмненията за нечисти сделки не са

съвсем безпочвени, и това ще налее вода в тяхната мелница. Тъъ... играта на думи беше съвсем неволна.

— А подозираш ли ме?

Отговорът дойде след известно мълчание:

— При евентуално признание, че подозираме наш пилот в контрабанда на наркотици, репутацията на авиокомпанията ще пострада сериозно, не мислиш ли?

Този път думите му носеха съвсем недвусмислено послание.

Тътенът от ТУ-154 удави остатъка от думите на ръководителя полети.

Торд затвори.

Опипом се върна на дивана и седна. Поглади с пръсти стъкления плот на ниската масичка. Усети грапавини: засъхнали петна от слюз, слюнка и остатъци от кокаин. А сега какво? Питие или линейка? Питие и линейка?

Стана. „Туполев“ прелетя съвсем ниско над сградите. Светлините му изпълниха цялата дневна и Торд се вгледа в отражението си в прозореца.

После отново се възцари мрак. Но краткият миг му стигаше да види онази присъда в очите си, която — знаеше — ще види и в очите на колегите си: осъдително презрение към недостойната му постъпка и — по-лошото — съжаление.

Domestic. Ще те държим под око. *I see you.*

Ако му отнемат правото да извършва международни полети, ще се превърне в безполезен, отчаян, задължнял рисков фактор, при това с кокаинова зависимост. Човек, непрекъснато стоящ в полезрението на полицията; човек под постоянен натиск. Торд Шулц не познаваше схемата в подробности, но сведенията, с които разполагаше, стигаха да разбият изградения канал. Затова неминуемо щяха да се опитат да го очистят. Преплете пръсти на тила си и въздъхна тихо. Определено не го биваше да пилотира изстребител. Самолетът започна да се върти, а командирът не притежаваше нужното хладнокръвие да си възвърне контрола над машината. Гледаше безучастно как главоломно лети към земята. И знаеше, че единственият му шанс за оцеляване е да пожертва изстребителя; да задейства катапулта. Да изскочи от кабината. Веднага.

Торд Шулц реши да се обърне към някой от високите етажи на полицията, някой, незамесен в корупционните схеми на наркобосовете.

Да, налагаше се да потърси помощ на най-високо ниво.

Издиша насъбрания въздух и усети как се отпускат мускули, за които дори не си бе давал сметка, че са стегнати. Ще се прицели нависоко.

Но преди това ще изпие нещо силно.

И ще смръкне една линийка.

Зад рецепцията стоеше същото момче. Подаде му ключа.

Хари благодари и взе стълбите на няколко скока. По пътя от метростанцията до хотел „Леон“, пресичайки площад „Егер“, не срещна нито един „артилерист“ в екипа на „Арсенал“.

Пред стая 301 забави крачка. Две от крушките в коридора бяха изгорели и в тъмното той ясно виждаше светлината, струяща от процепа под вратата. Цените на електричеството в Хонконг бързо изкорениха стария му навик да не изгася осветлението на излизане от къщи. Може би камериерката бе оставила лампата включена. В такъв случай бе проявила и още по-сериозна небрежност: беше забравила и да заключи вратата.

Защото тя се откряна само с натискане на дръжката. Светлината от самотната лампа на тавана откри гръб, надвесил се над куфара на Хари. Вратата се удари глухо в стената, а човекът се обърна спокойно. Кротки очи на санбернар, разположени върху издължено, съсухрено лице, се вторачиха в Хари. Висок, прегърбен мъж, облечен в дълго палто, вълнен пуловер и с мръсна свещеническа яка на врата. Изпод дългата му сплъстена коса стърчаха огромни уши — Хари не бе виждал по-големи. Наглед мъжът беше прехвърлил седемдесетте. И макар двамата да бяха съвършено различни, Хуле сякаш се вгледа в огледалното си отражение.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита Хари, без да прекрачва прага. Професията го бе научила на предпазливост.

— На теб на какво ти прилича? — отвърна непознатият с по младежки звучен глас и характерна интонация, любима на шведските естрадни групи и мисионери. — Влязох, за да проверя дали няма да намеря ценни вещи.

Вдигна двете си ръце. В дясната държеше универсален адаптер, а в лявата — издание на „Американски пасторал“ с меки корици.

— Ама ти нямаш абсолютно нищо! — Мъжът захвърли устройството и книгата върху леглото и пак започна да рови из куфара. Хвърли въпросителен поглед към Хари: — Поне машинка за бръснене нямаш ли?

— За бога... — Хари заряза всякаква предпазливост, влезе в стаята и хлопна капака на куфара.

— Спокойно, синко — мъжът вдигна отбранително длани пред себе си. — Не го приемай лично. Нов си в нашите среди. Въпросът е кой пръв те е претършувал.

— Тук ли? Тоест...

Старецът му протегна ръка.

— Добре дошъл. Казвам се Кето. Живея в 310-а стая.

Хари погледна с недоверие голямата му, по-мръсна от използван тиган, длан.

— Не се колебай, де. Поне за ръцете си гарантирам, че са безопасни за пипане.

Хари се представи и стисна десницата му. Оказа се изненадващо мека.

— Ръце на свещеник — обясни мъжът в отговор на безсловесния му въпрос. — Да ти се намира нещичко за пиене, Хари?

— Май вече си проверил — Хари посочи куфара и отворените врати на шкафовете.

— Стана ми ясно, че в стаята няма нищо, но какво издува джоба на сакото ти?

Хари извади игровата конзола и я захвърли на леглото до другите разпръснати вещи.

Кето изгледа Хари с наклонена глава. Ухото му опря о рамото му.

— Като те гледам в какъв костюм си се изтупал, бих те взел за клиент, отседнал за няколко часа, а не за постоянен обитател. Каква е всъщност причината да си тук?

— Тази реплика май повече подхожда на мен.

Кето потупа Хари по ръката над лакътя и го погледна право в очите.

— Синко — подхвана той със звучния си глас и плъзна два пръста по плата, — този костюм е от скъпите. Колко плати за него?

Хари възнамеряваше да го отпрати с някоя учтива фраза, произнесена със заплашителен тон. Но се досети, че тя няма да

постигне желанието ефект. Затова просто се усмихна.

Кето отвърна на усмивката му.

Абсолютно негово отражение.

— Няма повече да ти досаждам. Пък и е време да ходя на работа.

— И в какво се състои тя? — любопитства Хари.

— Я виж ти! Интересуваш се и от ближните си. Проповядвам Божието слово на несретниците.

— И трябва да стане точно сега?

— За призванието ми няма работно време. Сбогом.

Старецът се поклони галантно, обърна се и тръгна към вратата. Хари видя как от джоба му се подава една от кутиите му с цигари. Затвори вратата зад гърба му. Във въздуха тегнеше задушливата миризма на дим и на стар човек. Отвори прозореца. Звучите на града мигом нахлуха в стаята; непрекъснатото приглушено ръмжене на автомобилни двигатели, джаз музика от отворен прозорец, далечен вой на полицейска сирена, който ту се усилваше, ту заглъхваше. Някакъв клетник изплака болката си между близките сгради, после издрънча стъкло. Вятърът прошумоляваше в сухите листа, а по асфалта потракваха високи токчета. Гласът на Осло.

С крайчеца на окото си Хари улови движение и се загледа по-внимателно надолу. Самотната лампа в задния двор осветяваше вътрешността на контейнера под прозореца му. Проблесна кафява опашка. Плъх. Седеше върху ръба на контейнера и душеше, вдигнал лъскавата си муцунка към Хари. Сети се за думите на разумния си работодател Херман Клойт: „Плъхът не е нито добър, нито лош. Плъхът си е просто плъх.“

Най-ужасната част от зимата в Осло. Ледът още не бе сковал фиорда, из централните улици върлуваше солена смразяваща вятър. Като обикновено се мотаех из улица „Дронинген“ и пласирах спийд, диазепам и рохипнол. Стараех се непрекъснато да си разтърквам краката, но вече се бяха вкочанили. Дали да не похарча днешната печалба за скъпарските ботуши „Freelance“ от витрината на „Стийн и Стрьом“, колебах се аз. Или да си купя „лед“? Дочух, че на „Плата“ се появил дилър. Можех да скатая част от спийда — Туту нямаше да забележи — и да си купя и ботуши, и „лед“. Мислих,

мислих и прецених, че е по-безопасно засега да мина без ботушите и да се издължа на Один до последното йоре. Все пак не бях съвсем зле. Олег например се принуди да започне от нулата и да продава хашиш покрай реката, на зверски студ. Туту му повери района под Новия мост, където бедният Олег се конкурираше с всякаква измет от къде ли не и най-вероятно единствен от всички дилъри от моста „Анкер“ до морето говореше гладко норвежки.

Нагоре по улицата забелязах някакъв тип в екипа на „Арсенал“. Преди тук бръмчеше Псето — пълчив южняк с кучешка кашка около врата. Бяха го сменили, но схемата си оставаше същата; дилърът чака да се стекат повечко хора. Засега се бяха събрали трима клиенти. Един господ знае от какво толкова ги беше шубе. Ченгетата отдавна се бяха отказали да наблюдават района, а ако случайно закопчаеха някой пласъор по тази улица, го правеха показно, за да затворят устата на поредния разфучал се политик.

Някакъв костюмар, изтупан като за конфирмация, мина покрай тримата наркомани. Видях как двамата с „артилериста“ си кимнаха едва забележимо. Костюмарят спря пред мен. Шлифер „Фернер Якобсен“, костюм „Ерменеджилдо Дзения“, коса, гладко сресана на път, като на хористите от „Сребърните момчета“. Исполин.

— *Somebody wants to meet you*^[2] — заговори ме той на недодялан английски с ясно доловим руски акцент.

Пак ли, помислих си отегчено аз. Лицето ми му е направило впечатление, взел ме е за жиголо и ще иска или свирка, или тийнейджърския ми задник. В такива дни, честно казано, започвах често-често да се замислям дали пък наистина да не сменя попрището: вместо кучи студ — автомобилни седалки с подгриване, при това срещу четири пъти по-висока надница на час.

— *No thanks*^[3] — отвърнах все пак аз.

— *Right answer is 'yes, thanks'*^[4] — поправи ме той, хвана ме за ръката и ме завлачи — или по-скоро ме понесе — към черна лимузина, безшумно свила към тротоара до нас.

Задната врата се отвори и понеже осъзнах колко безсмислено е да се съпротивявам, започнах да обмислям каква цена да спазаря. Ако ще ме изнасилват, поне да ми платят.

Онзи тип ме набута на задната седалка и хлопна вратата с меко щракване. Дори само то говореше достатъчно за цената на

автомобила. През прозорците, отвън черни и непрозрачни, видях, че поехме на запад. Зад волана седеше дребосък с глава, прекалено малка да побере всичко, сбутало се върху лицето му: огромен нос, бяла акулска пасть с възтънки устни, изпъкнали очи, рошави вежди, сякаш залепени с долнокачествено лепило. Същият скъпарски костюм на погребален агент и същата прическа а ла хорист.

— Sales good, eh?^[5] — погледна ме той в огледалото.

— За какви продажби плещиш, шибаняко?

Дребният се усмихна дружелюбно и кимна. Вече бях решил в никакъв случай да не им правя отстъпка, ако ме поискат и двамата. Сега обаче прочетох в погледа му, че не са се прицелили в задника ми. Искаха нещо друго, но засега се затруднявах да отгатна. Подминахме Кметството, Американското посолство, парка пред Двореца, продължихме на запад, поехме по „Ширкевайен“, сградата на Националното радио остана зад гърба ни. От двете страни на улицата се заредиха богаташки домове.

Спряхме пред голяма дървена къща, разположена на възвишение, и погребалните агенти ме замъкнаха през портата. Докато вървахме по чакъла към масивна дъбова врата, се поогледах. Имотът заемаше площта на футболно игрище. Крушови и ябълкови дръвчета; цилиндричен циментов бункер — като водонапорните кули в пустинята; двоен гараж с желязна ролетна врата — толкова здрава, сякаш зад нея се помещава депо за линейки. Триметрова телена мрежа опасваше целия този разкош. Започвах да се досещам къде съм попаднал. Лимузина, английски с руски акцент, „добри продажби“, палат крепост.

В преддверието по-едрият костюмар ме претърси, после двамата с дребния отидоха до малка маса с червена филцова покривка. Над нея висяха множество стари икони и разпятия. Извадиха оръжията си от презраменните кобури, положиха ги върху червената покривка и ги затиснаха с по един кръст. После дребният отвори вратата към дневната:

— Атамана — съобщи той и ми направи знак да вляза.

Дъртакът вътре трябва да беше стар поне колкото коженото кресло, в което седеше. Заразглеждах го внимателно. Изкривените му старчески пръсти стискаха черна цигара.

Грамадната камина изпука. Предвидливо се настаних така, че пламъците ѝ да сгриват гърба ми. Светлите им езици зашариха по бялата копринена риза и спаруженото му лице. Той остави цигарата и вдигна ръка към мен, сякаш очакваше да целуна големия син камък на безименния му пръст.

— Бирмански сапфир — обясни старецът. — Шест цяло и шест карата. Четири хиляди и петстотин долара за карат.

Говореше с акцент — не съвсем лесно доловим, но без съмнение акцент. Поляк? Руснак? При всички случаи източноевропейец.

— Колко? — попита той и подпря брадичка о пръстена.

За няколко секунди стоплих какво ме пита.

— Малко под трийсет хиляди — отвърнах.

— Колко под трийсет хиляди?

— Двайсет и девет хиляди и седемстотин ми се струва добра сума.

— Доларът се търгува за пет цяло осемдесет и три.

— Значи, близо сто седемдесет и три хиляди крони.

Старецът кимна.

— Казват, че много те бивало.

Очите му проблеснаха по-силно и от шибания сапфир.

— Доказал съм го.

— Виждал съм те в действие. Имаш още какво да учиш, но си личи, че си доста повече от останалите олигофрени. Умееш да преценяваш колко е склонен да ти даде клиентът.

Свих рамене. Питам се колко е склонен да ми даде той.

— Но се говори и друго: крадеш.

— Само когато си струва.

Старецът се засмя. Нека уточня, че тогава още не знаех дали това е смях, или пристъп на кашлица у раковоболен. От глъбините на гърлото му се изтръгна гъргорене като от двигател на стара лодка. После прикова в мен студените си сини еврейски очи и изрече с интонацията на учител по физика, който преподава втория закон на Нютон:

— Щом си толкова пресметлив, следващото уравнение никак няма да те затрудни: откраднеш ли от мен, ще те пречукам.

По гърба ми рукна пот. Събрах смелост да го погледна в очите. Сякаш се вирах в ледовете на безлюдната Антарктида. Все пак успях

да отгатна две от желанията му. На първо място: пари.

— При рокерите на всеки пласирани петдесет грама имаш право да продадеш десет и да прибереш печалбата. Тоест седемнайсет процента. При мен ще пласираш само моя стока и ще ми изплащаш печалбата в брой. Петнайсет процента. Ще продаваш само на едно място с още двама души. Касиер, куриер и разузнавач. Седем процента за куриера, три за разузнавача. В полунощ ще се отчиташ на Андрей — кимна към по-дребния „хорист“.

Едно място. Разузнавач. Да не бях попаднал в култовия сериал „Подслушването“?

— Дадено — съгласих се. — Само ми осигурете екип.

Дъртият се усмихна; усмивка на влечуго, която цели да ти напомни къде приблизително се намиращ в йерархията.

— Андрей ще го уреди.

Поговорихме още малко. Разпита ме за родителите ми, за приятелите, дали имам квартира. Отвърнах, че живея с приемната ми сестра. Гледах да не се увличам в лъжи, понеже имах чувството, че вече знае отговорите. Само на едно място го забаламосах. Попита ме защо говоря на толкова архаичен норвежки от източните части, щом съм израснал в академично семейство на север. Обясних, че биологичният ми баща е от източните квартали. Нямам представа дали е така, татко, но винаги съм си представял, че денем се размотавах из източната част на Осло с празни джобове, без работа, а вечер се прибираш в леденостудена гарсонiera, където не е подходящо да гледаш дете. А вероятно бях започнал да говоря с такъв акцент само за да дразня Ролф и префърцунените съседски деца. После открих, че това ми вдъхва усещане за превъзходство — все едно, да речем, нова татуировка на ръката. Виждах как хората се стъписват, докато говорят с мен, как се отдръпват, как ми правят място. Докато бърбех за живота ми, дъртакът ме оглеждаше най-обстойно и непрекъснато потупваше ритмично с пръстена си по ръкохватката на креслото, сякаш отброяваше нещо. По време на един внезапно настъпил промеждутък в разпита тракането на пръстена остана единственият звук в стаята и тишината ми се стори толкова влудяваща, че просто трябваше да кажа нещо.

— Готина къща.

Егати идиотско включване! Идеше ми да потъна вдън земята от срам.

— От 1942 до 1945 година тук е живял Хелмут Райнхард, началникът на Гестапо в Норвегия.

— Съседите сигурно не ви притесняват.

— Съседната къща също е моя. Там живеел лейтенантът на Райнхард. Или обратното.

— Обратното?

— Тук някои неща трудно се поддават на тълкование — устните на стареца се разтеглиха в усмивка на гуцер. Същински комодски варан.

Знаех колко трябва да внимавам, но не се стърпях:

— Едно нещо не ми стана ясно. Один ми плаща седемнайсет процента, останалите банди — също толкова. А вие сформирате отбор от трима и им давате общо двацет и пет процента. Защо?

Старецът се бе вторачил в едната половина от лицето ми.

— По-безопасно е да бъдат трима вместо един, Густо. А аз се подлагам на риск наравно с моите дилъри. Изгубиш ли всички пешки, въпрос на време е да се стигне до шах и мат, Густо. — Дъртакът повтаряше името ми, сякаш звуковата комбинация му доставяше удоволствие.

— Но печалбата...

— За печалбата не бери грижа — остро ме прекъсна той. После се усмихна и гласът му отново омекна: — Нашата стока идва право от извора, Густо, и е шест пъти по-чиста от хероина мените, който се размесва първо в Истанбул, после в Белград и накрая в Амстердам. Въпреки това я купуваме на много по-изгодна цена. Схващаш ли?

— Можете да разреждете дрогата седем-осем пъти повече от останалите.

— Разреждаме я, но добавяме по-малко примеси от останалите. Продаваме стока, достойна да се нарече хероин. Това вече го знаеш. Именно затова веднага прие да работиш за по-малка комисионна. — Огънят от камината проблесна в белите му зъби. — Защото си наясно, че ще пласираш най-добрата стока в града и ще надхвърлиш три-четири пъти оборота си от продажбата на

брашното на Один. Всеки ден виждаш с очите си как клиентите подминават всички дилъри на хероин и се спират пред онзи с...

— ... екипа на „Арсенал“.

— Още от дебюта ти с моя хероин клиентите ще научат, че качествената стока е при теб, Густо.

После ме изпрати.

Понеже през цялото време беше седял с вълнено одеяло над краката, си бях помислил, че е инвалид или нещо подобно, но той най-изненадващо се оказа много пъргав за възрастта си. На вратата спря — явно не желаше да се показва навън. Хвана ръката ми над лакътя и леко стисна трицепса ми.

— До скоро виждане, Густо.

Кимнах. Както споменах, вече се бях досетил какво друго иска. „Виждам съм те в действие.“ Седял е зад затъмнените стъкла на лимузината и ме е изпивал с очи, все едно съм шибаният Рембранд. Затова не се съмнявах, че ще си издействам каквото съм си наумил.

— Разузнавачът да е сестра ми, а куриерът — едно момче на име Олег.

— Чудесно. Друго?

— Искам екип с номер 23.

— Аршавин — промърмори доволно по-високото Сребърно момче. — Russian^[6].

Явно не беше чувал за Майкъл Джордан.

— Ще видим — позасмя се глухо старецът и погледна към небето. — Сега Андрей ще ти покаже нещо и после можеш да започваш.

Ръката му продължаваше да опипва мускулите ми, а мазната му усмивка — да лепне на лицето му. Бях хем изплашен, хем въодушевен. Изплашен и въодушевен като ловец на комодски варани.

Сребърните момчета ме закараха до пустото пристанище за маломерни плавателни съдове във Фрогнерския залив. Отключиха някаква врата и поеха по пристана. От двете страни се редяха лодки, оставени на зимна стоянка. По едно време спряхме и слязохме от колата. Загледах се в тъмната спокойна вода. Андрей отвори багажника.

— Come here, Arschavin^[7].

Приблжих се до него и надникнах.

Екип на „Арсенал“. На врата му още висеше кучешката кашка. Псето открай време си беше противен, но този път едва не повърнах. Върху пъпчивата му физиономия зееха черни кратери със засъхнала кръв, едното му ухо беше разпрано, а едното му око — смазано на пихтия. Откъснах поглед от ужасяващата гледка и чак тогава забелязах, че под буквата „т“ в „Emirates“ зее малка дупка. Като от куршум.

— *What happened?*^[8]

— *He talked to the cop in sixpence*^[9].

Знаех кого наричаше така. Някакъв полицейски агент дебнеше из Квадратурата. Всички познаваха антимафиотите, но този май беше под прикритие. Или поне той си мислеше така.

Андрей изчака да погълна всички зловеци подробности и попита:

— *Got the message?*^[10]

Кимнах. Пихтиестата маса в очната кухня на Псето привличаше погледа ми по-силно от магнит. Как, по дяволите, го бяха подредили така?

— Пьотър — обърна се Андрей към приятеля си. Двамата извадиха тялото от багажника, съблякоха му фланелката и го метнаха във водата. Тя го прие, погълна го беззвучно и затвори черната си паст.

— *This is yours now*^[11] — Андрей ми хвърли фланелката. Промуших пръст в дупката от куршум и погледнах надписа на гърба.

52. Бентнер.

[1] Domestic (англ.) — тук: вътрешни (полети). — Б.пр. ↑

[2] Somebody wants to meet you (англ.) — Един човек иска да се срещне с теб. — Б.пр. ↑

[3] No thanks (англ.) — Не, благодаря. — Б.пр. ↑

[4] Right answer is „yes, thanks“ (англ.) — Правилният отговор гласи „да, с удоволствие“. — Б.пр. ↑

[5] Sales good, eh? (англ.) — Продажбите вървят добре, а? — Б.пр. ↑

[6] Russian (англ.) — руснак. — Б.пр. ↑

[7] Come here, Arschavin (англ.) — Ела насам, Аршавин. — Б.пр.

↑

[8] What happened? (англ.) — Какво стана? — Б.пр. ↑

[9] He talked to the cop in sixpence (англ., нор.) — Той говори с ченгето с каскета. — Б.пр. ↑

[10] Got the message? (англ.) — Схвана ли посланието? — Б.пр. ↑

[11] This is yours now (англ.) — Сега това е твое. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

В 06:30, четвърт час преди изгрев-слънце, ако се вярваше на последната страница на „Афтенпостен“, Торд Шулц сгъна вестника и го сложи на съседния стол. Пак погледна към пустото фоайе.

— Обикновено винаги идва преди началото на официалното работно време — обади се охранителят зад гишето.

Торд Шулц се качи рано-рано на влака за Осло и докато вървеше от Централната гара по улица „Грьонланслайре“, стана свидетел на разбуждането на града. Мина покрай камион за смет. Мъжете изпразваха контейнерите с грубост, симптоматична по-скоро за раздразнителност, отколкото за ефективност. Точно като пилоти на F-16. Зарзаватчия от пакистански произход, изнесъл стоката в касетки пред магазина си, спря, избърса ръце в престилката си и усмихнато му пожела „добро утро“. Ставаше за пилот на „Херкулес“. След църквата в квартал „Грьонлан“ Торд Шулц сви вляво. Пред него се издигаше внушителната стъклена фасада на сграда, проектирана и построена през седемдесетте години. Главното полицейско управление в Осло.

В 06:37 вратата се отвори. Охранителят се изкашля, за да привлече вниманието на Торд, кимна му за потвърждение, че очакваната особа пристига, и стана. По коридора се зададе мъж, понисък от пилота. Вървеше бързо и пъргаво. Косата му беше доста подълга, отколкото се очаква от началник с неговия ресор. Когато мъжът се приближи съвсем, пилотът забеляза белите и розови ивици по загорялото му, почти женствено красиво лице. Торд се сети за една стюардеса с подобни пигментни петна. Бяла лента прорязваше вертикално почти цялото ѝ тяло. Започваше от ключицата, минаваше между гърдите и стигаше чак до епилираните ѝ слабини. Останалата част от кожата ѝ, потъмняла след редовни посещения в солариум, приличаше на плътно прилепнало трико.

— Микаел Белман?

— Да. С какво да ви помогна? — попита мъжът с усмивка, но без да забави ход.

— Искам да поговорим на четири очи.

— За съжаление ми предстои оперативка, но ако се обадите...

— *Наложително* е да говоря с вас още сега — натърти Торд и сам се изненада от неотстъпчивия си тон.

— И не търпи отлагане?

Началникът на ОРГКРИМ вече беше пъхнал идентификационната си карта в четеца, но се обърна и изгледа внимателно посетителя.

Пилотът се приближи и подхвана съвсем тихо, макар във фойето да имаше само още един човек: охранителя.

— Казвам се Торд Шулц — пилот в най-голямата скандинавска авиокомпания. Разполагам с информация за нелегален внос на наркотици в Норвегия през летище „Гардермуен“.

— Ясно. За какво количество говорим?

— За осем килограма седмично.

Погледът на Белман буквално обискира Торд Шулц. Пилотът знаеше, че в момента мозъкът на антимафиота събира и обработва цялата налична информация: език на тялото, облекло, стойка, изражение, брачната халка, която Торд, който знае защо, продължаваше да носи, липсата на обица, лъснатите му обувки, езиковия му запас, твърдостта в погледа му.

— Ще ви уредя незабавен пропуск — Белман кимна на охранителя.

Торд Шулц поклати предпазливо глава.

— Предпочитам тази среща да остане строго конфиденциална.

— Според правилника всички посетители подлежат на вписване. Уверявам ви обаче, че информацията няма да напуска пределите на Управлението.

Белман даде знак на охранителя. В асансьора Торд Шулц потърка с пръст стикера с името си, който охранителят разпечата и го помоли да залепи на ревера си.

— Има ли нещо? — попита Белман.

— Не, не — отвърна Торд, но продължи да търка с пръст името си, сякаш с надеждата да го заличи.

Кабинетът на Белман се оказа изненадващо малък.

— Размерът не е определящ — подхвана началникът на ОРГКРИМ, явно навикнал на подобни реакции у посетителите си. — Тук са вършени велики дела. — Посочи снимка на стената. — Ларш

Акселсен, ръководител на вече закрития Отдел за борба с грабежите. Той носи основната заслуга за разгрома на бандата от квартал „Твайта“ през деветдесетте.

Белман подкани Шулц да седне. Извади бележник, но срещна погледа на събеседника си, и го остави настрана.

— Е?

Торд си пое дъх. Започна с развода, защото се нуждаеше от причина, за да обясни падението си. После се прехвърли на въпросите кога и къде; кой и как. Стигна и до „горелката“.

Докато Торд разказваше, Белман стоеше наведен напред и слушаше най-внимателно. Когато обаче Торд описа епизода с „горелката“, предишната професионална съсредоточеност се изпари и по лицето на началника се изписа изумление. После белите пигментни петна се обагриха в червено. Сякаш някой запали свещ под кожата му. Торд Шулц изгуби зрителния контакт с Белман. Началникът прикова разочарования си поглед в стената зад гърба на пилота. Вероятно гледаше снимката на Ларш Акселсен.

Торд довърши разказа си и млъкна. Белман въздъхна и постоя с наведена глава. Най-сетне я вдигна. В погледа му се четеше нещо ново — сурово й безкомпромисно.

— Моля за извинение — подхвана той. — От мое име и от името на цялото ми професионално съсловие изказвам искреното си съжаление, задето не успяхме да изтребим вредителите.

На Торд му се стори, че Белман отправи извинението по-скоро към себе си, а не към него, пилота, пренасящ по осем килограма хероин седмично.

— Разбирам безпокойството ви. Искане ми се да можех да ви уверя, че няма от какво да се страхувате, но прескъпо заплатеният ми опит отдавна ми е показал, че подобни корупционните схеми приобщават голям брой хора.

— Ясно.

— Споменавали ли сте за това на някого?

— Не.

— Някой знае ли, че сте дошли да разговаряте с мен?

— Никой.

— Помислете пак.

Торд го погледна с крива усмивка. „И на кого да кажа?“ — рече си горчиво той.

— Добре тогава. И сам осъзнавате колко мащабен, сериозен и крайно деликатен е вашият случай. Налага се да пипаме изключително внимателно, за да не ни надуши който не бива. Ще търся съдействие от високите етажи в полицията. Строго погледнато, би следвало да ви арестувам, но подобно задържане ще постави под угроза и вашия живот, и нашия план. Затова, докато ситуацията не се изясни напълно, ви съветвам да се приберете и да не излизате от дома си. Разбрахте ли ме? Пазете разговора ни в пълна тайна, напускайте жилището само при крайна необходимост, не отваряйте на непознати, не вдигайте на непознати номера.

Торд кимна.

— Колко време ще отнеме?

— Максимум три дни.

— *Roger that.*^[1]

Белман сякаш се колебаеше дали да изрази мнение. В крайна сметка го направи:

— Едно нещо така и не успях да приема: да затриваш чужд живот, за да се облагодетелстваш финансово. Бих ви разбрал, ако бяхте беден афгански селянин. Но норвежец с пилотска заплата...

Торд Шулц срещна погледа му. Беше очаквал този упрек. Испита почти облекчение, че най-сетне го получи.

— Въпреки това постъпката ви заслужава уважение: дойдохте по собствена воля и сложихте картите на масата с пълно съзнание за поетия риск. Занапред няма да ви е лесно, Торд Шулц.

Началникът стана и му протегна ръка. За втори път, откакто го видя по коридора, Торд си помисли, че Микаел Белман притежава оптималния ръст за пилот на изстребител.

По времето, когато Торд Шулц излезе от Главното управление, Хари Хуле позвъни на вратата на Ракул. Тя отвори по халат и с подпухнали очи.

— В по-късните часове на деня изглеждам по-добре — оправда се тя.

— Е, поне важи за единия от нас — Хари влезе.

— Успех — пожела му Раquel пред масата, отрупана с купчини книжа. — Тук ще намериш всичко: следствени доклади, снимки, вестникарски изрезки, свидетелски показания. Много е прецизен. А аз ще тръгвам за работа.

Вратата зад Раquel се хлопна. Хари вече си беше сварил първата чаша кафе и бе започнал да преглежда документацията.

След тричасово четене направи кратка почивка, за да се пооткъсне от надмогващото го униние. Отнесе чашата си до кухненския плот. Пак си повтори наум, че главната му цел в момента е да открие обстоятелства, които разклащат версията за вината на Олег, а не убедителни доказателства за невинността му. *Съмнението* му стигаше. Ала материалите по делото показваха недвусмислено, че обвиняемият е виновен. А дългият професионален опит на Хари напълно го обезкуражаваше: нещата много, много често се оказват точно такива, каквито изглеждат.

Чете още три часа и новополучените сведения само затвърдиха предишното му заключение. В описаната фактология не съществуваха основания за друго обяснение. Това, разбира се, не означаваше, че всичко се е разиграло точно по описания в делото сценарий. Просто все още липсваха факти, които да хвърлят сянка на съмнение доколко обвинителният акт е издържан. Или поне Хари се мъчеше да повярва във вероятното заблуждение на разследващите.

Не изчака Раquel да се прибере. Тръгна си. Нали беше изморен след дългия полет. Знаеше обаче, че причината е друга. Не би намерил сили да ѝ съобщи, че изчетените материали не потвърждават съмненията му във вината на Олег; отнели са му истината, пътя, живота и единствената възможност за спасение.

Хари се облече и излезе. Тръгна пеша. Холменколен, Рис, Согн, Юлевол, Болтельока, ресторант „Скръодер“. Поколеба се дали да не влезе, но се отказа. Предпочете да продължи на изток. Пресече моста над реката и продължи към квартал „Тъойен“.

Отвори вратата на кафене „Фюрлюсе“. Навън започваше да се спуска сумрак. Вътре Хари завари всичко, както го бе запомнил. Светли стени, светли мебели, големи прозорци, които пропускат обилно количество светлина. В това приветливо помещение клиентите седяха до масите пред чаша кафе и сандвичи. Някои клюмаха, все едно току-що са финиширали след петдесеткилометрово ски бягане, други

разговаряха отсечено на неразбираем за непосветените „дрОгарски“ език, а трети напомняха еснафската клиентела на „United Bakeries“, където редовно се образува задръстване от детски колички.

Част от присъстващите бяха облечени с дрехи втора употреба, каквито раздаваха в кафенето. Други още не ги бяха извадили от найлоновите пликосе. Трети пък имаха вид на застрахователни агенти или провинциални учителки.

Хари се запъти към тезгяха. Закръглено усмихнато момиче в суичър с логото на Армията на спасението му предложи шварц кафе и филийка пълнозърнест хляб с кафяво сирене.

— Друг път — отклони любезното предложение той. — Мартине на работа ли е?

— Днес е на смяна в клиниката — момичето посочи към тавана: на горния етаж се намираще медицински кабинет за спешна помощ, оборудван и поддържан пак от Армията. — Но я очаквам всеки...

— Хари!

Обърна се. Мартине Екхоф — дребничка, усмихната, с котешки очи, прекалено голяма уста, съвсем малко носле. Зениците ѝ сякаш се стичаха към ръба на кафявите ириси и приличаха на ключалки. Някога Мартине му беше обяснила, че това е вродено и на медицински език се нарича *iris coloboma*.

Надигна се на пръсти и го притисна продължително в обятията си. После леко се отдръпна, хвана двете му ръце и го погледна. По лицето ѝ премина сянка, когато забеляза белега му.

— Толкова си... отслабнал.

— Благодаря — засмя се Хари. — Всъщност обаче не аз съм отслабнал, а...

— Знам, знам — възкликна тя. — Аз съм надебеляла! Обзалагам се, че всички твои познати са напълнели за толкова време, Хари. Само ти си изпосталял. Пък и аз имам оправдание за фигурата си...

Тя леко се потупа по корема, изпъкнал под черния вълнен пуловер.

— Рикард ли ти го причини?

Мартине се разсмя и кимна въодушевено. Зачервеното ѝ лице излъчваше горещина на плазмен екран.

Отидоха да седнат до единствената свободна маса. Мартине едва се смести на стола. Вълнението ѝ от предстоящото радостно събитие

изглеждаше абсурдно на фона на опропастените животи, апатията и отчаянието наоколо.

— Дойдох да те попитам дали знаеш за случая „Густо“.

— Знам, разбира се — въздъхна дълбоко тя. — Тук едва ли има човек, който да не знае. Густо беше част от твърдия ни контингент. Не се отбиваше често, но го познавахме. Всички момичета, които работят тук, бяха влюбени в него. Удивително красив младеж!

— А Олег? Предполагаемият убиец?

— И той идваше. Заедно с едно момиче. — Мартине се намръщи. — Предполагам? Да не са възникнали съмнения във вината му?

— Точно това се опитвам да разбера. Момиче, казваш?

— Симпатична, малко бледа, дребничка. Ингюн? Ириам? — Обърна се към тезгяха и се провикна: — Ей, как се казваше несъщата сестра на Густо? — Преди някой да успее да ѝ отговори, Мартине се сети сама: — Ирене!

— Рижава, с лунички?

— Толкова е бледа, че ако нямаше червена коса, никой не би я забелязал. Накрая беше станала почти прозрачна.

— Накрая?

— Тъкмо обсъждахме, че отдавна не се е отбивала при нас. Поразпитах неколцина нейни познати дали не е напуснала Осло. Всички само вдигат рамене.

— Да си спомняш нещо необичайно в дните преди и след убийството?

— Не. В злополучния ден чухме полицейски сирени и се досетихме, че е пострадало някое от нашите духовни чеда, защото един от колегите ти получи обаждане и веднага изхвърча от кафенето.

— Нали по неписано правило във „Фюрлюсе“ не се допускат полицейски агенти?

— Според мен той не идваше тук по работа, Хари. Сядаше ей там с брой на „Класекампен“ и се преструваше, че чете. Може да ти прозвучи малко самонадеяно, но по мое мнение идваше тук заради моя милост — Мартине кокетно долепи длан до гърдите си.

— Явно привличаш самотни полицаи.

Тя се засмя.

— Всъщност аз те свалях, не помниш ли?

— Момиче като теб, възпитано в християнски дух?

— Ставаше ми неловко, защото непрекъснато ме зяпаше, но престана да идва, когато бременността започна да личи. Та към въпроса... През онази вечер излетя от кафенето и хукна по улица „Хаусман“. Местопрестъплението се намира само на стотина метра оттук. После плъзнаха слухове, че Густо е застрелян, а Олег — арестуван.

— Какво друго знаеш за Густо, освен че е бил любимец на нежния пол и е отгледан в приемно семейство?

— Наричаха го Крадльоето. Пласираше виолин.

— За кого?

— В началото за „Лос Лобос“, рокерската банда от Алнабрю. После го привлече Дубай. Всички дилъри, които той вербуваше, веднага се включваха в неговата схема, защото продава най-чистия хероин. А когато виолинът се появи на пазара, пласьорите на Дубай единствени имаха от него. Всъщност нищо не се е променило.

— Какъв е този Дубай?

— Дори не знам дали е човек, или фирма — поклати глава тя.

— Ясно разпознаваеми дилъри на улицата, а зад тях — невидими играчи. Наистина ли никой не знае кой дърпа конците?

— Просто никой не смее да проговори.

Някой извика Мартине.

— Не мърдай оттук — поръча му тя и с мъка се надигна от стола.
— Идвам след минутка.

— Върви. Трябва да тръгвам.

— Закъде бързаш?

След секунда мълчание и двамата съобразиха, че Хари няма разумен отговор на този въпрос.

Торд Шулц седеше при кухненската маса до прозореца. Слънчевият диск беше слязъл ниско, но дневната светлина още стигаше да наблюдава кой минава между къщите. Той обаче изобщо не гледаше натам. Отхапа от филията със салам.

Над главата му прелитаха самолети. Приземяваха се и излитаха. Приземяваха се и излитаха.

Торд Шулц изучаваше разликите в рева на двигателите. Те отразяваха и хронологията в неговия живот. Старите модели му

звучаха по-приятно, притежаваха онази ръмжаща топла жар, която събуждаше хубавите спомени, придаваше смисъл, съпътстваше значимите неща от някогашния му живот: работа, прецизност, семейство, ласки на жена, уважение в очите на колега... Новото поколение двигатели изпускаха повече въздух, работеха по-забързано, по-ефективно, гълтаха по-малко гориво, не пилееха време за дреболии. Дори за важните дреболии. Торд Шулц погледна за пореден път големия часовник върху хладилника. Тиктакаше бързо и задъхано като малко изплашено сърце. Седем. Оставаха още дванайсет часа. Скоро щеше да се стъмни. Над главата си чу рева на „Боинг“ 747. Класика в жанра. Най-добрият авиолайнер. Звукът се усили постепенно и прерасна в грохот, който разтресе прозорците, а чашата с питието издрънча в полупразната бутилка на масата. Торд Шулц затвори очи. Звукът на упование в бъдещето, първична сила, подплатена арогантност. Звукът на мъж в разцвета на силите си, когото нищо не може да сломи.

Грохотът заглъхна и в къщата отново се възцари тишина. Някак по-различна тишина. Сякаш въздухът бе придобил по-голяма плътност.

Плътност, породена от ново присъствие.

Торд Шулц се обърна да огледа дневната. През вратата се виждаше лежанката и ръбът на ниската масичка. Погледът му се плъзна по паркета, по сенките, падащи от предмети в стаята извън полезрението му. Стаи дъх и се послуша. Тишина, нарушавана единствено от тиктакането на часовника. Отхапа нова хапка от филията, отпи от питието и се облегна на стола. Над главата му се задаваше нов самолет. Грохотът набираше мощност някъде зад гърба му. Удави звука от отмерването на течащото време. Корпусът на машината сигурно засенчи слънцето, защото над Торд Шулц и масата надвисна сянка.

Хари се върна на „Грьонланслайре“. Като на автопилот пое към Главното управление. Спря в парка пред „Бутсен“. Плъзна поглед по солидните сиви каменни стени на затвора.

„Закъде бързаш?“ — го бе попитала Мартине.

Наистина ли Хари се съмняваше кой е убил Густо Хансен?

Скандинавските аеролинии оперираха редовно по линията Осло — Банкок. Самолетите излитаха от „Гардермуен“ преди полунощ. А от Банкок се изпълняваха пет полета дневно за Хонконг. Ще се върне в „Леон“, ще си събере багажа и ще предаде ключа на рецепцията за не повече от пет минути, ще хване скоростния влак за летището, ще си купи билет на гишето на Скандинавските аеролинии. Ще седне да обядва с днешните вестници в лежерната, делова гранична атмосфера, така присъща на всички летища.

Хари се обърна. Забеляза, че рекламният афиш от вчера е свален.

Продължи по улица „Осло“ и докато подминаваше Възпоминателния парк и гробището в Стария град, неочаквано от сенките до оградата изшиптя глас:

— Дарете двеста крони!

Хари забави ход, просякът пристъпи напред. Дълго, парцаливо палто. Светлината от прожекторите падаше върху лицето му, а огромните уши хвърляха сенки.

— За заем ли ме молиш? — Хари извади портфейла си.

— За волни пожертвования — Кето протегна ръка. — Безвъзмездно дарение. Забравих си портфейла в „Леон“.

Дъхът на стареца не лъхаше на алкохол, а на тютюн и нещо сладникаво и застояло, което върна Хари в детството му. Когато играеха на криеница в къщата на дядо му, Хари се вмъкваше в гардероба в спалнята и вдишваше специфичната миризма на овехтели, леко спарени дрехи, провесени там от години, връстници на самата къща.

Хари напипа в джоба си самотна банкнота от петстотин крони и я подаде на Кето:

— Вземи.

Кето огледа банкнотата и я приглади с длан.

— Чувам разни неща. Говори се, че си бил полицай.

— Нима?

— И къркаш. Как се казва твоята отрова?

— „Джим Бийм“.

— Аха, Джим, значи. Братовчед на моя Джони. Познавал си онова момче, Олег, а?

— А ти познаваш ли го?

— Затворът е по-лош и от умирачката, Хари. Смъртта настъпва като избавление за душата, а килията прояжда душата ти и я гризе, докато у теб не остане нищо човешко. Докато се превърнеш във фантом.

— Откъде знаеш за Олег?

— Енорията ми е голяма, а духовните ми чеда — безчет, Хари. Достатъчно е да си отворям ушите. Казват и друго: тръгнал си по петите на онази мистериозна фигура. Дубай.

Хари си погледна часовника. Обикновено по това време на годината самолетите са почти празни. От Банкок има удобни полети за Шанхай. Жан Ин му изпрати есемес, че тази седмица е сама и могат спокойно да заминат заедно за селското имение.

— Дано не го намериш, Хари.

— Изобщо не съм казвал...

— Който го намери, умира.

— Кето, довечера замин...

— Чувал ли си за Бръмба̀ра?

— Не, но...

— Шестте му крака пронизват лицето ти.

— Трябва да вървя, Кето̀.

— Виждал съм го с очите си — мъжът наведе брадичка към свещеническата си яка. — По моста „Елвборг“ до пристанището в Гьотеборг. Един полица̀й преследваше банда за разпространение на хероин. Пуснаха тухла с гвоздеи върху лицето му.

Бръмба̀ра... Чак сега Хари се досети за какво говори Кето̀. За жук. Метод, изобретен от руснаци и използван за наказание на предатели. Първо заковават едното ухо на клетника за пода, после забиват шест големи гвоздея до половината в обикновена тухла, завързват я за единия край на дълго въже, премятат го през греда точно над главата на изменника и го принуждават да захапе другия му край. Наказанието има назидателен характер: докато „портаджията“ си държи устата затворена, ще живее. В забутана пресечка в Таншуй Хари бе виждал резултата от „бръмба̀р“, „ужилил“ някакъв клетник — дело на Триадата в Тайпе. Бяха използвали гвоздеи с широки глави, които не навлизат надълбоко, но когато санитарите от линейката дръпнаха тухлата от лицето на нещастника, цялата кожа се отлепи.

Кетò мушна банкнотата в джоба на панталона си и сложи другата си ръка върху рамото на Хари.

— Разбирам, че искаш да защитиш сина си, Хари. Но я се замисли... Ами ако той наистина е убил другото момче? Когато родител се бори за доброто на детето си, хората говорят за саможертва. Всъщност у родителя проговаря инстинктът за самосъхранение, за опазване на неговия клонинг. Не доблестно себеотрицание, а биологичен егоизъм. Когато навремето татко ни четеше на глас Библията, аз си мислех, че постъпката на Авраам, подчинил се на Божата повеля да пожертва сина си, е акт на малодушие. Ала пораснах и осъзнах, че само наистина безкористен баща би склонил да пожертва рожбата си, ако тази жертва би послужила в името на цел, по-висша и от бащата, и от сина. Защото такива цели съществуват.

Хари хвърли цигарата си на тротоара.

— Грещиш. Олег не е мой син.

— Така ли? Тогава защо се зае с неговия случай?

— Защото съм полицай.

— Шестата заповед, Хари — засмя се Кетò. — Не лъжи.

— Не е ли осмата? — Хари стъпка димящата угарка. — Доколкото си спомням, заповедта гласи да не свидетелстваш лъжливо против ближния, а това ще рече, че не е грях да говориш неистини за самия себе си. Май не си изкарал цяло следване по богословие, а?

— С Исус не се нуждаем от професионална квалификация. Ние сме мъже на словото. И подобно на всички шамани, ясновидци и прочие шарлатани понякога вдъхваме лъжлива надежда и правдива отрада.

— Като те слушам, даже не бих те нарекъл християнин.

— Нека се изразя така: не вярата ме е спасила, а съмнението. Това е моят завет.

— Съмнението.

— Именно — жълтите зъби на Кетò проблеснаха в мрака. — Нека те питам: толкова ли си сигурен, че Господ не съществува, че няма Божий промисъл?

Хари се засмя тихо.

— Не сме чак толкова различни, Хари. Аз нося свещеническа яка, без да съм същински християнин, ти — шерифска звезда, а не си шериф. Колко непоклатимо всъщност е твоето евангелие? Защищаваш

утвърдените и работиш, та на заблудените да им се въздаде според греховете? Нима и ти не си неверник?

Хари извади нова цигара от кутията.

— За жалост, вината на Олег е извън всяко съмнение. Ще се прибирам.

— В такъв случай — приятен път. Ще тръгна. Чака ме служба.

Зад гърба на Хари пропищя клаксон. Той се извърна машинално. Два фара го заслепиха и после зашариха напред, към завоя. Стоповете проблеснаха като два изтляващи въглена в мрака. Полицейската кола намали пред гаражите на Управлението. Хари се обърна към Кето, но онзи вече беше изчезнал. Стариият свещеник сякаш се бе слял с мрака. Хари долови само глухи стъпки, отдалечаващи се към гробището.

Хари действително смогна да си събере багажа и да се изнесе от хотела за предвидените пет минути.

— За гостите, желаещи да платят в брой, сме предвидили отстъпка — обясни момчето зад рецепцията.

Познатата стара традиция.

Затърси в портфейла си. Вътре имаше разнообразна валута: хонконгски долари, юани, американски долари, евро. Мобилният му телефон зазвъня. Долепи го до ухото си и едновременно подаде на момчето отброените банкноти.

— Слушам.

— Аз съм. Какво правиш?

По дяволите. Беше решил да ѝ се обади чак от летището. Да направи раздялата възможно по-проста и брутална. Да изтръгне ножа отведнъж.

— Тъкмо напускам хотела. Да ти звънна след две минути?

— Обаждам се само да ти кажа, че Олег се е свързал с адвоката си... с Ханс Кристиан.

— Отстъпката важи при плащане в норвежки крони — обясни момчето.

— Олег иска да те види, Хари.

— Мамка му!

— Какво? Хари, там ли си?

— Може ли да платя с Visa?

- Ще ви излезе по-евтино да изтеглите пари в брой от банкомат.
- Да ме види?
- Така е казал. Час по-скоро.
- Невъзможно е, Раquel.
- Защо?
- Защото...
- Въпреки това ще платя с карта.
- Хари?
- Наложили са му забрана за посещения, Раquel. Втори път няма как да надхитря охраната, а и...
- Какво?
- Не виждам смисъл. Изчетох цялата документация и...
- И?
- Според мен той наистина е застрелял Густо Хансен, Раquel.
- Приемаме всички други карти освен Visa: MasterCard, American Express...
- Нямам друга карта! Раquel?
- Тогава платете в долари или евро. Обменният курс не е никак изгоден, но пак е за предпочитане пред ПОС терминала.
- Раquel? Раquel? По дяволите!
- Всичко наред ли е, господин Хуле?
- Тя затвори. Ето ви парите. Стигат ли?

[1] Roger that (англ.) — Разбрано. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Стоях на улица „Шипер“ и гледах как плющи дъждът. Зимата така и не успя да вземе надмощие, но затова пък непрекъснато валеше дъжд. Това обаче изобщо не намали търсенето. С Олег и Ирене продавахме повече за един ден, отколкото преди при Один и Туту — за цяла седмица. Печелехме около шест хиляди дневно. А като пресметнах оборота от всички „привърженици“ на „Арсенал“ в центъра, излезе, че старецът явно прибираще в джоба си над два милиона крони седмично. Е, възможно е да съм попреувеличил.

Всяка вечер, преди да се отчетем на Андрей, двамата с Олег преброявахме най-внимателно парите и останалата стока. Не се е случвало сумата да не излиза до последната крона. Не си заслужаваше да крадем.

На Олег имах стопроцентово доверие. Не допусках дори да му хрумне да хитрува. Ако пък му хрумне, значи, изобщо не е схванал концепцията на кражбата. Възможно е и мисълта на Ирене да е преизпълвала ума и сърцето му. Направо ми идеше да прихна, като го гледах как угоднически върти опашка в нейно присъствие. А тя изобщо не забелязваше обожанието в очите му. Защото Ирене виждаше само едно.

Мен.

Това нито ме смуцаваше, нито ме радваше. Бях свикнал да съм ѝ слабост.

Познавах я отлично, знаех точно как да накарам неопетненото ѝ сърчице да забие, сладките ѝ устни да се разтеглят в усмивка, а сините ѝ очи да се наляят с огромни сълзи — в зависимост какво исках. Можех да я освободя от властта си, да отворя вратата и да я окуража да се възползва от други възможности. Но аз съм крадец, а крадците никога не изпускат от ръцете си нещо, от което някой ден биха спечелили. Ирене беше моя. Тъй както двата милиона седмично принадлежаша на стареца.

Удивително е как шест бона дневно те подтикват все по-лесно да развързваш кесията за скъпи дрехи и кристален мет в пътието

вместо бучки лед. Иначе не ми се даваха кинти за квартира и продължавах да мизерствам в репетиционната заедно с Ирене. Тя спеше на матрак зад барабаните. Не се оплакваше, не докосваше нищо, ядеше само някакви вегетариански буламачи и дори си отвори банкова сметка. Олег си живееше при майка си и сигурно газеше в пари. Малко се беше стегнал, тръгна на училище и дори започна да тренира на „Вале Ховин“.

Докато си стоях така на улицата и редях сметки наум, срещу мен в дъжда се приближи някакъв тип със запотени очила и анорак, който дебелилото му грозно гадже бе купило за двама им за Коледа. Защото по походката на непознатия личеше, че или има грозно гадже, или въобще няма. Той куцаше. Вероятно има и друга дума, която леко смекчава същността на недъга му. Лично аз го наричам криво ходило, но едва ли съм подходящ критерий, защото употребявам думи от рода на „маниакална депресия“^[1] и „негър“.

Куцията спря пред мен.

Общо взето, всеки ден ми поднасяше нови и нови изненадващи персони, зависими от хероин, но този тип определено не спадаше към обичайната ми клиентела.

— Колко...

— Триста и петдесет за четвъртинка.

— ... плащате за грам хероин?

— Да плащаме? Ние продаваме, умнико.

— Знам. Просто провеждам малко проучване.

Огледах го по-внимателно. Журналист? Социален работник? Политик? Докато бачках за Один и Туту, подобен тип цъфна при мен и ми се представи като сътрудник към Общинския съвет. Работел в някакъв си комитет — РУНО или нещо подобно — и ме попита много любезно дали ще уважа с присъствието си заседание на комитета на тема „наркотиците и младите хора“. Искали да чуят „гласовете от улицата“. Отидох да видя за какво става въпрос — ей така, за кеф. Говориха за ЕСAD^[2] и за Европа без наркотици. Напуши ме такъв смях, че ми избиха сълзи. Срещата ръководеше адски сексапилно русо мамче с мъжествени черти, огромни бомби и заповеднически глас. Хирурзите сигурно доста си бяха поиграли, и то не само с циците ѝ. След края на заседанието тя се приближи до мен, представи ми се — „секретарка в общинската комисия по социално подпомагане и

превенция на наркотичната зависимост“ — и пожела да обсъдим темата по-подробно в дома ѝ, когато имам „възможност“ да я посетя. Оказа се, че не била мамче, а само секси парче. Живееше сама в собствена ферма. Посрещна ме във впити панталони за езда и поиска да го направим в обора. Дори пластичните хирурзи да я бяха преобразили цялата, изобщо не ме засягаше. Добре си бяха свършили работата. Резултатът ми допаднаше: секс машина, която вършее като фурия. И все пак е малко шантаво да чукаш жена, която вие по-яко от самолет играчка, под леко удивените погледи на огромни преживящи коне само на два метра от вас. След акта извадих сламките сено, влезли в задника ми, и ѝ поисках хилядарка назаем. Докато започна да печеля по шест хиляди дневно, продължихме да се срещаме. В промеждутъците, необходими за почивка между актовете, тя ми разказа, че нейните задължения — на секретарка в Общинския съвет — не включвали единствено киснене на бюрото и писане на писма под диктовката на шефа, а и провеждане на реална политика. В момента била само черноработник, но именно тя движела нещата. А когато началниците забележели усърдието ѝ, щели да я направят общински съветник. От разказите ѝ за „кухнята“ на Кметството разбрах, че всички политици — независимо дали дребни, или едри риби — се стремят към власт и секс. В тази последователност. Шепотът ми „госпожо министър“ в ухото ѝ и двата ми пръста я довеждаха до такъв оргазъм, че струята стигаше чак до свинарника. Изобщо не се шегувам.

По лицето на непознатия пред мен прочетох извратено хищно желание, каквото пламтеше и в очите на моята бъдеща министърка.

— Разкарай се — процедих аз.

— Кой е шефът ти? Искам да говоря с него.

С шефа ми? Този тип беше или изперкал, или пълен идиот.

— Изчезвай!

Онзи обаче не помръдна. Продължи да стои пред мен с лека чупка в ханша. Извади найлоново пликче с бял прах — около половин грам, прецених на пръв прочит.

— Ето ти мостра от материала. Занеси я на шефа ти. Един грам струва осемстотин крони. Само внимавайте с дозировката. Това стига за десет дози. Вдругиден пак ще дойда тук по същото време.

Мъжът ми подаде пликчето, обърна се и закуцука надолу по улицата.

Обикновено веднага изхвърлях такива мостри директно на боклука. Как да продам нещо, в чието качество не съм сигурен? Все пак трябваше да си пазя репутацията. Но налудничавият блясък в очите на непознатия ме възпря. В края на работния ден се отчетохме на Андрей и аз заведох Олег и Ирене в Хероиновия парк. Поразпитахме „дрОгарчетата“ дали някой иска да тества нова стока. Туту ме беше водил на такива „дегустации“. Когато в града пристигне непознат наркотик, дилърите отиват там, където се навъртат най-отчаяните наркомани, защото те са готови да си вкарат каквото и да е, стига да е на аванта. Не им пука дали ще ги убие. Те и без това са си кажи-речи пътници.

Събрахме четирима доброволци. Първо поискаха бонус към „дегустацията“ — по една стандартна доза. Отказах. Останаха трима. Разпределих дозите.

— Само толкова ли! — възропта един от наркоманите, които си преплиташе езика като покосен от инсулт.

Сопнах му се да си трае, ако иска да получи десерт.

Тримата — аз, Ирене и Олег — наблюдавахме зорко, докато тримата търсеха да нацелят некалцирана вена. Изшиха се с вещината на лекари.

— О, по дяволите... — изпъшка единият.

— Ааааа — простена другият.

После се възцари мълчание. Пълна тишина. Сякаш бяхме изстреляли ракета в космоса и бяхме изгубили всякаква връзка с нея. Но въпреки липсата на контакт, екстатичният израз в очите им, преди да се понесат в космическия простор, говореше достатъчно ясно: „Хюстън, нямаме проблем“^[3]. Когато се приземиха, вече се беше стъмнило. Полетът им продължи над пет часа — два пъти по-дълго отколкото държи хероинът. Пилотите изпитатели бяха единодушни: никога не са „изтрещавали“ така. Искаха още, молеха ме да им дам остатъка от пликчето и пристъпиха към мен, протегнали напред ръце като зомбитата от „Трилър“. Тримата избухнахме в смях и се ометохме оттам.

Прибрахме се в репетиционната и седнахме на матрака. Случилото се ме подтикна към сериозен размисъл. Опитен наркоман

на „помпа“ обикновено си вкарва по четвърт грам хероин, а четири пъти по-малка доза от новото изстреля във висините най-закоравелите дрОгари в града, все едно никога не са се друшали! Онзи тип ми беше дал чиста стока. Но какво представляваше тя? На вид, мирис и консистенция напомняше хероин, но ако беше хероин, толкова нищожна доза нямаше да ги държи пет часа. Така или иначе, бях се натъкнал на златна мина. Към един грам — за осемстотин крони — прибавяш това-онова, правиш три пъти по-голямо количество и го продаваш за хиляда и четиристотин кинта. Пласирам ли по петдесет грама дневно, ето ти трийсет бона право в джоба. В моя джоб и в джобовете на Олег и Ирене.

Светнах ги за бизнес предложението. С цифри.

Те се спогледаха. Бях очаквал да се ентусиазират повече.

— Ами Дубай... — подхвана предпазливо Олег.

— Няма страшно, ние няма да го мамим — опитах се да го успокоя аз. — Първо ще кажем, че напускаме. Исус ни се явил или нещо подобно. Ще поизчакаме малко и после тръгваме да пласираме по шанаджийски.

Двамата пак се спогледаха. Започнах да надушвам нещо, което досега явно ми бе убягвало.

— Да, ама ние... — подхвана Олег, докато очите му търсеха къде да се вкопчат, — ... с Ирене...

— Какво?

Олег се гърчеше, все едно е набоден червей, и току поглеждаше безпомощно Ирене.

— С Олег смятаме да се изнесем на квартира — обясни тя. — Избрали сме си апартамент и спестяваме за депозита. До лятото ще поработим, а после...

— После?

— Ще завършим гимназия — отвърна Олег. — А след това ще се запишем и в университет.

— Да следваме право — допълни Ирене. — Олег има отличен успех.

Тя се засмя малко сконфузено — така се смееше, когато се притесняваше, че е изтърсила някоя глупост, — но обичайно бледите ѝ бузи сега пламтяха от щастие.

Подлеците се бяха загадрили зад гърба ми! Как не го бях забелязал?

— Право, а? — отворих пликчето, в което беше останал един грам от новата стока. — За да станете шефове на куките, а?

И двамата мълчаха.

Извадих лъжицата, с която ядох корнфлейкс, и я избърсах в панталона си.

— Какво правиш? — промълви Олег.

— Новината трябва да се отпразнува — обясних и изсипах праха в лъжицата. — Пък е и редно лично да изпробваме продукта, щом ще го препоръчваме на стареца.

— Значи, не се сърдиш? — възкликна с облекчение Ирене. — И всичко ще си бъде както преди?

— Разбира се, миличка — започнах да нагривам праха със запалката. — Това е за теб, Ирене.

— За мен? Но аз не...

— Направи го заради мен, сестричке — погледнах я с усмивка аз. Знаех, че не може да ми откаже. — Скучно е да се надрусаш сам. Не е кеф.

Разтопеният прах започна да бълбука в лъжицата. Нямах памук и се чудех дали да не прецедя течността през отчупен цигарен филтър, но тя изглеждаше толкова чиста. Бяла, хомогенна. Затова просто я оставих да се поохлади за няколко секунди и я изтеглих с помпата.

— Густо... — подхвана Олег.

— Трябва да внимаваме да не преядем, защото количеството ще стигне за трима. И ти си поканен, приятелю. Или предпочиташ само да гледаш?

И без да го поглеждам, знаех, че ще се включи. Чистосърдечен, заслепен от любов, въоръжен със смелост, достатъчна да скочи от петнайсетметрова мачта във фиорда при Осло.

— Вътре съм — той веднага запретна ръкава на ризата си.

Именно тази негова смелост щеше да го погуби, да го тласне към дъното като нищожен плъх.

Събуди ме яростно думкане по вратата. Сякаш някой пробиваше главата ми със свредел. Направо не смеех да отворя очи. Накрая се престраших да повдигна единия си клепах. Сутрешната светлина се процеждаше през пролукуите между дъските, заковани пред прозорците. Ирене лежеше на матрака си, а единият крак на Олег, обут в маратонка „Puma Speed Cat“, се подаваше между два усилвателя за китара. От силата на ударите по вратата заключих, че нечаканият посетител се опитва да я разбие с шутове.

Надигнах се. Заклатушках се към вратата. Напъвах се да си спомня дали момчетата от бандата не са ме предупредили за репетиция или за доставка на апаратура. Открехнах вратата и по стар навик я запрях с крак отвътре. Предпазливостта ми се оказа напълно излишна. Ударът ме запрати право в барабаните. Строполих се с ужасно дрънчене. Успях някак си да се изправя между стойката за чинелите и малкия барабан. Натрапникът се оказа не кой да е, а скъпият ми некръвен брат Стайн.

Зачеркнете „скъп“.

Беше пораснал, но все така с неизменната си къса подстрижка на парашутист и черния, пропит с омраза суров поглед. Видях как си отваря устата и изрича нещо, но в ушите ми още кънтяха чинелите. Инстинктивно закрих лицето си с ръце, ала той ме подмина, прескочи търколилите се барабани и отиде до Ирене. Сграбчи я за ръката, тя изкрещя, а Стайн я изправи на крака. Продължавайки да стиска лакътя ѝ, той нахвърли някои вещи в раницата ѝ със свободната си ръка и я поведе към вратата. Ирене престана да се противи.

— Стайн... — подхванах аз.

Спря на прага и ме погледна въпросително, но аз не бях измислил как да продължа.

— Достатъчно беди стовари върху семейството ми — отсече той.

После подскочи ефектно и ритна вратата с пъргавината на Брус Лий, та чак въздухът затрепери. Олег подаде глава над усилвателя и промърмори нещо, но аз пак бях оглушал.

Застанал с гръб към камината, усещах как пламъците ѝ сгряват гръба ми. Единствената светлина в стаята идваше от

камината и от старинна настолна лампа. Старецът седеше в коженото кресло и гледаше мъжа, когото докарахме с лимузината от улица „Шипер“. Онзи дойде със същия анорак. Андрей свали превръзката от очите му.

— Значи вие доставяте продукта, за който съм слушал толкова много.

— Да — кимна мъжът, сложи си очилата и огледа стаята изпод присвити клепачи.

— Откъде се снабдявате с него?

— Дойдох да продавам, не да обяснявам.

Старецът потърка брадичка с два пръста.

— В такъв случай офертата ви не ме интересува. В нашия бранш купуването на крадена стока неизменно води до смърт. А мъртъвците създават куп проблеми и спъват бизнеса.

— Стоката не е крадена.

— Смея да твърдя, че имам доста добър поглед над каналите, а досега не съм се натъквал на този продукт. Повтарям: не купувам стока, докато не се уверя, че тя няма да ни връхлети като бумеранг.

— Позволих ви да ме доведете тук с превръзка на очите, защото уважавам желанието ви за дискретност. Надявам се и вие, на свой ред, да ми покажете същото отношение.

От горещината стъклата на очилата му се запотиха, но той не ги свали. Докато в колата Андрей и Пьотър го претърсваха за оръжие, аз обследвах погледа му, езика на тялото му, гласа му, ръцете му. И открих единствено самота. Не съществуваше никаква дебела грозна приятелка. Ролята на негова спътница бе поела тайнствената му дрога.

— А как да съм сигурен, че не сте полицай? — попита старецът.

— Къде сте виждали такава ченге? — мъжът посочи крака си.

— Ако внасяте, защо досега не съм ви чувал?

— Защото съм нов. Нямам досие, никой не ме познава — нито в полицията, нито в бранша. Упражнявам престижна професия и досега съм живял нормално. — Лицето му се сви в гримаса — явно опит за усмивка. — Сигурно в очите на някои хора — дори прекалено нормално.

— Хм... — старецът продължаваше да глади брадичката си. Изведнъж хвана ръката ми и ме придърпа към стола си така, че да застана срещу непознатия. — Да ти кажа, Густо, според мен той сам синтезира продукта. Ти как мислиш?

— Възможно е — отвърнах след кратък размисъл.

— Не по-зле от всеки друг знаеш, че не е нужно да си Айнщайн, за да го направиш, Густо. В интернет бъка от подробни указания как да си приготвиш морфин и хероин от опиум. Купил си, да речем, десет килограма суров опиум. Трябват ти малко кухненски прибори, хладилник, малко метанол, вентилатор и хоп! — осем килограма и половина суров хероин. Пречистиша го и ето ти килограм и двеста грама чиста стока.

— Не е толкова лесно — отвърна мъжът в анорака, след като си прочисти гърлото.

— Въпросът е откъде се снабдявате с опиум — продължи старецът.

Мъжът поклати глава.

— Аха... — провлечено промърмори старецът, докато милваше ръката ми. — Не е опият, а опиоид.

Онзи нито потвърди, нито отрече.

— Чу ли го какво каза, Густо? — старецът посочи с показалец куция му крак. — Произвежда изцяло синтетична дрога. Не му трябва помощ от природата и от Афганистан. Опира се на елементарни химични закони и го приготвя в кухнята си. Така осъществява пълен контрол и не поема риска на контрабандата. А полученият резултат държи по-дълго от хероина. Сред нас се е появил голям шмекер, Густо. Такава предприемчивост заслужава уважение.

— Моите почитания — промърморих аз.

— С каква скорост върви производството?

— Около два килограма на седмица. Понякога повече, понякога по-малко.

— Ще купувам цялата продукция.

— Цялата? — попита мъжът съвсем вяло, без никаква нотка на изненада.

— Да, всичко. Мога ли да ви отправя едно бизнес предложение, господин...?

— Ибсен.

— Ибсен?

— Ако не възразявате.

— Ама моля ви се! Той също е бил велик майстор. Предлагам ви да встъпим в делово сътрудничество, господин Ибсен. Вертикална интеграция. Ще монополизираме пазара и еднолично ще определяме цената. По-добра печалба и за двама ни. Е, как ви се струва?

Ибсен поклати глава.

— Кое ви притеснява? — попита старецът, наклони глава и леко се усмихна с възтънките си, почти незабележими устни.

Дребният мъж се поизправи и сякаш набъбна в торбестия си анорак, целогодишен спътник на най-скупия човек на света.

— Ако ви предоставя монопол, господин...?

— Наричайте ме както желаете, господин Ибсен — насърчи го старецът и долепи върховете на пръстите си.

— Не искам да попадам в зависимост от един-единствен купувач, господин Дубай. Струва ми се прекалено рисковано. Така ще можете да подбивате цените. От друга страна, не ми се ще да имам прекалено много клиенти, защото така се увеличава рискът полицията да ме пипне. Обърнах се към вас, понеже се славите с дискретността си, но ми е нужен още един купувач. Вече се свързах с „Лос Лобос“. Дано проявите разбиране към решението ми.

Старецът се разсмя. Пак се разнесе познатото задавено хъхрене от двигател на стара лодка.

— Слушай и се учи, Густо. Този човек е не само опитен фармаколог, а и бизнесмен. Добре, господин Ибсен, ето какво...

— Цената...

— Ще ви платя колкото поискахте. Съвсем скоро ще разберете, че в нашия бранш не бива да се губи време в пазарлъци, господин Ибсен. Животът е твърде кратък, а смъртта дебне отвсякъде. Кога ще направите първата доставка? Следващия вторник например?

Докато излизахме, старецът се престори, че ще падне, ако не се хване за мен. Ноктите му одраскаха кожата на ръката ми.

— А мислили ли сте за износ, господин Ибсен? Никой не проверява напускащите Норвегия за наркотици.

Ибсен не отговори. Но аз разбрах. Разбрах какво иска. Видях го в стойката му — с лека чупка в ханша заради кривия крак. Видях го в отражението от лъсналото му потно чело под рядката коса.

Стъклата на очилата му вече се бяха избистрили и в погледа му се четеше онзи блясък, който бях видял и на улица „Шипер“. Компенсация, татко. Искаше компенсация. Животът го бе лишил от уважение, любов, възхищение, приемане и сега той си искаше компенсацията за всичко, което — както казват — не можеш да си купиш. Можеш, разбира се. Но с пари, а не като предизвикваш съчувствие. Не е ли така, татко? Щом животът ти е длъжник и отказва да ти изплати дължимото, ти трябва да си го поискаш, при нужда дори да прилагаш мутренски похвати, но да се пребориш за онова, което ти се полага. Ако за това се гореше в ада, досега в рая да не е останал никой. Нали така, татко?

Седнал на пейките до изхода за отвеждане към самолета, Хари гледаше как машините рулират по пистата.

След осемнайсет часа ще пристигне в Шанхай.

Градът му харесваше. Харесваше му и храната, и разходките по крайбрежния булевард „Вайтан“ покрай „Peace Hotell“, обичаше да влиза в „Old Jazz Bar“ и да слуша изпълненията на древните джаз музиканти. Доставяше му удоволствие да си представя, че от революцията през четирийсет и девета същите тези музиканти не са спирали да свирят. Харесваше и нея, и онова помежду им, и факта, че се носеха по течението.

Да се носиш по течението. Прекрасно умение, с което, уви, природата не го беше дарила, но Хари се бе постарал да го развие през последните три години: да не се опитва да разбива стени с глава, когато въпросът не е на живот и смърт.

„Колко непоклатимо всъщност е твоето евангелие? Нима и ти не си неверник?“

След осемнайсет часа ще кацне в Шанхай.

Ако се качи на самолета.

По дяволите.

Тя вдигна на второто прозвъняване.

— Какво искаш?

— Само недей да затваряш, моля те.

— Тук съм.

— Какво влияние имаш над Нилс Кристиан?

— Ханс Кристиан.

— Достатъчно ли е хлътнол, та да се навие на машинация със съмнителни изгледи за успех?

[1] През последните години се наложи названието „биполярно афективно разстройство“. — Б.пр. ↑

[2] European Cities against Drugs (англ.) — „Европейски градове срещу дрогата“ — международна организация. — Б.пр. ↑

[3] От емблематичната реплика на екипажа на „Аполо“ 13 към Командния център в Хюстън „Хюстън, имахме проблем“, често погрешно цитирана като „Хюстън, имаме проблем“ — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Цяла нощ валя. От главния портал на затвора Хари виждаше как нов слой окапали листа покрива парка подобно на мокър жълт брезент. След приземяването на летище „Гардермуен“ беше отишъл право в дома на Раquel и изобщо не бе намерил време да подремне.

Ханс Кристиан се отзова, даде съгласието си без особени възражения и си тръгна. После Раquel и Хари седнаха да изпият по чаша чай и да си поговорят за Олег и за миналото: как е било, но не как е можело да бъде. Призори Раquel покани Хари да полегне в стаята на Олег. Преди да се отпусне, той седна пред компютъра да провери разни неща из интернет. Откри няколко статии за полицаия, убит под моста „Елвборг“ в Гьотеборг. Сведенията потвърждаваха думите на Кето. Неизменно жадният за сензации „Гьотеборгстиднинген“ пък твърдеше, че според негови източници убитият е бил „пробито ченге“ — по поръчение на криминалния контингент е унищожавал изобличаващите го доказателства.

Преди два часа Раquel го събуди шепнешком с чаша димящо кафе. Сутрин тя винаги говореше съвсем тихо — и на Хари, и на Олег — сякаш за да улесни прехода от сънищата към реалността.

Хари погледна във видеокамерата, чу бръмчене и отвори вратата. Бързо влезе в сградата, като държеше на показ куфарчето си. Сложи идентификационната си карта на пропуска пред затворническия служител и се постара да покаже по-красивия си профил.

— Ханс Кристиан Симонсен — промърмори служителят и без да вдига глава, прегледа списъка пред себе си. — Ето, открих ви. Идвате за Олег Фауке.

— Точно така.

Колега на служителя поведе Хари по мрежа от коридори. Пресякоха откритата галерия в средната част на затвора. Служителят бърбеше колко топла есен се очаквала и току подрънкваше с ключовете си. Минаха през общото помещение. Маса за пинг-понг с две ракети и отпорена книга върху нея; малка кухня с шайби салам, сирене, хляб и нож за хляб. Но никъде не се виждаха затворници.

Спряха пред бяла врата. Служителят врътна ключа.

— По това време на деня не отключват ли всички килии? — попита Хари.

— Другите килии са отключени, но този е задържан по параграф 171 от Закона за наказателното производство и му се полага само по час разходка на ден^[1].

— А другите арестанти къде са?

— Един господ знае. Сигурно са им пуснали „Хъслър“^[2].

Служителят му отключи килията, Хари влезе и изчака стъпките му да заглъхнат. Килията беше стандартна: десет квадрата, легло, шкаф, бюро със стол, рафтове с книги, телевизор. Седнал зад бюрото, Олег го гледаше изумен.

— Искал си да ме видиш.

— Мислех, че не ми разрешават свиждания.

— Това не е свиждане, а консултация с адвоката ти.

— С адвоката ми?

Хари кимна. На Олег тутакси му просветна. Умно момче.

— Как...

— За убийството, по което си обвиняем, не се предвижда изолационен режим и уредихме посещението сравнително лесно.

Хари отвори куфарчето, извади бял геймбой — игрова конзола — и го подаде на Олег.

— Заповядай. За теб е.

— Откъде си го купил? — Олег поглади с пръсти дисплея.

Хари сякаш забеляза лека усмивка да пробягва по сериозното му момчешко лице.

— Винтидж^[3] модел на батерии. Намерих го в Хонконг. Бях се заканил да те спукам на „Тетрис“.

— Мечтай си! — засмя се Олег. — На „Тетрис“ и подводно плуване винаги ще държа рекорда!

— А онзи път в басейна „Фрогнер“? Май те разминах с един метър, а?

— Да бе! Изостана с един метър! Мама ще го потвърди, нали и тя присъстваше.

Хари не смееше да мръдне, за да не развали мига. Жадно поглъщаше щастието, струящо от усмивката на Олег.

— За какво ме извика да говорим? — попита след малко Хари.

По лицето на Олег отново плъзнаха сенки. Той започна да опипва нервно конзолата, все едно търсеше пусковото копче.

— Не те пришпорвам, Олег, но най-лесно е да започнеш от самото начало.

— Мога ли да разчитам на теб за всичко?

Хари само успя да кимне.

— Искам да ме снабдиш...

Олег направо заби нож в сърцето му и го завъртя, защото Хари вече се досещаше за продължението.

— Тук продават само жълто и спийд, а на мен ми трябва виолин. Ще ми помогнеш ли, Хари?

— Затова ли ме извика?

— Единствен ти можеш да заобиколиш забраната за свиждане.

Олег прикова в Хари потъмнелия си сериозен поглед. Само леко потрепване по тънката кожа под окото му издаде колко е отчаян.

— Знаеш, че не мога да го направя, Олег.

— Не ми ги пробутвай тия! — Суровата металическа нотка в гласа му отекна между стените.

— Защо не те снабдят онези, за които си продавал?

— Какво съм продавал?

— Не ме баламосвай! — Хари удари с длан по капака на куфарчето. — Намерих екип на „Арсенал“ в шкафчето ти на „Вале Ховин“.

— Търщувал си из...

— Открих и това — Хари хвърли върху бюрото семейната снимка. — Знаеш ли къде е сега това момиче?

— Коя...

— Ирене Хансен. С нея сте били гаджета.

— Как...

— Във „Фюрлюсе“ са ви виждали заедно. В шкафчето ти имаше пуловер, напоен с аромат на женски парфюм, и „прибори“ за двама. Общият склад за дрога е израз на по-голяма интимност дори от споделянето на брачна постеля. Майка ти ми спомена, че веднъж те видяла из града, ухилен като идиот. Моята диагноза: прясно влюбен.

Хари видя как адамовата ябълка на Олег подскочи.

— Е?

— Не знам къде е, ясно? Просто изчезна. Може брат й да я е отвел, може да са я затворили в някоя клиника за наркомани, може да се е качила на самолет, за да се махне от цялата тази гадост.

— А може и развързката изобщо да не е толкова щастлива — отбеляза Хари. — Кога я видя за последно?

— Не помня.

— Разправяй ги на шапката ми. Помниш, и то с точност до часове.

Олег затвори очи.

— Преди сто двайсет и два дни. Тогава Густо беше още жив. Защо намесваш и нея?

— Защото всичко е свързано, Олег. Убийството е бял кит. Безследно изчезналият — също. Видиш ли бял кит два пъти, значи е един и същ. Какво ще ми кажеш за Дубай?

— Това е най-големият град, но не столица на Обединените арабски емир...

— Защо ги прикриваш, Олег? С какво те държат?

Олег откри най-после откъде се включва конзолата и започна да щрака копчето напред-назад. Свали задния панел, вдигна металния капак на кошчето за смет до бюрото, пусна вътре батериите и върна конзолата на Хари.

— Мъртва е.

Хари пое конзолата и я пусна в джоба си.

— Ако не ми намериш виолин, ще се нашия с боклука, който предлагат тук. Чувал ли си за смес от фентанил и хероин?

— Фентанилът е рецепта за свръхдоза, Олег.

— Именно. После сам се оправяй, когато дойде ред да обясняваш на мама.

Хари мълчеше. Жалкият шантаж на Олег не го вбеси. Напротив, прииска му се да прегърне момчето, да го притисне към гърдите си. Защото и без да вижда насълзените му очи, Хари знаеше каква ожесточена борба вилнее в тялото и ума му. Усещаше наркотичния глад на Олег почти физически. В главата на зависимия не съществува нищо — нито морал, нито любов, нито разумни съображения — освен натрапчивата мисъл за кика, за опиянението, за полета. Веднъж Хари едва не се изкуши да приеме доза хероин, но в неочакван прилив на моментно отрезвение успя да откаже. Вероятно защото бе осъзнал, че

наркотикът ще довърши започнатото от алкохола: ще го убие. Или пък се беше сетил за разказа на едно момиче: закачила се за хероина веднага щом минала на игла, защото нищо, което била преживяла или можела да си представи, не било в състояние да надмине екстаза от жълтото. Дали пък в критичния миг Хари не си беше спомнил и за онзи свой приятел от „Опсал“, дето влязъл в клиника за наркомани с единствената мотивация да намали наркотичния си толеранс спрямо хероина и излизайки оттам чист, да изпита отново разтърсващия кик от първата инжекция. Същият този приятел му беше разказал как избухнал в истеричен плач, когато видял следата по крачето на тримесечния си син след първата му ваксина, защото точицата от убождането на спринцовката усилила неимоверно наркотичния му глад и му се приискало мигом да зареже всичко и да хукне към „Плата“.

— Да сключим сделка — предложи Хари с натежал от безпокойство глас. — Аз ти нося каквото поиска, а ти ми разказваш всичко.

— Супер!

Хари видя как зениците на Олег се разшириха. Някъде беше чел, че мозъкът на тежкозависимите от хероина често усеща възбудата още преди да си инжектират наркотика. Изпитват действието на дрогата, докато разтапят праха и целят подходяща вена. Хари си даваше сметка, че в момента вместо Олег говори именно наркотичният екстаз. В ума му няма място за друга дума освен „супер!“ — била тя искрена, или не.

— Не искам да купувам от улицата — обясни Хари. — Имаш ли виолин на тайно място?

— Че ти нали вече си претърсил склада ми — отвърна колебливо Олег.

Хари пак си припомни, че за хероинозависимия все пак има нещо свято: скривалището.

— Стига глупости, Олег. Съмнявам се да държиш запасите си на място, до което има достъп и друг наркоман. Къде е другият ти склад?

— Имам само един.

— Ще взема онова, което ми поръчаш, без да тършувам.

— Имам само един склад, ти казах!

Лъжеше, разбира се, но така поне Хари разбра, че Олег не се е запасил с виолин.

— Ще се върна утре — обеща Хари, стана и почука на вратата.

Не дойде никой. Хари натисна дръжката: не бяха заключили. Определено не прилагаха най-строгите охранителни мерки.

Хуле се върна по същия път, по който служителят го доведе. По коридора не срещна жива душа. Общото помещение завари все така пусто. Храната си стоеше непокътната, но бяха прибрали ножа. Продължи по коридора към галерията. С изненада установи, че и там вратата е отключена.

Натъкна се на заключена врата чак на пропуската. Обърна внимание на служителката зад гишетото, преградено със стъкло, че вратите навсякъде са отключени. Тя повдигна вежда и погледна мониторите пред себе си.

— Така или иначе, който стигне дотук, няма накъде да избяга.

— С изключение на мен, надявам се.

— Моля?

— Нищо.

Излезе от затвора и чак когато измина стотина метра към „Грьонланслайре“, всичко се подреди в главата му. Пустите помещения, отключените врати, ножа за хляб. Закова се на място. Сърцето му се разблъска лудо и чак му прилоша. В ушите му зазвънтят птича песен. В ноздрите му нахлу мирис на трева. Хари се обърна и хукна обратно към затвора. Устата му пресъхна от страх и от разбушувалия се адреналин.

[1] Според параграф 171 на обвиняеми, които има голяма опасност да извършат ново престъпление, се налага по-строг затворнически режим. — Б.пр. ↑

[2] „Хъслър“ — американски порнографски канал. — Б.пр. ↑

[3] Винтидж — мода с ретро привкус. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Виолинът удари Осло като шибан астероид. Олег ми е обяснявал разликата между метеорит и метеороид и какво представляват всички онези камънаци, дето могат да паднат от космоса и да ни фраснат по главата. Та, значи, виолинът приличаше на астероид — огромно парче, което може да изравни земята с... По дяволите, татко, не се хили така, разбираш за какво говоря. Продавахме петици, четвъртини, цели грамове и разфасовки по пет грама от сутрин до вечер. Целият център полудя. Увеличихме цената. Проточиха се още по-дълги опашки. След повторното поскъпване желаещите не намаляха. Но като надухме цената за трети път, се разрази истински ад.

Банда косовски албанци ограбиха наши хора зад Борсата — двама естонци, които работеха без разузнавач. Косоварите дошли с бухалки и боксове, натрошили им тазовите кости и офейкали с кинтите и дрогата. След две вечери неколцина виетнамци удариха поста на улица „Принсен“ десет минути преди Андрей и Пьотър да приберат дневния оборот. Гангстерите сгащили касиера, без куриерът и разузнавачът да се усетят. Очаквахме ответния удар на стареца.

И той не закъсня.

Само два дни по-късно ранобудни столичани видели как от моста „Санер“ с главата надолу виси някакъв жълтурко, облечен като пациент в лудницата, с усмирителна риза и затъкната в устата кърпа. Въжето било дълго, колкото нещастникът да се задържи над водата няколко минути, преди коремните му мускули да отмалеят и да се удави.

Още същата вечер Андрей даде по един пищов на мен и Олег. Руски пищов — Андрей вярваше само на руското производство. Пушеше черни руски цигари, говореше по руски джиесем (не се шегувам, татко. Марката се казва „Гресо“ — скъпарска водоустойчива джаджа от африкански абанос; не изпраща сигнали, когато не е включена, и куките не могат да я проследят) и се кълнеше

в руските оръжия. Пищовите били марка „Одеса“, обясни Андрей, поевтина модификация на „Стечкин“. Сякаш някой от двамата ни беше чувал подобни имена! Тази „Одеса“ била много специална, защото можела да произвежда автоматична стрелба. Пълнителят ѝ побирал двайсет патрона „Малаков“, калибър 9/18 мм. Такива ползваха Андрей, Пьотър и изобщо всички пласъори от нашата „фирма“. Андрей ни даде да си поделим пачка патрони и ни показа как да зареждаме и как да стреляме с този странен, безформен пистолет. Предупреди ни да го държим здраво, да се целим малко по-ниско от набелязаната мишена и да гледаме да я улучим в горната част от тялото, но не в чутурата. Поставам ли селектора на автоматична стрелба, само с едно натискане на спусъка оръжието щяло да избълва цял оловен откос. Увери ни, че в девет от десет случая стигало само да извадим „Одеса“-та. След като Андрей си тръгна, Олег ми каза, че пищовът му приличал на оръжието от обложката на някакви си „Фу Файтърс“. Смятал да го изхвърли. Нямам намерение да стреля по никого. Предложих му да ми преотстъпи и неговата „Одеса“.

Вестниците вдигнаха врява до небесата. Гангстерска война, улици, удавени в кръв, същински Ел Ей — тръбяха кресливо те. Политиците от партиите без представители в общинския съвет каканижеха за потресаващо неефективна политика за борба с престъпността, потресаващо неефективна борба с наркотиците, потресаващо пасивния председател на общинския съвет, потресаващо бездейния общински съвет. Потресаващ град — изцепи се някакъв хахо от Центристката партия и предложи да зачеркнат Осло от картата, та да не посрамва родината. Най-много упреци отнесе главният секретар, но както е известно, мръсотията потича надолу. След като някакъв сомалиец гръмна двама свои съплеменници посред бял ден на „Плата“ и се измъкна безнаказано, началникът на ОРГКРИМ си подаде оставката. Общинската съветничка по социалните въпроси — впрочем и председателка на Полицейския съвет^[1] — заяви, че престъпността, наркотиците и полицията са отговорност предимно на държавата, но тя смята за свой дълг да се погрижи за безопасността и спокойствието на гражданите на Осло. Във вестника бяха публикували и нейна снимка. Зад нея стоеше секретарката ѝ: моята стара познайница, секси мамчето. Гледаше

сериозно и делово. В очите ѝ обаче виждах единствено похотливия поглед на разгонена кучка със смъкнати панталони за езда.

Една вечер Андрей дойде по-рано, каза, че сме приключили за днес, и ще ме кара към „Блиндерн“.

Докато минавахме покрай имението на стареца, започнаха да ме налягат гадни предчувствия, но за щастие Андрей зави пред съседната къща, също собственост на стареца. Въведе ме вътре. Зад олющените стени и напуканите прозорци всъщност се криеха съвсем обитаеми помещения — мебелирани и отоплявани. Старецът седеше в стая с рафтове от пода до тавана, отрупани с книги. От огромните тонколони струеше класическа музика. Седнах срещу него, а Андрей излезе и хлопна вратата зад гърба си.

— Ще искам една услуга от теб, Густо — подхвана старецът и сложи ръка на коляното ми.

Инстинктивно погледнах към затворената врата.

— Намираме се във военно положение — старецът стана, отиде до рафтовете и извади дебела тухла в кафява подвързия, осяяна с петна. — Този текст е написан шестстотин години преди раждането на Христа. Не знам китайски. Разполагам с този френски превод на книгата, направен преди повече от двеста години от йезуит на име Жан Жозеф Мари Амио. Купих я на търг. Качих мизата на сто и деветдесет хиляди крони и водещият удари с чукчето. В този труд, най-цитирания наръчник за военна стратегия, се описват хитри тактики за сразяване на врага. Настолно четиво на Сталин, Хитлер и Брус Лий. Но да ти призная... — старецът върна книгата на мястото ѝ и издърпа друга, — ... предпочитам това.

И ми я подхвърли. Тънка книжка с нова-новеничка лъскава синя подвързия. „Шах за начинаещи“ — прочетох на корицата.

— Купих я за шейсет крони при голяма разпродажба. Ще предприемем рокада. Хоризонтален ход, при който царят и единият топ застават един до друг. Ще встъпим в алианс.

— С топ?

— Коя сграда в Осло прилича на топ?

Замислих се.

— Кметството. Общинската съветничка по социалните въпроси има секретарка на име Исабел Скойен. На практика тя диктува тона в политиката по превенция и борба с наркотиците.

Според мои източници Скойен е идеална за нашите цели. Интелигентна, работлива и изключително амбициозна. Единствената причина за карьерния ѝ застой са множеството ѝ скандални изцепки. Исабел е купонджийка, не си мери приказките и сменя партньорите си като носни кърпички.

— Ужас — отроних аз.

Старецът ме изгледа предупредително и продължи:

— Баща ѝ е бил председател на Центристката партия, но изпаднал в немилост и не се уредил във властта. Според моите източници Исабел била твърдо решена да осъществи бащината си мечта и понеже съзряла по-големи шансове за кариера в Работническата партия, напуснала редиците на безперспективните центристи. Накратко, Исабел Скойен има гъвкави морални устои, които сполучливо нагажда към професионалните си амбиции. И още: сама изплаща ипотека на семейното имение.

— И какво ще правим? — попитах със самочувствието на министър в кабинета „Виолин“.

Старецът се усмихна, сякаш въпросът ми му се стори крайно умилителен.

— Ще я принудим да седне с нас на масата за преговори и ще я изкушим да ни сътрудничи. За рекета отговаряш ти, Густо. Затова те повиках.

— Аз? Ще изнудвам високопоставена дама?

— Точно така. Високопоставена дама, с която си се сношавал, Густо. Тази държавна служителка се е възползвала от позицията и положението си в обществото, за да подтикне към секс афера тийнейджър с проблемна социална интеграция.

Първоначално се усъмних дали съм чул правилно. После обаче старецът извади от джоба на сакото си снимка, направена вероятно през затъмнено автомобилно стъкло, и я постави на масата пред мен. Младо момче влиза в ландровър на улица „Толбю“. Виждаше се ясно регистрационният номер на автомобила. Момчето бях аз, а ландровърът принадлежеше на Исабел Скойен.

По гърба ми пролазиха ледени тръпки.

— Откъде зн...

— Скъпи Густо, нали те предупредих, че те държа под око. Сега искам да се свържеш с Исабел Скойен по личния ѝ телефон —

положително разполагаш с номера — и да ѝ предадеш подробно версията, подготвена да изтече в пресата. А после да я поканиш на строгосекретна среща, на която ще присъстваме аз и ти.

Старецът се приближи и погледна през прозореца. Отвън надничаше крайно потискащо време.

— Ще видиш колко бързо ще те смести в натоварения си график.

[1] Полицейският съвет е обществен орган за сътрудничество между полицията и общината. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

За последните три години в Хонконг Хари навъртя по-голям километраж, отколкото през целия си живот, и благодарение на тренинга си взе стоте метра до затвора само за тринайсет секунди — достатъчни обаче в ума му да се разиграят няколко сценария. Всичките приключиха идентично: пристигаше твърде късно.

Позвъни и едва се стърпя да не разтърси вратата, докато чакаше да му отворят отвътре. Най-сетне автоматичното устройство избръмча и Хари хукна по стълбите към пропуската.

— Да не забравихте нещо? — попита служителката.

— Да — Хари изчака тя да го пусне. — Обявете тревога! — развика се той, остави куфарчето и се спусна по коридора. — Килията на Олег Фауке!

Трескавото трополене от стъпките му отекваше между стените на пустото фойе, по празните коридори и в необяснимо безлюдното общо помещение. Не усещаше да се е задъхал, ала дишането му кънтеше оглушително в главата му.

Викът на Олег долетя до ушите му, докато прекосяваше последния коридор. Вратата към килията стоеше откряната. В секундите, предшествващи влизането му вътре, Хари изживя кошмарите си наяве. Точно като надвисналата над него лавина, сега ужасът да види какво се крие зад вратата сковаваше краката му. Най-сетне влетя в килията и бързо прецени ситуацията: прекатурено бюро, пръснати по пода документи и книги. В дъното, с гръб към гардероба, Олег, хванал металния капак на кошчето за смет като щит, крещеше с цяло гърло, а от черната му тениска с надпис „Slayer“ капеше кръв. Пред Олег, с гръб към Хари, плешив, дебеловрат мъж в потник беше вдигнал заплашително ножа за хляб. Хладното оръжие издрънча в металния капак. Мъжът явно усети промяната на светлината в килията, защото рязко се извъртя. Наведе глава и насочи ножа към Хари.

— Изчезвай! — процеди той.

Хари не се подведе да следи движението на ножа, а се концентрира върху краката. Зад нападателя Олег се свлече на пода. В

сравнение с човек, тренирал бойни изкуства, Хари притежаваше повече от скромен арсенал от нападателни техники. Всъщност владееше само две. И се придържаше към две правила. Първо: правила няма. Второ: атакувай пръв. И Хари приложи автоматизираните движения на човек, усвоил и отработил едва два подхода за нападение. Пристъпи към ножа, за да принуди противника си да отдръпне оръжието с цел да осъществи по-силен замах преди удара. А докато онзи извършваше това движение, десният крак на Хари разцепи въздуха и покоси крака на противника над колянната капачка. И понеже човешката физиология не е осигурила надеждна защита срещу подобни удари, квадрицепсът веднага се скъса. Съдбата му последваха и кръстните връзки, а вследствие от натиска на колянната капачка върху малкия пищял — и патералното сухожилие.

Мъжът се строполи с вик, изпусна ножа и оръжието издрънча о пода. Ръцете му посегнаха към източника на адската болка и очите се изцъклиха, когато откри колянната капачка не там, където я търсеше.

Хари ритна ножа извън обсега на нападателя и вдигна крак, за да довърши започнатото, както го бяха учили: стъпваш с всичка сила върху бедрото на поваления противник, за да предизвикаш масирани вътрешни кръвоизливи и да му попречиш да се изправи. Ала понеже разбра, че целта и без това е постигната, свали крака си.

По коридора отекнаха забързани стъпки и трескаво дрънчене на ключове.

— Насам! — извика Хари, прескочи стенещия нападател и се приближи до Олег.

До вратата на килията се чу запъхтяното дишане на първия пристигнал.

— Какво, по дявол...

— Изведете този човек отук и извикайте лекар! — извиси глас Хари, за да надвика изблика му. — После ще се обясняваме, сега намерете лекар! — Разкъса тениската и заопипва окървавената гръд на Олег, за да открие раната. — И да дойде веднага при нас, онзи зад мен има само изместена капачка.

Хари хвана лицето на Олег между окървавените си длани, докато затворническият персонал извеждаше крещящия мъж.

— Олег? Чуваш ли ме? Олег?

Момчето премига. От устните му се изтръгна едва доловим шепот. Хари усети как нещо го стегна в гърдите.

— Олег, ще се справиш. Ножът не е засегнал жизненоважен орган.

— Хари...

— Пък приближава и Бъдни вечер, ще ти бият доза морфин.

— Млъквай, Хари.

Хари се подчини. Олег отвори широко очи. Светеха с отчаян трескав блясък. Подхвана с дрезгав глас, като изговаряше думите съвсем отчетливо:

— Трябваше да го оставиш да си свърши работата, Хари.

— Какви ги говориш?

— Не ми пречи да направя каквото съм решил.

— А именно?

Никакъв отговор.

— Какво искаш да направиш, Олег?

Момчето сложи ръка на тила му и го притегли към себе си.

— Безсилен си да го спреш, Хари — прошепна то. — Вече е започнало. Положението е неудържимо. Опитах ли се да попречиш, ще паднат повече жертви.

— Какви жертви?

— Това е нещо много голямо, Хари. Ще погълне теб, ще погълне всички ни.

— Кой ще умре? Кого прикриваш, Олег? Ирене ли?

Олег затвори очи. Устните му се размърдаха едва-едва. После застинаха. Така приличаше на онова единайсетгодишно хлапе, което Хари слагаше да спи след дълъг ден.

— Теб, Хари — промълви неочаквано Олег. — Ще убият теб.

Излизайки от затвора, Хари видя пристигналите линейки. Замисли се за нещата, каквито бяха преди. За града, за живота си. Снощи, докато сърфираше от компютъра на Олег, потърси информация за „Sardines“ и „Russina Amcar Club“. Нямахше дори намек за съживяването им. Възкресението явно се случва само в прекалено смелите ни мечти. Животът не ни научава на много, но едно ни показва със сигурност: няма връщане назад.

Хари запали цигара и в секундата преди да дръпне, когато мозъкът му вече приветстваше действието на никотина, преди той да е стигнал до рецепторите му, в главата му отекна онази дума, която щеше да го преследва до края на вечерта, а вероятно и през цялата идна нощ; едва доловимата дума, изплъзнала се между устните на Олег, когато Хари влезе в килията:

— Татко...

ВТОРА ЧАСТ

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Майката плъх облиза метала. Имаше солен вкус. Сепна се, защото хладилникът внезапно забръмча, сякаш събуден от дълбок сън. Камбаните продължаваха да бият. Все още не беше изчерпила всички възможности да стигне до малките. Засега не смееше да прибегне към последния вариант, защото човекът, преграждащ пътя ѝ, още не беше мъртъв. Но писъците на малките прогониха страха ѝ. Шмугна се в ръкава му. Миришеше на дим, ала не на цигари или на пушек от запален огън, а на дим, просмукал се в плата и задържал се там, след като дрехата е била прана. Молекулите на дима се бяха вплеели в текстилните влакна и продължаваха да излъчват миризма. Стигна до лакътя, но там тунелът много се стесняваше. Спря и се послуша. В далечината виеше полицейска сирена.

Всички дребни мигове и възможности, татко. Ти си ги мислел за маловажни: here today, gone tomorrow^[1]. Те обаче се натрупват и преди да се усетиш, се превръщат в река, която те повлича със себе си и те отвежда където ти е отредено да попаднеш. Явно ми е било писано да бъда тук. През шибания юли. Не, що за глупости! Трябваше да съм съвсем другаде, татко.

Свихме пред главната сграда. Исабел Скойен ни чакаше на двора в неизменните си панталони за езда.

— Андрей, ти ще изчакаш тук — разпореди се старецът. — Пьотър, ти иди да огледаш наоколо.

Слязохме от лимузината. Посрещна ни миризма на обор, бръмчене на мухи и далечно подрънкване на хлопатари. Исабел стисна сухо ръката на стареца, без изобщо да ми обърне внимание, и ни покани да изпием по едно кафе, като натърти върху „едно“.

В коридора висяха снимки на жребци с доказано родословие, шампиони в конни състезания и какво ли още не. Старецът разгледа внимателно животните, като разпитваше дали са от английската чистокръвна порода и хвалеше елегантните им крака и мощния торс,

та започнах да се чудя за конете ли говори, или за стопанката им. Така или иначе, комплиментите му дадоха резултат. Леденият поглед на Исабел поомекна и тя стана по-словоохотлива.

— Да поговорим в дневната — предложи старецът.

— В кухнята — настоя тя и хладната нотка се завърна в гласа ѝ.

Седнахме. Исабел сложи на масата кана с кафе.

— Нaley ни, Густо — подкани ме старецът и погледна през прозореца. — Имате великолепно ферма, госпожо Скойен.

— Тук няма госпожи.

— Когато бях дете, наричахме „госпожи“ всички жени, които стопанисват ферма — независимо дали са омъжени, или не. Смяташе се за едва ли не почетно звание.

Той ѝ се усмихна широко. Исабел срещна погледа му. За няколко секунди се възцари пълна тишина. Чуваше се само как някаква малоумна муха се блъска в прозореца в опит да излезе навън.

— Благодаря — каза Исабел.

— Да забравим за малко тези снимки, госпожо Скойен.

Тя се скочила на стола. Когато ѝ се обади по телефона и ѝ обясних, че разполагаме с компрометиращи снимки и ако не ни съдейства, ще ги разпратим на медиите, отначало тя изобщо не се трогна: била свободна жена с активен сексуален живот. Е, виждала се с по-млад мъж. И какво от това? Първо, никои няма да се занимава с някаква си секретарка, засмя се тя, и второ, живеем в Норвегия. Тук двойният морал не се толерира, както в изборите за американски президент. Принудих се кратко и сбито да обрисувам в сигнали цветовете степенята на заплахата. Припомних ѝ, че ми е плащала и мога да го докажа. С други думи, ползва услугите на жиголо, а доколкото ми е известно, служебното ѝ положение изисква да се бори именно срещу проституцията и наркотиците. Само две минути по-късно вече се бяхме уговорили за часа и мястото на срещата.

— Журналистите пишат достатъчно за личния живот на политиците, та и ние да се занимаваме с тази тема — подхвана старецът. — Нека обсъдим друго: едно делово предложение. Добрата бизнес оферта — за разлика от изнудването — облагодетелства и двамата партньори. Съгласна ли сте, госпожо Скойен?

Тя смръщи вежди, а по лицето на стареца разцъфна широка усмивка.

— Нашето делово споразумение не включва премии, макар че такава ферма сигурно гълта доста средства. Обаче евентуалната ни финансова обвързаност би била равносилна на корупционна сделка. Затова ви предлагам друго: чисто политическо споразумение, което, наистина, няма да получи гласност, но няма това не се практикува ежедневно в Кметството? Там непрекъснато се сключват тайни договори в името на доброто на гражданите, нали?

Скойен кимна, като продължаваше да стои нащрек.

— Тази сделка ще си остане само между нас двамата, госпожо Скойен. Тя ще подобри условията за живот в града, а единствената възможност за лично благодетелстване, която ще ви предложи, е да удовлетворите евентуални ваши политически амбиции. Ако действително храните такива, нашата сделка, разбира се, ще скъси пътя ви до шефско кресло в Кметството. А защо не и до депутатско място.

Ръката ѝ, поднасяща чашата към устата ѝ, замръзна във въздуха.

— Изобщо не възнамерявам да ви подтиквам към неморални деяния, госпожо Скойен. Целта ми е единствено да ви разкрия, че в някои сфери имаме общи интереси. А от там нататък оставям на вас да постъпите, както аз смятам за правилно.

— Както вие смятате за правилно?

— Общинският съвет се намира в патова ситуация. Още преди нещастните случаи от последните месеци, в дневния ред на градската управа беше залегнала необходимостта от спешни мерки, които да извадят Осло от антикласацията на европейските градове с най-високо потребление на хероин. Заедно с вашите колеги се зарекохте да се преборите с високите продажби, със зарибяването на младежи, с честите случаи на смърт вследствие от предозирание. В момента обаче тази цел изглежда по-скоро химера, нали, госпожо Скойен?

Тя мълчеше.

— Моментът е назрял за появата на герой — или героиня, която да срине наркопазара...

Исабел Скойен кимна бавно.

— ... като започне с неутрализирането на наркобандите и картелите.

— Благодаря за съвета — изсумтя презрително Скойен, — но този подход е прилаган във всички по-големи европейски градове. Изкорениш ли една банда, на нейно място тутакси изниква друга. Те са като плевели. Там, където има търсене, винаги ще има предлагане.

— Именно: никнат като плевели. Видях, че в градината си отглеждате ягоди, госпожо Скойен. Използвате ли покривна култура?

— Да, детелина.

— Мога да ви предложа отлична покривна култура: детелини в екипи на „Арсенал“.

Тя го погледна. Виждах как алчният ѝ ум светкавично претегля всички плюсове и минуси. Старецът сияеше от задоволство.

— Покривната култура, скъпи ми Густо — подхвана той и отпи от кафето, — е плевел, който стопаните засяват и оставят да расте, за да избегнат избуяването на други плевели. Просто защото детелините са много по-безобидни от другите бурени. Разбираш ли?

— Май да — отвърнах аз. — Там, където и бездруго ще израстат плевели, е по-умно да засееш трева, която няма да пречи на ягодите да се развиват.

— Именно. В нашия случай ягодите са желанието на общинския съвет да прочисти града, а бандите, които продават хероин и създават анархия по улиците на Осло, са плевелите. Ние пък с нашия виолин сме покривната култура.

— И?

— Първо се налага да изкореним всички плевели освен детелините. А после — да оставим детелините да виреят свободно.

— И кое им е голямото предимство на тези детелини?

— Няма да застрелваме никого. Ще действваме дискретно. Ще продаваме наркотик, който не крие опасност от предозиране. Установявайки монопол върху ягодовото поле, ще повишим цените и така потребителите ще намалеят, а броят на зарибените младежи — също. По-малко потребители и по-малко продавачи. Из парковете и по улиците ни вече няма да скитат наркомани. Накратко: Осло ще се превърне в радост за окото на туристи, политици и избиратели.

— Аз не съм общински съветник по социалните въпроси.

— Все още не сте, госпожо. Но пък плевенето не е работа за общински съветник. Те си имат секретарки, които ежедневно да вземат решения по разни дребни въпроси, а съвкупността от тези решения всъщност определя посоката на цялостната политика на общината. Вие ще се придържате към линията, зададена от вашия началник, но лично ще контактувате с полицията и ще обсъждате с органите на реда какви мерки да се предприемат в Квадратурата например. Навярно ще се наложи да стесните сферата, в която ще насочите повечето си усилия, но според мен притежавате необходимите за целта заложби. Тук кратко интервю за предприетите превантивни мерки срещу наркотичната зависимост, там изявление какъв драстичен спад е отчетен при смъртните случаи вследствие от свръхдоза... Когато успехът стане факт, и медиите, и съпартийците ви ще узнаят чии мозък и чия ръка са направлявали... — по лицето му се появи усмивката на комодския варан — ... гордия победител в годишната надпревара за най-голяма ягода.

Възцари се мълчание. Мухата преустанови опитите да избяга през прозореца, когато забеляза съблазнителната захарница.

— Този разговор, разбира се, никога не се е състоял — натърти Исабел.

— Не, разбира се.

— Дори не се познаваме.

— Уви, това е самата истина, госпожо Скойен.

— И как точно си представяте... изкореняването на плевелите?

— Предлагаме ви ефективно сътрудничество. В нашия брани съществува дългогодишна традиция за доноси срещу конкуренти. Ще ви снабдяваме с нужната информация, а вие ще изготвяте предложения, та вашият началник да ги внася в Полицейския съвет, но за целта ви е нужно доверено лице в полицията; човек, който също би се облагодетелствал от приноса си към толкова успешна борба с наболял проблем. Служител... как да го нарека?

— ... амбициозен и способен да защитава интересите на града, докато те съвпадат със собствените му интереси? — Исабел Скойен вдигна чашата с кафе като за наздравица. — Да се преместим в дневната?

Сергей лежеше на кушетката, докато татуировчикът мълчаливо оглеждаше рисунките.

Пристигна в уговорения час в малкото ателие и завари татуировчика да работи над голям дракон върху гърба на младеж, който стискаше зъби от болка, докато по-възрастна жена, вероятно майка му, го успокояваше и непрекъснато питаше „художника“ дали не прекалява с размерите на произведението си. Най-после всичко свърши, жената плати и на излизане от ателието попита сина си не е ли доволен, задето вече се е сдобил с още по-готина татуировка от Пребен и Кристофер.

— Тази повече ще подхожда на гърба — татуировчикът посочи едната рисунка.

— *Тупой* — промърмори Сергей. — Тъпак.

— А?

— Искам всичко да е като на рисунките. Всеки път ли да ти го повтарям?

— Добре де, добре. Но няма как да приключим за един ден.

— Трябва да стане още днес. Ще ти платя двойно.

— Значи е спешно?

Сергей само кимна. Андрей му звънеше всеки ден да го държи в течение. Днес пак му се обади, но го хвана неподготвен. Сергей изобщо не беше очаквал да чуе каквото чу.

Необходимото станало наистина необходимо.

След като затвори, Сергей мислеше само за едно: вече няма измъкване. „*Измъкване* ли? А нима искам да се измъкна?“ — осъдително се запита той.

Вероятно новината от Андрей го постресна: полицаят успял да обезвреди затворник, получил мокра поръчка за Олег Фауке. Онзи бил норвежец и не умее да борави с хладно оръжие, но въпреки всичко това подсказваше, че задачата на Сергей няма да е толкова лесна като последния път, когато застреля онова хлапе, пласьора. Тогава изпълни заръката като екзекуция. Този път щеше да се наложи да му диша във врата, да го дебне, докато го спипа на удобно място; да го нападне, когато онзи най-малко очаква.

— Без да се обиждаш, но татусите по тялото ти не са качествено направени. Линиите са неясни, мастилото е долнопробно. Не искаш ли

да ги поосвежим?

Сергей не отговори. Какво разбираше този мухльо от качествена изработка? Линиите бяха неясни, защото татуировчикът в затвора използваше вместо игла струна от китара, закрепена за машинка за бръснене, а мастилото представляваше разтопена подметка от обувка, смесена с урина.

— Започвай. Веднага!

— Наистина ли искаш да си татуираш пистолет? Ти си решаващ, но от опит те предупреждавам, че агресивните символи отблъскват хората. Само за твое сведение.

Този тип явно не знаеше нищо за татуировките на руските престъпници. Котката означава присъда за кражба, църквата с два купола — две присъди. А белегът върху гърдите на Сергей му беше останал от изгаряне с магнезиев прах от опит да заличи направена татуировка. Докато излежаваше втората си присъда, членове на грузинската банда „Черно семе“ го жигосаха с женски полов орган, защото той отказа да им изплати дължимото след игра на карти.

Настоящия татуировчик изобщо не подозираше и друго: пистолетът на рисунката, „Макаров“, на въоръжение в руската полиция, символизираше, че той, Сергей Иванов, е убил полицай.

Не, този драскач не се досещаше за значението на изображенията. И по-добре. Нека си гледа неговата работа и да продължава да рисува пеперудки, китайски букви и разноцветни дракони по телата на презадоволени норвежки младежи, които си въобразяват, че фигурите по кожата им са своеобразна заявка за идентичност.

— Да започваме ли? — попита татуировчикът.

Сергей се поколеба за миг. „Художникът“ имаше право. Въпросът не търпеше отлагане. Сам се питаше защо бърза толкова, защо не изчака и не си направи татуировките, след като убие полицая. И си даде отговора, който искаше да чуе: ако го заловят след престъплението и го тикнат в норвежки затвор, сред пандизчиите може да няма майстори като в Русия. Затова държеше още отсега да се сдобие със заветната татуировка.

Ала Сергей осъзнаваше, че въпросът му има и друг отговор.

Дали пък постъпката му не бе продиктувана от страх, който подкопаваше увереността му доколко ще се справи с поръчката? Затова

ли бързаше да се татуира — за да изгори всички мостове, да отреже пътищата за бягство и да се окаже *принуден* да извърши убийството? Никой сибирски урка не може да живее с лъжа, изписана върху кожата му. Но нали очакваше този миг с такова нетърпение? Откъде тогава се взеха тези колебания?

Знаеше откъде.

Пласьорът. Хлапето с фланелката на „Арсенал“.

Често-често навестяваше сънищата му.

— Започвай — нареди Сергей.

[1] Here today, gone tomorrow (англ.) — днес ги има, утре — не.
— Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Според лекаря Олег ще е на крака до няколко дни — събщи Раquel, облегната на хладилника с чаша чай в ръка.

— Значи трябва незабавно да уредим преместването му на безопасно място — подчерта Хари.

Застанал до прозореца, той гледаше към града, където автомобилните колони се гънеха по главните артерии като светли змии.

— Нали полицията разполага с жилища за защитени свидетели.

Раquel не изпадна в паника при новината за въоръженото нападение над Олег. Прие го хладнокръвно и с примирение, все едно го беше очаквала. Същевременно Хари виждаше по лицето ѝ, че е готова да се бори.

— Няма как да променим мярката за неотклонение, но ще говоря с прокурора да го преместят в друг затвор — предложи Ханс Кристиан Симонсен.

Дойде веднага, щом Раquel го повика. Сега седеше до кухненската маса, а под мишниците му се бяха образували тъмни петна.

— Опитай се да действаш по неофициален път — посъветва го Хари.

— В смисъл?

— Вратите бяха отключени, следователно нападателят е имал най-малко един съучастник сред служителите в затвора. Докато не разберем със сигурност кой е, всички са под подозрение.

— Не ставаш ли малко параноичен?

— Параноята спасява животи. Ще го уредиш ли, Симонсен?

— Ще видя какво мога да направя. Сега кой се грижи за охраната му?

— Приеха го в болница „Юлевол“. Възложил съм на двама мои приятели от полицията да го пазят. Още нещо: и момента нападателят също е в болница, но след като го изпишат, ще му наложат специални рестрикции.

— Забрана да получава писма и посещения? — предположи Симонсен.

— Точно така. Можеш ли да проучиш какво е обяснил пред полицията или пред адвоката си?

— Това ще е доста трудно — Симонсен се почеса по главата.

— Най-вероятно не са изкопчили от него нито дума, но все пак опитай да разбереш — Хари си закопча палтото.

— Къде отиваш? — попита Раquel и сложи ръка над лакътя му.

— При извора.

В осем вечерта уличното движение в столицата на страната с най-кратко работно време в целия свят отдавна бе замряло. В дъното на улица „Толбу“ стоеше момче с фланелка номер 23. Аршавин. Беше си нахлупил качулката на суичъра. Носеше огромни маратонки „Въздушния Джордан“ и дънки „Жирбо“, прясно изгладени и толкова твърди, че и без крака в тях щяха да си стоят прави. Пълен гангстерски комплект, вероятно изкопиран до последната подробност от последния видеоклип на рапъра Рик Рос. Ако дънките се смъкнат, отдолу сигурно ще се покажат боксерки в същия стил, предположи Хари. Никакви белези от прободни рани или инжекции, но минимум една татуировка с агресивно послание.

Хари се приближи до младежа, без изобщо да се оглежда.

— Четвъртинка виолин.

Младежът впи очи в Хари, като продължаваше да държи ръцете си в джобовете, и кимна.

— Е?

— Чакай малко, бате.

Младежът говореше с пакистански акцент, който — не беше трудно да се предположи — мигом изчезваше, докато хапваше традиционни норвежки кюфтенца в дома на осиновителите си.

— Нямам време да те чакам да си събереш „отбор“.

— Споко, ще стане бързо.

— Ако ми дадеш веднага, добавям още една стотачка.

Младежът го измери с поглед. Хари се досещаше за какъв го взема дилърът: противен бизнесмен, дето от време на време се друса и

умира от страх да не го види някой колега или роднина. Идеалният кандидат за изнудване.

— Шестстотин — заяви младежът.

Хари кимна с въздишка.

— Айде — подкани го младежът.

Зад ъгъла влязоха в заден двор. Куриерът — чернокож, вероятно северноафриканец, се беше облегал на купчина палети и тресеше глава в такт с музиката от айпода. Едната слушалка висеше свободна.

— Четвъртинка — каза Рик Рос.

Куриерът извади нещо от джоба на якето си и го подаде на Хари с длан, обърната надолу, за да не се вижда. Хари огледа пликчето. Съдържаше бял прах с няколко по-тъмни зрънца.

— Имам въпрос — Хари прибра пликчето в джоба си.

Двамата пласьори се вцепениха. Куриерът посегна към гърба си. Малокалибрен пистолет, затъкнат под колана му, предположи Хари.

— Някой от вас виждал ли е това момиче? — показва им снимката на Ирене Хансен.

Те я разгледаха и поклатиха глава.

— Давам пет бона на който ми даде някаква информация, дори да е най-обикновен слух.

Пласьорите се спогледаха. Хари чакаше. Двамата разпериха ръце. Навярно не събуди подозренията им, защото и друг път се бе случвало баща да разпитва за дъщеря си из наркоманските среди. Явно цинизмът и въображението им не достигаха да го забаламосат с нещо, колкото да приберат обещаната награда.

— Е, добре. Предайте на Дубай, че разполагам с информация, която ще го заинтригува. Става въпрос за Олег. Нека дойде в „Леон“. Да търси Хари.

Оказа се прав: берета от серията „Чита“. Деветмилиметрова. Късоцевна гадост.

— Кука ли си?

— Не — Хари се помъчи да потисне гаденето, което винаги го връхлиташе при вида на насочено от упор дуло на пистолет.

— Разправяй го на шапката ми! Не си дрога, а полицейски агент.

— Казвам ви истината.

Куриерът кимна на Рик Рос, той се приближи до Хари и дръпна нагоре ръкава му. Хари се опитваше да не гледа дулото.

Рик Рос подсвирна от изненада.

— Май пичът верно е на помпа!

Хари беше използвал най-обикновена игла. Нагря я със запалка и прободете ръката си на четири-пет места. После натърка раните с нишадър, та да изглеждат по-червени. Накрая проби вената в сгъвката на лакътя, за да се получи подкожен кръвоизлив с няколко ефектни синини.

— Въпреки това си мисля, че ни будалка — не мирясваше куриерът, прехвърли тежестта на другия си крак и хвана пистолета с две ръце.

— И защо да го прави? Скивай, в джоба си носи и запалка, и алуминиево фолио.

— Не го е шубе.

— Да бе! Я го погледни!

— Не ми изглежда достатъчно изплашен. Ей, ченгето, я се нацели да те видя!

— Май здраво си се нашил, а, Раге?

— Я трай!

— Споко бе. Що си запалил моторетката?

— Според мен на Раге не му хареса, че му спомена името — обади се Хари.

— Затваряй си устата и цели, казах!

Досега Хари не си беше инжектирал хероин — поне не в трезво състояние, — но беше употребявал опиум и имаше бегла представа как се стопява прахът, та да изтеглиш течността в спринцовка. Пък и едва ли е толкова сложно, помисли си той. Приклекна, изсипа праха върху фолиото. Няколко зрънца паднаха на земята, той навлажни пръст, обра ги и ги натърка по венците си, като се опитваше да изглежда нетърпелив. Имаха горчив вкус. По време на служба и преди беше опитвал хероин при съмнение за контрабанден внос. Но този наркотик имаше лек привкус на амоняк. Не, не на амоняк. По-скоро напомняше вкуса на презряла папая. Щракна запалката. Надяваше се дилърите да отдадат мудността му на факта, че в челото му е опрян пистолет.

След две минути държеше пълна спринцовка.

Рик Рос си възвърна гангстерското спокойствие. Беше навил ръкавите до лактите си и стоеше демонстративно разкрячен, със скръстени ръце и леко наведена назад глава.

— Давай — изкомандва той, но веднага вдигна ръка да спре съдружника си, чийто пръст вече лягаше плътно на спусъка:

— Не ти, Раге! На него говоря!

Хари ги огледа крадешком. По голите ръце на Рик Рос не личаха белези от спринцовки, а позата на Раге, цял нащрек, издаваше силно напрежение. Хари стегна лявата си ръка в юмрук и я отпусна. И така няколко пъти. После щипна вената в сгъвката на лакътя и заби спринцовката под препоръчвания трийсетградусов ъгъл. Надяваше се да изглежда убедително в очите на хора, които очевидно не се бодат.

— Аааа... — простена блажено Хари.

Увлечени да наблюдават реакцията му, не забелязаха дали иглата влиза във вена, или просто пробива месото.

Хари забели очи, коленете му се подкосиха. Перфектно симулиран оргазъм.

— Не забравяйте да предадете каквото ви поръчах на Дубай — прошепна той и пое към Двореца, преплитайки крака.

Изправи се и тръгна нормално чак по улица „Дронинген“. Докато вървеше по „Принсен“, позакъснелият ефект настъпи. Частици от веществото се бяха добрали до мозъка по капилярите. И макар че в кръвообращението му бе постъпила съвсем нищожна доза, Хари усети как очите му се изпълват със сълзи. Сякаш се сля с любима, която никога не бе очаквал да види пак. В ушите му зазвуча не небесна музика, а небесна светлина, по-нежна от гласа на цигулка. Затова, значи, бяха нарекли дрогата „виолин“.

В десет вечерта осветлението във всички кабинети на ОРГКРИМ беше изгасено, а коридорите пустееха. Само в кабинета на Трюлс Бернтсен синята светлина от работещия компютърен екран хвърляше леки отблясъци върху полицая, изпружил крака върху бюрото. Беше заложил хиляда и петстотин крони на „Манчестър Сити“, но мачът вървеше на загуба. Сега обаче реферът отсъди пряк свободен удар в полза на „Сити“. Осемнайсет метра от голлинията. Зад топката застана Тевес.

Трюлс Бернтсен чу как вратата се отвори и десният му показалец машинално посегна към клавиша *escape*. Въпреки това закъсна.

— Надявам се разходите по приемането на телевизионния канал да не са за сметка на бюджета на моя отдел.

Микаел Белман седна на единствения друг стол в кабинета. Трюлс беше забелязал, че откакто Белман започна да се издига професионално, скъса с диалекта от Манглерю. Позволяваше си да говори автентично само при общуване с Трюлс.

— Прегледа ли вестника?

Трюлс кимна. Поради липса на по-забавно четиво, след като изчете криминалната и спортната страница, продължи да прелиства вестника. Успя да изплакне очи с прелестите на Исабел Скойен, секретарката на общинската съветничка по социалните въпроси. През лятото „Ве Ге“ помести на страниците си пространно интервю с нея, озаглавено „Метлата“, в което я величаеха, че е допринесла за неутрализирането на наркобандите и свиването на хероиново потребление по улиците на Осло, и ѝ предричаха бляскава кариера в Стуртинга. Оттогава госпожица Скойен непрекъснато попадеше пред фотографските обективи на премиери и светски събития. При всички случаи общинският съвет работеше много ефективно. Трюлс забелязваше правопрпорционална зависимост между нарастващата дълбочина на деколтето ѝ и засилващата се подкрепа от страна на опозицията, а широтата на усмивката ѝ скоро щеше да достигне размера на задника ѝ.

— Проведох строго конфиденциален разговор с моя началник. Гласи ме за главен секретар при министъра на правосъдието.

— Иха! — възкликна Трюлс. Терес току-що запрати топката в горния ъгъл на вратата.

— Предположих, че ще те заинтересува — Белман стана. — С Ула ще устроим скромно тържество у дома следващата събота.

Чувайки името „Ула“, Трюлс усети познатото пробуждане в сърцето.

— Нова къща, нова работа... Трябва да се отпразнува. Ти участва в изливането на терасата.

„Участвах? Изнесох цялото бъртене на гърба си!“

— Та, ако не си прекалено зает... — Белман кимна към екрана. — Заповядай.

Трюлс прие поканата. Още от малък бе свикнал да се съгласява с Белман. Не възразяваше да свири втора цигулка и да гледа отстрани

семейното щастие на Микаел и Ула. Този път стори същото. Прие за пореден път да прикрива същността и чувствата си.

— Да те питам друго. Сещаш ли се, че те помолих да изтриеш едно име от книгата с посетители?

Трюлс кимна, без по лицето му дори да трепне мускул. Белман му се беше обадил и обяснил, че в кабинета му се е отбил някой си Торд Шулц — разполагал със сведения за график на наркотици и за съучастник на престъпна група в Главното управление с достъп до вътрешна информация.

— Опитах се да се свържа с него, но не ми вдига и съм малко притеснен. Сигурен ли си, че охранителят махна името му, преди някой друг да го е прочел?

— Абсолютно, господин главен секретар — потвърди Трюлс. „Сити“ се свиха в своята си половина на терена и гледаха само да чистят топката. — Впрочем имаш ли някакви новини от онзи досаден старши инспектор от летището?

— Не. Май се е примирил, че иззетият прах е картофено брашно. Защо се сети за него?

— Просто така, господин главен секретар. Поздрави на дракона.

— Ще ти бъда признателен, ако използваш друг израз.

— Нали ти така я наричаш — сви рамене Трюлс.

— Говорех за „главен секретар“. Официално встъпвам в длъжност след две седмици.

Ръководителят полети въздъхна. Летищният оператор току-що му събщи, че самолетът за Берген е излетял със закъснение, защото капитанът нито се явил в стаята за предполетна подготовка, нито се обадил да предупреди, че е възпрепятстван. Наложило се в последния момент да повикат друг пилот.

— В момента Шулц изживява тежък период — каза ръководителят полети.

— Дори не си вдига телефона.

— Уви. През свободното си време пътува насам-натам.

— Знам, но днес трябваше да е на работа. Замалко да отменим полета.

— Както казах, напоследък му се насъбра доста. Ще гледам да поговоря с него.

— Всички си имаме проблеми, Георг. Аз обаче съм длъжен да представя подробен доклад, нали разбираш?

Ръководителят полети се поколеба, но после се съгласи:

— Да.

Затвори, а в съзнанието му изплува спомен за летен следобед. Барбекю. Кампари. „Будвайзер“ и гигантски бифтеци от Тексас, донесени от курсант, летял дотам. Двамата с Елсе се шмугват тайно в спалнята. Тя стене тихо, за да не я чуе никой. От отворения прозорец долита детски глъч, грохот на захождащи машини и безгрижен смях. Над главите им непрекъснато прелитат самолети. Торд продължава да се смее след поредната разказана пилотска история. А Елсе, неговата съпруга — да стене в обятията на друг.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Купил си виолин?

Беате Льон се взираше изумена в Хари, който придърпа стола далеч от ослепителната сутрешна светлина, просна сакото си на облегалката, седна на сянка и обви с длани чашата с кафе, която Беате му подаде. По лицето му подобно на прилепнало прозрачно фолио блестеше плътен слой пот.

— Да не си...?

— Луда ли си! — Хари засърба врялото кафе. — Алкохолик и дрога — каква по-пагубна комбинация!

— Добре, защото иначе щях да си помисля, че не си уцелил вената.

Хари погледна ръката си. Освен костюма си, имаше само три чифта боксерки, чифт чорапи и две ризи с къс ръкав. Все не му оставаше време да си купи още дрехи. Сутринта се събуди с нещо, наподобяващо махмурлук, и по навик повърна в банята. Инжектираното място приличаше по форма и цвят на Съединените американски щати след президентските избори през 1984 година, когато републиканците начело с Рейгън печелят убедителна победа над демократите и „обагрят“ в червено 49 от общо 50 щата.

— Искам да изследваш праха.

— Защо? — озадачи се Беате.

— Заради снимките на местопрестъплението. На тях е щракнато и пликчето, което сте открили у Олег.

— И?

— Снимките са с висока резолюция и се вижда, че прахът е съвсем бял, докато този тук съдържа кафяви зрънца, виждаш ли? Искам да разбера какво представляват.

Беате извади увеличително стъкло от едно чекмедже и се надвеси над праха, който Хари изсипа върху корицата на „Forensic Magazine“.

— Прав си — потвърди тя. — Иззетите проби бяха бели на цвят. През последните месеци на практика не е конфискувана никаква стока

и тези кафяви зрънца наистина са странни, още повече че старши инспектор от летището се обади да съобщи за нещо подобно.

— Какво по-конкретно?

— В ръчния багаж на един от пилотите се натъкнали на плик с прах. Колегата се интересуваше как така лабораторният анализ е показал картофено брашно, щом със собствените си очи е видял кафяви частички в праха.

— И подозира, че пилотът се е опитал да пренесе виолин?

— По границите не се е случвало да заловят пратка с виолин и въпросният инспектор няма представа как изглежда дрогата. Пък и хероинът обикновено е примесен с кафяви частици, рядко е чисто бял. Затова колегата първо предположил, че се касае за две смесени партии. Впрочем пилотът е хванат с праха преди международен полет.

— *Заминавал* е за чужбина?

— Да.

— За къде?

— За Банкок.

— И е пренасял картофено брашно за Банкок?

— Сигурно за свои сънародници, които искат да си приготвят бял сос за рибените кюфтета — усмихна се Беате и се изчерви, смутена от опита си да прояви остроумие.

— Мхм. Да те питам друго. Преди малко прочетох за полицейски агент, намерен мъртъв на пристанището в Гьотеборг. Плъзнали слухове, че е бил „пробит“. Случайно да си чувала същото да се говори за убития полицай под прикритие в Осло?

— Не — поклати глава Беате. — Тъкмо обратното. Имаше репутация на яростен преследвач на бандити. Малко преди смъртта си се похвалил, че едрата риба клъвнала примамката, но държал сам да намотае въдицата.

— Сам, а?

— Отказвал да сподели подробности. Няма доверие никому. Да ти звучи познато, Хари?

Той се поусмихна, стана и си облече сакото.

— Къде отиваш?

— На гости у стар приятел.

— Не знаех, че изобщо имаш приятели.

— Просто израз. Обадох се на шефа на КРИПОС.

— Хаймен?

— Да. Помолих го за списък с мобилните разговори на Густо в часовете преди убийството. Той ми отвърна, че първо, случаят е кристално ясен и изобщо не се е наложило да изискват такива сведения от телекомуникационната компания, и второ, дори да разполагат с такава информация, никога не биха я споделили с... да видим — Хари затвори очи и започна да изброява, използвайки пръстите си: — ... „разжалвано ченге, пияница и предател като теб“.

— Друго не съм и очаквала.

— Сега ще се наложи да се пробвам другаде.

— Ти си знаеш. До края на деня ще имаш резултатите от химичния анализ на праха.

Хари тръгна към вратата, но спря на прага:

— Спомена, че виолинът е започнал да завзема пазара в Гьотеборг и Копенхаген. Да разбирам ли, че се е появил там, след като е набрал популярност в Осло?

— Да.

— Обикновено не става ли обратното: новите наркотици завземат първо Копенхаген и оттам се разпространяват на север?

— Май си прав. Какво подозираш?

— Още не знам. Как му беше името на онзи пилот, казваш?

— Изобщо не съм споменавала името му. Шулц. Торд Шулц. Нещо друго?

— Да. Да ти е хрумвало, че колегата под прикритие може и да е постъпил правилно?

— В смисъл?

— Мълчал е и е отказвал да повери информацията на другиго. Вероятно е знаел за „пробито звено“ в системата.

Хари се огледа в просторното като катедрала фоайе на централата на „Теленур“ във Фурнебю. На десетина метра от него двама души чакаха до вратите тип „турникет“. Приемният персонал им залепи по един стикер за достъп и ги пусна да преминат чак когато двама служители на компанията слязоха да ги посрещнат. „Теленур“ явно беше затегнала мерките за сигурност и планът на Хари да се

натресе без предизвестие в кабинета на Клаус Туршилдсен се оказа неприложим при тези условия.

Хари прецени ситуацията.

Несъмнено Туршилдсен нямаше да остане очарован от посещението, защото старата присъда за ексхибиционизъм, която бе успял да скрие от работодателите си, често влизаше в ролята на сигурен коз в ръцете на Хари, когато изискваше от Туршилдсен конфиденциална информация, понякога прекриваща позволеното по закон. Така или иначе обаче, без полицейски правомощия Хари едва ли щеше да успее да изкопчи нещо от Туршилдсен.

Вдясно от четирите турникета служител бе отворил широка врата и пропускаше поетапно група посетители. Хари мигом измисли как да се възползва от случая. Бързо се приближи, смеси се с множеството и докато хората се придвижваха бавно напред, се обърна към съседа си, дребен мъж с китайски черти:

— *Nin hǎo*^[1] — поздрави Хари.

— *Excuse me?*^[2]

Хари погледна името на бележката. Юки Наказава.

— *Oh, Japanese*^[3] — засмя се Хари и тупна дребосъка няколко пъти по рамото, все едно са стари приятели.

Юки Наказава се усмихна малко смутено.

— *Nice day*^[4] — отбеляза Хари, без да сваля ръка от рамото му.

— *Yes. Which company are you?*^[5]

— *Telia Sonera.*

— *Very, very good.*^[6]

Подминаха служителя на „Теленур“, но той ги настигна. Хари вече се досещаше каква е причината. И се оказа прав:

— *Sony, sir. I can't let you in without a tag.*^[7]

Юки Наказава остана смаян.

Туршилдсен се беше уредил с нов кабинет. След като измина близо километър из офис сградата, Хари най-после съзря познатото внушително туловище в една от стъклените клетки.

Влезе. Мъжът седеше с гръб към него и притискаше телефонната слушалка до ухото си. От устата му изригна фонтан от слюнка и се

полепи по прозореца:

— Поправете най-сетне проклетия сървър!

Хари се прокашля.

Столтът се завъртя. Клаус Туршилдсен беше надебелял още повече. Елегантният, ушит по поръчка костюм прикриваше донякъде телесата му, но нищо не бе в състояние да замаскира паниката, лъснала по забележителното му лице. Забележително, защото въпреки че разполагаха с огромна площ, очите, носът и устата му бяха предпочели да се сбутат на островче в средата на тази лицева шир. Погледът му се спусна по ревера на Хари.

— Юки... Наказаваш?

— Клаус — Хари се усмихна широко и разпери ръце като за прегръдка.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — прошепна Туршилдсен.

— И аз се радвам да те видя — Хари отпусна ръце и седна на ръба на бюрото.

Така едновременно завземаше пространството на събеседника си и демонстрираше физическо надмощие. Съвсем обикновена и много ефективна силова стратегия. Туршилдсен преглътна. Хари видя как по челото му избиха едри лъскави капки пот.

— Мобилната мрежа в Тронхайм — изръмжа Туршилдсен и кимна към телефона. — Трябваше да поправят сървъра още миналата седмица. Вече не мога да разчитам на никого. Зает съм, какво искаш?

— Списък с повикванията в паметта на телефона на Густо Хансен от месец май.

Хари взе химикалка и написа името на листче.

— В момента съм на ръководна длъжност, не се занимавам с телекомуникационната мрежа.

— Но, предполагам, все още можеш да се добереш до нужната ми информация.

— Имаш ли официално разрешение?

— Ако имах, нямаше да търся теб, а колегата ти, който дава сведения на полицията.

— И защо служебният юрист отказа да ти съдейства?

Някогашният Туршилдсен не би си позволил подобна дързост, ала сегашният демонстрираше високо самочувствие. Дали повишението, или нещо друго бе предизвикало промяната? Хари

забеляза гърба на рамкирана снимка върху бюрото. Мнозина служители държат такива фотографии в офисите си, за да им напомнят за техните близки. Съпруга? Деца? Кой би предположил, че ексхибиционистът ще си намери жена?

— Вече не работя в полицията — уточни Хари.

— Въпреки това искаш поверителна информация за чужди разговори? — усмихна се язвително Туршилдсен.

— Моля само за повикванията от и към този номер.

— И защо да ти помагам? Разбере ли се, че съм дал такива сведения на частно лице, веднага ще ме уволнят. Много лесно ще проверят, че съм влизал в системата.

Хари мълчеше.

— Ясно — засмя се горчиво Туршилдсен. — Ще пуснеш в действие познатото старо средство за изнудване. Не ти ли дам информация извън протокола, ще се погрижиш колегите ми да научат за присъдата.

— Този път нямам намерение да те рекетирам. Моля те за лична услуга, Клаус. Момчето на бившата ми приятелка го грози доживотна, без да е виновен.

Двойната брадичка на Туршилдсен потръпна и по гърлото му се спусна телесна вълна, която се сля с тлъстините по гърдите му.

Хари за пръв път се обръщаше към него на малко име.

Клаус го изгледа и премига със съсредоточен вид. Капчиците пот проблеснаха. Хари виждаше как умът на събеседника му се впуска в сложни математически операции. След редица събирания и изваждания накрая стигна до резултат. Разпери ръце и се облегна на стола, който изскърца недоволно под тежестта му:

— Съжалявам, Хари. Много ми се щеше да ти помогна, но точно сега не мога да си позволя съчувствието ми към теб да надделее над разума. Надявам се да ме разбереш.

— Искан ли питане — Хари си потърка брадичката. — Съвсем разбираемо е.

— Благодаря ти — Туршилдсен, изглежда, си отдъхна и се надигна с мъка от стола си с явното намерение най-после да прогони Хари от стъклената клетка и от живота си.

— Не ми ли съставиш списъка с номерата, не само колегите ти, а и жена ти ще научи къде си показвал прелестите си. Имате ли деца?

Да? Едно, две?

Туршилдсен рухна на стола и впери в Хари ужасен поглед. Някогашният изплашен, разтреперан Клаус Туршилдсен се завърна.

— Нали... каза, че няма...

— Съжалявам — сви рамене Хари. — Но точно сега не мога да си позволя съчувствието ми към теб да надделее над разума.

В девет и десет вечерта половината от местата в ресторант „Скръодер“ бяха заети.

— Не исках да идваш на работното ми място — обясни Беате. — Хаймен се обади. Чул отнякъде, че си се отбил в кабинета ми, и понеже си го молил за телефонни списъци, ме предупреди да не се набърквам в случая „Густо Хансен“.

— Благодаря, че се съгласи да дойдеш тук.

Хари установи зрителен контакт с Нина, която тъкмо се отправяше към другия край на заведението с няколко халби бира. Тя кимна. Хари не беше стъпвал тук от три години, но въпреки това тя разчете безпогрешно жестовете на един от най-редовните си клиенти през годините: бира за дамата, кафе за алкохолика.

— Твоят приятел помогна ли ти за списъка с повиквания на Густо?

— И то много.

— Какво откри?

— Преди смъртта си е закъсал с парите; заради неплатени задължения на няколко пъти са спирали изходящите му обаждания. Рядко е използвал телефона си. През последните месеци е провел само няколко кратки разговора с Олег. По-често е звънял на Ирене, несъщата си сестра, но няколко седмици преди кончината му разговорите изведнъж секват. Повечето други повиквания са предимно към пицарии. Тази вечер ще ходя при Радел и ще проверя в Гугъл имената, които се появяват в паметта на телефона му. Какво показва анализът?

— Веществото има почти идентичен състав с проби на вече изследван виолин. Има една-единствена разлика: кафявите частици.

— Да?

— Няма специално въздействие върху организма; представляват покритие за таблетки, използвано във фармацията. Улеснява преглъщането на лекарството и притъпява неприятния вкус.

— Възможно ли е това покритие да ни отведе до производителя?

— Теоретически — да. Но проверих и се оказа, че всяка фармацевтична компания синтезира свой вариант на покритието. В глобален мащаб производителите са няколко хиляди.

— Значи покритието няма да ни доведе доникъде?

— Покритието — не, но открих от кое лекарство са изстъргани частиците. Оказа се метадон.

Нина поднесе кафето и бирата. Хари ѝ благодари и тя се отдалечи.

— Метадонът не е ли течен и не се ли съхранява в шишета?

— Да, метадонът, прилаган при така нареченото медикаментозно лечение на наркотична зависимост, стои в шишета. Обадих се в болница „Свети Улав“. Там извършват клинични проучвания на опиоиди и опиати. Обясниха ми, че метадонът под формата на таблетки се използва като болкоуспокояващо.

— А дали виолинът не се явява производно на метадона?

— Според специалистите от болницата е напълно възможно модифициран вариант на метадона да представлява компонент на виолина.

— Това показва само, че виолинът не се е появил от нищото. С какво друго ни помага?

— Може и да ни помогне — Беате посегна към халбата. — Производителите на метадонови таблетки са по-тесен кръг. Един от тях се намира в Осло.

— „АБ“? „Нюкомед“?

— Онкологичният център. Разполагат със собствена лаборатория за клинични проучвания и са разработили метадонови таблетки срещу непоносими болки.

— При рак.

Беате кимна. Едната ѝ ръка поднесе халбата към устните ѝ, а другата извади нещо и го сложи на масата пред Хари.

— От Центъра ли е?

Тя кимна отново. Хари взе таблетката и я огледа: малка, кръгла, с щамповано „О“ върху кафявото покритие.

— Знаещ ли какво си мисля, Беате?

— Не.

— В Норвегия се е появила нова експортна стока.

— Да не твърдиш, че виолинът се произвежда в Норвегия и се изнася в чужбина? — попита Ракел.

Стоеше със скръстени ръце, облежната на рамката на вратата.

— Някои сведения насочват точно към такова предположение — отвърна Хари и въведе следващото име от списъка, получен от Туршилдсен. — Първо, разпространението на наркотика тръгва от Осло. Никой от Интерпол не бе чувал за виолин, преди дрогата да се появи в Осло. Чак сега виолинът заля пазара в Швеция и Дания. Второ, виолинът съдържа стрити таблетки метадон, най-вероятно произведени в Норвегия. — Хари натисна „търси“. — Трето, на летище „Гардермуен“ наскоро хванали пилот със субстанция, подобна на виолин, но впоследствие някой подменил пробата.

— Как така?

— В системата се е внедрил саботьор. Всъщност пилотът е възнамерявал да изнесе дрогата в Банкок.

По уханието на парфюма Хари усети, че Ракел се е надвесила над рамото му. В тъмната стая на Олег светеше единствено компютърният екран.

— Секси снимка. Коя е тази?

Хари чу гласа ѝ току до ухото си.

— Исабел Скойен. Секретарка в общинския съвет. И тя е в списъка с обажданията на Густо. Всъщност тя го е потърсила.

— Тази кръводарителска тениска не я ли пристяга твърде много?

— Част от работата на политиците е да насърчават кръводарителските акции.

— Политик ли? Тя не е ли секретарка?

— Така или иначе, тук пише, че била кръвна група АБ с отрицателен резус-фактор, а в такъв случай си просто длъжен да дадеш кръв.

— Много рядко срещана кръвна група, да. Затова ли така се заплесна по снимката?

— Просто открих доста информация за нея — усмихна се Хари.
— Дресира коне, на шумяла е с прозвището Метлата.

— А, вярно. Тя обра лаврите, задето натикаха всички наркобандити зад решетките.

— Явно не всички. Каква обща тема може да имат общинска служителка и Густо Хансен?

— Тя се занимава с противодействие на наркотиците. Сигурно е искала да получи от него най-обща информация.

— В два през нощта?

— Опа!

— Ще трябва да я попитам.

— Май много ти се ще.

Хари обърна глава към нея. Лицето ѝ стоеше толкова близо, че той го виждаше размито.

— Ревност ли долавям, скъпа?

— Ни най-малко — засмя се тя. — Тя изглежда адски долнопробно.

Хари си пое бавно дъх. Раquel не се отмести.

— И кое те кара да мислиш, че долнопробното не ми харесва? — попита той.

— Защо шепнеш?

Устните ѝ се движеха съвсем близо до неговите и той долавяше дъха ѝ.

За две дълги секунди се чуваше само вентилаторът на компютъра. После Раquel рязко се изправи, погледът ѝ премина през Хари, все едно е прозрачен. Тя докосна пламналите си бузи, за да ги охлади, обърна се и излезе.

Хари отпусна глава назад, затвори очи и тихо изруга. Раquel тракаше с нещо в кухнята. Той си пое дълбоко дъх два пъти и реши, че току-що не се бе случило нищо. С усилие събра мислите си и продължи.

Провери в Гугъл какво ще излезе за оставащите в списъка имена. За някои от тях се получиха резултати отпреди десет години: от ски състезания, роднински събирания. За други не откри абсолютно никакви сведения. Те вече не съществуваха, бяха се изплъзнали от всепроникващите прожектори на модерното общество и спотаени в някое мрачно къоше, чакаха следващата доза или въобще не чакаха.

Хари се загледа в плакат на стената — щръкналата коса на мъжа наподобяваше украсите от пера, които индианците носят на главата си. Отдолу пишеше „Йонси“. Хари се досети, че май така изглеждаше фронтменът на исландската банда „Сигур Рос“. Як саунд и непрекъснато пеене на фалцет. Доста далеч от класата на „Мегадет“ и „Слейър“, но музикалните предпочитания на Олег сигурно се бяха попроменили за изминалите три години. Ако например някой му е повлиял. Хари склучи ръце на тила си.

Ирене Хансен.

Пак се сети какво му направи силно впечатление, докато преглеждаше списъка с разговорите в паметта на Густовия телефон: с Ирене са се чували по телефона почти всеки ден, но изведнъж, след предпоследния им разговор, контактите помежду им рязко секваха. Густо дори не я беше набирал. Сякаш двамата са се скарали. Или Густо просто е знаел, че дори да звъни на Ирене, тя няма да вдигне. И най-неочаквано, в деня на кончината си, той я е потърсил на стационарния телефон в дома ѝ. Според разпечатката разговорът бе продължил минута и дванайсет секунди. Кое в случая будеше подозренията на Хари? Опита се да намери пътя обратно към първоизточника на съмненията си. Уви, не успя. Набра стационарния телефон. Никой не вдигна. После пробва да се обади и на мобилния на Ирене. Операторът съобщи, че входящите повиквания към този номер временно са преустановени поради непогасени задължения.

Пари.

Намесят ли се наркотици, парите стават алфата и омегата. Хари се помъчи да си спомни как се казваше пилотът, заловен да пренася съмнителен прах в ръчния си багаж. Полицейската му памет все още функционираше отлично. Въведе името Торд Шулц в уебстраницата за телефонни справки.

Появи се номер на джиесем.

Отвори чекмедже в бюрото на Олег, за да потърси химикалка. Под брой на „Masterful Magazine“ откри вестникарска изрезка, пъхната в прозрачен джоб. От снимката във вестника го гледаше собственото му, но по-младолико лице. Хари извади „джоба“, прегледа и другите изрезки. Всичките бяха от статии, където се споменаваше за него или имаше поместена негова снимка. Олег бе запазил и материала от едно списание за психология. Тогава, спомни си Хари, се съгласи да даде

интервю за особеностите на серийните убийци, но отговаряше на журналиста с известно раздражение. Затвори чекмеджето и се огледа. Обзе го желание да строши нещо. Изключи компютъра, събра си нещата в пътната чанта, излезе в коридора и си облече лененото сако. Ракел се появи от кухнята и отскубна невидима пращинка от ревера му.

— Толкова е странно — промълви тя. — Не бях те виждала отдавна и тъкмо бях започнала да те забравям — ето те пак тук.

— Това хубаво ли е?

— Не знам — усмихна се смутено тя. — Хем е хубаво, хем не е. Разбираш ли?

Кимна и я притегли към себе си.

— Ти си най-лошото нещо, което някога ми се е случвало, Хари. Най-лошото и най-хубавото. Дори сега присъствието ти е достатъчно да забравя всичко. Изобщо не съм сигурна, че това е хубаво.

— Аз обаче съм.

— Защо...? — тя посочи чантата.

— Пак ще се нанесе в „Леон“.

— Но...

— Ще се чуем утре. Лека нощ, Ракел.

Целуна я по челото, отвори вратата и излезе в топлата есенна вечер.

Младият администратор в „Леон“ обясни, че не се налага да попълва отново регистрационна карта, и му предложи да се настани в същата стая — номер 301. Хари се съгласи, при условие че поправят счупения корниз.

— Пак ли е паднал? Строши го предишният ни наемател. Горкичкият, получаваше гневни пристъпи. — Момчето подаде на Хари ключа за стаята. — И той беше полицаи.

— Наемател, казваш?

— Един от постоянните ни гости. Агент под прикритие, както се изразявате вие.

— Мхм. Така, както те слушам, прикритието му май е било доста явно.

Момчето се усмихна.

— Ще отида да проверя дали в склада имаме подходящ корниз.

И се изгуби във вътрешното помещение.

— Каскетата много приличаше на теб — обади се плътен глас.

Хари се обърна.

Кето седеше на стол в онази част от хотела, която с известна благосклонност можеше да мине за лоби. Изглеждаше изморен. Бавно поклати глава:

— Страшно много. Беше изключително емоционален, изключително търпелив и изключително упорит. За жалост. Е, не беше висок колкото теб и имаше сиви очи, но гледаше зорко, по полицейски, точно като теб. И беше също толкова самотен. Загина на същото място, където сега отсядаш ти. Трябваше да си тръгнеш, Хари. Да беше се качил на онзи самолет! — Старецът разпери дългите си пръсти в неопределен жест.

Гледаше толкова печално, сякаш щеше да заплаче. С мъка се надигна от стола, а Хари се обърна към момчето на рецепцията:

— Вярно ли е?

— Кое?

— Казаното от него — Хари се обърна да посочи Кето.

Старецът обаче беше изчезнал. Как се бе придвижил толкова бързо до стълбите?

— Този полицай... агентът под прикритие... в моята стая ли умря?

— Не; изчезна — отвърна момчето след продължително мълчание. — После морето го изхвърли до Операта. За жалост не намерих корниз, но парче корда ще свърши добра работа. Нанижете завесата на нея и я завържете за крепежните елементи от двете страни.

Хари кимна.

В два след полунощ Хари още будуваше. Пушеше последната си цигара. На пода лежаха завесите и кордата. В другия край на двора някаква жена танцуваше валс без музика и без партньор. Хари се заслуша в звуците на града и проследи виещия се към тавана дим. Описваше криволици и наглед случайни фигури, в които Хари се опитваше да улови закономерност.

[1] Nin hǎo (кит.) — Добър ден. — Б.пр. ↑

[2] Excuse me? (англ.) — Моля? — Б.пр. ↑

[3] Oh, Japanese (англ.) — О, японец, значи. — Б.пр. ↑

[4] Nice day (англ.) — Прекрасен ден. — Б.пр. ↑

[5] Yes. Which company are you? (англ.) — Да. Коя компания представлявате? — Б.пр. ↑

[6] Very, very good, (англ.) — Чудесно. — Б.пр. ↑

[7] Sorry, sir. I can't let you in without a tag. (англ.) — Господине, извинете, но не мога да ви пусна без разрешителен знак за достъп. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Чистката започна цели два месеца след срещата между стареца и Исабел.

Първи го отнесоха виетнамците. Във вестника писаха, че ченгетата удариха девет места едновременно, открили пет склада за хероин и арестували трийсет и шестима виетнамски наркобарони. Следващата седмица дойде редът на косовските албанци. Баретите от „Делта“ щурмуваха апартамент в Хелсфюр, който циганският бос смятал за недосегаем. На северноафриканците и литовците също не им се размина. Новият шеф на ОРГКРИМ, красив като модел мъж с дълги мигли, обясни пред медиите, че акциите са провокирани от постъпили анонимни сигнали. Последваха масови арести на улични пласъори. Опандизиха всичко живо — от катраненочерни сомалийци до млечнобели норвежци. Но и с пръст не бутнаха дилърите в екипи на „Арсенал“. Кукиите поразчистиха конкуренцията и търговията ни се засили. Старецът приюти неколцина дилъри, останали без работа след последните събития, ала спазва своята част от сделката: в центъра на Осло почти не се предлагаше хероин. Намалихме вноса на херца, понеже виолинът носеше по-големи печалби. Той е по-скъп и част от наркоманите се опитаха да минат на морфин, не след дълго обаче пак се върнаха към виолина.

Продавахме по-бързо от темповете, с които Ибсен произвеждаше.

Един вторник свършихме стоката още в дванайсет и половина и понеже най-строго ни бяха забранили да използваме джиесемите — старецът смяташе Осло за Балтимор — слязох до Централната гара и позвъних на руския „Гресо“ от уличен телефон. Андрей вдигна, обясни, че е зает, и обеща да се погрижи. Тримата с Олег и Ирене седнахме на стълбите по улица „Шипер“, отпрацахме клиентите и се отдадохме на релакс. След час видях към нас да се задава накуцващият Ибсен. Здравно беше яхнал метлата. Разкрещя се като побъркан. Когато обаче забеляза Ирене, тутакси млъкна и смекчи тона. Заведе ни в задния двор и ни предаде торбичка със сто дози.

— Двайсет хиляди — протегна ръка той. — В този бизнес се плаща кеш.

Дръпнах го настрана и предложих при следващото изчерпване на стоката ние да го потърсим.

— Не искам да идвате при мен — отсече той.

— Може да ти платя малко повече от двеста кинта за доза — подхвърлих аз.

— Да не смяташ да почваш собствен бизнес? — изгледа ме мнително производителят. — Шефът ти знае ли?

— Нека си остане между нас. Ще искам няколко дози за приятели и познати, нищо повече.

Онзи се разсмя гръмко.

— Ще доведе и момичето. Казва се Ирене — добавих аз.

Престана да се смее. Погледна ме. Опита се да се засмее пак, но не му се получи на шибания сакат мръсник. Сякаш някой написа с големи букви на челото му: САМОТА, АЛЧНОСТ, ОМРАЗА, ПОХОТ.

— В петък. Осем вечерта. Тя пие ли джин?

Кимнах. И да не беше пила досега, щеше да започне.

Той ми продиктува адреса.

Два дни по-късно старецът ме покани на вечеря. За миг си помислих, че Ибсен ме е изпържил, но си спомних похотливия му поглед. Пьотър влезе в ролята на сервитьор. Вечеряхме на дългата маса в студената трапезария, докато старецът обясняваше, че намалил вноса на хероин от Амстердам и в момента единствените му доставчици били двама-трима пилоти, редовно пътуващи по линията Осло — Банкок. Обясняваше ми количествата, непрекъснато ме питаше дали разбирам и накрая повтори редовния си въпрос: стоя ли далече от виолина. Седнал в полумрака, той ме гледаше, без да откъсва очи от мен, но по едно време извика Пьотър и му заръча да ме закара у дома. В колата едва не попитах Пьотър дали старецът е импотентен.

Ибсен живееше в типичен ергенски апартамент в блок в квартал „Екеберг“. Голям плазмен екран, малък хладилник и голи стени. Поднесе ни най-обикновен джин с изветрял тоник без лимонов резен, но с три бучки лед. Ирене се придържаше към отредената ѝ роля. Усмиваше се чаровно и гледаше предимно аз да разговарям. Ибсен я зяпаше с идиотска усмивка. Чат-пат се усещаше да си

затвори устата, преди слюнката да потече. Беше пуснал класическа музика. Даде ми наркотика, който бях поискал, и се уговорихме да се отбия пак след четиринайсет дни. С Ирене.

Не след дълго медиите гръмнаха с новината, че според последните статистики броят на смъртните случаи вследствие от предозиране е намалял. Никъде обаче не уточниха, че само няколко седмици след първото нацелване потребителите на виолин се закачат зверски и вече треперят видимо, с очи, ококорени от симптоми на абстиненция, докато чакат за поредната доза. А когато им съобщавахме, че цената пак се е вдигнала, избухваха в сълзи, стискайки конвулсивно намачканите си стотачки. След третото посещение у Ибсен той ме дръпна настрана и ми поръча следващия път Ирене да дойде сама. Съгласих се, при условие че ми продаде петдесет дози за сто крони парчето. Договорихме се.

Наложих се да впрегна доста усилия, защото този път обичайните ми трикове не проработиха при Ирене. Повиших тон. Обясних, че такъв шанс повече няма да ни се отвори. На мен. На нас. Попитах я дали иска цял живот да гния в тази репетиционна. Накрая тя промърмори през сълзи, че не иска, разбира се, но същевременно не иска и другото... Успокоих я: достатъчно е само да се държи мило с клетия самотен инвалид, нищо повече. Тя кимна и ме закле да не споменавам нито дума на Олег за уговорката ни. Ирене си тръгна, а аз се почувствах толкова гадно, че разредах една доза виолин и си свих цигара от излишъка. После явно съм заспал, защото следващият ми спомене как някой ме разтърсва. Ирене стоеше надвесена над мен и плачеше, а сълзите ѝ капеха по лицето ми и болезнено пареха в очите ми. Ибсен се пробвал, но тя успяла да се измъкне.

— Взе ли стоката? — попитах аз.

Сгафих жестоко. Този въпрос я срина. За да я успокоя, напълних една спринцовка, нацелих удобна вена и прободох нежната ѝ кожа, докато тя ме гледаше с големите си разплакани очи. Натискайки буталото, усещах как спазмите, плъзнали по тялото ѝ, обхващат и моето. Устните ѝ се разтвориха като в безмълвен оргазъм. После опиянението спусна мътна завеса пред очите ѝ.

Ибсен беше гнусен мръсник, но разбираше от химия.

Осъзнах обаче, че съм изгубил безвъзвратно доверието на Ирене. Видях отвращението в очите ѝ, когато я попитах за дрогата.

Отношенията ни никога повече нямаше да бъдат същите. Онази вечер Ирене ме напусна, отлитайки в наркотичен унес, и отнесе със себе си шансовете ми да стана милионер.

Междувременно старецът продължаваше да трупа милиони. И въпреки това ламтеше за още и още. Сякаш времето го притискаше, сякаш трябваше да погаси просрочен дълг. Чудех се, защото не виждах да харчи парите за покупки; живееше в същата стара къща, возеше се в същата лимузина, ползваше все същите услуги само на двама приближени: Андрей и Пьотър. Единственият ни конкурент в бизнеса бяха „Лос Лобос“. Но и те разшириха влиянието си на пазара. Наеха вие트남ците и мароканците, които полицаите още не бяха опандизили. Продаваха виолин не само в центъра на Осло, а и в Конгсвингер, в Тромсьо, в Тронхайм и дори — поне според слуховете — в Хелзинки. Не изключвах Один и „Лос Лобос“ да печелят повече от стареца, но двата картела си бяха поделили пазара и никой не предприемаше битки за територия, защото клиентела имаше за всички. Всеки нормален бизнесмен би бил повече от доволен от шибаното статукво.

Само два облака засенчваха ясното небе на това безметежно щастие.

Единият беше полицаят с идиотския каскет. Знаехме, че на полицаите е спуснато нареждане на първо време да не закачат „артилеристите“, но този тип упорито продължаваше да дебне наоколо. Другият облак: „Лос Лобос“ започнаха да продават виолина на по-ниска цена в Лилестрьом и Драмен и част от контингента ни се изнесе да купува оттам.

Един ден старецът ме повика и ми възложи при пълна дискретност да занеса важно съобщение на някакво ченге на име Трюлс Бернтсен. Попитах защо не се заемат Андрей и Пьотър, а старецът обясни, че с Бернтсен имат уговорка да общуват чрез неизвестни на полицията посредници, за да избегнат риска някой колега на Бернтсен да стигне до стареца. Въпреки че аз също съм разполагал с уличаваща информация за него, старецът ми вярвал дори повече отколкото на другите си двама приближени. Наркобаронът разчита на Крадльо, помислих си иронично аз.

Трябваше да предам на полицая часа и мястото на срещата между стареца и Один, уредена, за да обсъдят проблема с Драмен и

Лилестръом: „Макдоналдс“ на булевард „Ширкевайен“ в квартал „Маюрстюа“, четвъртък, седем часа. Резервирани целия втори етаж уж за детско парти и персоналът щял да затвори салона за външни посетители. Представих си как из заведението хвърчат балони, конфети и гирлянди, а маската на наетия за „партито“ клоун застива в изумена гримаса, когато вижда гостите: страховити напомпани мутри и двуметрови казашки „буци“. Гардовете ще се ежат един другиму, докато Один и старецът си хвърлят унищожителни погледи над порция пържени картофки.

Трюлс Бернтсен живееше сам в блок в Манглерю. Избрах да го посетя в една ранна неделна сутрин, но никой не ми отвори. Съседът, явно чул звънеца, се подаде от терасата и ми извика, че Трюлс отишъл да помага на Микаел. Упъти ме и аз тръгнах натам с колата. Манглерю ми се видя суперзабутано село. Явно всички се познаваха.

И преди бях ходил до Хьойенхал — „Манглерюския «Бевърли Хилс»“. Огромни еднофамилни къщи с изглед над долината Квернер, над центъра и Холменколен. Пред една наполовина построена къща стояха група мъже, голи до кръста и с по бира в ръка, обсъждаха нещо, смееха се и сочеха кофража, предназначен вероятно за тераса. Веднага познах един от тях: красив като фотомодел, с дълги мигли. Новият шеф на ОРГКРИМ. Щом ме видяха, мъжете мигом млъкнаха. Досетих се за причината. До един полицаи, веднага надушиха бандит. Съзнавах цялата сложност на ситуацията, защото макар да не бях питал стареца, и сам се досещах, че Трюлс Бернтсен е онзи съмишленик, когото Исабел Скойен е вербувала по негов съвет.

— Да? — обърна се въпросително към мен красавецът с дългите мигли.

Атлетичен. С коремни мускули като павета. Можех спокойно да се измъкна и да потърся Бернтсен по-късно през деня. Сам не знам защо не го направих.

— Нося съобщение за Трюлс Бернтсен — произнесох високо и ясно.

Мъжете се обърнаха към един тип, който бе оставил бирата си и се приближаваше с олюляваща се походка. Спря съвсем близо до мен, за да не ни чуват останалите. Руса коса, внушителна обратна захапка с долна челюст, издадена напред като отворено чекмедже.

Свинските му очички гледаха злобно и мнително. Ако беше домашно животно, щяха да го евтаназират по естетически причини.

— Не знам кой си — подхвана шепнешком той. — Но се досещам. Не желая повече да ме търсиш така, ясно ли е?

— Да.

— Казвай.

Предадох му часа и мястото на срещата, както и предупреждението на Один, че ще се яви с целия си антураж.

— Не му стиска да отиде сам — изгруктя Бернтсен.

— Получихме сведения за пристигнала голяма пратка жълто.

Мъжете пак започнаха да надигат бирите, но шефът на ОРГКРИМ хвърляше погледи към нас. Стараех се да говоря тихо и да не пропусна нищо:

— Складирана е в клуба в Алнабрю, но след два дни я пускат на улицата.

— Мирише ми на няколко ареста и малка акция — изгруктя пак Бернтсен.

Чак сега разбрах, че всъщност така се смее.

— Това е — казах и си тръгнах.

Изминах няколко метра по улицата и някой ми извика да спра. И без да се обръщам, знаех кой ме е догонил. Бях го разбрал по погледа му, нали това ми е най-силната страна.

— Кой си ти? — попита той.

— Густо — вдигнах косата от очите си, за да ги вижда по-добре. — А ти?

За секунда той ме изгледа смаян, все едно съм му задал неприличен въпрос.

— Микаел — поусмихна се накрая.

— Здравей, Микаел. Къде тренираш?

Той се изкашля.

— А ти какво правиш тук?

— Нали вече казах: дойдох да предам нещо на Трюлс Бернтсен. Дай ми глътка от бирата си.

Странните бели петна по лицето му тутакси пламнаха.

— Ако си приключил с мисията си, предлагам да се омиташи — процеди той с накипял от ярост глас.

Срещнах погледа му. Зелените му очи хвърляха мълнии. Микаел Белман ми се видя толкова ослепително красив, че ми се прииска да сложа ръка на гърдите му, да погоя потната му, нагорещена от слънцето кожа; да усетя как мускулите му се стягат от изненада и възмущение: какво, по дяволите, си позволява този тип? Искях да стисна зърното на гърдата му с два пръста и да усетя как се втвърдява, да изпитам сладката болка, когато ме удари, за да защити доброто име и честта си. Микаел Белман. Връхлетя ме адски силно желание.

— Доскоро — магнах му.

Същата вечер ме осени прозрение как да постигна онова, което ти така и не си успял, татко. Защото ако се беше справил, нямаше да ме зарежеш, нали? Сетих се как да си възвърна душевното равновесие. Как да се превърна в човек. Как да стана милионер.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Слънцето блестеше толкова ослепително във фиорда, че Хари присви очи зад дамските си слънчеви очила.

Освен фейслифтинга в Бьорвика, градът си бе напомпал и бюста: на мястото на плоската скучна гръд до фиорда сега се издигаше нов квартал. Силиконовото чудо се казваше „Шувхолмен“ и изглеждаше скъпарски. Скъпи апартаменти със скъп изглед над фиорда, скъпи пристани за яхти, малки скъпи бутици, където продаваха само по една бройка от дреха, галерии с паркет, изработен от дървесина, добита в джунгла, за която дори не сте чували, и много по-забележителен от картините по стените. Зърното на едната силиконова бомба се казваше „Морско списание“ — не периодично печатно издание за лодки, а луксозен ресторант с цени, станали причина Осло да измести Токио от челното място в класацията за най-скъп град.

Хари влезе. Любезният метр д'отел го приветства с добре дошъл.

— Търся Исабел Скойен — Хари огледа заведението. Пукаше се по шевовете.

— На чие име е резервацията? — попита с усмивка метр д'отелът.

Явно тук всичко се запазваше предварително.

Когато се обади в общинската администрация, секретарката, на която Хари попадна, отказа да му съобщи в кой ресторант ще обядва Исабел Скойен. Хари обаче блъфира, че в момента я чака в „Континентал“ и се пита дали уговорката им не се е отменила. Секретарката се задъха панически: как така „Континентал“, нали обядът щял да се състои в „Морско списание“!

— Не знам — призна Хари. — Може ли да вляза и да я потърся?

Метр д'отелът видимо се колебаеше, докато оглеждаше костюма му.

— Ето, видях я — кимна Хари и тръгна към салона, без да е изчакал окончателната присъда.

Разпозна лицето и телосложението, защото беше разглеждал нейни снимки в интернет. Стоеше облакътена на барплота, обърната с

лице към залата за хранене. „Навярно чака мъжа, с когото се е уговорила да обядва“, предположи Хари. Осанката на Скойен му напомняше поведението на актриса пред стотици зрители. В погледите на мъжете от близките маси намери потвърждение на впечатленията си. Остър като брадва нос разсичаше на две половини грубоватото ѝ лице, но без да я загрозява. Исабел Скойен спадаше към традиционните хубавици. „Великолепни“ — казват за тях другите жени. Гримираните ѝ в черно очи със студени сини ириса ѝ придаваха хищния вид на вълчица, смекчаван донякъде от прическата ѝ: руса кукленска грива, спускаща се на кокетни спирали от двете страни на почти мъжественото ѝ лице. Но всъщност най-силният магнит за мъжките погледи беше стройната ѝ атлетична фигура: широки рамене, закръглен ханш. Впитите черни панталони подчертаваха стегнатите ѝ мускулести бедра. Пищните си гърди дължеше или на пластичен хирург, или на сутиен с повдигащ ефект, или просто на природата. Проверката в Гугъл показва, че Исабел Скойен се занимава с дресировка на коне в собствена ферма, има зад гърба си два разтрогнати брака — единия с финансов магнат, преживял четири звездни мига и три фалита, — участвала е в Националния шампионат на Норвегия по спортна стрелба, изявява се като активен кръводарител, озовала се е в епицентъра на политически скандал, след като изритала свой съпартиец само защото бил „голяма мижитурка“, и обожава да позира пред обективите по време на филмови и театрални премиери. Накратко: жена и половина.

Той привлече вниманието ѝ, докато се приближаваше към бара. Тя го гледаше спокойно като човек, който смята за свое неотменимо право да гледа когото си иска. Хари застана пред нея с пълното съзнание за десетките чифтове очи, вперени в гърба му.

— Вие сте Исабел Скойен.

Явно възнамеряваше да го отпрати с някоя суха реплика, но се отказа и наклони глава.

— В подобни скъпарски ресторанти повечето посетители са известни лица. А... — подхвана тя, докато погледът ѝ бавно се спусна по Хари — кой сте вие?

— Хари Хуле.

— Изглеждате ми познат. Да не са ви давали по телевизията?

— Беше преди години. Тогава нямах... — той посочи белега на лицето си.

— А, вярно. Вие сте полицаят, който залови онзи сериен убиец, нали?

Пред Хари се простираха два пътя. Той избра осеяния с по-малко обяснения.

— Същият.

— И с какво се занимавате сега? — попита тя с безразличие, а погледът ѝ се плъзна над рамото му и се устреми към вратата. Същевременно нацупи силно начервените си устни и премигна няколко пъти — за загривка. Явно ѝ предстоеше обяд с важна особа.

— С продажба на дрехи и обувки — отвърна Хари.

— Личи си. Стилен костюм.

— И вашите ботуши си ги бива. „Рик Оуенс“?

Изглежда го, сякаш съвсем бе забравила за присъствието му и чак сега го забелязва. Отвори уста да му отговори, но нещо зад гърба на Хари привлече вниманието ѝ.

— Е, моят познат пристигна. Може пак да се видим някой път, Хари.

— Мхм. Надявах се да поговорим малко повече.

Засмя се и се наведе напред:

— Харесвам напористи мъже, но в момента е едва дванайсет на обяд, не съм близнала капка алкохол и вече имам компания. Желая ви приятен ден.

И се отдалечи с потракващи токчета.

— С Густо Хансен сте имали афера, нали? — попита тихо Хари.

Макар и от три метра, Исабел Скойен го чу: гласът му бе улучил точната честота и преодолявайки шума от обувки, гласове и нежния тембър на Даяна Крол, прониза тъпанчетата ѝ. Тялото ѝ се скова от напрежение. Обърна се.

— Звънили сте му четири пъти в рамките на една вечер, последния път в два без двайсет и шест след полунощ.

Хари седна на една от високите табуретки пред бара. Исабел Скойен измина обратно трите метра и се надвеси над него. Червената шапчица и Вълка, стрелна се в ума на Хари. Само дето в ролята на Червената шапчица виждаше не Исабел Скойен.

— Е, какво искате, Хари? — попита тя.

— Всичко, което знаете за Густо Хансен.

Ноздрите на острия ѝ нос се размърдаха, величествените ѝ гърди се повдигнаха. Отблизо Хари забеляза черните пори по кожата ѝ — същински пиксели на комикс.

— Аз съм от малцината в този град, които се борят за оцеляването на наркоманите, затова съм и от малцината, запомнили Густо Хансен. Изгубихме го. Ужасна трагедия. Бяхме го поканили на среща в комитета РУНО и бях запаметила номера му в телефона си. Имам добър приятел с подобно име и при набирането често бъркам. Такива неща се случват непрекъснато.

— Кога го видяхте за последно?

— Дайте да уточним нещо, Хари Хуле — просъска тя, натъртвайки върху Хуле, и тикна лицето си пред неговото. — Ако съм ви разбрала правилно, не сте полицай, а търговец на дрехи и обувки. В такъв случай не виждам причина да разговарям с вас.

— За жалост обаче на мен много ми се ще да си побъбря с някого — Хари се облегна на плоча. — Ако вие откажете, ще се обърна към някой журналист. Те стават много словоохотливи, когато ги зачекнеш на тема звездни клюки.

— Звезда? — На устните ѝ разцъфна ослепителна усмивка, предназначена не за Хари, а за някакъв костюмар на вратата, който ѝ махна дискретно. — Аз съм само нищожна секретарка в администрацията, Хари. Две-три снимки във вестниците не те превръщат в звезда. Спомнете си колко бързо са забравили вас например.

— Но според мен медиите виждат във ваше лице изгряваща звезда.

— Дали? Дори да е така, и най-жълтите вестници се нуждаят от нещо конкретно, а вие разполагате само с някакво повикване. Такива грешки...

— ... се случват всеки ден. Не всеки ден обаче... — Хари си пое лъх. Наистина беше дошъл с празни ръце. Затова трябваше да действа ва банк: — ... кръв от група АБ с отрицателен резус-фактор се появява на две места при разследване на убийство. Един от двеста души е от тази кръвна група. Затова, когато заключението от съдебномедицинската експертиза гласи, че кръвта под ноктите на Густо е от група АБ, а вестниците пишат, че вие сте от същата, е

нормално старите навици на един бивш детектив да проработят и да съберат две и две. Достатъчно е да поискам ДНК анализ, за да сме сто процента сигурни по кого са шарили ръцете на Густо непосредствено преди смъртта му. Съвсем прилично жълто заглавие, нали, госпожице Скойен?

Секретарката мигаше ли, мигаше, сякаш клепачите ѝ се опитваха да активират говорните ѝ способности.

— Я ми кажете, това не е ли онзи политик, дето го спрятат за приемник на настоящия лидер на Работническата партия? — попита Хари, присвивайки очи. — Как му беше името?

— Съгласна съм да поговорим, но по-късно. Дотогава обещавайте да си мълчите.

— Кога и къде?

— Дайте ми телефонния си номер, ще ви се обадя след работа.

Навън фиордът продължаваше да пръска ослепителна светлина. Хари си сложи очилата и запали цигара, за да отпразнува успешно прокарания блъф. Седна на пристана. Наслаждаваше се на всяка глътка тютюнев дим и упорито пренебрегваше призивите на наркотичния глад. Гледаше безумно скъпите яхти — играчките на най-богатата работническа класа в света. Изгаси цигарата, плю във водата и се почувства готов да проведе следващото посещение от заплануваните за деня.

Хари отговори утвърдително на служителката от регистратурата на Онкологичния център: да, има уговорка. Тя му подаде бланка. Попълни името и телефонния си номер, но остави полето „фирма“ празно.

— По личен въпрос ли?

Хари поклати глава. Знаеше, че добрите секретарки са си създали навика да запомнят кой влиза и излиза от сградата. Когато по време на разследване му трябваше информация от кухнята на дадено учреждение, като опитен детектив той винаги разпитваше най-напред персонала, установяващ пръв контакт с посетителите.

Служителката го упъти към кабинета в дъното. По коридора подмина две редици затворени врати. През прозорчетата им се откриваха просторни зали, където лаборанти в бели престилки

проверяваха съдържанието на колби и епруветки и ги прибираха в метални шкафове с катинари — истинско елдорадо за всеки наркоман, прецени Хари.

В дъното на коридора спря пред затворена врата и за всеки случай погледна табелата, преди да почука: Стиг Нюбак. Още след първото похлопване мъжът в кабинета му извика „влез!“.

Нюбак седеше зад бюро със слушалка до ухото, но махна на Хари да се настани на стола за посетители. След три „да“, две „не“ и „майната му“ Нюбак се засмя искрено, сбогува се със събеседника си, затвори и прикова любопитен поглед в Хари, който, от своя страна, беше заел неизменната си поза: полуизлегнат на стола, с изпънати напред крака.

— Хари Хуле! Ти сигурно си ме забравил, но аз те помня.

— Закопчавал съм доста хора.

Нюбак отново избухна във весел смях.

— И аз учех в „Опсал“, но съм две години по-малък.

— По-малките помнят по-големите, но не и обратното.

— Прав си. Честно да ти призная обаче, не те помня от училище. Като те гледах по телевизията преди няколко години, някой ми спомена, че си израснал в „Опсал“ и със Сабото сте приятели.

— Мхм — Хари погледна обувките си, за да покаже на Нюбак, че не желае да навлизат в лични откровения.

— Детективстваш, значи. Какво разследваш в момента?

— В момента — подхвана Хари, опитвайки се да се придържа максимално към истината, — разследвам убийство на наркоман. Погледнахте ли пробата, която ви изпратих?

— Да — Нюбак отново вдигна слушалката, набра някакъв номер и се почеса нервно по главата, докато чакаше отговор. — Мартин, можеш ли да дойдеш при мен? Да, заради онази проба.

Нюбак затвори. Възцари се трисекундна тишина. По смутената усмивка на събеседника си Хари прецени, че мозъкът му трескаво търси подходяща тема за разговор. Нямаше обаче намерение да му помага. Нюбак се прокашля.

— Ти живееше в жълтата къща до чакълестата алея, нали? Аз отраснах в червената, на хълма. Семейство Нюбак, сещаш ли се?

— Да, да — излъга Хари. За пореден път се изуми колко оскъдни спомени има от детството си.

— Продаде ли къщата?

Хари кръстоса крака. Види се, нямаше как да избегне задушевния разговор.

— Баща ми почина преди три години. Доста време търсех подходящ купувач, но...

— Призраци.

— Моля?

— Нали казват, че покойниците първо трябва да побродят из дома си, преди окончателно да го напуснат. Майка ми почина миналата година, но още не съм обявил къщата за продан. Женен ли си? Имаш ли деца?

Хари поклати глава и побърза да прехвърли топката в противниковата половина:

— Но виждам, че ти си женен.

— И по какво разбра?

— По пръстена — Хари посочи ръката му. — Имах съвсем същия.

— Имаше? — усмихна се Нюбак. — Разведе ли се?

Хари проклинаше наум. Защо някои хора толкова държат да споделят подробности от личния си живот? Дали е разведен? По-лошо: разделен е от любимата си и от онези, които обича. Прокашля се.

— Ето те и теб! — възкликна Нюбак.

Хари се обърна. На вратата стоеше прегърбен мъж в синя лаборантска престилка. Гледаше посетителя с присвити очи, дълбоко вкопани в черепа. Над високото му, възбледо чело висеше дълга черна коса. Хари дори не го беше чул.

— Това е Мартин Пран, един от най-добрите ни изследователи.

„Не, това по-скоро е Квазимодо — звънарят от «Парижката Света Богородица»“ — поправи го наум Хари.

— Какво установи, Мартин?

— Така нареченият виолин не е хероин, а вещество, което по състав напомня леворфанола.

Хари записа наименованието.

— А той какво представлява?

— Опиоидна атомна бомба — обясни Нюбак. — Мощно обезболяващо средство. Шест до осем пъти по-силно от морфина и три пъти от хероина.

— Сериозно?

— Абсолютно. При това действието му е два пъти по-продължително. Осем до четиринайсет часа. Три милиграма перорално — един и половина венозно — са достатъчни да поставят човешкия организъм под пълна упойка.

— Мхм. Звучи опасно.

— Не е толкова опасно, колкото си мислят хората. Умереният прием на хероин не е смъртоносен. Разрушителни последици има преди всичко формирането на зависимост.

— Така ли? А защо хероиновозависимите в този град мрат по-масово от мухи?

— Главно по две причини. Първо, хероинът се продава не в чиста форма, а с примеси, някои от които го правят токсичен. Ако например смесиш хероин и кокаин...

— ... се получава спийдбол — довърши Хари. — Джон Белуши^[1].

— Лека му пръст. Другата най-честа причина за смъртта на наркоманите е, че хероинът потиска центъра на дишането. Сложиш ли си прекалено висока доза, просто спиращ да дишаш. А с повишаването на толеранса към дрогата наркоманите увеличават дозата. Леворфанолът обаче не влияе на дихателния процес, нали, Мартин?

Квазимодо кимна, без да вдигне поглед.

— Мхм... По-силен от морфина, държи по-дълго, по-малка опасност от предозирание. Мечтата на всяко „дрОгарче“.

— Зависимост и цена — промърмори Звънаря.

— Моля?

— Наблюденията над пациентите ни показват, че развиват зависимост към леворфанола кажи-речи от раз — Нюбак щракна с пръсти. — Но при онкоболните имаме друг приоритет: да предотвратим появата на непоносими болки. Затова прилагаме леворфанола въпреки силно пристрастяващия му ефект — по специална терапевтична схема, разбира се. Производството и вносът на леворфанола обаче излизат много скъпо. Вероятно това е причината да не е сред опиятите за масова употреба.

— Пробата не е напълно идентична с леворфанола.

Хари и Нюбак се обърнаха към Мартин Пран.

— Съединението е модифицирано.

Пран вдигна глава. Хари забеляза в очите му неочакван пламък.

— По какъв начин? — поинтересува се Нюбак.

— Ще ми трябва време да го проуча по-подробно, но най-вероятно едната хлорна молекула е била заменена с молекула флуор. Това значително облекчава разходите по производството.

— Нещо като Дрезер?

— Възможно е — потвърди Пран с едва забележима усмивка.

— Божичко! — възкликна Нюбак и се почеса по главата с две ръце. — Който се е сетил, трябва да е гений или невероятен късметлия.

— Момчета, нещо изгубих нишката — обади се Хари.

— О, извинявай. През 1897 година Хайнрих Дрезер тествал фармакологично аспирина. През следващите дни продължил лабораторните опити да промени формулата му. Сменил една молекула тук, добавил друга там и — хоп! — лекарството започнало да се свързва с други рецептори в човешкия организъм. Единайсет дни по-късно Дрезер разполагал с ново вещество. До 1913 година го продавали като средство против кашлица.

— И как се казва това средство?

— Името произлиза от гръцката дума за „героиня“.

— Хероин.

— Именно.

— А покритието? — Хари адресира въпроса си към Пран.

— Нарича се дражирано покритие — намусено го поправи Квазимодо. — Какво по-конкретно те интересува?

Лицето му беше обърнато към Хари, но очите му се взираха в стената. Звяр, затворен в клетка, или стадно животно, което упорито отказва да приеме превъзходството на водача. Или човек с проблеми в общуването. Вниманието на Хари обаче привлече най-вече позата му — килнато дърво.

— Колегите от криминалистиката смятат, че кафявите частици в състава на виолина идват от стрито... дражирано покритие на таблетки, каквото използвате при производството на метадон тук, в Онкологичния център.

— И? — сопнато попита Пран.

— Възможно ли е виолинът да се произвежда тук, в Норвегия, от човек с достъп до метадоновите таблетки, които произвеждате вие в Центъра?

Стиг Нюбак и Мартин Пран се спогледаха.

— Нашият център снабдява и други болници с метадонови таблетки и доста хора имат достъп до тях — обясни Нюбак. — Виолинът обаче е химия от висшия пилотаж. — Издуха шумно въздуха от бузите си. — Как мислиш, Пран? Имаме ли достатъчно капацитети в норвежките изследователски среди, та да синтезираме толкова сложно химично съединение?

Пран поклати отрицателно глава.

— Допускате ли нечий късмет да е проработил? — настоя Хари.

— Дотолкова, доколкото по време на композирането на „Немски реквием“ Брамс е разчитал на късмета си.

В стаята настъпи тишина. Дори приказливият Нюбак не се сещаше какво да добави.

— Е — Хари стана.

— Дано сме ти помогнали — Нюбак му протегна ръка над масата. — Поздрави Сабото от мен. Предполагам, още работи в дружество „Хафслюн“ и се грижи за електричеството в града?

— Нещо такова.

— И продължава да изпитва непоносимост към дневната светлина?

— По-скоро не понася да му досаждат.

Нюбак се усмихна колебливо.

На излизане от сградата Хари спря два пъти. Веднъж, за да надникне в пустата лаборатория, където бяха изгасили осветлението. Втория път — пред кабинета на Мартин Пран. От процепа над прага се процеждаше светлина. Хари натисна внимателно дръжката. Беше заключено.

Още с качването в наетата кола Хари погледна мобилния си телефон. Пропуснатото повикване от Беате, но не и очакваният есемес от Исабел Скойен. Покрай стадион „Юлевол“ осъзна колко неподходящо време бе избрал за излизане от града. Точно сега хората с най-кратко работно време на света се прибираха по домовете си. Докато стигне до район Карихауген, му трябваша цели петдесет минути.

Сергей барабанеше нервно по волана. Работното му място се намираще в посока, противоположна на настоящото задръстване, ала в

момента той се връщаше от нощна смяна. Автомобилите пълзяха към Карихауген едва-едва със скоростта на хладна лава. Провери името на полица в Гугъл. Откри множество статии за успешно разнищени от него убийства. Този тип дори заловил сериен убиец в Австралия. Запомни факта, защото преди обяд гледа научнопопулярен филм за Зеления континент по „Animal Planet“. Разказваше се за интелигентността на крокодилите в Северната територия; за начина, по който изучават навиците на плячката си. Сутрин туристите с палатки обикновено отиват да донесат вода от близък билабонг. Минавайки по пътеката край езерото, те са в пълна безопасност, макар крокодилът да ги гледа оттам. Останат ли туристите още една нощ, на следващата сутрин ще се повтори същото. На сутринта след третото пренощуване обаче изобщо няма да видят крокодила. Той ще ги нападне изневиделица и ще ги повали във водата.

На снимките в интернет полицаят изглеждаше някак сконфузен. Явно не обича да го снимат или наблюдават.

Телефонът звънна. Андрей премина на въпроса без предисловия:
— Отседнал е в хотел „Леон“.

Андрей говореше на южносибирски диалект, по принцип груб и насечен, но той му придаваше мелодичност и мекота. Повтори адреса два пъти — бавно и отчетливо. Сергей го запомни.

— Супер — отвърна той, стараяйки се да звучи ентузиазирани. — Ще попитам в коя стая е отседнал, ще се скрия в дъното на коридора, ще го издебна да излезе от стаята си и като тръгне към стълбите или към асансьора, ще го нападна в гръб.

— Лоша идея, Сергей.

— Защо?

— Не го нападай в хотела. Подготвен е да очаква атака в „Леон“ и ще бъде нащрек.

— Как така е подготвен? — сепна се Сергей.

Сергей мина в лявото платно зад кола под наем, докато Андрей обясняваше, че полицаят се свързал с двама от пласьорите и поканил Атамана в хотела. Положението отдалече смърдяло на капан. Атамана недвусмислено се разпоредил Сергей да изпълни поръчката извън хотела.

— Къде например?

— Причакай го на улицата пред хотела — посъветва го Андрей.

— Въпросът е къде да го *направя*?

— По твой избор. Моят фаворит се нарича засада.

— Засада?

— Засадата винаги е печеливш ход, Сергей. И още нещо...

— Да?

— Копелето е надушило неща, до които не бива да припарва. Затова трябва да се действа бързо.

— Какво... ще рече това?

— Атамана не те пришпорва, но те призовава да не губиш ценно време. Най-добре до едно денонощие да си приключил. Ясно?

— Ясно — Сергей се надяваше Андрей да не го е чул как преглъща с мъка.

Сергей затвори. Пред него продължаваше да се точи безкрайна колона от автомобили. През целия си живот не се бе чувствал толкова самотен.

Следобедният час-пик предизвика ужасно задръстване и колоната се разкъса чак преди градчето Бергер. Понеже прекара близо час в колата, Хари изпробва всички радиостанции и накрая напук на традиционните си предпочитания си пусна класическа музика. Двайсет минути по-късно видя табелата за отбивката към летище „Гардермуен“. Торд Шулц не бе отговорил на нито едно от дузината му обаждания през последното денонощие. Хари се свърза с колега на пилота, но и той нямаше представа къде е Шулц. Когато не извършвал полети, Торд обикновено се мотаел из базата. Мъжът потвърди домашния адрес на Торд Шулц, който Хари откри в Мрежата.

Хари пристигна по смрачаване. Бавно пое между еднотипните къщички с вид на кутии за обувки, разположени от двете страни на прясно асфалтирания път. Съседните къщи светеха и помогнаха на Хари да се ориентира по номерацията. Домът на Торд Шулц тънеше в мрак.

Паркира и погледна към небето. Излетял самолет оставяше сребриста диря, отначало притихнал като хищна птица. Светлините полазиха по покривите, а летателният апарат изчезна, влачейки звука след себе си като булчински воал.

Хари се приближи до вратата, долепи лице до прозорчето и позвъни. Нищо. Пак натисна звънеца. Почака минута, разби стъклото, провря ръка и завъртя топката на вратата. Прескочи парчетата стъкло в коридора и продължи към дневната. Веднага му направи впечатление непрогледната тъма в стаята. Дори в неосветено помещение не цари толкова гъст мрак. Пред прозорците бяха спуснати плътни щори. Такива светлонепропускливи транспаранти затулваха казармите във военния гарнизон във Финмарк, та сиянието на белите нощи да не пречи на войниците да спят.

Другото, което Хари мигом усети, влизайки в дневната, беше чуждо присъствие. И понеже опитът го бе научил, че подобни усещания почти винаги се базират на конкретни сетивни впечатления, той се съсредоточи върху задачата да идентифицира източника на смущаващото чувство, постара се да игнорира сърцебиенето си и преодоля инстинктивния си порив да избяга оттук. Ослуша се, но чу само тиктакането на часовник, намиращ се вероятно в съседна стая. В ноздрите си усети спарен, застоен въздух, ала и нещо друго — едновременно далечно и познато. Затвори очи. В повечето случаи съумяваше да долови опитите им да се прокраднат до него още в зародиш. През годините усвои редица мисловни стратегии за справяне с тях. Сега обаче го връхлетяха, преди да успее да закове вратата. Призраците. Лъхна го миризмата на местопрестъпление.

Отвори очи. Светлината от капандурата над главата му го заслепи. Бялото петно се плъзна по пода, разнесе се грохот на самолет и в следващата секунда всичко отново потъна в мрак. Но дори краткотрайният лъч се оказа достатъчен. Високият пулс и поривът за бягство станаха неконтролируеми.

Защото Хари видя Бръмбара. Жук. Люлееше се точно пред лицето му.

[1] Джон Белуши (1949–1982) — американски актьор, починал след инжекция със спийдбол. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Хари включи осветлението и се вгледа в мъртвеца. Гвоздей приковаваше дясното му ухо към пода, а върху обезобразеното му лице зееха шест кървави кратера. Този път оръжието на убийството висеше точно под носа на Хари. От въже, вързано за тавана, се люлееше тухла. От нея стърчаха шест окървавени гвоздеа.

Хари приклепна и повдигна ръката на трупа. Мъжът беше изстинал и *rigor mortis*, трупното вкочаняване, бе настъпило въпреки високата температура в стаята. Същото важеше и за *livor mortis*, появата на послесмъртни петна; поради силата на тежестта кръвта се стича в най-нисколежащите части от тялото и кожата се оцветява в червеникаво. От видяното Хари прецени, че мъжът е мъртъв поне от дванайсет часа. Бялата изгладена риза се бе вдигнала и откриваше част от корема. Още не беше позеленял от бактериите, които обикновено си устройват пир едва четирийсет и осем часа след настъпването на смъртта и започват от стомаха.

Освен ризата, облеклото на мъртвеца включваше разхлабена вратовръзка, официален черен панталон и лъснати обувки. Сякаш преди да го убият, се е върнал от погребение или от място със строг дрескод.

Извади телефона си. Колебаеше се на кого да се обади: на дежурната оперативна част или на Отдела за борба с насилието. В крайна сметка набра Централата. Огледа помещението. Не се забелязваха никакви следи от взлом или от борба. Убиецът не бе оставил други видими улики освен тухлата. Хари не очакваше и групата за оглед да открие нещо: било пръстови отпечатаъци, било следи от обувки, било секрети, годни за извличане на ДНК. Разследващите също ще се озоват в задънена улица, предвиждаше отсега Хари; съседите не са видели нищо, камерите за видеонаблюдение до близките бензиностанции не са засекли съмнителни лица; от телефона на Шулц не са провеждани подозрителни разговори. Няма да разполагат с никакви улики. Докато чакаше отговор, Хари влезе в кухнята. По стар навик стъпваше много

предпазливо, без да докосва нищо. Погледът му се плъзна по масата: чиния с нахапан сандвич. Над облегалката на стола лежеше метнато сако от плат като панталона на жертвата. Прерови джобовете и откри четиристотин крони, залепващо се листче, билет за влак и идентификационна карта от авиокомпанията, за която пилотът е работел. Торд Шулц. Професионално усмихващото се лице от снимката напомняше донякъде окървавения труп.

— Свързахте се с дежурната оперативна част.

— Намерих труп; адресът е...

Погледът на Хари падна върху листчето.

— Да?

Къде беше виждал такава?

— Ало?

Хари го вдигна. Най-отгоре, с големи букви, пишеше ПОЛИЦЕЙСКИ ОКРЪГ ОСЛО. Отдолу: ТОРД ШУЛЦ и дата. Значи преди три дни мъртвият пилот бе посетил полицейско управление или участък.

— Ало?

Хари затвори.

Седна.

Поразмисли.

За час и половина прегледа обстойно цялата къща. После избърса всички места, където смяташе за вероятно да е оставил отпечатъци, и свали найлоновата торбичка, която бе нахлузил, за да не падат косми от главата му. Според правилника отпечатъците и ДНК профилите на всички детективи и полицейски служители с достъп до местопрестъпления се съхраняваха в базата данни и ако криминалистите откриеха следи от него, за пет минути щяха да разберат, че Хари Хуле е бил в жилището на убития. Иначе резултатът от щателния обиск се свеждаше до три пликчета кокаин и четири бутилки контрабанден алкохол. Опасенията му се потвърдиха: не откри никакви улики.

Излезе, качи се в колата и потегли.

Полицейски окръг Осло.

Работата се оказа още по-дебела.

Паркира в центъра, поседя в колата, вторачен през предното стъкло, и след малко набра Беате.

— Здравсти, Хари.

— Две неща. Първо, ще те помоля за услуга и второ, ще подам анонимен сигнал за поредния мъртвец по случая „Густо Хансен“.

— Току-що ми съобщиха същото.

— Значи знаете? — озадачи се Хари. — Методът се нарича „жук“, или „бръмбар“ на руски.

— За какво говориш?

— За тухлата.

— Каква тухла?

— Я по-добре ти ми кажи какво имаш предвид — пое си дъх Хари.

— Гойко Тошич.

— Кой е той?

— Нападателят на Олег.

— И?

— Открили са го мъртъв в килията му.

— Как...? — Хари се вгледа във фаровете на насрещен автомобил.

— В момента изясняват обстоятелствата. Най-вероятно се е обесил.

— Обесил го е някой друг. Убили са и пилота.

— Какво?

— В момента трупът на Торд Шулц се намира в къщата му в комплекса към „Гардермуен“.

Беате отговори след две секунди:

— Ще докладвам в дежурната част.

— Добре.

— А другото?

— Моля?

— Нали щеше да ме молиш за услуга?

— А, да — Хари изрови листчето от джоба си. — Ще можеш ли да провериш в дневника с посетители, допуснати в Управлението, кого е посетил преди три дни Торд Шулц?

Мълчание.

— Беате?

— Да. Сигурен ли си, че искам да се набърквам в този случай, Хари?

— Сигурен съм в обратното.

— Гледай си работата.

Хари затвори.

Хари остави колата в закрития паркинг в Квадратурата и тръгна към „Леон“. Подмина някакъв бар. Музиката от отворената врата му напомни за вечерта, когато пристигна в Осло; за предразполагащата покана на „Нирвана“ — „Come as you Are“. Краката му сами изминаха пътя и чак пред барплота в тунелообразното заведение той се усети, че е влязъл. На табуретките седяха полуизлегнати трима клиенти. Така се бяха разложили, че приличаха на приятели, събрали се да почетат покойник, но забравили да се разотидат от месец насам. Докато развиваше коркова тапа от тирбушон, барманът погледна Хари с красноречивото неизречено послание „или поръчай, или върви по дяволите“. Три големи татуирани готически букви опасваха широкия му врат: ЕАТ.

— Какво да бъде? — извиси глас той, за да надвика Кърт Кобейн, който приканваше Хари да отиде при него като приятел, като приятел. Като стар враг.

Хари навлажни мигом пресъхналите си устни. Огледа тирбушона в ръката на бармана: максимално опростен модел с къса спирала, предназначена само за силна и обиграна ръка, но затова пък пробива корка в дълбочина едва с няколко завъртания и изваждането на тапата става отведнъж. Хари забеляза и друго: тапата в дланта на бармана беше осеяна с дупки, явно многократно пробивани с тирбушона. Значи тук не сервираха вино. А какво? В огледалото зад бармана видя деформираното си лице. Ала не само той имаше изкривен образ, а и всички призраци. Торд Шулц току-що се бе присъединил към тях. Погледът на Хари се плъзна по рафта и подобно на ракета с топлинно насочване откри безпогрешно целта: стария враг „Джим Бийм“.

Кърт Кобейн пееше, че няма пистолет.

Хари се прокашля. Само едно.

Ела такъв, какъвто си, и не, нямам пистолет.

Поръча.

— А? — извика барманът и се наведе напред.

— „Джим Бийм“.

Нямам пистолет.

— Какъв джин?

Хари преглътна. Кобейн повтори думата „memoria“. Макар да беше слушал тази песен стотици пъти, досега си мислеше, че Кобейн пее „the more нещо си“.

Memoria. In memoriam. Къде беше виждал този надпис? На надгробна плоча?

Забеляза движение в огледалото. В същия миг телефонът му започна да вибрира в джоба.

— Какъв джин? — извика пак барманът и остави тирбушона върху плота.

Хари извади телефона си: Р, примигваше на екранчето. Вдигна.

— Здравсти, Ракел.

— Хари?

Някой мръдна зад гърба му.

— Какъв е този шум, Хари? Къде си?

Той стана и бързо тръгна към изхода. Навън вдиша жадно напоения с автомобилни газове, но все пак свеж въздух.

— Какво правиш? — попита Ракел.

— Чудя се накъде да тръгна: наляво или надясно. А ти?

— Тъкмо ще си лягам. Да не си пил?

— Какво?

— Чу ме. Аз теб — също. Винаги познавам по гласа ти, когато си стресиран. По музиката съдя, че си отишъл в някой бар.

Хари си извади цигара. Пръстите му трепереха.

— Радвам се, че се обади, Ракел.

— Хари?

— Да? — той запали цигарата.

— Ханс Кристиан уреди да преместят Олег в сигурен арест някъде в Източна Норвегия. Точното му местоположение се пази в строга тайна.

— Не е зле.

— Той е свестен мъж, Хари.

— Изобщо не се съмнявам.

— Хари?

— Тук съм.

— Ако реша да подхвърля фалшиви доказателства и да поема вината за убийството, би ли ми помогнал?

— Не — Хари дръпна от цигарата.

— Защо?

Вратата зад Хари се отвори, но не се чуха отдалечаващи се стъпки.

— Ще ти звънна от хотела, Раquel. Става ли?

— Разбира се.

Той затвори и се затича по улицата, без да се обръща.

Сергей проследи с поглед тичащия през улицата мъж. Видя го да влиза в „Леон“.

Изпусна го на косъм. Първо в бара, после — навън.

Сергей още стискаше еленовата дръжка на ножа в джоба си, а острието прорязваше подплатата. На два пъти пропусна удобен момент да го сграбчи за косата с лявата си ръка, а с дясната да му пререже гърлото. На живо полицаят се оказа по-висок, но това едва ли би създавало сериозно затруднение.

Нищо не би могло да осуети намерението му. Защото със смъкването на пулса си Сергей усещаше предишното спокойствие, което силният страх му бе отнел. Отново изпита радост от предстоящото изпълнение, от сливането с историята, вече разказана върху тялото му.

Сергей беше открил мястото, където да издебне полицаия от засада, както го бе посъветвал Андрей. В погледа на полицаия, прикован в бутилките, Сергей видя трескавия блясък в очите на баща си след излизането му от затвора. Сергей щеше да се превърне в крокодила от билабонга; в умния хищник, който знае, че подтиква от жаждата си, плячката ще мине отново по същия път. Затова е нужно само да чака.

Проснал се на леглото в 301-а стая, Хари бълваше дим към тавана и слушаше гласа ѝ от телефона:

— Правил си и много по-лоши неща от подхвърляне на фалшиви доказателства. Защо тогава се противиш? Защо отказваш да го

направиш заради любим човек?

— Пиеш бяло вино.

— Как разбра, че не е червено?

— По гласа ти.

— Обясни ми защо не искаш да ми помогнеш.

— Трябва ли?

— Да, Хари, трябва.

Той изгаси цигарата си в празната чаша от кафе на нощното шкафче.

— Защото за мен, бивш полицай, многократно престъпвал закона, той все пак означава нещо. Много откачено ли звучи?

— Продължавай.

— Законът е оградата, която сме построили на ръба на пропастта. Всяко престъпление подрива тази ограда и сме длъжни периодично да я укрепяваме. Виновникът следва да си плати.

— Не, не виновникът, а *някой*. Някой трябва да понесе наказанието, за да разбере обществото, че убийството е недопустимо. Всеки жертвен агнец дава своята лепта към укрепяването на оградата.

— За теб законът е кухо понятие, което изпълваш със значение според собствената си угода. Но нали си юрист, наясно си с тази материя по-добре от мен.

— Аз съм преди всичко майка, Хари; правото просто ми осигурява препитание. А ти? Полицай ли си? В това ли се превърна: в роботизиран роб на мравуняка и поклонник на чужди възгледи? Там ли си, Хари?

— Мхм.

— Какво ще ми отговориш?

— Защо според теб се върнах в Осло?

Пауза.

— Хари?

— Да?

— Извинявай.

— Не плачи, Радел.

— Добре. Извинявай.

— Няма защо да ми се извиняваш.

— Лека нощ, Хари. Аз...

— Лека нощ.

Хари се събуди. Беше чул нещо, което заглуши трополенето от собствените му стъпки по коридора, докато бягаше от лавината. Погледна часовника: 01:34. Силуетът на вертикално изправения корниз напомняше лале. Хари стана, отиде до прозореца и погледна надолу. Съборената кофа за смет, чието дрънчене го бе изтръгнало от кошмара, още се търкаляше по асфалта. Хари облегна чело о студеното стъкло.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В ранната сутрин шепотът на уличното движение тихичко се прокрадваше по „Грьонланслайре“. Трюлс изкачи стълбите пред входа на Главното управление, но тъкмо преди да отвори вратите с причудливите илюминатори, мярна с крайчеца на окото си червения плакат на липата в двора. Обърна се и спокойно тръгна покрай едва помръдващата се автомобилна колона по улица „Осло“. Влезе в гробището — безлюдно както обикновено, що се отнася до присъствието на живи хора. Спря пред плочата на А. К. Рюд. Понеже върху нея липсваше ново съобщение, значи бе дошъл денят за заплата.

Трюлс приклепна и разрови пръстта в основата на камъка. Напипа кафявия плик и го извади. Колкото и да се изкушаваше да го отвори и да преброи съдържанието му, веднага го прибра неразпечатан в джоба си. Понечи да се изправи, но внезапното усещане, че го наблюдават, го подтикна да постои клекнал още малко пред гроба, привидно потънал в размисли за паметта на А. К. Рюд и за преходността на живота или някоя подобна тъпотия.

— Не мърдай, Бернтсен.

Над него надвисна сянка и Трюлс потръпна. Сякаш слънцето се изгуби зад облак и някой пусна Трюлс Бернтсен от високо. Стомахът му се качи в гърлото. Така, значи, му било писано да го разобличат.

— Този път ще получиш малко по-различна задача.

Трюлс си възвърна почвата под краката. Гласът със слабия акцент. Позна го и леко извърна глава. Онзи стоеше на два гроба от него със сведено чело, все едно вгълбен в молитва.

— Трябва да разбереш къде са скрили Олег Фауке. Не се обръщай!

Трюлс послушно прикова очи в надгробната плоча пред себе си.

— Опитях се, но преместването не е регистрирано никъде. Или поне аз нямам достъп до тази информация. Поразпитах тук-там, колегите не знаят нищо. Най-вероятно са му сменили името.

— Разпитай адвоката му, Симонсен.

— Защо не майката? Тя със сигурност...

— Никакви жени! — прогърмя гласът му. Ако на гробището имаше други хора, със сигурност го бяха чули. — Опитай с адвоката — продължи по-спокойно мъжът. — Ако и това не даде резултат...

В последвалата пауза Бернтсен чу как листата на дърветата прошумоляват. Сигурно вятърът бе довял внезапния хлад.

— Има един тип, Крис Реди — подхвана мъжът. — На улицата е известен като Адидас. Пласира...

— Спийд. Адидас означава амфет...

— Трай, Бернтсен. От теб се иска само да слушаш.

И Трюлс си замълча — както винаги, когато властните гласове го заставяха да си затваря устата. Просто изслуша как за пореден път го пращат да им чисти лайната, да...

Гласът произнесе адрес.

— Чул си слухове, че Адидас се хвалел из наркосредите с убийството на Густо Хансен, и си решил да го привикаш на разпит — така ще обясниш на шефовете си. В полицията Адидас ще направи пълни самопризнания. Оставям на вас двамата да съгласувате подробностите, така че версията да звучи сто процента правдоподобно. Първо обаче ще изкопчиш информация от Симонсен. Ясно?

— Да, но защо му е на Адидас да...

— Този въпрос не те засяга, Бернтсен. Интересува те единствено „колко“.

Трюлс се мъчеше да си преглътне слюнката. Лайната, които го караха да изчисти, сякаш задръстиха гърлото му.

— Колко?

— Ето че си дойдохме на думата! Шейсет хиляди.

— Направи ги сто.

Мълчание.

— Ехо?

Трюлс чуваше единствено шепота на уличното движение. Поста така, после се извърна предпазливо. Нямаше никого. Слънцето отново го сгря. Е, шейсет хиляди са си съвсем прилична сума.

По склона още се стелеше мъгла, когато в десет часа преди обяд Хари сви пред главната сграда във фермата на Исабел Скойен. Тя го посрещна с усмивка на стълбите. Пляскаше с малък камшик по

бедрото си, обуто в черен кожен панталон за езда. Докато слизаше от колата, Хари чу хрущенето на чакъла под ботушите ѝ.

— Добро утро, Хари. Оправяш ли се с конете?

Хари затръшна вратата.

— Заради тях съм олеквал със сериозни суми. Това достатъчно ли ти говори?

— Значи си падаш и по хазарта?

— А по какво друго си падам?

— И аз се постарях да те проуча. Притежаваш редица достойнства, но също толкова пороци — поне така те описват колегите ти. В Хонконг ли изгуби пари по коне?

— На пистата в Хепи Вали. Беше единичен случай.

Тя тръгна към ниска, боядисана в червено дървена постройка. Хари едва смогваше да върви в крачка с нея.

— Някога яздил ли си?

— Дядо ми имаше кон в Ондалснес.

— Значи си опитен ездач.

— Пак единичен случай. Дядо ми не възприемаше конете като играчки. За него ездата за удоволствие означаваше липса на уважение към работната природа на това животно.

Исабел Скойен спря пред дървена поставка с две тесни кожени седла.

— Нито един от конете ми не е видял и няма да види впряг или плуг. Докато ги оседлавам, предлагам да влезеш ей там... — посочи жилищната сграда — и да си избереш подходящи дрехи от гардероба на бившия ми съпруг. Не е редно да похабяваме елегантния ти костюм, нали?

В гардероба Хари откри пуловер и чифт дънки, които му бяха по мярка. Бившият на Скойен обаче явно имаше стъпала, несъответстващи на внушителния му ръст, защото нито един чифт обувки не паснаха на Хари. Чак в дъното на гардероба изрови износени сини маратонки с емблемата на Министерството на отбраната, които да му станат.

На двора Исабел вече го чакаше с два оседлани коня. Хари отвори вратата на колата откъм пасажерската седалка, седна, без да вмъква вътре краката си, извади стелките от маратонките, сложи ги на

пода в колата, обу маратонките и извади слънчевите си очила от жабката.

— Готов съм.

— Това е Медуза — Исабел потупа едрата кобила по муцуната. — Олденбургски кон от Дания — идеалната състезателна порода. Медуза е десетгодишна и водач на стадото. А това е петгодишният Балдер. Той е скопен и ще следва Медуза.

Подаде му юздите на Балдер и се метна ловко върху гърба на кобилата.

Хари направи същото. Стъпи с левия крак в лявото стреме и се прехвърли на седлото. Без да очаква команда, конят тръгна след Медуза.

Всъщност Хари поизлъга, че е яздил само веднъж. На практика опитът с улегналия кон на дядо му обаче нямаше как да му помогне в случая. В момента трудно пазеше равновесие върху седлото. Когато притиснеш коленете си към хълбоците на Балдер, усещаше мускулите и ребрата на елегантния кон. По едно време Медуза ускори ход по пътеката през нивата и Балдер тутакси последва примера ѝ. Макар конят да се понесе в съвсем лек тръс, Хари разбра, че язди състезател. В края на нивата поеха по пътека през гората. Няколко метра по-нататък пътеката се разклоняваше. Хари се опита да насочи Балдер вляво, но той не му обърна внимание и пое вдясно, по петите на Медуза.

— Мислех си, че водачът на стадото е жребец — подвикна Хари.

— По принцип е така — потвърди през рамо Исабел Скойен. — Но е въпрос и на характер. Стига да иска, всяка силна, амбициозна и умна кобила може да пребори мъжката конкуренция.

— А ти искаш?

— Разбира се — разсмя се Исабел Скойен. — Ако се целиш към успеха, задължително трябва да си мотивиран. А в политиката успехът се измерва с власт, затова всеки политик трябва да има вкус към конкуренцията.

— Обичаш да се съревноваваш?

Тя вдигна рамене.

— Конкуренцията е здравословна. Благодарение на нея най-силният и най-способният застава начело, а това облагодетелства всички от стадото.

— И така кобилата водач си отвоюва правото да се сношава с когото пожелае?

Исабел Скойен не отговори. Хари я гледаше. Гъвкав гръб, стегнато дупе, което сякаш масажира коня, докато подскача ритмично. Излязоха на поляна. Слънцето грееше, а над околността се носеха разпокъсани валма мъгла.

— Ще им дадем малко почивка — обяви Исабел Скойен и пъргаво скочи от кобилата.

Завързаха конете за едно дърво. Исабел се отпусна на тревата и с жест подкани Хари да я последва. Той седна до нея и си сложи очилата.

— Този модел не е ли дамски? — попита малко заядливо тя.

— Пазят ме от слънцето, другото не ме интересува — Хари извади кутията с цигари.

— Харесва ми.

— Кое?

— Харесвам мъже, уверени в мъжествеността си.

Хари я погледна. Беше се подпряла на лакти и бе разкопчала горното копче на блузата си. Той се надяваше очилата да прикриват добре очите му. Исабел се усмихна.

— Какво ще ми разкажеш за Густо? — попита Хари.

— Харесвам откровени мъже — отвърна тя с още по-широка усмивка.

Покрай тях прелетя кафяво водно конче. Явно провеждаше последното си пътуване за есента. На Хари никак не му допадна спотаеното задоволство в очите ѝ, което забеляза още с идването си. Не долови дори нотка на тревога, каквато се очакваше да изпитва жена, заплашена от шумен скандал, който може да съсипе кариерата ѝ.

— Не харесвам обаче лъжите. И блъфове.

Сините ѝ очи, обрамчени от подсилени с туш мигли, проблеснаха победоносно.

— Мой познат в полицията ми разказа за легендарния детектив Хари Хуле, но ме осведоми и по друг съществен въпрос: пробата от ноктите на Густо Хансен изобщо не е изследвана, защото е била компрометирана при пренасянето. Блъфираш, Хари. Не сте открили следи от кръвта ми под ноктите му.

Хари си запали цигара. Не усещаше прилив на кръв в бузите и ушите си. Дали пък вече не бе навлязъл във възрастта, когато човек спира да се изчервява?

— Мхм. Ако контактите ти с Густо се изчерпват с няколко невинни интервюта, защо се изплаши толкова, че ще изпратя кръвта за ДНК анализ?

— Кой твърди, че съм се изплашила? — засмя се тихо тя. — Може просто да съм искала да се поразходиш до фермата ми, да се порадваш на чистия въздух...

Хари се увери, че не е твърде стар да се изчервява. Легна на тревата и издуха облак дим към нелепо синьото небе. Затвори очи и се замисли кое го спира да изучука Исабел Скойен. Хрумваха му поне три причини.

— Прекалено напористо ли се изразих? — попита тя. — Казвам само, че съм зряла необвързана жена с естествени потребности. Това не ме прави безотговорна. Никога не бих се забъркала с момче като Густо. — Гласът ѝ се приближи до Хари. — Но когато пред себе си имам зрял мъж...

Сложи ръка върху корема му.

— И Густо ли си водила тук, където лежим в момента? — прошепна Хари.

— Какво?

Той се надигна на лакти и посочи сините маратонки.

— В гардероба ти открих само скъпи мъжки обувки, размер четирийсет и две. Единственият чифт, подходящ за моите „лопатари“, се оказа този.

— Е, и? Да съм твърдяла, че в дома ми не са идвали мъже с големи крака?

Ръката ѝ започна да се плъзга напред-назад.

— По едно време Министерство на отбраната произвеждаше такива маратонки, но след като промениха модела, използван от войниците, дариха излишъка на хуманитарни организации. В полицията ги наричаме „дрОгарски обувки“, защото Армията на спасението раздава такива във „Фюрлюсе“. Защо случаен посетител в дома ти ще оставя обувките си в гардероба ти? Защото се е сдобил с нови и тези вече не са му трябвали, бих предположил аз.

Ръката на Исабел Скойен замръзна. Хари продължи:

— Един колега ми показва снимки от местопрестъплението. Густо е носел евтини панталони и чифт скъпарски обувки. „Алберто Фасциани“, ако не греша. Много щедър подарък. Колко си се бръкнала за тях? Пет хиляди?

— Нямам представа за какво говориш.

Тя рязко отдръпна ръката си.

Хари погледна недоволно члена си, напирал под чуждия панталон. Вдигна стъпалата си.

— Оставих стелките в колата. Знаеш ли, че потомственият секрет е идеален източник на ДНК? Не е изключено колегите да открият и епителни клетки. В Осло едва ли има повече от два магазина, където продават обувки „Алберто Фасциани“, а и много бързо ще проверим откъде си пазарувала с кредитната си карта.

Исабел Скойен се надигна и се загледа неопределено в далечината.

— Виждаш ли фермите? Не са ли красиви? Обожавам земите, където се е намесила човешка ръка. Мразя гората. Освен ако не е изкуствено засадена. Ненавиждам хаоса.

Хари огледа профила ѝ. Острият ѝ нос изглеждаше почти застрашително.

— Разкажи ми за Густо Хансен.

— Защо? — сви рамене тя. — Доколкото разбирам, вече си научил по-важното.

— От теб зависи кой ще те разпитва за него: аз или „Ве Ге“.

Тя се изсмя.

— Густо беше млад и красив. Жребец, радост за окото, но със съмнителен произход. Биологичният му баща е престъпник, а майка му — наркоманка, поне по думите на приемния му баща. С други думи, такъв жребец е негоден за разплод, но е забавно да го яздиш, ако... — тя си пое дъх. — Идваше тук да правим секс. От време на време му давах пари. Връзката ни не беше обвързваща, той се срещаше и с други жени.

— Това не те ли караше да ревнуваш?

— Да ревнувам? — Исабел поклати глава. — За мен сексът никога не е бил повод за ревност. Аз също се виждах с други мъже. А когато се появи един по-специален, отрязвах Густо. Той май вече също се бе преситил от моята компания, пък и джобните, които му давах, не

му трябваша. Но малко преди смъртта си пак се свърза с мен и много настояваше да се видим. Вероятно освен с парите беше закъсал здраво и с наркотиците.

— Какъв беше той?

— Ами какъв... Най-общо, егоист, неблагонадежден, чаровен.

Самоуверено леке.

— И какво искаше?

— Да ти приличам на психолог, Хари?

— Не.

— Нали? Защото хората ме интересуват само в някои аспекти.

— Наистина ли?

Исабел Скойен кимна и пак зарея поглед в далечината. Очите ѝ проблясваха.

— Густо беше самотен.

— По какво съдиш?

— Знам какво е да се чувстваш така. Освен това изпитваше презрение към себе си.

— Самоуверен и самопрезиращ се?

— Двете неща не са изключват взаимно. Може да осъзнаваш способностите и заложбите си, но да не се смяташ за достоен да получиш любов.

— И на какво се дължи това?

— Чу ме: не съм психолог.

— Така е.

Хари зачака търпеливо.

Исабел Скойен се прокашля.

— Родителите му са се отказали от него. Как според теб се отразява това на едно момче? Зад оперения му вид се криеше младеж, който се смята за нищожество — точно каквито са били и родителите му. Не намирате ли логика, господин Почти-полицай?

Хари кимна. Погледът му явно я смущаваше, но той реши да премълча напирания на устните му въпрос: каква е нейната история? И зад нейната фасада ли се крие самотна, самопрезираща се душа?

— А Олег? Познаваш ли го?

— Арестувания за убийството на Густо? Не. Густо на няколко пъти го е споменавал като най-добрия си приятел. Според мен е бил единственият.

— А Ирене?

— И за нея е говорил. Била му е като сестра.

— Тя му е сестра.

— Не и кръвна, Хари. Има огромна разлика.

— Така ли?

— С типичната си наивност хората си въобразяват, че са способни да изпитват безкористна любов. Всъщност действията им са продиктувани от желанието да обезпечат бъдещето на гени, подобни на своите. Развълнатата дейност непрекъснато ми дава поредното потвърждение на теорията ми. И, да, хората също са стадни животни. Всеки баща ще защити биологичния си син, всеки брат — биологичната си сестра. Във всеки възникнал конфликт инстинктите ни диктуват да заемем страната на носителите на сходен с нашия генетичен материал. Представи си, че се намираш в джунглата и неочаквано виждаш как друг бял мъж, облечен като теб, се бие с полугол чернокож, нацапотен с камуфлажна боя. Двамата държат по един нож, ти имаш пистолет. Какво нашепва първата ти мисъл? Да застреляш белия, за да спасиш черния? Или по-скоро обратното?

— Мхм. И какво показва това?

— Показва, че нашата лоялност е биологично предопределена.

Генетичният материал диктува поведението ни.

— И ти би застреляла човек, за да защитиш гените си?

— Без капка колебание.

— А защо не пречукаш и двамата, та да си съвсем сигурна?

— Какво имаш предвид? — погледна го с недоумение тя.

— Какво прави във вечерта, когато убиха Густо?

— Моля? — тя присви едното си око и го погледна с широка усмивка. — Да не ме подозираш в убийството на Густо, Хари? И в нападението на онзи... Олег?

— Просто отговори на въпроса.

— Спомням си какво правих, защото след като прочетох трагичната новина във вестника, сериозно се замислих над въпроса. Вечерта бях на среща с полицаи, които разследват наркопрестъпници. Надявам се те да ти се струват достатъчно надеждни свидетели. Трябват ли ти имена?

Хари поклати глава.

— Друго?

— Да. Онзи тип Дубай... Какво знаеш за него?

— А, Дубай, да. Почти нищо — като всички останали. Всички говорят за него, но полицията не може да го хване. Не за пръв път съм свидетел как сенчести играчи се измъкват безнаказано.

Хари се опитваше да забележи промяна в зениците или цвета на бузите ѝ. Ако лъжеше, Исабел Скойен се справяше дяволски добре.

— Питам, защото именно ти разчисти от улицата всички наркочилъри с изключение на хората на Дубай и още няколко незначителни банди.

— Заслугата не е моя, Хари. Аз съм само секретарка. Следвам плътно разпорежданията на общинския съветник и политическата линия на градската управа. За разчистването, както се изрази ти, се погрижи полицията.

— Мхм. Норвегия е малка приказна страна, но аз прекарах последните няколко години в реалния свят, Скойен. А той се управлява от два типа хора: жадни за власт и жадни за пари. Първите искат да им издигнат паметник, вторите — удоволствия. Валутата, с която търгуват, се нарича корупция.

— Днес ме чакат и други задължения, Хуле. Накъде биеш?

— Накъдето доста хора са се отказали да дълбаят — поради липса или на смелост, или на въображение. Задържиш ли се дълго в един град, виждаш положението в него като мозайка от добре познати ти парченца. Пред човек, който се връща в този град след дълго отсъствие, изпъква единствено общата картина, без подробности. Тя обаче е достатъчно ясна: ситуацията в Осло обслужва интересите на две страни. Дилърите на Дубай държат целия наркопазар, а политиците се кичат с успехите от взетите мерки.

— Корумпирана ли ме наричаш?

— Такава ли си?

В очите ѝ засвяткаха гневни искри — несъмнено неподправени. Хари само се питаше дали яростта ѝ е породена от негодувание от несправедливия упрек, или от безсилието на разобличения. Неочаквано тя се разсмя със звучен, несвойствен за нея девичи смях.

— Много си готин, Хари. — Тя стана. — Повечето мои познати се държат като пълни мухльовци, стане ли напечено. Но ти май си изключение.

— Е, поне вече знаеш какво да очакваш от мен.

— Реалността ме зове, скъпи.

Хари се обърна. Пищното дупе на Исабел Скойен се клатушкаше към конете.

Той я последва. Възседна Балдер. Нагласи удобно краката си в стремената. Погледна нагоре и срещна погледа на Исабел. Върху суровото ѝ, красиво изваяно лице стоеше предизвикателна усмивка. Тя събра устни като за целувка. Цъкна съблазнително с език да подкара Медуза и заби пети в хълбоците ѝ. Кобилата се понесе в тръс, докато гърбът на ездачката описваше плавни вълни.

Без никакво предупреждение Балдер се спусна след Медуза. Хари едва се задържа на седлото.

Балдер бързо стопи преднината на кобилата, под чиито копита вече хвърчаха мокри буци пръст. Тя премина в галон. Опашката ѝ се изгуби зад завоя. Хари хвана юздите по-изкъсо, както го беше учил дядо му, но без да ги опъва. По възтясната пътека клоните шибаха лицето му. Той се сви и притисна здраво колене към хълбоците на Балдер. Съобрази, че не може да спре коня, затова се опитваше да държи главата си ниско и внимаваше краката му да не се изхлузят от стремената. Дърветата проблясваха отстрани като жълто-червени ленти. Инстинктивно се надигна на седлото и отпусна тежестта си върху коленете и стремената. Сякаш яздеше не кон, а боа. Усещаше усиленото стягане и гъвкавите движения на мускулатурата на Балдер. Двамата откриха общия си ритъм, съпроводен от оглушителното трополене на копитата по земята. Страхът се бореше с опиянението от стремглавия бяг. Пътеката се изправи и на петдесетина метра по-нататък Хари видя Медуза и Исабел. За миг картината сякаш замръзна, все едно кобилата престана да препуска, а ездачката увисна във въздуха. После животното продължи своя бяг. Само след секунда Хари разбра откъде се появи тази зрителна измама.

И тази секунда се оказа безценна.

Като студент в Полицейската академия беше чел проучвания, според които в бедствени ситуации човешкият мозък се опитва да обработи огромни количества информация за съвсем кратко време. Някои полицаи изпадат в ступор, други имат чувството, че времето забавя ход, животът им преминава пред очите им като на лента и те успяват да забележат удивително много подробности и да анализират ситуацията. Сега същото се случи и на Хари. Светкавично съобрази, че

понеже се движи със седемдесет километра в час, вече е изминал двайсет метра и остават още трийсет метра и секунда и половина, докато стигне до разлома, над който току-що прелетя Медуза.

Оттук не се виждаше колко е широк.

Медуза беше зряла състезателна кобила с опитна ездачка, докато Балдер беше млад, по-дребен и с близо деветдесеткилограмов новобранец на гърба.

А Исабел Скойен се беше възползвала от познанията си за стадния инстинкт на конете.

Нямаше време да спре коня.

Хари отпусна юздите и пришпори Балдер. Конят препусна още по-бързо. И всичко утихна. Трополенето на копитата изчезна. Полетяха над бездната. Под краката си Хари видя корона на дърво и поток. Главата му се удари в тила на коня. Пропадаха.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

И ти ли си бил крадец, татко? През цялото време съм знаел как да стана милионер. Мотото ми гласи: кради само когато си заслужава. Умея да проявявам търпение и да чакам. И чаках. Чаках дълго и когато най-сетне ми се удаде удобна възможност, бях сто процента убеден, че я заслужавам.

Планът ми беше гениален по своята простота. Докато рокерската банда на Один обсъжда наркопазара в „Макдоналдс“, с Олег ще задигнем част от хероина в склада в Алнабрю. Първо, в помещението няма да има никого, защото Один ще вземе със себе си всички здравеняци. Второ, Один изобщо няма да разбере, че сме го ограбили, защото в „Макдоналдс“ куките ще го сгацият. А на съдебната скамейка даже ще ни бъде благодарен — на мен и на Олег, — задето ченгетата са спипали по-малко хероин, когато са ударили склада. Единственият проблем можеше да дойде от куките и стареца. Ако ченгетата надушат, че някой ги е изпреварил и е гепил част от херцата, а после някой снесе вестта на стареца, спукана ни е работата, давах си сметка аз. Затруднението се разреши с хода, на който ме беше научил старецът: с рокада, стратегически алианс. Посетих блока в Манглерю. Този път заварих Трюлс Бернтсен вкъщи.

Измерваше ме недоверчиво с очи, докато му обяснявах за какво съм дошъл, но това не ме притесняваше ни най-малко. Отдавна бях видял в погледа му ненаситната алчност на един от онези, които все се смятат за недобре платени, защото възприемат парите като лек срещу отчаянието, самотата и огорчението. За тях справедливостта не съществува; стойността ѝ се равнява на евтина стока върху магазинен рафт. Обясних му, че ще ни е необходимо неговото съдействие при заличаването на следите в склада и унищожаването на евентуално намерени улики. А може да се наложи и да натопим друг за кражбата, подхвърлих аз. Предложих да гепим пет килограма — партидата се състоеше от двацет — и очите му мигом светнаха. По два за мен и за него и един за Олег. Видях, че

веднага си направи сметката: милион и двеста хиляди за килограм, умножено по две, прави два милиона и четиристотин хиляди.

— И си обсъдил плана само с Олег? — попита той.

— Честен кръст.

— Имате ли оръжие?

— Една „Одеса“.

— Какво?

— Ширпотребна версия на „Стечкин“.

— Добре. Разследващите ще се усъмнят в кражба само ако по вратата открият следи от взлом. От какво по-точно се страхувах: да не би Один да знае на колко възлиза партидата и след това да ни погне?

— Не. Один изобщо не ме притеснява. Страхувам се от шефа ми. Подозирам, че следи изкъсо количествата с точност до грамове.

— Искам половината — заяви Бернтсен. — С Борис ще си поделите остатъка.

— С Олег.

— Благодарите се на слабата ми памет. Гледайте и вие да не помните много-много. Ако ли не, ще ви видя сметката като едното нищо.

Олег измисли как да замаскираме кражбата, и то по толкова елементарен и очевиден начин, че направо не ми стига умът как не се сетих пръв.

— Ще заменим петте килограма хероин с картофено брашно. От полицията обикновено съобщават общото конфискувано количество, без да уточняват чистотата на наркотика, нали?

Както казах: план, гениален по своята простота.

И така, вечерта, когато бе насрочена срещата между Один и стареца във връзка с дъмпинговата цена на виолина в Драмен и Лилестрьом, Бернтсен, Олег и аз стояхме пред оградата около рокерския клуб в Алнабрю. Бернтсен пое командването в свои ръце и ни осигури найлонови чорапи, черни якета и ръкавици. В раниците носехме пищови, дрелка, отвертки, щанга „кози крак“ и шест килограма картофено брашно, пакетирано в найлонови пликосе. Двамата с Олег бяхме обяснили на Бернтсен къде са разположени камерите. Докато се прехвърляхме през оградата и тичахме до западната стена, се намирахме извън обхвата им. Не се налагаше да

пазим тишина, защото натовареното движение по Е6 точно под нас заглушаваше всякакви звуци. Бернтсен заби дрелката в дървената стена и започна да пробива, докато Олег стоеше на пост, а аз си тананиках „Been Caught Stealing“^[1] — парче от саундтрака към компютърната игра на Стайн, симулираща автокражби. От него знам, че песента изпълнява група на име „Jane’s Addiction“^[2]. Запомних я, защото името ме изкефи яко, дори повече от заглавието на парчето. С Олег познавахме склада: състоеше се от едно голямо помещение. Но понеже над всички прозорци се спускаха дървени щори, решихме да пробием шпионка, за да сме сигурни, че вътре няма пазачи. Всъщност Бернтсен настоя да го направим. Отказваше да повярва, че Один ще зареже двацет кила херца без охрана. Двамата с Олег познавахме Один по-добре от Бернтсен, но отстъпихме пред искането му. Безопасността преди всичко.

— Готово — Бернтсен свали дрелката, а тя изръмжа глухо и млъкна.

Надникнах през дупката. Нищо. Или някой беше изгасил осветлението вътре, или Бернтсен не бе успял да пробие стената. Обърнах се към него, докато избърсваше свредлото на дрелката.

— Каква е тази изолация? — той долепи показалец до лепкавата субстанция по свредлото и огледа пръста си. Все едно го бе натопил в жълтък, смесен с косми.

Няколко метра по-нататък пробихме нова дупка. Пак надникнах. Този път видях познатия ми интериор: старите кожени мебели, барплота, снимката на Карън Макдъгъл, плеймейт на годината, яхнала модерен мотоциклет. Така и не ми стана ясно кое ги надървя повече: мацката или возилото.

— Чисто е — съобщих на момчетата.

Заварихме задния вход обкичен с катинари и ключалки.

— Нали уж каза, че имало само една ключалка! — възнегодува Бернтсен.

— Преди беше така. Один явно е развил параноя.

По план трябваше да свалим ключалката с дрелката и на излизане пак да я сложим, за да не останат следи от взлом. Все още можехме да го осъществим, но не и за предвиденото време. Веднага се хванахме на работа.

Двайсет минути по-късно Бернтсен си погледна часовника и ни пришпори. За полицейската акция знаехме само, че ченгетата ще ударят, след като закопчат Один. А понеже той щеше да се изнесе бързо, усетеше ли се, че старецът му е вързал тенекия, куките най-вероятно щяха да нахлуят в „Макдоналдс“ не по-късно от седем.

Докато успеем да отворим проклетата врата, мина половин час — три пъти повече от предвиденото по план. Извадихме пицовите и нахлузихме найлоновите чорапи над лицата си. Пръв влезе Бернтсен. Едва пристъпил вътре, се просна на колене и вдигна пистолета напред като спецченге от Отряда за бързо реагиране.

На стол до западната стена седеше някакъв тип. Один беше оставил Туту да пази склада. В скута му лежеше пушка с подкъсена цев. Пазачът обаче бе облегал глава на стената, затворил очи и раззинал уста. Мнозина се шегуваха, че Туту заеквал дори хъркайки, но сега спеше по-тихо от пеленаче.

Бернтсен се надигна и се прокрадна до него с насочен напред пистолет. Двамата с Олег го последвахме внимателно.

— Виждам само една дупка... — прошепна ми Олег.

— Какво?

След секунди забелязах, че на стената зее само дупката от втория опит с дрелката. Започвах да се досещам къде е попаднало свредлото първия път.

— О, не — прошепнах аз, макар да осъзнавах колко е безсмислено вече да шепна.

Бернтсен се приближи до Туту и го бутна. Онзи политна от стола и падна ничком на пода. Видяхме ясно кръглата дупчица в главата му.

— Пробили сме го — установи очевидното Бернтсен и пъхна пръста си в дупката в стената.

— По дяволите — прошепнах на Олег. — Какъв малшанс!

Той обаче не отговори. Взираше се в трупа с изражение, все едно се чуди дали да повърне, или да се разциври.

— Густо — прошепна ми той. — Какво направихме, Густо?

Не знам какво ми стана, но избухнах в смях. Просто избликна неудържимо от устата ми. Смехотворно наперената поза на ченгето с челюст като гребло на багер, отчаянието по лицето на Олег, комично приплеснато под найлоновия чорап, зяпналата уста на

Туту, който, оказа се, все пак имал мозък. Смеех се с цяло гърло — кресливо и гръмко. Накрая нещо ме цапардоса и пред очите ми затанцуваха звездички.

— Или ще се стегнеш, или ще получиш още една — закани се Бернтсен и разтърка дланта си.

— Благодаря — съвсем искрено казах аз. — А сега да намерим стоката.

— Първо трябва да измислим какво да правим с нашия Дрелко.

— Закъснели сме. Така или иначе, ще разберат, че някой е разбил вратата.

— Не и ако качим Туту в колата и сглобим бравата — възрази Олег с изтънял и задавен глас. — Открият ли, че част от дрогата липсва, ще набедят Туту.

Бернтсен изгледа Олег и кимна.

— Имаш много съобразителен партньор, Тъпанардо. Да започваме.

— Първо дрогата — настоях аз.

— Първо Дрелко — възпротиви се Бернтсен.

— Дрогата — повторих аз. — Тази вечер възнамерявам да стана милионер, проклет пеликан такъв.

— Дрелко! — вдигна ръка Бернтсен.

— Стига! — кресна Олег. Двамата го погледнахме. — Елементарно е: ако ченгетата намерят тук трупа на Туту, ще изгубим и дрогата, и свободата си. Ако заварят само дрогата, а Туту вече лежи в багажника, ще се сбогуваме само с парите.

Бернтсен се обърна към мен:

— Борис подкрепя моето мнение, Тъпанардо. Двама срещу един.

— Добре. Изнесете трупа, а аз ще потърся дрогата.

— Объркал си се. Ние ще изнесем трупа, а ти ще почистиш касапницата — той посочи мивката до бара.

Намерих кофа и я напълних с вода. Олег и Бернтсен хванаха двата крака на Туту и го завлачиха към вратата. По пътя се проточи тънка кървава диря. Под окуражителния поглед на Карън Макдъгъл започнах да търкам стената и пода, за да излича следите от мозък и кръв. Тъкмо приключих и се канех да започна да търся тайника с дрогата, когато чух звук от отворената врата към Еб. Вой, който се

опитваше да ме заблуди, че отива в друга посока, че постепенното му засилване е плод на въображението ми. Полицейски сирени.

Проверих в барчето, в офиса и в тоалетната. Нямаше нито таванско, нито подземно помещение и възможностите за скривалище на двацет кила жълто се брояха на пръсти. Очите ми спряха върху сандъка с инструментите. Върху катинара. Доскоро го нямаше.

Олег извика нещо от вратата.

— Дай ми козия крак! — поисках аз.

— Да се махаме оттук! Ченгетата пристигат!

— Щангата!

— Излизай веднага, Густо!

Знаех, че дрогата е вътре. Двацет и пет милиона крони точно пред очите ми — в проклет сандък. Започнах да ритам катинара.

— Ще стрелям, Густо!

Обърнах се към Олег. Държеше шибания руски пистолет срещу мен. Не вярвах да ме улучи от такова разстояние — поне десет метра, — но се изненадах от постъпката му.

— Ако ни хванат, с нас е свършено! — извика задавено той. — Хайде, ела!

Пак ритнах катинара. Воят на сирените се усили, но аз знаех, че те винаги се чуват по-близо, отколкото са в действителност.

Над главата си чух плясък като с камшик. Пак погледнах към вратата и ме полазиха ледени тръпки. Там стоеше Бернтсен. Пистолетът в ръката му димеше.

— Следващия път няма да пропусна — предупреди ме той.

Ритнах сандъка за последен път и хукнах навън.

Прескочихме оградата, излязохме на улицата и изхлузихме найлоновите чорапи от главите си. След секунди покрай нас префучаха полицейски коли. Вървахме спокойно. Те свиха пред склада, а ние продължихме към възвишението, където Бернтсен беше паркирал автомобила си. Качихме се и потеглихме с умерена скорост. Докато подминавахме склада, се обърнах да погледна Олег. Синята светлина от полицейските буркани шареше по лицето му, зачервено от сълзи и от тесния чорап. Олег изглеждаше изчерпан и се взираше в мрака като обречен на смърт.

И тримата мълчахме. Бернтсен спря на автобусна спирка в квартал „Синсен“.

— Яко се издъни, Тъпанардо.

— Нямахте как да знам за ключалките.

— Нарича се подготовка: проучване и така нататък. Да ти звучи познато? Ще заварим отворена врата със свалена брава.

Досетих се, че говори в първо лице — „ние“ — защото и той се води полицай. Адски странен тип.

— Взех бравата и катинарите — подсмръкна Олег. — Ще си помислят, че Туту е чул сирените и е офейкал, без да успее да заключи. А следите от отвертките не следва да са непременно от него, нали?

— Учи се от приятеля си, Тъпанардо — посъветва ме Бернтсен, след като погледна Олег в огледалото. — Или по-добре недей. Осло не се нуждае от повече шмекери.

— Хубаво, но не ви ли се струва, че не е особено умно да стоим на спирка с труп в багажника.

— Съгласен съм. Слизайте.

— Ами тялото...

— Аз ще се погрижа за Дрелко.

— Къде...

— Не е ваша работа. Чупката!

Слязохме. Саабът на Бернтсен отпраща.

— От сега нататък не смей да припарваш до този тип — предупредих аз Олег.

— Защо?

— Той уби човек. Първо ще унищожжи всички улики. Ще скрие някъде трупа. Но после...

— Ще очисти всички свидетели.

Кимнах. Яко се бях сдухал.

— Какъв ли тайник е предвидил за Туту? — опитах се да разведря атмосферата аз.

— Парите ми трябваха, за да се преместя в Берген с Ирене — промълви Олег.

Погледнах го.

— Кандидатствах право в местния университет. В момента Ирене е в Тронхайм при брат си. Възнамерявах да я убедя да ме последва в Берген.

Качихме се на автобуса към центъра. Не издържах да гледам празния поглед на Олег. Трябваше да го запълня с нещо.

— Ела — подканих го аз.

Докато изсмуквах дрогата със спринцовка в репетиционната, забелязах нетърпение в очите му. Сякаш искаше да посегне и да дръпне помпата от ръката ми, изнервен, че се бавя. Нави си ръкава и разбрах причината. По кожата му от китката до лакътя имаше множество следи от убождания.

— Само докато се върне Ирене — оправда се той.

— Имаш ли си скривалище? — попитах аз.

— Откраднах ми всичко — поклати глава той.

Онази вечер го научих как се прави безопасно скривалище за дрога.

Трюлс Бернтсен чакаше на паркинга от цял час. Най-сетне един автомобил сви на свободното място, резервирано за адвокатска кантора „Бах & Симонсен“. Бернтсен беше преценил, че тук е най-удобно; за шейсетте минути, които прекара тук, минаха само две коли, а и нямаше камери. Трюлс свери регистрационния номер на автомобила с данните, които преписа от системата. Съвпаднаше. Явно Ханс Кристиан Симонсен обичаше да си поспива сутрин. Или пък днес го беше задържала някоя мадама. От колата слезе мъж с рус перчем, какъвто контетата от западните квартали носеха едно време, когато Трюлс беше тийнейджър.

Бернтсен си сложи слънчевите очила, пъкна ръка в джоба на палтото си и стисна дръжката на полуавтоматичния австрийски щаер. Беше решил да не използва служебното си оръжие, за да не дава на адвоката излишни подсказки с кого си има работа. Ускори крачка, за да засече Симонсен, докато онзи още стои между колите. Всяка заплаха е най-ефективна, когато се осъществи бързо и агресивно. Стига жертвата да няма време да мобилизира мислите си, страхът за собствения й живот ще я принуди да ти даде каквото искаш. Ушите му бучаха, в кръвта му сякаш сипаха набухвател: пулсираше в тъпанчетата, в слабините и на врата. Ще тикне пистолета в лицето на Симонсен — така, че да вижда само оръжието. „Къде е Олег Фауке? Отговори бързо и подробно, иначе ще те убия!“ А след като получи нужната

информация: „Ако предупредиш някого или разкажеш за разговора ни, ще се върна и ще ти видя сметката! Ясно?“ Онзи ще отговори с „да“ или само ще кимне, вцепенен. А може и да се изпусне от страх. Тази мисъл повиши настроението на Трюлс и той ускори крачка с усмивка. Туптенето плъзна и към стомаха му.

— Симонсен!

Адвокатът вдигна глава и лицето му се озари:

— О, здрасти, Бернтсен! Трюлс Бернтсен, нали не греша?

Ръката на Трюлс Бернтсен замръзна в джоба на палтото. По сърдечния смях на Симонсен Трюлс прецени, че изумлението се е изписало доста изразително на лицето му:

— Физиономист съм, Бернтсен. Заедно с началника ти, Микаел Белман, разследвахте противозаконното присвояване на експонати от музея на Хайдер. Тогава аз защитавах обвиняемия. Уви, изгубих делото.

Симонсен отново се разсмя с дружелюбния си доверчив смях на човек, израснал в западните квартали и свикнал да живее сред добронамерени хора и сред изобилие, което го е научило да проявява щедрост. Трюлс ненавиждаше всички Симонсенци на този свят.

— С какво да ти съдействам, Бернтсен?

— Ами... — подхвана неуверено Трюлс Бернтсен.

За жалост, сред силните му страни не беше умението да общува лице в лице с... с кого? С хора, които го превъзхождат по бързина на мисълта? Онзи път в Алнабрю всичко мина като по учебник, но тогава, пред двете момчета, Трюлс се чувстваше пълновластен господар на положението. Сега обаче стоеше пред Симонсен — костюмиран, образован мъж с изискан говор и фини маниери. По дяволите!

— Исках само да те поздравя — смотолеви той.

— Да ме поздравиш? — въпросително повтори Симонсен изненадан.

— Да. Здравсти — Бернтсен се усмихна насила. — Съжалявам за онзи случай. Следващия път ще ни хванеш натясно.

И тръгна бързо към изхода от паркинга. Усещаше погледа на Симонсен в гърба си. Чисти лайна, яж лайна. Майната им на всички!

„Опитай с адвоката. Ако и това не даде резултат... Има един тип на име Крис Реди... На улицата е известен като Адидас.“

Дилърът на спийд. Трюлс се надяваше по време на ареста онзи да го предизвика, та да има повод да го сгъне.

Хари плуваше към светлината, към повърхността. Светлината постепенно ставаше все по-ярка. И той разпори мътната обвивка. Отвори очи и се вгледа в небето. Лежеше възник. Различи очертанията на конска глава. После на още една.

— Нали каза, че уж си яздил кон, Хари — долетя отдалече гласът на Исабел Скойен.

Хари простена и се изправи на крака. Мъчеше се да си спомни какво се случи. Балдер прелетя над разлома и се приземи на отсрещния бряг с предните си копита, Хари политна напред, удари се в тила на коня, краката му се изхлузиха от стрепената и той се смъкна от седлото, продължавайки да стиска юздите. Смътно си спомняше, че повлече Балдер със себе си към земята, но в последния момент се отмести, за да не го затисне животното, тежко половин тон.

Гърбът го болеше, но иначе не установи други контузии.

— Конят на дядо ми не прескачаше разломи — отвърна Хари.

— Разлом? — разсмя се Исабел Скойен и му подаде юздите на Балдер. — Това е някаква си цепнатина! Пет метра! Мога да прескоча и по-широка без кон. Не предполагах, че толкова лесно се плашиш, Хари. Да се състезаваме кой пръв ще стигне до фермата?

— Балдер — Хари потупа коня по муцуната, докато гледаше как Медуза препуска към нивата. — Знаеш ли какво означава „лежерен ход“?

Хари спря до бензиностанция по Е6 и си купи кафе. Качи се в колата и се погледна в огледалото. Исабел Скойен му даде лепенка за охлузването по челото, покани го да я придружи на премиерата на „Дон Жуан“ в Операта („Почти невъзможно е да си намеря кавалер, който да ми подхожда по ръст. Повечето ми стигат до брадичката, като обуя високи токчета, и снимките във вестниците изглеждат нелепо...“) и за довиждане го притисна силно в обятията си.

Хари извади телефона и върна пропуснатото повикване.

— Къде се губиш? — поинтересува се Беате.

— По земеделски земи.

— Уви, на местопрестъплението до летището не открихме нищо. Хората ми прочесаха района. Нищичко. Гвоздеите са съвсем обикновени, само дето алуминиевите им глави са шестнайсетмилиметрови, тоест по-големи от стандартните. А тухлата е откъртена от сграда, построена в края на деветнайсети век.

— И как разбра?

— В строителния разтвор открихме свинска кръв и конски косми. По онова време един известен зидар в Осло забърквал хоросана заедно с тези съставки. Негово дело са множество сгради в центъра, така че е трудно да се определи откъде точно е взета тухлата.

— Мхм.

— Накратко, и тази нишка води до задънена улица.

— А коя е другата проверена нишка?

— Посещението на Торд Шулц в полицейско управление. Едва ли е идвал в Главното, защото в системата името му не фигурира. Пък и на самия стикер пише само „Полицейски окръг Осло“, защото той е един за всички столични полицейски звена.

— Добре. Благодаря.

Хари си прерови джобовете и накрая намери каквото търсеше: стикера с името на Торд Шулц. Извади и своя — беше го запазил след посещенията при Хаген непосредствено след пристигането си в Осло. Сложи ги един до друг на таблото и ги огледа най-щателно. Направи си изводите и ги прибра в джоба си. Врътна ключа, вдиша дълбоко, усети, че още мирише на кон, и реши да навести стар съперник в Хьойенхал.

[1] Been Caught Stealing (англ.) — Хванаха ме да крада. — Б.пр. ↑

[2] Jane's Addiction (англ.) — пристрастеността на Джейн. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Към пет заваля дъжд. В шест Хари позвъни на вратата на голяма къща. Вече се беше смрачило. По всичко личеше, че къщата е построена съвсем скоро. До гаража се издигаха купчини строителни материали, а под стълбището се валяха кофи със засъхнала боя и изолационни материали.

Зад матираното стъкло се появи силует. Хари усети как настръхва.

После мъжът отвори вратата решително и рязко — като човек, който няма от какво да се страхува. Въпреки това се вцепени, когато зърна Хари.

— Добър вечер, Белман.

— Хари Хуле! Ти да видиш.

— И какво виждаш?

Белман се засмя.

— Изненада. Как разбра къде живея?

— Известен си, не беше трудно да се сдобия с адреса ти. Знаеш ли, че в повечето страни на високопоставените антимафиоти задължително се полага домашна охрана? Впрочем да не те притеснявам?

— Ни най-малко — Белман се почеса по брадичката. — Просто се колебая дали да те поканя да влезеш.

— Имай добрината. Навън е мокро, а и аз идвам с мир.

— Дори не знаеш какво означава тази дума — Белман отвори широко вратата. — Хубаво си избърши подметките.

Белман го поведе по коридор, покрай висока купчина кашони, кухня без бяла техника и накрая влезе в дневната. Къщата изглеждаше изискана. Не луксозна като множество къщи в западната част на Осло, но солидна и достатъчно голяма за цяло семейство. Хари забеляза какъв прекрасен изглед се открива към района Квернердумпа, Централната гара и центъра.

— Парцелът ни излезе скъпо: почти колкото самата къща — обясни Белман. — Прощавай за бъркотията, но току-що се нанесохме.

Следващата седмица ще отпразнуваме официално новия ни дом с парти.

— И си забравил да ме поканиш? — Хари съблече мокрото си сако.

— Да, но сега ще се реванширам с питие — усмихна се Белман.
— Какво ще...

— Не пия — усмихна се на свой ред Хари.

— Колко жалко — отвърна Белман без капка съжаление. — Някои неща се забравят бързо. Намери си свободен стол, а аз ще ида да направя кафе. Дано открия две чисти чаши.

След десет минути двамата седяха пред прозорците и се любуваха на панорамата. Хари подхвана темата без предисловия. Микаел Белман го изслуша търпеливо. В погледа му току прозираше скептицизъм, но той не прекъсна Хари нито веднъж. Накрая обобща чутото:

— Значи, този пилот, Торд Шулц, прави опит да пренесе незаконна пратка виолин в чужбина. Хващат го, но някой от системата с полицейска значка подменя дрогата с картофено брашно и пускат Шулц от ареста. Шефът на наркоканала разбира, че Шулц е ходил в полицията, и понеже го хваща шубето онзи да не го изпее, го поръчва. Пилотът е намерен убит в дома си.

— Мхм.

— Предполагането, че Шулц е търсил съдействие от полицията, обосноваваш със стикера с надпис „Полицейски окръг Осло“, така ли?

— Сравних го с моя. Дадох ми го, когато се отбих при Хаген. Забелязах, че и на двата стикера буквата „у“ — в Хуле и Шулц — е изписана с прекъсваща мастилена линия. Без съмнение са разпечатани от един и същи принтер.

— Няма да те питам как си се сдобил с баджа на Шулц, но защо си убеден, че посещениято му в полицията е във връзка с евентуални показания срещу наркобоса? Може да се е отбил, за да обясни как в багажа му е попаднало картофено брашно, та да си подсигури нашето доверие.

— Защото името му е заличено от дневника с посетители. Някой е искал посещениято да остане тайна.

— Неслучайно винаги съм твърдял, че с теб трябва да работим заедно, а не един срещу друг — въздъхна Микаел Белман. — В КРИПОС щеше да ти хареса.

— Какви ги говориш?

— Първо трябва да те помоля да не разгласяваш онова, което ще ти кажа.

— Добре.

— И бездруго се намирам в много деликатна ситуация. Торд Шулц дойде при мен. Наистина искаше да даде показания. Съобщи ми за „пробито ченге“ в редиците ни. Впрочем, отдавна го подозирах. Според мен работи в Управлението и има достъп до разработките на ОРГКРИМ. Помолих Шулц да ми даде няколко дни, та да обсъдя въпроса с ръководството. Бях длъжен да пипам внимателно, за да не се усети предателят. Предпазливостта обаче бави. Поисках съвет от главния секретар. Той остави на мен да реша как да действам.

— Защо?

— След броени дни напуска поста и не желае като прощален подарък да му натресат корупционен скандал.

— И се пази случаят да не се разчува поне докато сдаде поста?

Белман погледна в чашата си с кафе.

— Следващият главен секретар вероятно ще бъда аз, Хари.

— Ти?

— Той искаше да ми даде картбланш веднага да започна разработката, но аз се забавих. Мислих, мислих и пропуснах удобния момент да натисна спусъка. Ако бяхме поискали от Шулц на мига да разкрие подкупното ченге, другите замесени щяха да се изпокроят. Колебаех се дали да не прикачим скрит микрофон на Шулц, та да ни отведе при всички членове на престъпната група, а защо не и до най-големия сенчест играч в Осло в момента.

— Дубай.

Белман кимна.

— Нямах представа обаче на кого от колегите мога да разчитам. Тъкмо бях сформирал малък екип от доверени лица, които бях проверил основно, и постъпи анонимен сигнал...

— ... за смъртта на Торд Шулц — довърши Хари.

Белман го изгледа сурово.

— И сега се страхуваш, че ако се разчуе как си се замотал, може да се разминеш с поста главен секретар.

— Възможно е, но повече ме притеснява друго: нищо от думите на Шулц не ми подсказва накъде да се насоча. Продължаваме да тънем в същото неведение за „пробитото ченге“. В килията го посетил някакъв мъж, навярно същият, който е подменил дрогата...

— Да?

— Представил се за полицай. Старши инспекторът от летището си спомни първото му име: Томас еди-кой си. В Управлението имаме петима с това име, но нито един от тях не работи в ОРГКРИМ. Изпратих снимките им на колегата от „Гардермуен“, но той не разпозна въпросния тип. Следователно въобще не е сигурно дали изобщо е полицай.

— Мхм. Може просто да е имал фалшива значка или — вероятно — да е бивш полицай.

— Защо смяташ така?

— За да излъжеш полицай, трябва самият ти да си такъв — сви рамене Хари.

Външната врата се хлопна.

— Скъпа! — извика Белман. — В дневната сме.

Вратата към дневната се отвори. Показа се около трийсетгодишна чаровна жена със слънчев загар. Русата ѝ коса висеше вързана на конска опашка. Хари забеляза прилика с бившата на Тайгър Уудс.

— Оставих хлапетата при мама. Идваш ли, захарче?

— Имам посетител — прокашля се Белман.

— Виждам, захарче — наклони глава тя.

Белман погледна Хари с изражение „какво-да-се-прави“.

— Здравсти — тя погледна закачливо Хари. — С баща ми докарахме пълно ремарке с багаж. Ще ни по...

— Имам проблеми с гърба и изведнъж ме стегна носталгията по дома — промърмори Хари, допи кафето си и стана.

В коридора се обърна към Белман:

— Още нещо. Нали ти разказах, че се отбих в Онкологичния център?

— Да. И?

— Там работи един изследовател — прегърбен, много странен тип. Казва се Мартин Пран. Интуитивно не ми харесва. Ще го провериш ли заради мен?

— Заради теб?

— Извинявай, стар навик. Заради полицията, заради страната, заради човечеството.

— Интуитивно не ти харесва?

— Общо взето, в разследването на този случай мога да се осланям единствено на интуицията си. Но ако споделиш с мен какво си открил...

— Ще си помисля.

— Благодаря, Микаел.

Малкото име на Белман прозвуча странно от устата му. Хари се опита да си спомни дали и преди се е случвало да се обръща към него така.

Микаел отвори вратата. В коридора нахлу студен въздух.

— Съжалявам за момчето — каза Белман.

— За кое по-точно?

— И за двамата.

— Мхм.

— Виждал съм Густо Хансен. Веднъж дойде тук.

— Тук?

— Да. Поразително красив младеж. Направо... — Белман напразно търсеше подходящо определение. — Като млад не си ли бил един вид влюбен в Елвис? *Man crush*, както казват американците.

— Не — отвърна Хари и извади кутията цигари.

Можеше да се закълне, че пигментните петна по лицето на Белман пламнаха.

— Този Густо имаше точно такова лице и излъчване.

— Защо е идвал тук?

— За да говори с един от колегите, сформирали бригада, докато строях къща. Сам знаеш, че с една полицейска заплата често се налага да влизаш в ролята на майстор.

— И с кого говори?

— С кого? — Белман погледна Хари.

По-точно, очите му се насочиха към Хари, но се зареяха в далечината — към нещо, което току-що бе прозрял.

— Вече не си спомням. Тези наркоманчета са готови да изпеят и родната си майка, стига да им подхвърлиш хилядарка за следващата доза. Приятна вечер, Хари.

Хари вървеше из Квадратурата по тъмно. Нагоре по улицата спря кемпер — точно пред чернокожа проститутка. Вратата се отвори и оттам слязоха три момчета на видима възраст не повече от двайсет години. Единият държеше камера и снимаше, а приятелят му заговори платената жрица. Тя поклати отрицателно глава. Явно не желаше да цъфне в клипче по YouPorn. В страната, откъдето идваше, имаха интернет и сигурно се боеше да не лъсне пред семейството и роднините си. Навярно си мислеха, че работи като сервитьорка. Или изобщо не я бяха питали. Едното момче плю върху асфалта пред нея и извика с писклив пиянски глас:

— *Cheap nigger ass!*^[1]

Погледите на Хари и тъмнокожата жена се преплетоха и двамата си кимнаха, все едно видяха позната болка в очите на другия. Момчетата забелязаха Хари и се наежиха. Едри младежи, които се хранят добре. Заоблени бузи, яки бицепси — фитнес, а вероятно и кикбокс или карате.

— Добър вечер, мили хора — усмихна се Хари, без да забавя ход.

Подмина ги и чу как вратата на кемпера се затръшна и двигателят изръмжа.

От бара се носеше същата музика: *Come As You Are*. Поканата.

Хари намали крачка за миг, после пак ускори ход и подмина заведението, без да поглежда встрани.

На следващата сутрин го събуди мобилният му телефон. Надигна се в леглото, присви очи срещу светлината от голия прозорец, бръкна в сакото, провесено на стола, и извади джиесема си от джоба.

— Слушам.

— Обажда се Ракел. — Беше се задъхала от въодушевление. — Пуснаха Олег, Хари! Излезе от затвора!

[1] Cheap nigger ass! (англ.) — Евтин негърски задник! — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Сутрешното слънце огряваше застаналия наред стаята Хари. Беше гол. От отсрещната сграда някаква жена го гледаше сънливо, докато дъвчеше филия хляб.

— Ханс Кристиан е разбрал едва преди четвърт час — обясни по телефона Ракул. — Освободили са Олег вчера следобед. Друг е признал за убийството на Густо. Не е ли фантастично?

„Фантастично е — помисли си Хари. — В значение на «нереалистично».“

— Кой е признал?

— Някакъв си Крис Реди, наричат го Адидас. От наркоконтингента. Застрелял Густо, защото онзи му дължал пари за амфетамини.

— Къде е Олег сега?

— Не знаем. Току-що научихме добрата новина.

— Мисли, Ракул! Къде може да е отишъл? — попита остро Хари — по-остро, отколкото му се искаше.

— Какво... какво ти става?

— Това самопризнание много ме смущава.

— В смисъл?

— Не схващаш ли? Изфабрикувано е!

— Не, не. Ханс Кристиан го е прочел. Реди е описал подробно и достоверно какво се е случило. Затова са пуснали Олег.

— Значи този Адидас е пречукал Густо заради дългове. Обясни ми как хладнокръвен убиец като него изведнъж решава да признае за убийството поради пристъп на гузна съвест?

— Разбрал е, че са щели да осъдят невинен човек...

— Забрави! В главата на всеки отчаян наркоман се върти само една мисъл: дрога. Няма място за угризения, повярвай ми. Този Адидас най-вероятно е закъсал здравата и срещу прилично възнаграждение се е съгласил на драго сърце да признае за убийство, а после да оттегли самопризнанията си, след като пуснат главния заподозрян от затвора.

Не се ли досещаш какъв е замисълът? Щом котката не може да се вмъкне в клетката на птицата...

— Престани! — извика задавено Раquel.

— ... тя ще се опита да подмами птицата сама да излезе оттам — довърши безмилостно Хари.

Раquel избухна в ридания. Хари знаеше, че просто е облякъл в думи подозрение, което, макар и смътно прокраднало се в ума ѝ, тя не е намерила смелост да допусне.

— Каж ми нещо успокоително, Хари!

Той мълчеше.

— Не издържам повече на този постоянен страх — прошепна тя.

Хари си пое дъх:

— Преживявали сме и по-страшни неща. Ще се справим и този път.

Натисна червената слушалка. За пореден път се увери, че е станал блестящ лъжец.

Жената зад отсрещния прозорец му махна вяло с три пръста.

Хари прокара длан по лицето си.

Сега всичко зависеше от въпроса кой ще се добере по-бързо до Олег: той или те.

Мисли!

Бяха освободили Олег вчера следобед — някъде из Източна Норвегия. Къде е първото място, където ще отиде наркоман с абстинентен синдром? На „Плата“ в Осло или до скривалището си за дрога. Не може да се върне в апартамента на улица „Хаусман“ — местопрестъплението още е запечатано. Къде ще спи? Няма нито пари, нито приятели. В приюта на Армията на спасението? Олег със сигурно знае, че има вероятност да го засекат там, защото слуховете са плъзнали веднага.

Хари се сецаше само за едно място, където Олег би могъл да потърси убежище. Погледна си часовника. Ако побърза, ще стигне там, преди птичето да е отлетяло.

Завари „Вале Ховин“ също толкова пуст колкото и последния път. Веднага забеляза, че един от прозорците на гардеробната е разбит.

Надникна. Вътре блестяха парчета стъкло. Бързо отиде до вратата, провери ръка, въртна топката и влезе.

Врълхлетя го нещо със силата на товарен влак. Съборен на пода, Хари се мъчеше да се освободи от това вонящо, мокро, отчаяно тяло. Въртеше се и се опитваше да се отскубне, като усмири естествения си импулс да отговори на юмруците с юмруци. Хвана ръката на нападателя и я изви така, че да притисне лицето му към пода. Изправи се на колене.

— Ау! Мамка му! Пусни ме!

— Аз съм, Олег — Хари!

Освободи китката му и му помогна да се изправи и да седне на пейката. Момчето изглеждаше трагично: бледо, слабо, с изцъклени очи. Вонеше на нещо средно между зъболекарски кабинет и екскременти. Но не беше друсан.

— Помислих те за...

— Един от онези?

Олег зарови лице в дланите си.

— Ела да излезем на въздух.

Седнаха на трибуните. Слабото следобедно слънце огряваше напукания бетон. Хари си спомни всеки от случаите, когато бе идвал тук да гледа Олег; песента на кърките, докато се забиват в леда, матовите отблясъци на прожекторите в отначало морскозелената, а после млечнобяла повърхност.

Сега седяха плътно един до друг, все едно трибуните се пръскат по шевовете.

Хари се заслуша в дишането на Олег и подхвана:

— Кой са те, Олег? Довери ми се. Щом аз мога да те намеря, ще те намерят и те.

— Ти как ме откри?

— Нарича се дедукция.

— Знам какво означава. Изключваш невъзможното и оставащото е отговорът.

— Кога пристигна тук?

— Снощи към девет — сви рамене Олег.

— Защо не се обади на майка си, след като те пуснаха? Знаеш колко е опасно да се разхождаш из града.

— Тя щеше да ме затвори под ключ. Нали все слуша онзи Нилс Кристиан.

— Ханс Кристиан. Ще те намерят, да знаеш.

Олег погледна дланите си.

— Очаквах още с връщането ти в града да си купиш дрога, но за моя изненада не си се надрусал.

— Не съм пипал от седмица.

— Защо?

Олег мълчеше.

— Заради Ирене ли?

Олег се взираше упорито в бетона, сякаш спомените за предишните им идвания тук изплуваха и в неговото съзнание; сякаш пак чуваше познатото свистене при засилката по леда. Кимна бавно.

— Единствен аз се опитвам да я намеря. Тя си няма друго.

Хари мълчеше.

— Кутията с бижута на мама...

— Да?

— Откраднах я и продадох всичко за дрога. Оставих само пръстена, който ти ѝ беше подарил.

— Защо?

— Първо, защото не струва пукната пара — усмихна се Олег.

— Сериозно? — престори се на шокиран Хари. — И са ме измамими?

— Златен пръстен с черна резка? Нарича се патинирана мед. Добавят малко олово за повече тежест.

— Тогава защо просто не го остави у дома?

— Мама вече не го носи. Исках да го дам на Ирене.

— Сплав от мед, олово и златиста боя?

Олег сви рамене.

— Пръстенът има сантиментална стойност. Още помня колко се зарадва мама, когато го надяна на пръста ѝ.

— Какво друго си спомняш?

— Неделен ден, Западния площад, коси слънчеви лъчи, газим из нападали есенни листа. С мама се смеете. Искан ми се да те хвана за ръка, но вече не съм дете. Ти купуваш пръстена от сергия, където продават вещи, останали от покойник.

— Спомняш си всичко това?

— Да. Помислих си, ако Ирене се зарадва дори наполовина колкото мама тогава...

— Зарадва ли се?

— Не си спомням — премига объркано Олег. — Сигурно сме били друсани, когато съм й го дал.

Хари преглътна мъчително.

— Той я държи.

— Кой?

— Дубай. Държи Ирене като заложница, за да е сигурен, че ще си мълча.

Олег наведе глава.

— Затова не говоря.

— Сигурен ли си? Да не са те заплашили какво ще стане с нея, ако проговориш?

— И без да ме заплашват, знаят, че няма да гъкна. Пък така си осигуряват и нейното мълчание. Отвлекли са я, Хари.

Хари се размърда. Точно така седяха двамата преди важни състезания: с наведени глави, мълчаливи, съсредоточени в една обща цел. Олег никога не искаше съвети, а и Хари не знаеше какво да го посъветва. Но самото му присъствие успокояваше невръстния състезател.

Хари се прокашля. Това състезание не беше на Олег.

— Ако искаш да спасим Ирене, трябва да ми помогнеш да открия Дубай.

Олег го погледна. Пъхна ръце под бедрата си и започна нервно да шари с крака из въздуха. Кимна.

— Започни с убийството. Не бързай.

Олег постоя няколко секунди със затворени очи. После повдигна клепачи.

— Бях се надрусал с виолин до реката зад апартамента на „Хаусман“. Там беше по-безопасно, защото се бе случвало отчаяни наркомани да ме нападат, за да ми откраднат дозата, нали разбираш?

Хари кимна.

— Още щом се качих на стълбищната площадка, забелязах, че вратата на отсрещния офис е разбита. За пореден път. Подминах я и си влязох в квартирата. И какво заварвам? Густо и мъж с балаклава, насочил пистолет срещу него. Не знам дали защото бях друсан, или по

друга причина, но ме обзе стопроцентова увереност, че нападателят не е дошъл за кражба, а за да убие Густо. Реагирах инстинктивно. Хвърлих се срещу ръката, в която държеше оръжието, но той ме изпревари и стреля. Паднах на пода до Густо, а като се опомних, о челото ми беше опрян пистолет. Маскираният не обели и дума. Бях сигурен, че ще ме гръмне — Олег млъкна за малко и си пое дълбоко въздух. — Но той се поколеба, а после наподобих грачещата птичка човка с едната си ръка и направи режещо движение през гърлото.

Хари кимна. Или ще си държиш езика зад зъбите, или с теб е свършено.

— Повтори движението и аз кимнах в знак, че съм го разбрал. После си тръгна. Густо кървеше като прасе и му трябваше лекар, но не смеех да мръдна. Не чух стъпките на мъжа по стълбите и се опасявах, че още дебне пред вратата. Изляза ли, ще съжали, задето ме е пощадил, и ще ме очисти.

Краката на Олег се тресяха от нерви.

— Опитах се да измеря пулса на Густо и го успокоих, че ще повикам помощ, но той не реагира. Пулсът му се изгуби. Обезумял от паника, хукнах навън.

Олег рязко изправи гръб, сякаш го прониза болка, преплете пръсти и опасва с тях главата си. Продължи със задавен глас:

— Понеже бях друсан, не можех да разсъждавам трезво. Слязох до реката. Прииска ми се да поплувам с надеждата, че с малко късмет може и да се удавя. После чух сирените и ме хванаха... Пред очите си непрекъснато виждах грачещата човка и ръката, прерязваща гърлото. Не посмях да гъкна. Знам на какво са способни тези хора.

— На какво?

— Удрят те по най-слабото място. Първо се изплаших, че ще посегнат на мама.

— Но е било по-лесно да отвлекат Ирене. Никой няма да забележи изчезването на бездомно момиче.

Олег погледна Хари и преглътна с мъка.

— Значи ми вярваш?

Хари вдигна рамене.

— Слабостта ми към теб винаги ме е правела доверчив, Олег. Така е, когато... сещаш се.

Очите на Олег плувнаха в сълзи.

— Но... моята версия звучи абсурдно. Всички доказателства...

— Напротив. Пъзелът се подрежда. Барутният нагар се е образувал, когато си се спуснал да отнемеш оръжието на нападателя. По теб е открита кръв от Густо, защото си се навел да провериш пулса му. По същата причина си оставил и отпечатащи от пръстите си по тялото му. А фактът, че очевидците са видели само теб да излизаш от сградата, се обяснява много лесно: убиецът се е вмъкнал в разбития офис, а се е измъкнал през прозореца — по аварийната стълба към реката. Затова не си чул стъпки по стълбите.

Олег беше приковал замислен поглед в гърдите на Хари.

— Кой и защо е убил Густо?

— Рано е да се каже, но според мен познаваш убиеца.

— Аз ли?

— Да. Затова е използвал жестове, вместо да говори. Не е искал да рискува да го познаеш по гласа. Носел е балаклава — още едно доказателство, че доста хора в наркосредите го познават. И не на последно място бившите и настоящите обитатели на квартирата ви.

— Но защо е решил да ме пощади?

— Виж, това не знам.

— Нищо не разбирам. Тогава ме остави жив, а после, в затвора, се опитаха да ме убият, макар че не бях обелил и дума.

— Вероятно не е получил изрични инструкции как да действа с евентуални свидетели. Поколебал се е. От една страна, си е казал той, рискувам да ме разпознае по фигурата, езика на тялото, походката, но от друга, толкова е надрусан, че едва ли ще забележи подробности.

— Дрогата спасява животи? — пошегува се предпазливо Олег.

— Така излиза. Шефът му обаче е застъпвал друго мнение и са отвлекли Ирене, за да си подсигурят мълчанието ти.

— Знаят, че докато я държат, няма да гъкна. Тогава защо се опитаха да ме убият?

— Появих се аз.

— Ти?

— Да. Още щом съм кацнал в Осло, са разбрали за пристигането ми. Знаят, че мога да те накарам да говориш; че похищението на Ирене няма да ме спре. Затова Дубай е поръчал да ти затворят устата завинаги.

Олег кимна бавно.

— Разкажи ми за Дубай — помоли Хари.

— Никога не съм го виждал, но май съм ходил в жилището му.

— Къде се намира?

— Нямам представа. Един от помощниците му ни качи в колата си и ни откара дотам. Преди това обаче ми върза очите.

— Но си убеден, че ви е отвел в дома на Дубай?

— Така ми подхвърли Густо. Освен това миришеше на обитавано място и звуците бяха като от къща с мебели, килими, завеси... нали ме разбираш.

— Да. После?

— Заведоха ни в подземие и тогава ми свалиха превръзката. На пода лежеше мъртвец. „Това сполетява лъжците — предупредиха ни те.

— Погледнете го внимателно и разкажете какво се случи в Алнабрю; защо полицаите са заварили вратата отключена и къде изчезна Туту.“

— Алнабрю?

— Ще стигна и дотам.

— Добре. А този мъж... как беше убит?

— В смисъл?

— Забеляза ли прободни рани по лицето? Или огнестрелни по тялото?

— Не ти ли казах? Не личеше от какво е починал, но когато Пьотър натисна корема му с крак, от устата му потече вода.

Хари навлажни устни.

— Разбра ли кой е мъртвецът?

— Да. Полицай под прикритие, който душеше около „Плата“. Наричахме го Каскета, защото все носеше такава шапка на главата си.

— Мхм.

— Хари?

— Да?

Стъпалата на Олег трополяха лудешки по бетона.

— Не знам почти нищо за Дубай. Дори Густо отказваше да говори за него. Но съм сигурен в едно: опитай ли се да се добереш до него, те чака сигурна смърт.

ТРЕТА ЧАСТ

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Майката плъх шареше нетърпеливо по пода. Сърцето на човека биеше все по-слабо. Тя пак допълзя до обувките и ухапа меката, но дебела кожа. После се покатери по тялото. Дрехите миришеха още по-силно от обувките: на пот, храна и кръв. Той — защото майката плъх определи пола на човека с помощта на обонянието си — изобщо не се беше помръднал. Лежеше в същата поза и преграждаше дупката. Тя запъпли по корема му. Знаеше, че това е най-краткият път. Сърцето биеше едва-едва. Още малко — и тя ще може да започне.

Приемам, че рано или късно животът свършва, татко. Но не и че за да приключи, трябва да агонизираш. Положително има пощадящ начин да си отидеш, нали? Безболезнен изход към светлината вместо този проклет смразяващ мрак, който постепенно ме обсебва. Ех, да бяха сложили малко опиат в патроните „Малаков“! Да бяха съкратили мъките ми, както аз съкратих мъките на Руфус, клетото краставо куче; да бяха ми дали еднопосочен билет до Еуфория. Приятно пътуване! Но всичко, което смекчава страданието на този свят, се дава само срещу рецепта или е разпродадено, или струва толкова скъпо, че трябва да си продадеш душата, за да го вкусиш. Животът е ресторант, който не можем да си позволила Смъртта — сметката за храната, от която едва сме опитали. Затова поръчваш най-скъпото блюдо от менюто. Щом така и така ще се мре, нека поне поглезим небцето.

Добре де, татко. Спирам да хленча. Не си тръгвай. Не си чул всичко. Докъде стигнахме? А, да. Едва няколко дни след удара в склада в Алнабрю Пьотър и Андрей ни качиха в колата си — мен и Олег. Неговите очи ги завърнаха с кърпа и ни закараха до къщата на стареца. Свалиха ни в мазето. За пръв път стъпвах там. Поведоха ни по дълъг, тесен и нисък проход. Вървахме с наведени глави, а раменете ни опираха в стените. Не беше мазе, а по-скоро подземен тунел за

бягство. Но Каскета явно не бе успял да се възползва от него. Приличаше на удавен плъх. Всъщност действително се беше удавил.

После пак вързаха очите на Олег и го отведоха в колата. Мен ме изпратиха при стареца. Седнах срещу него. Полгежду ни нямаше маса.

— Бяхте ли там? — попита той.

— Ако ме питаш за Алнабрю, отговорът е „не“ — погледнах го право в очите.

Той ме изучаваше мълчаливо.

— Точно като мен си — заключи накрая. — По нищо не ти личи, когато лъжеш.

Не мога да се закълна, но ми се струва, че се усмихна.

— Е, Густо, разбра ли какво се е случило долу?

— Да. Каскета е умрял.

— Правилно. Защо?

— Не знам.

— Предположи.

Някога старецът сигурно е работил като учител, помислих си аз. Биваше го да изпитва.

— Гепил е нещо.

Старецът поклати глава.

— Разбра, че живея тук. Знаеше, че не разполага с основания да изиска съдебна заповед за обиск. След ареста на гангстерите от „Лос Лобос“ и конфискацията от склада в Алнабрю преди броени дни явно е схванал картинката: колкото и да се напъва, няма да се добере до заповед — ухили се старецът. — Отправихме му предупреждение и очаквахме то да го спре.

— Така ли?

— Агенти като него възлагат прекалено големи надежди на прикритието си. Въобразяват си, че няма как да разберем истинската им самоличност, имената на близките им. Но стига да знаеш няколко ключови пароли, не е трудно да откриеш всичко в компютърните регистри на полицията. Достъп до тези пароли може да осигури човек на възлов пост в ОРГКРИМ например. Досецаш ли се как го предупредихме?

— Пречукахте хлапетата му?

Лицето на стареца изведнъж помръкна.

— За чудовища ли ни имаш, Густо?

— Sorry.

— Пък и той няма деца. — Познатият смях. — Затова пък има сестра. Май несъща сестра.

Кимнах. Струваше ми се невъзможно да преценя дали лъже.

— Заплашихме го, че ще я изнасим и после ще я убием. Обаче явно съм го преценил погрешно. Вместо да помисли за роднините си, е решил да нападне пръв. Обречена, отчаяна атака. Успял е да се вмъкне тук през нощта. Не го очаквахме. Явно много се е страхувал за живота на сестра си. Слязох в подземието, а той е тръгнал след мен въоръжен. После издъхна — старецът наклони глава. — Как?

— От устата му потече вода. Удавяне?

— Правилно, но къде?

— В някое езеро. После сте го донесли тук.

— Не. Удави се, след като влезе. Е?

— Не знам к...

— Мисли! — Заповедта изплющя със силата на камшик. — Ако искаш да оцелееш, трябва да разсъждаваш, да извличаш нужната информация от наличните данни. Това е реалният живот.

— Добре, добре — напрегнах ума си. — Това подземие представлява тунел.

— И? — старецът скръсти ръце.

— По-дълъг е от тази къща. Възможно е другият му край да извежда някъде навън.

— Но?

— Но понеже притежаваш и съседната къща, излиза, предполагам, там.

— Познай на колко години е тунелът — усмихна се доволно старецът.

— Трябва да е стар. Стените бяха позеленели от мъх.

— От водорасли. След като съпротивителното движение е направило четири опита за покушение над тази къща, шефът на Гестапо поръчал да прокопаят тунел. Успели да го запазят в тайна. Всеки следобед Райнхард най-демонстративно влизал през главния вход на тази къща. Включвал осветлението и през тунела се прибирал в същинския си дом — съседната къща. Тук изпращал немския си лейтенант, официалния обитател на съседната постройка.

Лейтенантът, облечен в неговата униформа, нарочно обикалял близо до прозорците, така че хората отвън да го виждат.

— Един вид примамка.

— Именно.

— Защо ми разказваш това?

— Защото искам да проумееш какъв е реалният живот, Густо. Повечето хора в тази страна не знаят колко трудно е да оцелееш в реалния живот. Разказах ти историята и за да не забравяш колко разчитам на теб.

Погледна ме, все едно беше казал нещо изключително важно. Престорих се, че разбирам. Искях да си вървя. Вероятно и той беше забелязал нетърпението ми.

— Благодаря ти за отделеното време, Густо. Андрей ще ви закара.

Докато минавахме покрай университета, в кампуса се провеждаше някакво студентско събитие. От сцената на открито се чуваха мощни китари. По тротоара до улица „Блиндерн“ се задаваха младежки компании. Весели, въодушевени лица, получили сякаш обещание за светло бъдеще или нещо подобно.

— Какво е това? — попита Олег, защото пак му завързаха очите.

— Това е нереалният живот — отвърнах.

— И нямаш представа как се е удавил? — попита Хари.

— Не.

Краката на Олег шареха още по-невротично. Вече цялото му тяло трепереше.

— И така... Бил си със завързани очи, но ми разкажи какво си спомняш от пътуването до това място. След като слязохте от колата, чуваше ли се например влак или автомобилно движение?

— Не. Валеше дъжд. Само това чувах.

— Силен? Слаб?

— Слаб. Капките се усещаха едва-едва.

— Щом е валяло слабо, а си го чувал, да предположим, че капките са падали върху широколистни дървета, а?

— Възможно е.

— Каква настилка усещаше под краката си? Асфалт? Каменни плочи? Трева?

— Навярно чакъл, защото хрущеше. Така определях накъде върви Пьотър. Най-едър е и под неговите крака хрущеше най-силно.

— Дотук добре. Пред вратата имаше ли стълби?

— Да.

— Колко стъпала?

Олег простена.

— Пред вратата валеше ли те дъжд?

— Да, разбира се.

— Усещаше ли капки по косата си?

— Да.

— Значи, над портала е нямало козирка.

— И сега какво? Ще търсиш в цялата столица сгради без козирка ли?

— Различните части на Осло са построени през различни периоди и всеки отдава предпочитание на различни стилови особености.

— И през кой период е построена например дървена къща с градина, чакълеста пътека и стълбище пред врата без козирка, при условие че наблизко не минават трамвайни релси?

— Звучиш като комисар в криминалната полиция — пошегува се Хари, но не предизвика нито очаквания смях, нито дори усмивка. — Когато си тръгнахте оттам, долови ли някакви други шумове?

— Като например?

— Като например писукане на светофар.

— Не. Но чух музика.

— От запис или от живо изпълнение?

— Второто. Силни и отчетливи чинели, глъхнеци китари.

— Явно са свирили на живо. Добра памет.

— Запомних го, защото изпълнявах едно от твоите парчета.

— От *моите* парчета?

— По-точно от твоите дискове. Густо спомена нещо за нереалния живот и предположих, че текстът на песента го е подтикнал към такива размисли.

— Какво се пее в песента?

— Нещо за сънища, но не помня точно. Ти много често пускаше това парче.

— Опитай се да си спомниш, Олег, важно е.

Момчето го погледна. Нервното потропване с крака секна. Затвори очи и тихичко затананика:

— *It's just a dreamy Gonzales...*

Отвори очи, почервенял.

— Нещо такова.

Хари си затананика същата мелодия. Поклати глава.

— Съжалявам, не съм сигурен дали звучеше точно така. Чух я едва за няколко секунди.

— Не се притеснявай — Хари сложи ръка на рамото му. — Разкажи ми какво се случи в Алнабрю.

Кракът на Олег отново започна да потупва нервно по земята. Той си пое дъх два пъти — дълбоко, както вдишваше, преди да заеме предстартова позиция при състезание. И разказа всичко.

След като го изслуша, Хари поседя мълчаливо, потърквайки замислено тила си.

— Значи, убили сте човек с дрелката?

— Не ние — полицаят.

— И не знаеш нито как се казва, нито къде работи?

— Не. И той, и Густо много ревностно пазеха самоличността му в тайна. Густо ме уверяваше, че е по-добре да не знам подробности.

— И нямаш представа какво е направил с трупа?

— Ни най-малка. Ще докладваш ли за мен в полицията?

— Не — Хари извади кутията цигари и издърпа една.

— Може ли...? — посегна Олег.

— Съжалявам, хлапе. Опасно е за здравето.

— Но...

— При едно условие: да послушаш съветите на Ханс Кристиан и да оставиш на мен да открия Ирене.

Олег се взираше в жилищните блокове на възвишението зад стадиона. От балконите висяха саксии с цветя. Хари наблюдаваше момчето. Адамовата ябълка подскачаше под кожата на тънкия му врат.

— Дадено — склони накрая Олег.

— Добре — Хари му подаде цигара и му поднесе запалка.

— Сега разбрах какво е предназначението на металната протеза: помага при пушене.

— Точно така — Хари стисна цигарата между титановия и съседния пръст, докато набираше номера на Раquel.

Оказа се излишно да я моли за номера на Ханс Кристиан, защото той вече беше при нея. Адвокатът настоя веднага да тръгне към стадиона.

Въпреки топлото време Олег се сви зиморничаво.

— Къде ще ме скрие?

— Нито знам, нито искам да знам.

— Защо?

— Топките ми са много чувствителни. Споменат ли думата „акумулатор“, ще изкажа и майчиното си мляко.

Олег се засмя. Съвсем кратко, но все пак се засмя.

— Не ти вярвам. Колкото и да те измъчват, няма да гъкнеш.

Хари погледна момчето. Беше готов да ръси шеги до края на деня само и само да го види поне за малко усмихнат.

— Винаги си бил склонен да ме величаеш, Олег. Издигаш ме на прекалено висок пиедестал. А и аз все съм се старал да се представям пред теб в по-добра светлина.

— Нали за всички синове бащите им са герои?

— Възможно е. Не исках да ме възприемаш като предател, като човек, който те е изоставил. Но животът следва своя ход. Макар да не успях да бъда неизменна част от твоя живот, за мен ти винаги си бил важен. Често животът не ни позволява да живеем, както искаме, защото сме заложници на... собствената си същност.

— На дрога и гадни мешилки — допълни Олег.

— И ти си прав.

Двамата дръпнаха едновременно от цигарите и проследиха как димът се вие на неправилни спирали към откритото синьо небе. Хари знаеше, че никотинът няма да притъпи наркотичния глад у момчето, но поне щеше да го разсее за няколко минути. А в случая на Олег можеха да планират единствено следващите няколко минути.

— Хари?

— Да?

— Защо не се върна?

Хари отново дръпна от цигарата.

— Защото майка ти сметна, че не ви влияя добре. И съвсем основателно.

Хари продължи да пуши, взирайки се право пред себе си. Знаеше, че Олег ще се почувства неудобно, ако го погледне. Никое осемнайсетгодишно момче не желае да го гледат, докато плаче. Затова Хари се въздържа и да сложи ръка на рамото му, и да му каже няколко успокоителни думи. Предпочете да постои до Олег, да му покаже, че ще го подкрепи по време на предстоящото състезание, в което щяха да участват като тандем.

Чуха приближаващ се автомобил, слязоха от трибуните и отидоха на паркинга. Хари видя как Ханс Кристиан предпазливо хвана ръката на Ракул, когато тя понечи да изскочи от колата.

Олег се обърна към Хари, наежи се, отпусна ръце встрани, хвана палеца на Хари със своя и бутна дясното си рамо в неговото. Хари обаче не му позволи да се измъкне толкова лесно и го дръпна към себе си.

— Не им се давай! — прошепна той.

По постоянно местожителство Ирене Хансен живееше в дома на родителите си — в двуфамилна къща в Грефсен. Малка градина с избуяла трева, ябълкови дръвчета без плод и люлка. Отвори му младо момче на видима възраст около двайсет и две години. Лицето му се струваше познато. За няколко десети от секундата полицейският му мозък откри две съвпадения в наличната база данни.

— Казвам се Хари Хуле. А ти трябва да си Стайн Хансен?

— Да?

По лицето на младежа се изписа смесица от невинност и бдителност — така гледат младите мъже, преживели и хубави, и лоши неща, защото още се лутат между две стратегии при срещата с външния свят: разголена откритост или сковаваща предпазливост.

— Познавам те от снимка, Стайн. Аз съм приятел на Олег Фауке.

Хари изследваше лицето на Стайн Хансен, но сивите очи на младежа останаха непроницаеми.

— Сигурно си чул, че пуснаха Олег от ареста, защото друг човек призна за убийството на приемния ти брат?

Стайн Хансен поклати глава с каменно изражение.

— Аз съм бивш полицаи. Опитвам се да намеря сестра ти.

— От къде на къде?

— По настояване на Олег.

— Супер! За да продължи той да я тъпче с наркотици?

Хари отпусна тежестта си на другия крак.

— В момента Олег е чист. Както вероятно знаеш, е адски трудно да откажеш наркотиците. Но той прояви характер, защото искаше да я открие сам. Олег обича сестра ти, Стайн. Решил съм да намеря Ирене не само заради него, а и заради всички нас, които държим на нея. А имам репутация на отличен детектив.

Стайн Хансен се поколеба. После отвори вратата. Хари го последва в дневната: чиста, с хубави мебели, като извадена от каталог.

— Родителите ти...

— Те вече не живеят тук. Нощувам тук само когато се прибера за малко от Тронхайм.

Стайн произнасяше особено отчетливо „р“ — някога това се смяташе за символ на висок обществен статус у семейства с достатъчно пари да наемат детегледачка от Южна Норвегия. „Гласът на човек, който произнася така звука «р», се запомня лесно“ — помисли си Хари, без да си дава сметка откъде му хрумна.

Върху пиано, наглед чисто ново, стоеше снимка, правена преди шест-седем години. Там Ирене и Густо бяха по-малки, по-дребни, с дрехи и прически, които — предположи Хари — сега биха си припомнили с пламнали от смущение лица. Стайн стоеше най-отзад със сериозно изражение. Майката, скръстила ръце, се усмихваше високомерно, почти ехидно. Единствено по лицето на бащата грееше ентузиазъм. Навярно той бе инициирал заснемането на тази семейна фотография.

— Значи това е семейството ти.

— Беше — поправи го Стайн. — Родителите ми се разведоха. Татко се премести в Дания. По-точно избяга. Майка ми лежи в психиатрична клиника. Колкото до другото... вероятно вече го знаеш.

Хари кимна. Един убит, един изчезнал. Огромна загуба, и то сред членовете на едно-единствено семейство.

Хари седна в едно от меките кресла, без да чака Стайн да го покани.

— Разполагаш ли с някаква информация, която да ми помогне да открия Ирене?

— Не се сещам.

— Опитай — усмихна се Хари.

— Ирене се премести при мен в Тронхайм, след като бе преживяла нещо травмиращо. Не пожела да ми разкаже подробности. Но съм сигурен, че Густо я е забъркал в някаква каша. Тя го боготвореше, беше готова на всичко за него, въобразяваше си, че той я обича само защото я е потупал по бузата например. Няколко месеца след като дойде при мен, някой ѝ се обади по телефона и тя заяви, че трябва да се върне в Осло. Отказа да ми обясни причината. Откакто тръгна за Осло, изминаха повече от четири месеца. От нея — ни вест, ни кост. Изчаках две седмици и понеже не успях да се свържа с нея нито веднъж, съобщих в полицията, че е изчезнала. Дежурният записа сигнала. Поразпитаха тук-там и толкова. На кого му пука за бездомна наркоманка?

— Имаш ли някаква теория?

— Не. Но съм убеден, че не се е покрила по собствено желание. Не ѝ е присъщо да изчезва просто така... като някои други хора.

Стайн, разбира се, визираше Густо, но понеже последното изречение напомни на Хари за скорошния разговор с Олег, гузната му съвест го жегна.

Стайн Хансен се почеса по някаква раничка на ръката.

— Какво виждате в нея? Дъщеря си? Представете си, че спите с дъщерите си ли?

— Кой сме ние? — изненада се Хари. — Какво имаш предвид?

— Вие, перверзните дъртаци, дето точите лиги по нея само защото изглежда като четиринайсетгодишна долита.

Хари си припомни снимката от шкафчето в съблекалнята на „Вале Ховин“. Стайн Хансен имаше право. У Хари се загнезди подозрението, че е възможно да греши: навярно Ирене е преживяла нещо, съвсем различно от досегашните му предположения.

— Следваш в Тронхайм, нали? В Научно-техническия?

— Да.

— Каква специалност?

— Компютърни технологии.

— Мхм. И Олег иска да следва. Познаваш ли го?

Стайн поклати отрицателно глава.

— Никога ли не сте разговаряли?

— Среждали сме се два-три пъти за кратко, но нищо повече.

Хари огледа ръката на Стайн. Раничката приличаше на получена по време на работа. Освен нея обаче не се забелязваха никакви белези. Стайн Хансен изглеждаше стабилен — от онези, които оцеляват и надмогват житейските несгоди.

— Приеми съболезнованията ми за случилото се с брат ти — Хари стана.

— Несъщ брат — поправи го Стайн.

— Мхм. Ще ми дадеш ли номера си? Може да изникне нещо важно.

— Като например?

Двамата се спогледаха. В настъпилото мълчание отговорът увисна — повече от недвусмислен, но непоносим за произнасяне. Човъркайки раничката, Стайн я разкървави и по ръката му потече тънка червена струйка.

— С едно мога да ти помогна — обади се Стайн Хансен, когато Хари излезе на стълбите. — Вече съм разпитвал на улица „Юрте“, на „поста“, из околните паркове, в клиниките за наркомани, в обществените стаи за целене^[1], из района на проститутките. Не си губи времето да я търсиш там.

Хари кимна и си сложи дамските очила.

— Не си изключвай телефона, става ли?

Хари тръгна към „Лори“ за обяд, но още на стълбите усети алкохолен глад и се отказа. Влезе в ново заведение точно срещу Литературната къща, ала след като набързо сканира клиентелата, предпочете да хапне в „Пла“.

— Нещо за миене? *Singha*?

— Не, благодаря.

— *Tiger*?

— Имате ли обикновена бира?

Сервитьорът схвана намека и се върна с чаша вода.

Хари изяде порция кралски скариди и пилешко, но отказа да опита наденички по тайландски. Позвъни на домашния телефон на Ракул и я помоли да прегледа дисковете му. Част от колекцията му бе останала в Холменколен. Носеше ги там, за да ги слуша и за да

„спасява“ с тях Раquel и Олег. Елвис Костело, Майлс Дейвис, „Лед Цепелин“, „Каунт Бейси“, „Джейхокс“, Мъди Уотърс. Уви, любимите му музикални легенди не успяха да предотвратят нещастията, стоварили се върху най-близките му хора.

Сега Раquel държеше на отделен рафт в аудиоколекцията си дисковете му, които тя без грам ирония наричаше „музиката на Хари“.

— Прочети ми заглавията на всички парчета — помоли той.

— Шегуваш ли се?

— Ще ти обясня по-късно.

— Добре. Първият албум е на „Ацтек Камера“.

— Да не си ги...

— Да, подредих ги по азбучен ред — малко смутено призна тя.

— Така правят мъжете.

— Така правиш ти, а това все пак са твоите дискове. Да продължавам ли?

Двайсет минути по-късно стигнаха до буква W и „Wilco“. Дотук парчетата не породиха никаква асоциации в съзнанието на Хари. Раquel току въздишаше тежко, но продължаваше да чете:

— „When You Wake Up Feeling Old“.

— Мхм. Следващото...

— „Summerteeth“.

— Нататък.

— „In A Future Age“.

— Чакай!

Раquel млъкна.

Хари се разсмя.

— Какво смешно има?

— В припева на „Summerteeth“ се пее „It’s just a dream he keeps having“.

— Това не звучи особено красиво, Хари.

— И още как! Тоест, оригиналът е страхотен. Няколко пъти съм го пускал на Олег, но той е схванал текста като „it’s just a dreamy Gonzales“. — Хари продължаваше да се смее и започна да припява: — It’s just a dreamy Gon...

— Моля те, Хари.

— Добре, спирам. Ще провериш ли нещо в Гугъл?

— Какво?

— Намери сайта на „Wilco“ и провери дали през тази година са изнасяли концерт в Осло. Ако да, запомни и къде.

Раquel остави слушалката и се върна след шест минути.

— Само един — докладва тя и упомена точното място, където се е провело събитието.

— Благодаря.

— Пак говориш с онзи глас.

— С кой?

— На нетърпеливото момче.

В четири следобед над фиорда в Осло долетя вражеска армада от застрашителни стоманеносиви облаци. Хари зави към парка „Фрогнер“ и паркира на булевард „Турвал Ериксен“. Позвъни три пъти на Белман без резултат, после се обади в Главното управление и оттам му обясниха, че началникът на ОРГКРИМ си е тръгнал по-рано за тренировка със сина си в тенисклуб „Осло“.

Хари вдигна глава към надвисналите облаци. После влезе в спортния комплекс, собственост на Норвежкото сдружение по тенис.

Великолепна база, оборудвана с кортове с мека и твърда настилка и централен корт с трибуни. Въпреки това в момента бяха заети само две от дванайсетте игрища. Традиционно норвежците тренират футбол и ски бягане. Заявиш ли, че играеш тенис, мигом ще те стрелнат с мнителни погледи и ще се разшушукат.

Хари откри Белман лесно. Вадеше топки от желязна кошница и внимателно ги подаваше на момче, което вероятно отработваше бекхенд. Явно малкият се затрудняваше, защото топките отскачаха във всички посоки.

Хари влезе през вратичката зад Белман и застана до него.

— Май не му идва съвсем отръки — отбеляза Хари и извади цигарите си.

— Здравей, Хари — Микаел Белман продължи да подава топки на момчето. — Ще свикне.

— Забелязвам известна прилика, да не е...?

— Синът ми, да. Филип, на десет.

— Времето лети. Има ли заложиби?

— Не е наследил моя талант, но още не съм изгубил надежда. Ще се научи — с малко повече натиск.

— А аз си мислех, че този възпитателен метод вече е отживелица.

— В наше време правим мечешки услуги на децата си, Хари. Размърдай се, Филип!

— Откри ли нещо за Мартин Пран?

— За Пран?

— Прегърбеният странник от Онкологичния център.

— А, да; интуицията. И да, и не. Проверих, но не намерих нищо съмнително. Чист като сълза.

— Мхм. Идвам и с друга молба.

— Свий коленете! Каква молба?

— Съдебна заповед за ексхумацията на Густо Хансен, за да изземем проба от кръвта изпод ноктите му за нов лабораторен анализ.

Белман сне поглед от сина си и стрелна Хари, за да разбере дали не се шегува.

— Разполагаме с напълно легитимно самопризнание за убийството, Хари. Бъди сигурен, че ще ни откажат.

— Пробата с кръвта е изчезнала на път към лабораторията.

— Такива неща се случват.

— Изключително рядко.

— И чия подозираш, че е кръвта?

— Не знам.

— Не знаеш?

— Ако първата проба е изгубена нарочно, значи е представлявала опасност за някого.

— Например за дилъра на спийд, който призна за убийството... Адидас?

— Крис Реди.

— Защо продължаваш да чепкаш този въпрос, въпреки че пуснаха Олег?

— При бекхенд момчето не трябва ли да държи ракетата с две ръце?

— Разбираш ли от тенис?

— Гледал съм мачове по телевизията.

— Бекхендът, изпълняван с една ръка, развива характера.

— Дори не съм сигурен дали кръвта под ноктите на Густо има отношение към убийството му, или просто някой се страхува да не разкрият връзките му с Густо.

— Кой например?

— Дубай. Освен това не вярвам Адидас да е убил Густо.

— Защо?

— Закоравял дилър ей така решава да си признае греховете?

— Ясно. Но въпреки това е самопризнание и то съвсем легитимно.

— А убитият е просто наркоман — продължи Хари и се наведе, за да избегне поредната заблудена топка. — А вие си имате достатъчно други случаи.

Белман въздъхна.

— Този проблем не е от вчера, Хари. Разполагаме с ограничени ресурси и не можем да си позволим да се занимаваме с дела, обстоятелствата по които вече са били убедително изяснени.

— Убедително изяснени? А защо не „неоспоримо доказани“?

— Ежедневието на висш полицай ме е научило да използвам по-обтекаеми фрази.

— Добре, тогава нека ти предложи две нишки за размисъл. В замяна искам само помощ да открия един адрес.

— Слушам — Белман престана да удря топки към отсрещното поле.

— В Алнабрю е бил убит тип от подземния свят с прозвище Туту. Според мой източник пробили главата му с дрелка.

— Този източник склонен ли е да свидетелства?

— Може би да.

— Другата нишка?

— Касае полицая под прикритие, чийто труп изплувал на брега до Операта. Моят източник го е видял мъртъв в мазето на Дубай.

Белман присви едното си око. Пигментните петна пламнаха и Микаел придоби хъса на разярен тигър.

— Тате!

— Иди да си налееш вода от съблекалнята, Филип!

— Ама тя е заключена!

— Какъв беше кодът?

— Годината, когато е роден кралят, но я забравих...

— Спомни си я и ще пиеш вода, Филип.

Момчето излезе от корта с увиснали рамене.

— Какво искаш, Хари?

— Искам група полицаи да претърсят района около площад „Фредрик“ в радиус от един километър и списък с къщите, отговарящи на това описание — той подаде лист на Белман.

— Какво се е случило на площад „Фредрик“?

— Концерт.

Белман разбра, че няма да се добере до повече информация, погледна листа и прочете на глас:

— „Стари дървени къщи с дълги чакълести пътеки, широколистни дървета и стълби пред входа, но без козирка“? На това описание отговарят половината сгради в „Блиндерн“. Какво по-конкретно търсиш?

— Ами... — Хари запали цигара. — Свърталище на плъхове или гнездо на оси.

— И какво, ако го откриеш?

— Ти и твоите хора се нуждаете от съдебна заповед, за да предприемете каквото и да било, но цивилен гражданин като мен, под претекст, че се е изгубил, може преспокойно да потърси подслон в най-близката къща.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Белман. — Но преди това искам да ми обясниш защо толкова си се вманиачил по този Дубай.

— Професионална деформация — сви рамене Хари. — След като съставиш списъка, изпрати го на имейл адреса, изписан най-отдолу на листа. Пък ще видим какво друго ще открия.

Хари си тръгна, а Филип се върна без вода. Докато вървеше към колата, Хари чу глух удар на ракета в настилката. Някой изруга тихо.

От облачната армада се разнесе далечен грохот като от артилерийски огън. Хари се качи в колата. Беше се смрачило. Запали и набра Ханс Кристиан Симонсен.

— Обажда се Хари. Какво е наказанието за оскверняване на гроб?

— От четири до шест години или нещо такова.

— Ще се навиеш ли да ми съдействаш?

Кратка пауза.

— С каква цел?

— Да открием убиеца на Густо. А навярно и поръчителя на покушението срещу Олег.

— Ако си сигурен, че знаеш какво правиш, ще се включа — отвърна адвокатът след по-продължително мълчание.

— А ако не съм сигурен?

— Пак ще участвам — отвърна почти веднага Ханс Кристиан Симонсен.

— Добре. Проучи къде е погребан Густо и вземи лопати, джобен фенер, ножичка за нокти и две отвертки. Ще го направим утре през нощта.

Докато Хари прекосяваше площад „Сули“, рукна дъжд. Заплющя по покривите, по улиците, по момчето в Квадратурата, застанало с лице към вратата на бара, където всички са добре дошли такива, каквито са.

Момчето зад рецепцията изгледа съчувствено Хари.

— Искате ли чадър?

— Само ако хотелът е прокапал — отвърна Хари и прокара пръсти през гъстата си коса; оттам изригна фонтан. — Някакви съобщения за мен?

Момчето се разсмя, все едно е чуло виц.

Докато се качваше към третия етаж, му се стори, че някой се прокрадва зад гърба му. Спря и се послуша. Нищо. Или беше чул ехото от собствените си стъпки, или и другият беше спрял. Хари бавно изкачи стълбите. В коридора ускори крачка, пхна ключа в ключалката и отвори вратата. Погледът му се плъзна към прозореца. Отсрещната стая — на жената — светеше. И тук, и там нямаше никого.

Включи осветлението.

С лумването на светлината видя отражението си в прозореца. Зад него стоеше човек. Тежка ръка мигом сграбчи рамото му.

„Само фантом може да е толкова бърз и безшумен“ — помисли си Хари и се извърна, макар да знаеше, че вече е късно.

[1] Специално обособени помещения, предназначени само за зависими, използващи венозни наркотици. Те имат право да си инжектират еднократна доза, внесена от самите тях. Тези „стаи“ са създадени с цел да се ограничи броят на свръхдозите, на заразяването с

хепатит и СПИН, както и зависимите да се информират за опасностите и последствията от приема на наркотици. — Б.пр. [↑](#)

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Веднъж съм ги виждал. Приличат на погребална процесия.

Кето продължаваше да стиска рамото на Хари с голямата си мръсна лапа. Ускореният дъх на Хари шиптеше в ушите му, а дробовете му напиреха под ребрата.

— Кои?

— Тъкмо разговарях с един тип, дето продаваше онази дяволска гадост. Наричаха го Псето. Носеше кожен нашийник. Дойде при мен, защото се страхуваше. Полицаяте го хванали с хероин и той издал на Каскета къде живее Дубай. Каскета му обещал закрила и амнистия, ако се съгласи да свидетелства в съда. Но предната вечер трупът на Каскета изплувал при Операта, а никой друг в полицията не знаел за сделката. Докато говорехме, онези дойдоха в черна кола. Черни костюми, черни ръкавици. Старецът имаше широко лице. Приличаше на бял абориген.

— Кой?

— Беше невидим. Хем беше там, хем не беше. Същински фантом. А когато Псето го зърна, просто замръзна на място. Не се опита нито да избяга, нито да окаже съпротива, докато го влачеха към колата. После изчезнаха. Сякаш бях сънувал.

— Защо не ми каза това по-рано?

— Защото съм страхливец. Да ти се намира цигара?

Хари му подаде кутията, а Кето се отпусна на стола.

— Ти преследваш фантом, а аз не искам да се замесвам.

— Тогава защо реши все пак да ми го кажеш?

Кето сви рамене и протегна ръка. Хари пусна запалката в шепата му.

— Защото съм стар и си отивам. Няма какво да губя.

— Умираш ли?

Кето запали цигарата.

— Не утре или вдругиден, но един ден всички ще си отидем от този свят, Хари. Искам просто да ти помогна.

— Как?

— Не знам. Какво възнамеряваш да правиш?

— Значи да ти се доверя, така ли?

— Не, за бога, изобщо недей да разчиташ на мен. Но притежавам дарбата на шаман и способността да ставам невидим, да идвам и да си тръгвам, без някой да забележи.

— Защо? — Хари потърка брадичката си.

— Нали ти казах.

— Чух, но те питам пак.

Кето погледна укоризнено Хари, но понеже това не даде резултат, въздъхна тежко, с раздражение.

— Нищо чудно някога и аз да съм имал син, към когото не съм изпълнил бащиния си дълг. Може в твоя случай да виждам възможност да се поправя. Не вярваш ли във втория шанс, Хари?

Хари гледаше стареца. Отблизо бръчките по лицето му изглеждаха още по-дълбоки: приличаха на вдлъбнатини от прорези с нож. Хари протегна ръка, Кето извади неохотно кутията цигари от джоба си и му я върна.

— Оценявам жеста, Кето. Ще се обадя, когато ми потрябва помощ. Но първо смятам да открия доказателства, че Дубай е замесен в убийството на Густо. Оттам следите ще ме отведат към „пробитото“ ченге в полицията и към убийството на полицейския агент, удавен в дома на Дубай.

Кето бавно поклати глава.

— Носиш чисто и смело сърце, Хари. Ще отидеш в рая.

Хари захапа нова цигара.

— Поне краят ми ще е щастлив.

— Да го отпразнуваме! Да те поканя на едно питие, Хари Хуле?

— Кой плаща?

— Аз, разбира се. Ако ти черпиш. Ти ще се срещнеш с твоя Джим, аз — с моя Джони.

— Остави ме на мира.

— Хайде де. Джим е добро момче.

— Лека нощ и сладки сънища.

— Лека нощ. Не ти пожелавам да спиш прекалено сладко, в случай че...

— Лека нощ.

Хари я усещаше от известно време, но съумяваше да я държи под контрол. Досега. След поканата за питие, отправена му от Кето, нямаше как да се самозалъгва. Жаждата стана прекалено натрапчива. Всичко започна с онази инжекция виолин. Тя развихри отдавна потиснати желаниа, отвърза кучетата. И сега те се зъбеха, дращеха с нокти, лаеха до прегракване и ръфаха вътрешностите му. Хари легна и затвори очи. Вслуша се в дъжда с надеждата сънят да го споходи и да го отнесе надалече.

Надеждите му не се оправдаха.

В указателя на телефона си бе запазил номер, именуван с две букви: АА. Анонимните алкохолици. Номерът принадлежеше на Трюгве, член на сдружението и „спонсор“. Преди време, поради риск от релапс, Хари бе прибягвал на няколко пъти до помощта му. Но от три години беше чист. Защо да започва пак — сега, когато положението е повече от критично и се нуждае от трезв разсъдък? Би било лудост. Отвън се чу вик, последван от смях.

В единайсет и десет Хари стана от леглото и излезе. Дори не усети как дъждът плиска по темето му, докато пресичаше улицата. Този път не чу стъпки, защото гласът на Кърт Кобейн изпълни слуховите му канали. Музиката го обгърна с нежността на прегръдка. Хари влезе, седна на висока табуретка пред бара и извика на бармана:

— Уиски. „Джим Бийм“.

В момента барманът бършеше плота. Остави парцала до тирбушона, свали бутилка от огледалния рафт, наля в чаша и я постави пред Хари. Той отпусна ръце от двете страни на чашата и се вторачи в кехлибарената течност. В този миг за него не съществуваше нищо друго.

Нито „Нирвана“, нито Олег, нито Раquel, нито Густо, нито Дубай. Нито лицето на Торд Шулц. Затова Хари изобщо не забеляза присъствието на човека, вмъкнал се в бара след него. Не усети как онзи, подобно на стена, притъпи шума на улицата, крачейки зад гърба му; не чу нито звъна на пружините, когато острието изскочи, нито тежкото дишане на Сергей Иванов, застанал на метър от него в бойна позиция.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Хватката на Сергей Иванов се оказа твърде хлабава. Ръката му се изхлузи. Проклетият дъжд беше намокрил главата на мишената и късата коса се изплъзна от пръстите му, преди да успее да наведе главата му назад. Лявата ръка на Сергей посегна отново — този път към челото на мъжа. Натисна главата му назад и вдигна ножа към гърлото му. По тялото на мъжа премина тръпка. Сергей опря ножа в кожата и усети съпротивлението. После по палеца му потече топла кръв. Вдигна глава към огледалото да види фонтана. Изпод оголените зъби зееше рана, откъдето кръвта бликаше и се стичаше по гърдите на мъжа. А погледът му — студеният поглед на разярен хищник — подсказа на Сергей, че още не е приключил със задачата си.

Хари усети чуждата ръка върху главата си и инстинктивно се досети какво предстои. Изобщо не допускаше да го е пипнал пиян клиент или стар познат. Ръката се хлъзна и осигури на Хари десета от секундата, колкото да види в огледалото проблясването на стомана. Предугади накъде се е запътило острието. После ръката сграбчи челото му и го натисна назад. Понеже нямаше време да провери ръка между врата си и ножа, Хари се повдигна на пръсти и притисна брадичка към гърдите си. Острието проби кожата му, но той усети болка чак когато ножът стигна до костта на брадичката и проряза чувствителната обвивка.

Хари срещна погледа на нападателя си в огледалото. Онзи беше притиснал главата му към себе си и двамата приличаха на приятели, позиращи за снимка. Хари усещаше как острието, притискащо брадичката му, се опитва да намери пътя към една от двете сънни артерии и осъзнаваше, че броени секунди делят похитителя му от успеха.

Сергей обгърна с ръка челото на мъжа и го натисна с всички сили. Главата на мъжа се наведе леко назад. В огледалото Сергей видя как острието най-сетне намира пролука към плътта между брадичката и гърдите и потъва в кожата. Ножът се целеше надясно, към *carotis* — сънната артерия. *Блин!* Мъжът успя да вдигне дясната си ръка и да пъкне пръст между острието и кръвоносния съд. Сергей обаче не се съмняваше, че ножът ще прореже пръста, стига да натисне достатъчно силно. И увеличи натиска.

Хари усещаше натиска на острието, но знаеше, че то няма да пробие протезата, изработена от елемента с най-високо съотношение якост/тегло. Произведен в Хонконг или другаде, титаниумът издържа на огромен натиск. Този тип обаче беше много силен и не след дълго щеше да разбере, че острието е срещнало сериозен отпор и трябва да смени тактиката. Хари трескаво заопипва плота със свободната си ръка, преобърна някаква чаша и докопа тирбушон с формата на буквата Т — максимално опростен модел с къса спирала. Хвана дръжката и острието попадна между показалеца и средния му пръст. Ножът се плъзна по титановата протеза и Хари усети първите пристъпи на паника. Погледна в огледалото, за да се прицели по-точно. Вдигна ръка встрани и заби тирбушона точно зад главата си.

Тялото на нападателя му се вцепени, когато металният винт проби странично врата му. Нанесе му обаче съвсем повърхността, безобидна рана. Мъжът плъзна ножа наляво. Хари се съсредоточи. С такъв тирбушон може да се справи единствено силна и обиграна ръка, но затова пък той пробива корка в дълбочина само с няколко завъртания. Хари го завъртя два пъти. Спиралата потъна в месото. Хари усети съпротивление — трахеята — и издърпа тирбушона.

Все едно извади тапа от стената на буре с червено вино.

Сергей Иванов се намираше в пълно съзнание и видя всичко в огледалото. Раната блъвна мощна струя кръв надясно. Мозъкът на Сергей регистрира фактите и след кратък анализ заключи, че мъжът, чието гърло се бе опитал да пререже, бе нацелил сънната му артерия с тирбушон, беше я изтръгнал от врата му и сега животът му изтичаше.

След секунди сърцето изтласка нова вълна от кръв към раната и Сергей започна да губи съзнание. Преди това през ума му минаха три неща:

Предаде свако си, Атамана.

Повече няма да види Сибир.

Ще го погребат с татуировка, чието значение не е оправдал.

При третия буен кървав фонтан, избликнал от врата му, Сергей се свлече на пода. А когато Кърт Кобейн закрепя „memoria, memoria“ и песента свърши, Сергей Иванов се бе пренесъл в небитието.

Хари стана от стола. В огледалото видя разреза през брадичката си. По-опасни обаче бяха дълбоките прорезни рани по врата. Кървяха обилно и бяха обагрили цялата му яка в червено.

Другите трима клиенти се изнесоха от заведението. Погледна мъжа на пода. От дупката във врата му продължаваше да тече кръв, но не на тласъци. Това означаваше, че сърцето му вече е спряло и няма смисъл да прави опити да го свестява. А дори да беше жив, този човек никога не би издал името на поръчителя. Забеляза татуировките, подаващи се над яката на ризата. Не беше запознат с тълкуванието на символите, но разбра, че са руски. „Черното семе“? Отличаваха се от типични западните татуси на бармана, панически залепил гръб о огледалото. Разширените му от ужас зеници покриваха почти цялата склера. Последните акорди от парчето на „Нирвана“ отшумяха и настъпи пълна тишина. Хари погледна преобърнатата чаша пред себе си.

— Извинете за бъркотията — смотолев той.

Взе парцала от барплота, избърса първо плота, където бе опирал дланите си, после чашата, дръжката на тирбушона. Провери дали по плота или пода не е прокапала кръв от неговите рани. После се наведе над мъртвия и избърса окървавената му ръка, дългата абаносова дръжка на ножа и тънкото острие. Оръжието — защото този нож беше предназначен да служи единствено за оръжие — се оказа по-тежко от всички ножове, които бе хващал. А върхът — остър като на японски нож за суши. Хари се подвоуми. После прибра острието с леко щракване, вдигна предпазителя и пусна ножа в джоба.

— Приемате ли долари? — попита Хари и извади двайсетдоларова банкнота от джоба си с помощта на парцала. — С

гаранция от Съединените щати.

От гърлото на бармана се изтръгнаха сподавени звуци. Сякаш искаше да отговори, но бе забравил езика.

Хари тръгна към изхода. Пътъом спря. Обърна се и погледна бутилката на огледалния рафт. Навлажни устни. Постоя неподвижно около секунда, по тялото му пробяга тръпка.

Хари пресече улицата под ръмвящия дъжд. Явно знаеха къде е отседнал. Навярно го бяха проследили или просто бяха подкупили момчето на рецепцията. А понеже Интерпол по право разполага с данните на чуждестранните гости, съществуваше вероятността така да се стигнали до хотела. Хари реши да се вмъкне през задния вход. Вратата обаче се оказа заключена. Изруга.

Зад рецепцията нямаше никого. По стълбите и коридора Хари остави кървава диря. Червените точки по синия линолеум приличаха на морзов сигнал.

Взе шивашкия комплект от нощното шкафче и влезе в банята. Съблече се и се наведе над мивката. Тя тутакси се обагри в червено. Намокри кърпа и внимателни изми врата и брадичката си, но разрезите мигом се изпълниха с кръв. Под студената бяла светлина успя да провере края през игленото ухо, промуши иглата през белите парчета кожа — първо през единия ръб на раната, после през другия. Продължи по същия начин. Краецът обаче се скъса точно преди да приключи. Хари изруга, издърпа остатъците от края и започна отначало с двоен конец. Заши раната, после — и прореза на брадичката. Направи втория шев по-бързо. Изми кръвта от гърдите си и си извади чиста риза от куфара. Най-сетне седна на леглото. Виеше му се свят. Но нямаше време за губене. Налагаше се да действа бързо, преследвачите му съвсем скоро щяха да разберат, че е жив. Набра номера на Ханс Кристиан Симонсен и след четвъртия сигнал чу сънливия му глас:

— Да, моля.

— Обажда се Хари. Къде е погребан Густо?

— В Западното гробище.

— Пригответе ли каквото ти поръчах?

— Да.

— Ще го направим тази нощ. След един час на пътеката откъм източния вход.

— *Сега?*

— Да. Донеси и лейкопласт.

— За какво ти е?

— Попаднах в ръцете на несръчен бръснар. Значи, след шейсет минути, нали?

Кратка пауза. Въздишка:

— Добре.

Преди да затвори, Хари сякаш долови още един сънлив глас на заден план. Докато се обличаше, се постара да си внуши, че му се е счуло.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Хари стоеше под самотна улична лампа. Чакаше от дваайсет минути. Най-сетне по пътеката се зададе забързаният Ханс Кристиан, облечен в черен анцуг.

— Паркирах на улица „Монолит“ — обясни задъхан той. — Ленените костюми да не са обичайно облекло при оскверняване на гробове?

Хари вдигна глава и Хари Кристиан се сепна:

— Майчице, как те е наредил! Този бръснар...

— ... не е за препоръчване — довърши Хари. — Да не стоим под светлината.

Отдръпнаха се от лампата.

— Донесе ли лейкопласт? — попита Хари.

— Ето.

Докато Ханс Кристиан оглеждаше тъмните къщи на възвишението зад гърба им, Хари внимателно залепи лейкопласта над шевовете по врата и брадичката си.

— Спокойно, няма опасност да ни видят — Хари взе едната лопата и тръгна напред.

Ханс Кристиан забърза след него, извади фенер и го включи.

— Сега вече има — отбеляза Хари.

Адвокатът изгаси фенера.

Минаха през Алеята на военните, покрай Могилата на служителите от британския военноморски флот и продължиха нататък. Хари за пореден път видя опровержението на тезата, че смъртта изглажда всички различия; надгробните плочи в Западното гробище бяха по-големи и по-лъскави, отколкото на изток. Под краката на двамата мъже хрущеше чакъл. С ускоряването на крачките хрущенето премина в равен шепот.

Спряха до гроба на циганското семейство^[1].

— Втората пътека вляво — прошепна Ханс Кристиан, напрягайки очи да разчете разпечатаната карта под оскъдната лунна светлина.

Хари се загледа в тъмното.

— Какво има? — попита адвокатът.

— Стори ми се, че чух стъпки. Спряха, когато спряхме и ние.

Хари вдигна глава и подуши въздуха.

— Било е ехо — заключи той. — Хайде.

Две минути по-късно стояха пред семпла черна плоча. Хари доближи фенера плътно до каменната повърхност и тогава го включи. Надписът, издълбан със златисти букви, гласеше:

ГУСТО ХАНСЕН

14.03.1991–12.07.2011

ПОЧИВАЙ В МИР

— Бинго — прошепна сухо Хари.

— Как ще... — подхвана Ханс Кристиан, но млъкна, когато чу как Хари заби лопатата в меката пръст.

Взе другата лопата и започна да копае.

В три и половина — луната се бе изгубила зад облаците — лопатата на Хари се удари в нещо твърдо.

Петнайсет минути по-късно изровиха белия ковчег. Грабнаха по една отвертка, коленичиха върху ковчега и започнаха да отвиват шестте винта на капака.

— Няма да можем да го отворим, защото двамата тежим доста. Единият трябва да се качи обратно. Желаете ли?

Ханс Кристиан вече се беше покатерил почти до ръба на ямата.

Хари натисна ковчега с единия си крак, опря другия в пръстта, хвана с пръсти ръба и задърпа капака, като по стар навик дишаше през устата. Преди да погледне надолу, усети топлата вълна, която го лъхна от ковчега. Знаеше, че процесите на гниене освобождават енергия, но косите му се изправиха заради звука: пукане на червеи, пъплеци по разлагаща се човешка плът. Бутна капака към отвесната стена с коляно.

— Светни ми!

Конусът проблесна в белите гърчещи се ларви в и около устата и носа на мъртвеца. Очните ябълки зееха проядени, защото обикновено те първи падат жертва на набезите на червеите. Миризмата не се усещаше като газ, а като нещо в течено или направо твърдо състояние.

Хари се постара да изключи звуците на повръщания Ханс Кристиан и да се съсредоточи върху анализирането на фактите: потъмняването на лицето му пречеше да установи със сигурност дали тялото е на Густо Хансен, но цветът на косата и формата на лицето съвпадаха.

Нещо друго обаче привлече вниманието на Хари и дъхът му секна.

Густо кървеше.

Върху бялата риза на трупа разцъфнаха рози от алена кръв.

След две секунди Хари осъзна, че кръвта капе от самия него. Посегна към врата си. Напипа нещо лепкаво. Конецът се беше скъсал.

— Тениската!

— Какво? — попита Ханс Кристиан.

— Трябва ми превръзка.

Хари чу как адвокатът разкопча някакъв цип и само след секунди към него полетя тениска. Хари я хвана и погледна логото: Безплатна юридическа помощ. И идеалист ли го раздава? Усука тениската и стегна врата си. Не разчиташе дрехата да спре кръвотечението, но в момента не можеше да направи друго. Наведе се над Густо, хвана ризата му и я разкъса. Отдолу се подаде потъмняло, раздуто от разложението тяло. От дупките в гърдите му, където се бяха забили куршумите, пълпеха червеи.

Описанието на огнестрелните рани в доклада отговаряше на действителността.

— Подай ми ножицата.

— Ножицата?

— За нокти.

— О, по дяволите! — задави се Ханс Кристиан. — Съвсем забравих за нея. Но може да намеря нещо подходящо в колата, ако...

— Няма нужда — Хари извади дългия автоматичен нож от джоба на сакото си, освободи предпазителя и натисна копчето.

Острието изскочи с брутална сила, та чак дръжката потрепери. Хари се убеди в перфектния баланс на оръжието.

— Чувам нещо — обади се Ханс Кристиан.

— „Слипнот“ имат такова парче: „Pulse of the Maggots“^[2] — светна го Хари и тихо затананика.

— Не, за бога! Някой идва!

— Постави фенера така, че да ми свети, и се омитай — нареди Хари и вдигна ръцете на Густо да огледа ноктите на дясната му ръка.

— Ама...

— Изчезвай! Веднага!

Бягащите стъпки на Ханс Кристиан се отдалечиха. Нокътят на средния пръст беше отрязан ниско. Хари се насочи към показалеца и безименния.

— Работя в погребална агенция. Довършваме малко работа — спокойно произнесе той.

После се обърна към съвсем младия униформен охранител, застанал на ръба на ямата.

— Семейството на покойника изрази недоволство от маникюра му.

— Излезте оттам! — нареди охранителят. Гласът му потрепери леко.

— Защо? — Хари извади найлоново пликче от джоба на самото си, подложи го под безименния пръст на група и започна да реже с ножа.

Острието потъна без никакво съпротивление в роговия израстък като в масло. Ножът действително притежаваше отлични качества.

— За твоє съжаление, според длъжностната ти характеристика нямаш право да арестуваш неправомерно влезли лица.

С помощта на върха на ножа Хари изстърга засъхналата кръв изпод подкъсения нокът.

— Направиш ли го, ще те изгонят, завинаги ще се простиш с мечтите да следваш в Полицейската академия и никога няма да ти дадат разрешително за оръжие — дори за самозащита.

Хари повтори същата процедура и с показалеца на група.

— Следвай служебните инструкции, момче. Обади се на големите батковци в полицията. Извадиш ли късмет, ще пристигнат след половин час. Но най-вероятно ще се наложи да изчакаш до утре. Готово! — Хари запечата пликчетата, прибора ги в джоба на самото си,

хлопна капака на ковчега и изпълзя от гроба. Изтупа пръстта, полепнала по костюма му, и се наведе за лопатата и фенера.

В мрака проблеснаха фаровете на автомобил, свил към параклиса.

— Всъщност казаха, че тръгват веднага — обади се младият охранител и отстъпи заднешком на безопасно разстояние. — Поясних, че става въпрос за гроба на наскоро застреляния наркоман. Кой си ти?

Хари изключи фенера.

— Победителят.

И Хари хукна на изток, в посока, противоположна на параклиса. Всъщност оттам дойде.

Насочи се към светло петно, което, предполагаше той, идваше от лампа в парка „Фрогнер“. Стигне ли в парка, там лесно щеше да избяга от преследвачите си. Надяваше се да не са довели кучета. Ненавиждаше кучета. Тичаше по пътеките, за да не се спъне в някоя надгробна плоча или букет цветя, но хрущенето на чакъла го затрудняваше да чуе дали някой го следва. До алеята на военните сви по затревената площ. Зад гърба си не чуваше стъпки. Ала по короните на дърветата над него зашари треперлив светъл конус. Някой го преследваше с фенер.

Хукна по пътеката към парка. Мъчеше се да не обръща внимание на болката във врата, да бяга спокойно и бързо, да се съсредоточи върху техниката и дишането си. Ще се измъкна, окуражаваше се наум той. Тичаше към Монолита. Щяха да го видят под лампите по пътеката, лъкатушеща по възвишението, и да си помислят, че се е насочил към източния вход към парка.

Хари изкачи възвишението и се спусна надолу. После свърна на югозапад към „Мадсерю але“. Досега адреналинът го беше поддържал във форма, но изведнъж мускулите му се сковаха. За секунда му причерня. Очакваше всеки момент да колабира. Не припадна, но му прилоша и всичко пред очите му се завъртя. Погледна надолу. От ръкава на сакото му се процеждаше кръв с консистенцията на ягодовото сладко на дядо му. Няма да успее да удържи преднината си.

Обърна се. Под лампата на възвишението се стрелна едър мъж. Бягаше с удивителна пъргавина. Плътно прилепнал черен екип. Полицаяте не носят такива униформи. Спецотряд „Делта“? Посред

нощ, и то след толкова скорошно предупреждение? Само защото някой разровил нечий гроб?

Хари се олюля. В това състояние не би могъл да бяга дълго. Трябваше да се скрие някъде. Избра къща по „Мадсерю але“. Свърна от пътеката, спусна се по затревен склон, като правеше големи крачки, за да не се строполи всеки момент, прескочи ниската ограда, шмугна се между ябълковите дръвчета и се спотаи зад къщата. Просна се на мократа трева. Запъхтян, усещаше как стомахът му се свива мъчително и сякаш се кани да се обърне. Пое си дълбоко въздух и се послуша.

Нищо.

Осъзнаваше, че е въпрос на време да го открият, а се нуждаеше от здрава превръзка за раните на врата. Стана и се качи на верандата. Надникна през стъклената врата: тъмна дневна.

Разби стъклото с крак и провря ръка. Добрата стара наивна Норвегия. Ключът стоеше пъхнат в ключалката отвътре. Хари го завъртя и хлътна в мрака.

Притаи дъх. Спалните вероятно се намираха на втория етаж.

Включи настолна лампа.

Плюшени кресла, стар модел телевизор, енциклопедия, маса, отрупана със семейни снимки, плетка. Явно тук живееха възрастни хора. А те спят дълбоко. Или напротив: спят леко?

Хари намери кухнята и включи осветлението. Порови се из шкафовете. Прибори, покривки. Опита се да си спомни къде баба му и дядо му държаха такива неща навремето. Дръпна предпоследното чекмедже. И откри каквото търсеше: обикновено тиксо, по-плътно тиксо за кашони и монтажна лента. Взе ролката с монтажната лента и след два неуспешни опита намери банята. Съблече си сакото и ризата, наведе глава над ваната и обля врата си със струята от душа слушалка. Видя как само за секунди белият емайл се обагри в червено. С тениската на Ханс Кристиан подсуши раните си и се опита да притисне ръбците им с пръсти, докато увиваше няколко пласта монтажна лента около врата си, като се стараеше да е стегната, колкото да намали притока на кръв, но не и да го спре изцяло: мозъкът му се нуждаеше от оросяване. Облече си ризата и сакото. Пак му причерня и той приседна върху ръба на ваната.

Повдигна глава, защото зърна силует.

От вратата го гледаше бледа възрастна жена с широко отворени изплашени очи. Над нощницата бе наметнала червен ватиран пенъоар. Той проблясваше причудливо и пропукваше от статичното електричество. Хари предположи, че е ушит от изкуствена материя, която вече не се произвежда, защото е канцерогенна — като азбеста, да речем.

— Аз съм полицай — прокашля се Хари. — Бивш. В момента съм загазил малко.

Жената мълчеше.

— Ще ви платя за счупеното стъкло — увери я Хари, вдигна сакото си от пода, извади см портфейла и сложи няколко банкноти на ръба на мивката. — Хонконгски долари. Съвсем... реално съществуваща валута.

Опита се да се усмихне. По сбръчканите бузи на старицата се търкулнаха две сълзи.

— Миличка — подхвана Хари и усети как го надмогва паническото усещане, че губи контрол, — не се бой. Нищо няма да ти направя. Веднага се махам, става ли?

Хари скри ръката си в сакото и тръгна към старицата. Тя заотстъпва заднешком с малки, тътрещи се крачки, но без да го изпуска от поглед. Хари вдигна длани да ѝ покаже миролюбивите си намерения.

— Благодаря и извинявай.

Отвори вратата и излезе на верандата.

Силата на трясъка в стената го наведе на предположението, че стрелят с едрокалибрено оръжие. А звукът от произвеждането на изстрела, от възпламеняването на барута, потвърди подозренията му. Падна на колене, когато следващият изстрел надупчи облегалката на градинския стол до него.

Голям калибър, и още как.

Хари изпълзя обратно в дневната.

— Залегни! — извика той, когато куршумите разтрошиха прозореца.

Осколките се посипаха по паркета, по стария телевизор и по масата със семейни снимки.

Превит надве, Хари избяга от дневната, прекоси коридора и отвори вратата към улицата. Видя огъня от дулото, подаващо се от

черна лимузина под една от уличните лампи. Нещо го жегна в лицето и наоколо се разнесе висок пронизителен метален звук. Хари се извърна машинално: куршумите бяха пръснали звънеца. От стената се посипаха едри бели стърготини.

Хари отново притича обратно в къщата и залегна на пода.

Полицията не използва оръжия от толкова едър калибър. Хари се сети за мъжагата, тичащ по възвишението. Определено не е бил полицай.

— Бузата ви... — извика старицата, за да заглуши пронизителния писък от хлътналото копче на раздробения звънец. Беше застанала зад Хари, в дъното на коридора.

Хари опипа бузата си. В кожата се бе забило пластмасово парче. Той го отскубна. За щастие, новата рана се намираше от страната на белега и нямаше опасност да срине драстично акциите му на пазара за женско внимание. Последва нов пукот. Този път се счупи кухненският прозорец. Още малко щети — и хонконгските долари щяха да свършат.

В далечината завиха сирени. Хари вдигна глава. Околните къщи светеха. Улицата отпред приличаше на коледна елха. Накъдето и да побегне, ще бъде лесна мишена. Оставаха му две възможности: да умре от куршум или полицаите да му щракнат белезници. Но вероятно нападателите също чуваха сирените и осъзнаваха, че времето им изтича. Понеже не отвърна на огъня, си мислеха, че няма оръжие, и щяха да го проследят. Хари трябваше незабавно да се измъкне оттук. Извади си телефона. По дяволите, защо не се постара поне да запише номера му под буква С? Оказваше се, че не е вписал всички необходими контакти в указателя си.

— Какъв беше номерът на „Справки“? — извика той.

— На... „Справки“ ли?

— Да.

— Момент — старицата загриза замислено пръста си, приглади пеньоара си и седна на един стол. — 1880 или 1881, но на 1881 са много по-любезни. Не те пришпорват и често отделят време да си побъбрите, ако...

— „Справки“. Добър ден — обади се носов глас в ухото на Хари.

— Асбъорн Тресков.

— Имаме един Асбъорн Бертолд Тресков в квартал „Опсал“ в Осло и един Асбъорн...

— Първият е! Моля, свържете ме с мобилния му телефон.

След три секунди, продължили вечно в съзнанието на Хари, от телефона се чу познат сърдит глас:

— Нищо не искам.

— Сабо?

Продължително мълчание. Хари си представи изумлението по топчестото лице на приятеля си от детинство.

— Хари? Отдавна не сме се чували.

— От има-няма шест-седем години. На работа ли си?

— Да — протегливата краесловна гласна показваше мнителност. Сабото знаеше, че никой не му се обажда просто така.

— Трябва ми бърза услуга.

— Не се и съмнявам. А какво стана със стотачката, която ти заех? Нали обеща...

— Изключи електричеството в района на парка „Фрогнер“ и „Мадсерю але“.

— Какво?

— Провеждаме акция и един откачен откри огън. Трябва ни пълна тъмнина. Нали още си в централата в „Монтебело“?

— Да — отвърна Сабото след кратко мълчание. — А ти още ли си ченге?

— Разбира се. Сабо, спешно е.

— Знаеш ли колко ми пука? Нямам оторизация да спирам тока. Говори с Хенму...

— В момента сигурно спи. Няма време! — кресна Хари.

Поредният оловен откос разби един от кухненските шкафове. По пода се посипаха чирепи от натрошени съдове.

— Какво, по дяволите, беше това? — сепна се Сабото.

— Ти как мислиш? Избирай кое да ти тежи на съвестта: четирийсетсекунден токов удар или няколко трупа.

Сабото помълча.

— Виж ти! — подхвана после той. — Веднъж всичко да зависи от мен! Не си допускал, че ще се случи, нали, Хари?

Хари си пое дъх. По верандата пробяга сянка.

— Не, Сабо, не съм го допускал. Ще...

— С Йойстайн не вярвахте, че от мен ще излезе нещо.

— Явно сме сгрешили.

— Ако най-учтиво ме помолиш...

— Спри шибания ток! — изрева Хари.

Връзката се разпадна. Хари стана, хвана старицата за ръка и я повлече към банята.

— Не мърдай оттук! — прошепна той, затръшна вратата и хукна навън — право срещу светлината — в очакване на оловния дъжд.

Изведнъж обаче се спусна пълен мрак.

Хари се приземи на каменната настилка и се претърколи напред. За миг си помисли, че е умрял. После осъзна, че Асбъорн Тресков, Сабото, е щракнал копчето, натиснал е клавиша или каквото там е нужно, за да потопи квартала в тъмнина. Хари разполагаше с четирийсет секунди.

Хукна слепешком. Препъна се, докато прескачаше оградата, стана, усети асфалт под краката си и продължи да тича. Чу приближаващи се викове и сирени, но и бръмченето на мощен автомобилен двигател. Хари се движеше вдясно, стараяйки се да следва пътя. Намираще се в южната част на парка „Фрогнер“. Имаше надежда да избяга. Подмина притъмнели сгради и дървета. Двигателят се чуваше все по-близо. Хари свърна вляво към паркинга пред тенис кортовете. Кракът му неочаквано хлътна в някаква вдлъбнатина по настилката, но той запази равновесие и продължи. Единствено бялата маркировка на игралното поле зад телената мрежа отразяваше лунната светлина и разпръскваше мрака. Различи контурите на главната сграда на тенис клуба и хукна към стената пред съблекалните. Тъкмо я прескочи, и по нея зашариха два автомобилни фара. Хари се приземи и се претърколи странично по бетона. Въпреки сравнително мекото кацане световъртежът му се усили.

Притихна и зачака.

Не чуваше нищо.

Взираше се в непрогледния мрак.

После изведнъж, без никакво предизвестие, го заслепи силна светлина: лампата от терасата над него. Подаването на електричеството се възобнови.

Хари полежа още две минути, вслушан във воя на сирените. Движението по околните улици се активизира. Издирвателните екипи сигурно вече бяха опасали района. А не след дълго щяха да доведат и кучета следотърсачи.

Понеже нямаше как да се измъкне, трябваше да намери временно убежище.

Хари стана и надникна над ръба на стената.

После насочи вниманието си към алармената система с код.

Годината, в която е роден кралят. Един господ я знае.

Някъде му беше попадала снимка от жълто списание. Въведе 1941. Чу се писукане. Дръпна дръжката. Заключено. Чакай малко, кралят май е бил съвсем малко бебе, когато семейството е заминало за Лондон през 1940, нали? 1939? Или по-възрастен. Опасяваше се, че при три неуспешни опита системата е програмирана да блокира. Пробва с 1938. Натисна дръжката. Пак нищо! 1937? Този път лампичката светна зелено. Вратата се отвори. Той се шмугна вътре и ключалката щракна автоматично зад гърба му.

Всички шумове изчезнаха. Спокойствие.

Включи осветлението.

Съблекалня. Тесни дървени пейки. Железни шкафове.

Чак сега усети колко е изтощен. Можеше да остане тук, докато съмне; докато прекратят акцията по издирването. Огледа обстановката. Умивалник с огледало на стената, четири душа, тоалетна. Отвори тежка дървена врата в единия край: сауна.

Влезе вътре и затвори. Миришеше на дърво. Легна на една от широките пейки пред студената пещ. Затвори очи.

[1] През осемдесетте години Пол Карлсен, познат и като Поликарп Кароли, се провъзгласява за цар на всички цигани в Норвегия. Погребан е в Западното гробище заедно със съпругата си. През 2010 година, вследствие на междуособици сред ромското малцинство в Норвегия, семейният гроб става жертва на посегателство. — Б.пр. ↑

[2] Pulse of the Maggots (англ.) — Пулсът на белите червеи. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Тримата тичат по коридор, хванати за ръце. Хари вика да се държат здраво, та лавината да не ги запрати в различни посоки. После чува глухия грохот на снежната грамада, постепенно прерастващ в рев. Бялата стихия ги връхлита и удавя в черния си хаос. Хари стиска с всички сили, но усеща как пръстите им се изплъзват от ръцете му.

Сепна се от кошмара. Погледна часовника. Беше спал три часа. Издиша насъбралия се въздух с продължително съскане. Чувстваше се пребит. Тилът го болеше, усещаше главата си стегната в обръч. Плуваше в пот. Под мишниците му бяха плъзнали големи тъмни нетна. И без да се обръща, се досети за причината. Пещта. Някой я беше запалил.

Хари се изправи и с олюляващи се стъпки влезе в съблекалнята. На едната пейка имаше дрехи. Отвън се носеха удари на топка в корда на тенисракета. Явно спортистите искаха да използват сауната след тренировката.

Застана пред огледалото над умивалника. Зачервени очи, подпухнало лице. Ръбовете на сребрилата лента се бяха впили в меката кожа на врата му. Наплиска лицето си с вода и излезе на слънце.

Трима мъже със слънчев загар и тънки крака на пенсионери прекъснаха играта си и го загледаха. Единият си нагласи очилата и извика:

— Трябва ни човек за мач по двойки, младежо. Имаш ли желание да...

— Съжалявам, момчета. Тенислакът — отвърна спокойно Хари, без да се извръща.

Спускайки се към квартал „Скойен“, усещаше погледите им в гърба си. Надяваше се наблизко да минава автобус.

Трюлс Бернтсен почука на вратата на началника.

— Влез!

Белман държеше телефон до ухото си. Изглеждаше спокоен, но не и за човек, който го познава добре колкото Трюлс. Ръката, периодично посягаща към поддържаната му коса, забързаният говор, бръчката на челото — всичко това издаваше напрежение.

Белман затвори.

— Поредният мърморко? — предположи Трюлс и подаде на Белман чаша димящо кафе.

Началникът огледа изненадан напитката, но я прие.

— Главният секретар — обясни Белман и кимна към телефона. — Вестниците са го погнали заради старицата на „Мадсерю але“. Неизвестни лица са надупчили къщата ѝ и шефът иска подробности по инцидента.

— Ти какво му каза?

— Че оперативната централа е изпратила патрул на Западното гробище, след като охранителят е съобщил за човек, който разкопава гроба на Густо Хансен. Патрулът е пристигнал, но посегателите са избягали. После по „Мадсерю але“ някой е открил стрелба по къщата. Собственичката е в шок; повтаря само, че в дома ѝ влязъл учтив млад мъж, висок два метра и половина и с белег на лицето.

— И според теб престрелката е свързана с вандалския акт на гробището?

Белман кимна.

— На пода в дневната ѝ са открити парчета кал, които най-вероятно е довякъл от гробището. Сега главният секретар се пита дали инцидентът има отношение към преразпределението на наркопазара, дали не започва нова гангстерска война, дали държа положението под контрол.

Белман отиде до прозореца и потърка тесния си нос с пръст.

— Затова ли ме извика? — поинтересува се Трюлс и внимателно отпи от кафето.

— Не. Сетих се за вечерта, когато в Управлението постъпи анонимен сигнал, че целият състав на „Лос Лобос“ ще се събере в „Макдоналдс“. Ти не участва в ареста, нали?

— Не участвах — потвърди Бернтсен и се изкашля. — Бях болен и не успях да дойда.

— От същата кашлица като сега ли? — попита Белман, все още с гръб.

— Какво?

— Колегите забелязали, че вратата на рокерския клуб не е била заключена. По думите на Один там е охранявал някой си Туту. Въпросът е как този тип е усетил, че трябва да офейка. Никой не е знаел за акцията ни, нали?

— Доколкото ми е известно, знаехме само ние.

Белман гледаше през прозореца и пружинираше на пети с ръце на гърба. Нагоре-надолу, нагоре-надолу.

— Нещо друго? — Бернтсен попи потта над горната си устна.

Белман продължаваше да пружинира на стъпала — като хлапе, което се опитва да надникне зад висока за ръста му преграда.

— Няма друго, Трюлс. Благодаря за кафето.

Бернтсен се върна в кабинета си и се приближи до прозореца. Погледна навън. Навярно и Белман го е забелязал: червения плакат, закачен на дървото.

В дванайсет часа пред ресторант „Скръодер“ се бяха събрали обичайните жадни души. Чакаха Нина да отвори.

— Уф — изсумтя тя, когато забеляза Хари.

— Спокойно, не идвам за бира. Само ще закуся. И ще те помоля за услуга.

— Стресна ме раната ти — поясни Нина и задържа вратата. — Целият ти врат е посинял. С какво си го...

— С монтажна лента.

Нина кимна и се отдалечи, за да събере и другите поръчки. Служителите в „Скръодер“ следваха поведенческата линия на съчувствие към клиентите, но не позволяваха това да пречи на работата им.

Хари седна до обичайната си маса в ъгъла до прозореца и набра номера на Беате Лъон.

Включи се гласовата поща. Изчака сигнала и записа съобщение:

— Аз съм. Вчера се запознах с възрастна дама и успях да нанеса дълбоки следи в паметта ѝ, затова за известно време смятам да стоя далече от полицейски управления. Оставям ти две пликчета с кръвни проби в „Скръодер“. Ела да ги вземеш лично. Търси Нина. Ще те помоля и за още една услуга. Белман ми обеща да състави адресна

справка за „Блиндерн“. Моля те — при максимална дискретност — да извадиш ксерокопия на всички списъци, преди да ги е разпратил до служителите в ОРГКРИМ.

Хари затвори. Набра Раquel. Пак гласова поща.

— Здравсти, Хари е. Трябват ми малко чисти дрехи. При теб, надявам се, са останали няколко ризи и панталони от... едно време. Реших да вдигна малко нивото и да се нанесе в „Плаза“. Ако ми изпратиш дрехи по такси, би било... — по навик се опитваше да измисли определение, което да я разсмее; например „бомба“, „върхът“ или „супер яко“. Понеже обаче не му хрумна нищо подходящо, се спря на: — ... чудесно.

Нина донесе чаша кафе и пържено яйце. Хари тъкмо набираше Ханс Кристиан. Сервитьорката го изгледа строго. В „Скръдер“ важеше негласна забрана за използването на компютри, настолни игри и мобилни телефони. Тук хората пиеха — предимно бира, — хранеха се, разговаряха или мълчаха, а в краен случай четяха вестници. Книгите попадаха в граничната сива зона.

Хари направи знак на Нина, че смята да приключи бързо, и тя му кимна великодушно.

— Хари? — в гласа на Ханс Кристиан се усещаше и облекчение, и шок: — Поболях се от притеснение! Добре ли мина?

— По десетобалната система...

— Да?

— Чу ли за стрелбата по „Мадсерю але“?

— Само не ми казвай, че са гърмели по теб!

— Имаш ли оръжие, Ханс Кристиан?

Хари сякаш чу как събеседникът му едва преглътна слюнката си.

— Ще ми е нужно ли, Хари?

— Не на теб — на мен.

— Хари...

— За самозащита. В краен случай.

— Имам само стара карабина, останала от баща ми — отвърна адвокатът след кратка пауза. — Той ходеше на лов за елени.

— Отлично. Увий я в нещо и я донеси в „Скръдер“. Ще се справиш ли до четирийсет и пет минути?

— Ще се опитам. К... какво смяташ да правиш?

Хари срещна предупредителния поглед на Нина, застанала зад бара.

— Да закузвам — отвърна Хари и затвори.

Пред портата на гробището в Стария град Трюлс Бернтсен видя паркирана черна лимузина. Приблужи се, вратата към пасажерската седалка се отвори и оттам слезе висок поне два метра мъж в черен костюм, с широка долна челюст и пригладена коса. Външният му вид носеше отпечатъка на нещо азиатско, което Трюлс винаги бе свързвал със саами, финландци и руснаци. Сакото му изглеждаше твърде тясно в раменете и едва ли бе шито по мярка.

Мъжът отстъпи встрани и подкани с жест Трюлс да заеме мястото до шофьора.

Трюлс забави крачка. С Дубай се бяха разбрали никога да не ги виждат заедно. Ако тези мъже бяха пратеници на подземния бос, кое го бе подтикнало да наруши уговорката? Огледа се. Наоколо не се виждаше жива душа.

Поколеба се.

„Класическо ликвидиране на неудобен играч“, даде си сметка той.

Погледна непроницаемото лице на едрия мъжага. Трюлс се питаше дали липсата на слънчеви очила вещае нещо добро или по-скоро обратното.

Все още можеше да избяга. Ами после?

— Q5 — промърмори Трюлс и се качи в лимузината.

Веднага хлопнаха вратата. Купето тънеше в мрак, вероятно заради тонираните стъкла. А климатикът поддържаше доста ниска температура. На шофьорското място седеше мъж с лице на лакомец^[1]. И той в черен костюм, с пригладена коса. Най-вероятно руснак.

— Добре че дойде — подхвана някакъв глас зад Трюлс.

И без да се обръща, позна Дубай по акцента. Мъжът енигма. С едно уточнение: за всички останали. Но това, че Трюлс познаваше лицето му, никак не му помагаше. Пък и кой отхапва ръката, която го храни?

— Искам да ми намериш един човек.

— Да го намеря?

— Да го доведеш при нас. За останалото нямаш грижа.

— Казах ви, нямам представа къде е Олег Фауке.

— Задачата ти не е свързана с Олег Фауке, Бернтсен. А с Хари Хуле.

— Хари Хуле? — изуми се Трюлс.

— Не знаеш ли кой е?

— Знам, разбира се. Работеше в Отдела за борба с насилието. Пълен хахо, алкохолик. Успя да разреши няколко случая. Да не е в града в момента?

— Отседнал е в „Леон“, стая 301. Довечера в полунощ отиди там и го изведи от хотела.

— И как да го направя?

— Арестувай го, нокаутирай го, предложи му да му покажеш яхтата си. Измисли нещо, но гледай да го доведеш до яхтеното пристанище. Оттам поемаме ние. Петдесет хиляди.

Оттам... Дубай очевидно намекваше, че смятат да ликвидират Хуле. Говореше за убийство — на бивш висш полицай.

Трюлс отвори уста да откаже, но гласът от задната седалка го изпревари:

— Евро.

Трюлс Бернтсен остана със зяпнала уста, а между мозъка и гласните струни увисна неосъщественото му „не“. Устните му повториха сумата, която му се стори, че е чул, но не вярваше на ушите си:

— Петдесет хиляди евро?

— Е?

Трюлс си погледна часовника. Разполагаше с малко повече от единайсет часа. Прокашля се.

— Защо сте сигурни, че в полунощ ще бъде в стаята си?

— Защото той те очаква.

— Какво? Искате да кажете, че *не* ме очаква?

Хър-хър, глухо забоботи смехът на мъжа отзад — като двигател на стара лодка.

[1] Лакомец — хищник от семейство Порови. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В четири часа Хари стоеше под душа на деветнайсетия етаж в хотел „Радисън Плаза“. Надяваше се монтажната лента да издържи съприкосновението с горещата струя, защото водата облекчаваше болките му. Настаниха го в стая 1937. Вземайки ключа, през ума му се стрелна, че през тази година е роден кралят. Кьостлер, принципът на синхронността и асоциации в този дух. Хари обаче не вярваше в съвпаденията, а в способността на човешкия мозък да открива причинно-следствени връзки — дори там, където те не съществуват. Затова винаги се бе съмнявал в резултатите от детективската си работа. А съмнението го бе тласкало към нови и нови проверки. И в хода на тези проверки бе откривал закономерности и бе поставял вината на главния заподозрян под съмнение. Или обратното.

Телефонът в стаята звънна — съвсем дискретно и приятно. Звукът на скъп хотел. Спря душа и отиде до леглото. Вдигна слушалката.

— Една дама, Раquel Фауске... прощавайте, Фауке, ви носи нещо.

— Дайте й пропуск и я пуснете да се качи в стаята ми.

Хари затвори и огледа костюма си в гардероба. Сякаш бе преживял две световни войни. Открехна вратата на стаята. Уви хавлиена кърпа около долната част от тялото си, седна на леглото и зачака. Асансьорът прозвъня и по коридора отекнаха стъпки: категорични, къси стъпки с висока честота. Така вървят жени с тесни поли. Хари затвори очи за миг и когато повдигна клепачи, тя вече стоеше пред него.

— Здравей, голо момче — усмихна се тя, остави торбите на пода и седна на леглото до него. — Какво е това? — Плъзна пръсти по монтажната лента.

— Заместител на лейкопласт. Нямахше нужда да идваш.

— Знам, но не намерих никакви твои дрехи у нас. Явно са изчезнали по време на преместването в Амстердам.

„Изхвърлила си ги — досети се Хари. — Е, бях си го заслужил.“

— Обадох се на Ханс Кристиан и се оказа, че има цял гардероб с дрехи, които не облича. Не са съвсем в твой стил, но двамата носите един и същи размер.

Ракел разтвори торбите. Хари наблюдаваше с ужас как тя вади риза „Лакост“, четири чифта изгладени боксерки, чифт дънки „Армани“ с ръб, пуловер с V-образно деколте, яке „Тимбърленд“, две ризи с щампа на състезател по поло и дори чифт обувки от мека кафява кожа.

Ракел се зае да ги подрежда в гардероба, но Хари стана и я отмени. Докато го наблюдаваше, тя затъкна кичур коса зад ухото си с усмивка.

— Нямахте да си купиш нови дрехи, докато лененият костюм буквално не се разпадне, нали?

— Нещо такова — Хари подреждаше закачалките. От чуждите дрехи го лъхна дискретен познат аромат. — Честно казано, обмислях да си купя нова риза и чифт боксерки.

— И чисто бельо ли нямаш?

— Зависи какво разбираш под „чисто“.

— Хари! — тя го тупна шеговито по рамото.

Той се усмихна. Ракел не отдръпна ръката си.

— Горещ си. Да нямаш температура? Сигурен ли си, че раната под този импровизиран лейкопласт не се е инфектирала?

Поклати глава с усмивка. Знаеше, че разрезите са се възпалили. Усещаше го по пулсиращата тъпа болка. Но дългогодишният му стаж в полицията го бе научил на предпазливост. Полицаяте положително бяха разпитали бармана и клиентите в бара, където непрекъснато звучеше „Нирвана“, и вече разполагаха с информацията, че убиецът на нападателя, въоръжен с нож, е избягал от заведението с дълбоки наранявания по врата и тила. Вероятно вече бяха предупредили всички дежурни лекарски кабинети за човек с това описание и сигурно наблюдаваха и пунктовете за спешна помощ. А в момента Хари нямаше време да търка нара.

Ракел погали рамото му. Ръката ѝ се плъзна към врата, после се спусна по гърдите. Предполагаше, че тя усеща ударите на сърцето му. За него Ракел приличаше на телевизор „Pioneer“ — марката, чието производство преустановиха, защото продуктите поддържаха

прекалено високо ниво. Изключителното им качество личеше по наситения черен цвят на екрана.

Беше открянал един от прозорците. Не можеха да се отворят широко, да не би на някой самоубиец да му хрумне да скочи от деветнайсетия етаж. Дори от малката пролука обаче се чуваше шум от автомобили, пищене на клаксони, а отнякъде долиташе закъсняла лятна песен.

— Сигурна ли си, че го искаш? — попита той, без да прочисти гърлото си от хрипкавия обертон.

Стояха така — тя с ръка на рамото му, докато дебнеше погледа му като съсредоточена танцьорка на танго.

Ракул кимна.

Черните ѝ очи го погълнаха в дълбините си.

Хари дори не забеляза кога е вдигнала крака си и е ритнала вратата. Чу само хлопване, по-нежно от целувка — звука на скъп хотел.

А докато се любеха, той не успя да се отърси от мисълта за наситеното черно и за аромата; за наситеното черно на косата, веждите и очите ѝ; за аромата от парфюма ѝ. Не я беше питал каква марка е, но винаги го свързваше единствено и само с нея. Уханието, проникнало дълбоко в дрехите ѝ и в гардероба ѝ, някога попиваше и в неговите дрехи, докато висяха до нейните. Сега същото това ухание се разнасяше в хотелския гардероб. Защото дрехите на онзи, другия, също са висели в нейния гардероб. Тя ги бе взела именно оттам, а не от дома му. Навярно той дори не подозираше, че е „подарил“ дрехи на Хари. Навярно Ракул ги беше донесла на своя глава. Предпочете да си замълчи, защото осъзнаваше, че има Ракул само назаем. Тя му се отдаваше временно. Оставаше му единствено да се примири с положението. И Хари мълчеше и я любеше, както винаги: пламенно и бавно. Не се влияеше от възбудата и нетърпението ѝ, а проникваше в нея постепенно и дълбоко, макар че тя го проклинаше и се задъхваше. Не защото си мислеше, че така ѝ харесва, а защото на него така му харесваше. Защото я имаше само за малко. За броени часове.

Тя свърши, вцепени се и го изгледа с парадоксално оцетена физиономия. В съзнанието му се завърнаха всички спомени от нощите, прекарани заедно, и му се доплака.

Изпушиха заедно една цигара.

— Защо просто не ми кажеш, че имате връзка? — попита Хари, дръпна от цигарата и ѝ я подаде.

— Защото нямаме връзка. Той е само... временен пристан. И аз вече не знам — поклати глава тя. — Съвсем се обърках. Май най-добре да страня от всичко и от всички.

— Той е свестен мъж.

— Точно там е проблемът. Нужен ми е свестен мъж. Тогава защо не искам такъв? Защо проявяваме такава безразсъдност, макар да съзнаваме кое е най-доброто за нас?

— Човекът е извратено и дълбоко увредено същество. За неговата болест няма лек, само временно облекчение.

Ракел се сгуши в него.

— Именно това ми харесва у теб — непоправимият ти оптимизъм.

— Моята мисия е да разпръсквам слънчева светлина, скъпа.

— Хари?

— Мхм?

— Има ли път назад? За нас двамата?

Хари затвори очи. Вслуша се в биенето на сърцето си и в ударите на нейното.

— Не знам за път назад — обърна се към нея. — Но ако все още виждаш някакво бъдеще с мен...

— Сериозно ли говориш?

— Нали само си бърбим?

— Глупак — целуна го по бузата, подаде му цигарата, стана и започна да се облича. — Ако искаш, ела да живееш при мен.

Той поклати глава.

— В момента така е най-добре.

— Не забравяй, че те обичам. Помни го, каквото и да се случи. Обещавах ли?

Той кимна и затвори очи. Вратата се хлопна нежно. Хари повдигна клепачи и погледна часовника.

В момента така е най-добре.

Какво друго да стори? Да се нанесе при нея на Холменколен, а хората на Дубай да го проследят? Да въвлече Ракел в опасност, както постъпи, докато търсеше Снежния човек? Вече се бе досетил, че гангстерите са следили всяка негова крачка още от стъпването му на

норвежка земя. Било е напълно излишно да изпраща покана на Дубай по пласъорите му. Той щеше да го намери, преди Хари да е стигнал до него. А чрез него — да се добере и до Олег.

Единственото му предимство се свеждаше до избора на мястото, което ще се превърне в сцена на престъплението. И Хари избра. Не в „Плаза“. Отседна тук само за да си осигури кратък таймаут, двучасов сън, колкото да събере сили. За местопрестъпление Хари определи „Леон“.

Първоначално обмисляше да се свърже с Хаген или Белман и да им обясни ситуацията. Но описанията, дадени от бармана в Квадратурата, охранителя на Западното гробище и старицата от къщата по „Мадсерю але“, водеха именно към Хари и двамата началници едва ли щяха да се съгласят да му сътрудничат. Мъж, висок метър и деветдесет и три, в ленен костюм, с белег над едната буза и превръзка на врата. Съвсем скоро предстоеше да го обявят за издирване. Нямахше никакво време за губене.

Надигна се със стон и отвори гардероба.

Обу си чифт чисти боксерки и си облече ризата с щампа на състезател по поло. Огледа дънките „Армани“, поклати глава, изруга под нос и ги захвърли. Предпочете изстрадалия си ленен панталон.

Свали сака за тенис от рафта за шапки. Ханс Кристиан обясни, че карабината се побирала само там.

Хари нарами сака и излезе. Вратата се хлопна зад гърба му с нежно щракване.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Неусетно, без да си даваме сметка, виолинът завзе властта, възкачи се на престола и започна да ни контролира повече, отколкото ние него. Всичко пропадна: сделката, която се опитах да договоря с Ибсен, грабежът в Алнабрю. А Олег непрекъснато се разхождаше с депресираната си руска физиономия и повтаряше, че без Ирене не намирал смисъл в живота си. Три седмици по-късно се бодяхме за повече пари, отколкото печелехме, и знаехме, че всичко върви към провал. Тогава този проблем бледнееше пред необходимостта от следващата дозичка. Звучи като шибано клише — и е точно такова. Адски елементарно и абсурдно. Спокойно мога да кажа, че никога не съм обичал истински човешко същество. Но бях безнадеждно влюбен във виолина. Защото, докато Олег използваше виолина като лек за сърдечните си терзания, аз го използвах по предназначение: за да ме прави щастлив. Ще повторя: като източник на щастие. Кикът превъзхожда насладата от храна, секс, сън, дори от усещането, че дишаш.

Затова никак не се изненадах, когато една вечер, след обичайното разкешване, Андрей ме дръпна настрана и ми съобщи, че старецът е притеснен.

— Ясно — отвърнах.

Ако не се стегна и не свикна да се явявам на работа в трезво състояние, старецът се заканил да ме изпрати принудително в клиника за наркомани.

Засмях се.

— Не знаех, че ни се полагат и допълнителни социални екстри. Дватамата с Олег ще имаме ли право на стоматологична помощ и пенсионно осигуряване?

— Олег — не.

В погледа му прочетох какво има предвид.

Аз обаче нямах абсолютно никакво намерение да отказвам дрогата. Олег — също. Без да ни пука за отправеното предупреждение, още на следващата вечер се нашихме като за

световно. Продадохме половината от отреденото ни количество и с остатъка в джоба наехме кола и отпрашихме към Кристиансан. Вътре надухме Синатра на макс: „I Got Plenty of Nothing“^[1]. Заглавието доста сполучливо описваше тогавашното ни положение: нямахме пукнат петак. Този път Олег се осмели да извиси глас — за да надвика Синатра и мен. Смяхме се, пихме бира — като в доброто старо време. Отседнахме в хотел „Ернст“, който изглеждаше толкова банален, колкото предполагаше името му. Когато на рецепцията попитахме къде се подвизават градските пласъори, само ни изгледаха тъпо. Олег ми разказа, че тук се провеждал фестивал и някакъв идиот, дете се мислел за голямата работа, започнал да кани най-яките банди, но не можел да им плаща хонорарите и накрая закрили фестивала. Така или иначе, християните в града твърдяха, че половината от младежите на възраст между осемнайсет и дваисет и пет години са започнали да употребяват наркотици именно заради фестивала. Но ние двамата с Олег не открихме никакви наркомани. Обиколихме пешеходната зона и се натъкнахме на един-единствен пиян и на четиринайсет певци от църковен хор, които ни попитаха дали искаме да се срещнем с Исус.

— Само ако търси виолин — отвърнах аз.

Понеже Исус очевидно нямаше такива щения, се върнахме в хотелската ни стая и се напомахме за лека нощ. Не знам защо, но решихме да поостанем в Кристиансан. Лентяйствахме, друсрахме се и пеехме парчета на Синатра. Една нощ се събудих. Олег се беше надвесил над главата ми с някакво псе в ръце. Чул изсвирване на спирачки, надникнал и видял кучето, полупремазано на улицата. Огледах го внимателно. Беше пострадало тежко. С Олег единодушно преценихме, че гръбнакът му е счупен. Цялото му тяло беше изранено от краста и от бой. Клетото животно явно доста бе препатило — един господ знае дали от стопанина, или от себеподобни. Но беше красиво. Спокойните му кафяви очи ме гледаха с надеждата да поправя сторената му вреда. Опитах се. Нахранихме го и го напоихме, потупах го по главата и започнах да му говоря. Олег предложи да го заведем на ветеринар, но аз се досещах какво ще ни кажат, затова задържахме кучето в хотелската стая. Окачихме табела „Do not disturb“ на вратата и го сложихме в леглото. Редувахме се да бдим над него, за да сме сигурни, че диша.

Постепенно телцето му се стопли и пулсът се нормализира. На третия ден го кръстихме Руфус. Поне няма да си отиде от този свят без име, казахме си двамата с Олег.

— Той се мъчи. Ветеринарят ще го приспи с една инжекция. Изобщо няма да го боли — увери ме Олег.

— Няма да позволя на никого да цели Руфус с евтина стока! — заявих аз и заредих спринцовката.

— Полудя ли? — слиса се Олег. — Това е виолин за два бона!

Сигурно правилно беше изчислил. Руфус напусна този свят, вдигнат от дрога — бизнес класа.

Спомням си, че докато се връщахме към Осло, беше облачно. Нито слушахме Синатра, нито пяхме.

В Осло Олег го затресе яко шубе. Аз обаче го раздавах непукист. Нещо ми подсказваше, че старецът няма да се занимава с нас — с двама безобидни, пропаднали наркомани. Бяхме разорени, безработни, а не след дълго свършихме виолина. Олег прочел някъде, че думата „junkie“ била над стогодишна. Произлизала от времето, когато първите хероиномани започнали да крадат скрап от пристанището във Филаделфия и да го продават, за да печелят пари за дрога. Двамата с Олег последвахме примера им. Започнахме да се промъкваме към строителните площадки до пристанището в залива Бьорвика и да задигаме каквото ни попадне. В нашите очи медта и инструментите се равняваха на злато. Медта продавахме на търговец на скрап в Калбакен, а инструментите — на двама литовци — домашни майстори.

Постепенно и други „колеги“ започнаха да припечелват от скрап. В резултат собствениците вдигнаха по-високи огради, поставиха по-многобройна охрана, в картинката се включиха и ченгетата, а купувачите се свряха в миша дупка. И наркотичният глад ни зашиба по-безжалостно от обезумял надзирател, който плющи с камшика по гърбовете на робите. Осъзнавах необходимостта да измислим какво да реши окончателно проблема ни. И измислих.

Разбира се, не обелих и дума пред Олег.

Прекарах цял ден в подготовка на речта ми и ѝ се обадох.

Ирене тъкмо се бе прибрала от тренировка. Зарадва се, че чува гласа ми. Излагах ѝ идеята си в продължение на час. След като

приключих, тя се разплака.

Следващата вечер отидох да я посрещна на гарата. Тя слезе от влака от Тронхайм и ме прегърна през сълзи.

Толкова млада. Толкова всеотдайна. Толкова безценна.

Както вече споменах, през живота си не съм обичал човешко същество. Навярно единствено чувствата ми към Ирене са били сравними с обич, защото тогава бях на косъм да се разцивря и аз.

[1] „I Got Plenty of Nothing“ (англ.) — „Имам предостатъчно нищо“. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

През открянатия прозорец на стая 301 Хари чу как църковната камбана проехтя единайсет пъти във вечерната дрезгавина. Болките в тила и врата поне го държаха буден. Стана от леглото, избути стола до стената така, че да седне с лице към вратата, и се отпусна на него с карабината в скута.

От рецепцията поиска по-силна крушка, защото тази в стаята му изгоряла, и чука, за да закове два гвоздеа, стърчащи от прага. Щял да се справи сам, не му трябвала помощ. Сам смени слабата крушка в коридора точно пред вратата на стаята и отпори прага с помощта на чука.

От мястото си щеше да види сенки под вратата, в случай че се появят неканени посетители.

Изпуши няколко цигари. Провери дали пушката е заредена и изпуши останалите в кутията. Камбаната удари дванайсет пъти.

Телефонът звънна. Обади се Беате. Вече разполагала с копия на четири от петте списъка, подготвени от патрулите, които прочесали района около „Блиндерн“.

— Последният патрул току-що е предал списъка си в ОРГКРИМ.

— Благодаря ти. Взе ли пликчетата от Нина?

— Да. Поръчах на Съдебна медицина да се заемат незабавно с тях. В момента изследват кръвта.

Мълчание.

— И? — попита Хари.

— Какво?

— По гласа ти познавам, че ми спестяваш нещо, Беате.

— ДНК анализ не се прави за няколко часа, Хари; понякога отнема...

— ... дни, докато се получи окончателният резултат — довърши Хари.

— Точно така. Засега разполагаме само с предварително заключение.

— А то гласи...? — Хари чу стъпки в коридора.

— Съществува поне петпроцентова вероятност да е погрешно.

— Но вече сте изготвили предполагаем ДНК профил и си получила съвпадение в базата данни, нали?

— Предварителните резултати се използват само за да се изключат евентуални лица.

— С чий профил съвпаднаха данните?

— Не искам да давам предположения, преди...

— Хайде де.

— Мога да ти кажа само, че кръвта не е на Густо.

— И?

— И не е на Олег.

— Супер — Хари беше задържал дъха си. — Ами...

Над пода пред вратата се просна сянка.

— Хари?

Той затвори. Вдигна карабината и зачака. Човекът отвън почука три пъти. Хари продължи да дебне. Сянката не се отмести. Хари се прокрадна на пръсти до стената, за да не се окаже на пътя на евентуално изстреляни куршуми. Плъзна се към вратата и погледна през шпионката.

Мъжът пред стаята стоеше с гръб.

Под късото му яке се виждаше, че от задния му джоб виси нещо черно, навярно шапка. Не носеше колан. Ръцете му се спускаха плътно покрай тялото. Ако беше въоръжен, оръжието не висеше на кръста му, а на гърдите или от вътрешната страна на прасеца. Но нито едното, нито другото изглеждаше особено вероятно. Мъжът се обърна с лице към вратата и почука повторно — този път по-силно. Хари притаи дъх, оглеждайки деформираното му от шпионката лице. Струваше му се познато. Силно издадена напред долна челюст. Почеса се под брадичката с карта, повесена на врата му. Приличаше на идентификационна карта, каквито полицаите носят по време на арест. По дяволите! Нима бившите колеги на Хари бяха изпреварили Дубай?

Хари се поколеба. Ако този тип беше дошъл със заповед за задържане, значи, със сигурност имаше и разрешително за обиск. След като го е представил на рецепцията, са му дали универсален ключ за всички стаи. Хари добре прецени плюсовете и минусите. Тихо опря карабината зад гардероба и отвори вратата.

— Кой си ти и какво искаш? — попита той, докато погледът му обхождаше коридора.

— Леле на какво приличаш, Хуле! — възкликна онзи. — Може ли да вляза? — вдигна картата си.

— Трюлс Бернтсен — прочете Хари. — Ти не работеше ли за Белман?

— И продължавам. Той ти праща много поздравя.

Хари отстъпи и пусна Бернтсен да влезе пръв.

— Уютничко — отбеляза полицаят.

— Сядай — Хари посочи леглото, а самият той се разположи на стола пред прозореца.

— Дъвка? — предложи Бернтсен и протегна пакетчето.

— Ще ми изпадат пломбите. Какво искаш?

— Дружелюбен както винаги — Бернтсен избухна в грухтящ смях, нави една лентовидната дъвка на руло, отвори уста — или по-скоро дръпна долното си чекмедже — и набута дъвката вътре.

Хари наблюдаваше зорко движенията на Бернтсен, погледа му, преценяваше интонацията и миризмата. Трюлс изглеждаше спокоен, но в осанката му Хари долавяше нещо заплашително. Държеше дланите си обърнати нагоре, не правеше резки движения, ала очите му събираха данни, преценяваха ситуацията, подготвяха нещо. Хари вече се разкайваше, задето остави карабината зад гардероба. В момента липсата на разрешително за притежание на оръжие беше най-малкият му проблем.

— При огледа на разкопания гроб на Густо Хансен в Западното гробище открихме кръв по ризата на трупа. ДНК анализът показва, че е твоя.

Хари наблюдаваше как Бернтсен най-старателно сгъва станиоловата опаковка на дъвката. Хари си спомни по-подробно що за птица беше този Бернтсен. Спрягаха го с прозвището Бийвъс. Дясната ръка на Белман. Едновременно глупав и умен. И опасен. Влошена версия на Форест Гъмп.

— Не знам за какво говориш — отвърна Хари.

— Не знаеш, значи — въздъхна Бернтсен. — Може системата да е отчела данните погрешно. Облечи се набързо да те закарам до Управлението. Там ще вземем нова кръвна проба.

— Издирвам момиче на име Ирене Хансен.

— Да не е погребана в Западното гробище?

— От лятото се води в неизвестност. Несъща сестра на Густо Хансен.

— Това е ново за мен. Така или иначе, ще се наложи да ме придружиш до...

— Виж я — Хари извади снимката на семейство Хансен от джоба на самото си и я подаде на Бернтсен. — Трябва ми малко време. После ще ви обясня защо съм предприел всичко това. Обещавам след четирийсет и осем часа да се явя в Управлението.

— Четирийсет и осем часа — промърмори Бернтсен, докато разглеждаше снимката. — Хубав филм. Ник Нолти и онзи негър... Макмърфи?

— Мърфи.

— Да. Той изведнъж изгуби таланта си на комик. Не ти ли се струва странно? Имаш дарба и в един прекрасен ден откриваш, че си я изгубил. Според теб как ли се чувстват такива хора, Хуле?

Хари погледна Бернтсен. Приликата с Форест Гъмп започна да избледнява. Трюлс вдигна снимката срещу светлината и примижа съсредоточено.

— Познаваш ли я отнякъде?

— Не — Бернтсен му върна фотографията, надигна се леко от леглото — явно шапката в задния джоб го убиваше, — и я премести в джоба на якето си. — Хайде да тръгваме към Управлението, пък там ще обсъдим гратисния срок — най-небрежно подхвърли Бернтсен.

Тонът му обаче го разобличи в очите на Хари. Защото у него вече се бе загнездило подозрение. Щом Беате не беше получила окончателен резултат от проба, дадена за спешен анализ, как Бернтсен вече е успял да се сдобие със заключение за кръвта по ризата на Густо? Хари забеляза и друго. Докато Трюлс преместваше предполагаемата шапка в джоба на якето си, Хари видя, че това всъщност е балаклава, каквато е носел и ексекюторът на Густо — по спомените на Олег.

Тези размисли мигом го доведоха до „пробитото“ ченге.

Значи лакеите на Дубай пак бяха изпреварили полицията?

Погледът на Хари се плъзна крадешком към гардероба. Нямаше време да се опитва да се добере до пушката, защото по коридора затрополиха стъпки. На двама души — единият явно много едър, защото дървената подова настилка скърцаше под тежестта му.

Стъпките спряха пред вратата. По пода пред прага се плъзнаха сенките на два чифта разкрачени крака. Имаше вероятност тези мъже да са полицаи — колеги на Бернтсен — и да идват, за да арестуват Хари. Но съдейки по жаловитите стонове на дъските, Хари се досещаше кого да очаква: исполина, който го гони през парка „Фрогнер“.

— Да тръгваме — подкани го Бернтсен, застана пред Хари и уж случайно се почеса по гърдите под ревера. — Двамата с теб ще се поразходим.

— Май ще си имаме и компания. Подкреплението ти пристигна.

Хари посочи сенките под прага. Между двата чифта крака се появи още една сянка — издължена и права. Трюлс проследи ръката на Хари. По лицето му се изписа искрена изненада, каквато типове от рода на Бернтсен просто не могат да изиграят. Явно „гостите“ не бяха негови хора.

— Отмести се от вратата — прошепна Хари.

Трюлс престана да дъвче дъвката и го погледна.

Трюлс Бернтсен предпочиташе да държи своя щаер в презраменен кобур, смъкнат така, че пистолетът да е прилепнал към гърдите му. По този начин човекът, застанал срещу него, не може да види оръжието. Бернтсен осъзнаваше, че опитен детектив като Хари Хуле, изкарал специализация във ФБР в Чикаго, веднага ще забележи издутината по дрехите на обичайните места за носене на оръжие. Не че Трюлс очакваше да използва пистолета, но се чувстваше по-спокоен, като го взе; предохранителни мерки. Ако Хари окаже съпротива, ще го изведе от хотела с щаера, опрян дискретно в гърба му, и с балаклавата, нахлузена на главата, та потенциални свидетели да не могат да опишат човека, видян с Хуле непосредствено преди той да изчезне от лицето на земята. Беше паркирал сааба в странична пресечка и дори строши единствената улична лампа, за да не се вижда регистрационният номер. Петдесет хиляди евро. Беше решил да действа поетапно, да гради камък по камък. Ще си вдигне къща в Хьойенхал — с изглед към тяхната. С изглед към нея.

Хари Хуле му се видя по-дребен от колоса, когото помнеше. И погрознял. Блед, грозен, мръсен и изтощен. Занемареният му външен вид улесняваше задачата на Трюлс Бернтсен. Затова когато Хуле

шепнешком му нареди да се отмести от вратата, Трюлс Бернтсен първо се ядоса. Сега ли намери Хуле да му пробутва разни детски номера? После обаче Бернтсен разпозна интонацията на полицаи, надушил опасност. В критични ситуация служителите на реда не изпадат в емоционални изблици, нито драматизират, а просто съобщават нужното с неутрален хладен тон, и то така, че да се избегнат всякакви недоразумения. И да се повишат шансовете за оцеляване.

Почти машинално Трюлс Бернтсен направи крачка встрани.

В същия миг горната част на вратата влетя в стаята.

Завъртайки се на 180 градуса, Бернтсен заключи, че дулото трябва да е скъсено, та оръжието да нанесе такива поражения от толкова малко разстояние. Посегна с ръка към пазвата си. Ако кобурът висеше на обичайното си място и Бернтсен не носеше яке, щеше да го извади много по-бързо, защото дръжката щеше да стърчи навън. Но сегашното положение на оръжието, прилепнало към тялото му, го забави.

Трюлс Бернтсен се хвърли заднешком към леглото, издърпа пистолета и изпъна ръка напред. В същия миг вратата поддаде. Зад гърба му издрънча стъкло. После нов изстрел заглуши всичко. Грохотът изпълни ушите му. В стаята се разбушува снежна виелица.

На вратата видя силуетите на двама мъже. По-едрият вдигна пистолет. Главата му почти опираше в рамката на вратата. Двуметров исполин. Трюлс дръпна спусъка. После пак. Усети опияняващия откат и още по-опияняващото съзнание, че този път всичко се случва наистина. Не му пукаше какво ще последва. Великанът се олюля, сякаш да отметне перчема си, отстъпи назад и изчезна. Трюлс отмести пистолета към другия. Той стоеше неподвижно. Около него летеше перушина. Трюлс го взе на мушка, но не натисна спусъка. Вече го виждаше по-ясно. Лице на лакомец. В съзнанието на Трюлс такива физиономии имаха саамите, финландците и руснаците.

Мъжът спокойно вдигна пистолет пред себе си. Пръстът му легна на спусъка.

— Успокой топката, Бернтсен.

От гърлото на Трюлс Бернтсен се откъсна продължителен рев.

Хари падаше. Докато оловният дъжд се сипеше над него, той навел глава и превил гръб, заотстъпва заднешком към прозореца. Стъклото първо оказа отпор, но после сякаш се сети, че е чупливо, и поддаде.

И Хари полетя в нищото.

Времето спря. Все едно пропадаше към морско дъно. Ръцете му се мятаха в инстинктивен опит да спрат въртенето на тялото, полетяло в обратно салто. През нервните връзки в мозъка му се стрелнаха недовършени мисли: ще се приземи на глава; извади късмет, че няма завеси. Видя голата жена отсрещна, обърната с краката нагоре.

После потъна в нещо меко. Празни кашони, стари вестници, мръсни памперси, кутии от мляко, мухлясал хляб от хотелската кухня, филтри с утайка от кафе.

Докато лежеше възник в отворения контейнер, върху него се посипа дъжд от разтрошени стъкълца. От прозореца на стаята му припламнаха искри. Огън от дулото на оръжие. Възцари се невъобразима тишина, сякаш изстрелите идваха от телевизор с изключен звук. Монтажната лента се беше разлепила. От раните шуртеше кръв. И в миг на безумие му се прииска да не мърда оттук. Да затвори очи, да заспи, да се остави на унеса. Сякаш не той, а друг човек, когото наблюдаваше отстрани, се изправи, прекрачи ръба на контейнера и хукна към портата в дъното на двора. Отваряйки я, чу бесен рев от прозореца. Изскочи на улицата, подхлъзна се върху капака на шахта, но успя да се задържи на крака. Чернокожа жена в тесни дънки му се усмихна по навик и издаде кокетно устни, ала бързо схвана ситуацията и отвърна поглед встрани.

Хари тичаше. Реши този път да бяга докрай — докато го хванат.

Надяваше се гонитбата да не продължи дълго.

Междувременно смяташе да се придържа към природата на пляката: да бяга до последен дъх, опитвайки се да отърве кожата, да удължи живота си с няколко часа, няколко минути, няколко секунди.

Сърцето му се разблъска опърничаво, а той се разсмя, докато пресичаше улицата пред нощен автобус. Хукна към Централната гара.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хари беше заключен. Току-що се събуди и установи този факт. На стената над него висеше плакат на човек с одрана кожа, а до него — красиво резбована дървена фигура, представляваща разпънат на кръст мъж с изтичаща кръв.

Извърна се на кушетката и се опита да продължи оттам, докъдето бе стигнал вчера. Поднови опитите си да обозре цялостната картина. Разполагаше с множество точки, но още не бе успял да ги свърже. Всъщност бе определил местоположението на точките предимно на базата на предположения.

Предположение номер едно: „пробитото“ ченге е Трюлс Бернтсен. Позицията му в ОРГКРИМ му позволява да обслужва интересите на Дубай, ако е на хранилка при него.

Предположение номер две. Беате е проверила резултата от кръвната проба и системата е дала съвпадение с ДНК профила на Трюлс Бернтсен. Затова Беате отказваше да издаде предварителното заключение, преди да се е уверила сто процента в правотата на подозренията си. Защото все пак става въпрос за човек от редиците на полицейската гилдия. Ако тази версия действително се потвърди, значи по някаква причина в деня на убийството ноктите на Густо са се впили в кожата на Трюлс Бернтсен.

Тук идваше най-сериозното възражение, подкопаващо достоверността на тази версия. Ако действително Бернтсен е работел за Дубай и е получил поръчка да ликвидира Хари, защо онези гангстери се появиха изневиделица и се опитаха да очистят и двамата? Нима е възможно, при условие че ги е изпратил Дубай, да възникне такова разминаване между тях и Бернтсен? В такъв случай или обслужват интересите на различни групировки, или просто не са съгласували действията си. Дали неуспешната координация не се дължеше на самоволните действия на Бернтсен, решил да попречи на Хари да предостави в полицията доказателствата, иззети от гроба на Густо, и така да го разобличи?

Чу се подрънкване на ключове. Вратата се отвори.

— Добро утро! — изчурулика Мартине. — Как се чувстваш?

— По-добре — излъга Хари и си погледна часовника.

Стрелките показваха шест сутринта. Той отметна настрани вълненото одеяло и спусна краката си на пода.

— Медицинският ни кабинет не е пригоден за нощувки. Легни, за да ти сменя превръзката.

— Благодаря ти, че ме подслони, но пак те предупреждавам: никак не е безопасно да ми осигуряваш укритие, затова още сега си тръгвам.

— Легни, казах!

Хари я погледна, въздъхна и се подчини. Затвори очи. Чуваше как Мартине отваря и хлопва чекмеджета, дрънчи с ножици и шишенца. От долния етаж долиташе шумът от първите пристигащи за деня посетители в кафене „Фюрлюсе“.

Докато Мартине размотаваше импровизираната превръзка около врата му, Хари набра Беате. Включи се записано съобщение, в което тя молеше обадилия се да обясни съвсем накратко защо я търси. *Бийп*.

— Знам, че кръвта е на бивш детектив от КРИПОС — подхвана Хари. — Дори да получиш потвърждение от Съдебна медицина, не бързай да го разгласяваш. Не е достатъчно да издействаме заповед за арест. Разбуним ли кошера, рискуваме „гнилата ябълка“ да унищожи доказателствата по целия случай и да се покрие завинаги. Затова предлагам да го арестуваме на друго основание, та да си осигурим спокойствие. Например за проникване с взлом и убийство в рокерския клуб в Алнабрю. Ако не греша, Олег и въпросният тип са се опитали да ограбят клуба. Олег е съгласен да свидетелства. Затова те моля да изпратиш по факса снимка на Трюлс Бернтсен, настоящ детектив в ОРГКРИМ, до адвокатската кантора на Ханс Кристиан Симонсен, за да я покаже на Олег.

Хари затвори, пое си дъх и усети как му прилошава. Извърна се; стомахът му се сви в мъчителен спазъм.

— Боли ли? — попита Мартине, докато почистваше раните по врата му с тампон, напоен в спирт.

Хари поклати глава и посочи отворената бутилка.

— Съвсем забравих — Мартине веднага завинти капачката.

Хари се усмихна сконфузено. По челото му избиха капчици пот.

— С годините не го ли преодоля? — попита тихо тя.

— Кое? — дрезгаво попита Хари.

Мартине не отговори.

Погледът на Хари заподскача между кушетките в търсене на нещо, все едно какво, само и само да го отвлече от натрапчивите мисли. Очите му спряха върху халката, която Мартине свали и остави на кушетката, преди да се заеме с почистването на раната. Двамата с Рикард бяха женени от няколко години, по пръстена се забелязваха резки — за разлика от гладката повърхност на халката на Туршилдсен от „Теленур“. Хари усети как изведнъж го втресе. Корените на косата го засърбяха. Дали заради избилата пот, или по друга причина?

— От истинско злато ли е? — попита Хари.

Мартине положи чист компрес и започна да навива бинта.

— Това е халка, Хари.

— Е, и?

— От истинско злато е, разбира се. Никой, независимо колко е беден или стиснат, не купува фалшив венчален пръстен.

Хари кимна. Сърбежът продължаваше. Космите на тила му настръхнаха.

— Аз купих точно такъв — отрони той.

Мартине се засмя.

— Значи си единственият в целия свят, Хари.

Той се взираше в халката. Ето, и тя го потвърди.

— Именно. Единствен съм... — бавно повтори той.

Не: интуицията му никога не го подвеждаше. Хари се изправи.

— Чакай! Не съм приключила!

— Така е добре.

— Трябват ти чисти дрехи. Вониш на мръсотия, пот и кръв.

— Преди важни битки монголите се мажели с животински екскременти — обясни Хари, докато си закопчаваше ризата. — Ако искаш да ми послужиш с нещо, чаша кафе би била...

Мартине го изгледа обезсърчено, поклати глава и излезе.

Хари извади мобилния си телефон.

— Да? — Клаус Туршилдсен звучеше като зомби.

На заден план се чуваха детски писъци.

— Обажда се Хари Хо. Една последна услуга и никога повече няма да те тормозя, Туршилдсен. Искам да провериш няколко наземни станции. Трябва ми информация къде е бил засичан вечерта на

дванайсети юли мобилният на Трюлс Бернтсен с постоянно местожителство някъде в Манглерю.

— Не можем нито да определим местоположението му с точност до квадратни метри, нито да възстановим движението на телефона...

— ... минута по минута. Всичко това ми е пределно ясно. Просто се постарай, доколкото е възможно.

Мълчание.

— Това ли е всичко?

— Не, има още едно име — Хари затвори очи и се опита да извика в паметта си надписа на кабинета в Онкологичния център. Първо промърмори името под носа си, после го произнесе отчетливо на събеседника си.

— Записах го. Какво разбираш под „никога повече“?

— Никога повече.

— Добре. Още нещо...

— Да?

— Вчера от полицията звъниха да искат номера ти. На твое име няма официално регистриран.

— Използвам китайски номер. Защо им трябва?

— Май искат да го следят. Какво става?

— Сигурен ли си, че искаш да разбереш, Туршилдсен?

— Не — отвърна онзи след кратка пауза. — Като открия нещо, ще ти се обадя.

Хари натисна червената слушалка. Осмисли положението. Издирваха го. Въпреки че срещу номера му никъде не бе вписано неговото име, полицаите не бяха вчерашни. Ще проверят входящите и изходящите повиквания на Раquel и ще забележат повтарящия се китайски номер. Телефонът щеше да го издаде. Хари реши да се отърве от него.

Когато Мартине се върна с чаша димящо кафе, Хари отпи две глътки и направо я попита дали ще му услужи с телефона си за две денонощия.

Тя го изгледа с прямия си неопетнен поглед и се съгласи: в случай че той внимателно е обмислил стратегията си.

Хари кимна утвърдително, взе малкия ѝ червен апарат, целуна я по бузата и отнесе чашата си долу в кафенето. Около пет от масите вече се бяха настанили посетители, а на вратата напиреха още

ранобудници. Хари седна до свободна маса и прехвърли най-важните номера от китайската си реплика на айфон. После изпрати есемес на близките си с информация за новия си, макар и временен, номер.

Подобно на повечето хора, и наркоманите са непредвидими. Ала в едно отношение действат доста предсказуемо. Оставяйки китайския си айфон на една от свободните маси във „Фюрлюсе“, Хари знаеше какво ще се случи с него. Отиде до тоалетната и когато се върна, от телефона нямаше следа. Беше се отправил на пътешествие, което полицията щеше да проследи с помощта на сигналите, постъпващи в наземните базови станции.

Хари излезе от кафенето и се спусна по улица „Гьойен“ към квартал „Грьонлан“.

По склона пред него се зададе полицейски автомобил. Той машинално наведе глава, извади червения телефон на Мартине и започна да „разговаря“, за да не изглежда подозрително, че закрива лицето си с ръка.

Патрулката го подмина. През следващите няколко часа се налагаше непрекъснато да стои нащрек и да се спотайва. Но повече го вълнуваше друго: Хари разполагаше с нещо конкретно. Беше си осигурил отправна точка.

Трюлс Бернтсен зъзнеше като куче под наръч елхови клонки.

Цяла нощ случилото се непрекъснато се нижеше пред очите му като на филмова лента. Лицето на Лакомеца отстъпва предпазливо заднешком, повтаряйки „Успокой топката, Бернтсен“, сякаш отправя молба за примирие, докато двамата държат оръжията си един срещу друг. Лице на лакомец. Шофьорът в лимузината пред гробището в Стария град. Човек на Дубай. Навеждайки се да издърпа тялото на едрия си колега, прострелян от Трюлс, Лакомеца предизвестено свали пистолета. Бернтсен разбра, че онзи е готов да рискува живота си, но не и да изостави другаря си. Бивш командос, бивш полицаи — при всички случаи човек, който държи на честта. Едрият простена. Значи не го беше убил. Трюлс изпита едновременно облекчение и разочарование. Не попречи на Лакомеца да изправи ранения на крака и да го изведе оттам. Докато двамата се влачеха по коридора към задния изход, се чуваше как кръвта жвака в обувката на едрия. След като те

излязоха, Трюлс нахлузи балаклавата и хукна навън. Профуча покрай рецепцията, метна се в сааба и дойде тук, защото не смееше да се прибере у дома. Това тайно скривалище му осигуряваше безопасност. Тук никой не би могъл да го открие. Само той знаеше за това място в Манглерю и идваше тук, когато искаше да я види.

Наблизо минаваха туристи, но обикновено следваха отъпканите пътеки и не припарваха до скалата, заобиколена от гъсти храсталаци.

Къщата на Микаел и Ула Белман се намираше на възвишението отпред. От скалата се откриваше отличен изглед към прозореца на дневната им. Трюлс я бе гледал как седи вечер на дивана и се бе любувал на красивото ѝ лице, на нежната ѝ фигура, която годините почти не бяха успели да променят. Ула си оставаше най-красивото момиче в Манглерю. Понякога виждаше и Микаел до нея. Двамата се целуваха и милваха, а после винаги се пренасяха в спалнята. Бернтсен не знаеше дали изобщо иска да става свидетел на продължението. Сякаш предпочиташе да я вижда сама — седнала на дивана с книга в ръка, подвила крака под дупето си. Тя току хвърляше поглед към прозореца, сякаш усещаше, че някой я наблюдава. Възбудата на Трюлс нарастваше. Дали тя се досеща чий поглед е вперен в нея?

Сега обаче прозорецът тъмнееше. Ула и Микаел се преместиха в нова къща. Бернтсен провери, но не откри безопасен наблюдателен пункт към нея. А както беше тръгнало, време за подобни занимания едва ли щеше да му остане. Бяха го набелязали.

Подмамиха го да посети Хуле в „Леон“ през нощта и го нападнаха.

Опитаха се да се отърват от него. Да очистят човека, който „чистеше“ неудобните доказателства. И защо? Защото знае прекалено много? Човек на двойна хранилка като него знае много по презумпция. В това няма нищо необичайно. Бернтсен не разбираше какво става. Проклятие! Все едно каква е причината. Важното е да отърве кожата.

Премръзнал, изтощен, той чувстваше болки по цялото тяло, но не смееше да се прибере, преди да се развидели. Искеше непременно да е сигурен, че пътят му е чист. Добере ли се жив до апартамента си, ще устиска. Разполагаше с артилерия, достатъчна да удържи обсада. Съжаляваше за пропиляната възможност да ги застреля, ала опитат ли се да му посегнат пак, ще им покаже, че не могат току-така да светят маслото на Трюлс Бернтсен.

Трюлс стана, изтупа игличките, полепнали по дрехите му, потръпна зиморничаво и разтри мускулите на ръце, за да се стопли. Пак погледна към къщата. Започваше да се развиделява. Замисли се и за другите жени, които бе харесвал. Например за дребничката смугла хубавица от „Фюрлюсе“. Мартине. По едно време беше почти сигурен, че и тя го харесва. Мартине работеше сред опасни хора, а мъж като него би ѝ осигурявал закрила. Мартине обаче се отдръпна, а той — познатата стара история — не събра достатъчно кураж да ѝ покаже открито симпатията си и да се сблъска с директния ѝ отказ. Предпочиташе да чака, да се надява, да протака, да се измъчва, да вижда окуражителен жест там, където други, не толкова отчаяни мъже, виждат единствено дежурна вежливост. Един ден дочу как някой я поздравява за бременността ѝ. Проклетата курва. Всички са курви. Като момичето, което Густо Хансен използваше за разузнавач. Курви, курви... Ненавиждаше тези жени. И мъжете, способни да накарат тези жени да ги обикнат.

Колкото и да скачаше и да размахваше ръце, Трюлс Бернтсен не успя да се сгрее.

Хари се върна в Квадратурата. Седна в кафенето до пощата. То отваряше четири часа по-рано от „Скръодер“. Наложил се да се нареди на опашка от прежаднели за бира клиенти, докато се сдобие със заветната закуска.

Ракел първа се свърза с него по новия му телефон. Помоли я да провери пощата на Олег.

— Има писмо от Белман за теб. Прилича на списък с адреси.

— Добре. Препрати го на Беате Льон — и Хари ѝ издиктува имейл адреса на криминалистката.

После изпрати есемес на Беате да я уведоми какво ѝ е изпратил и довърши закуската си.

Прехвърли се в гостилницата на Големия площад и си поръча силно кафе. Беате се обади.

— Сравних списъците, които копирах от патрулите, с изпратените от теб по имейла. Откъде ги взе?

— Белман ги е получил и ми ги препрати. Искам само да разбера дали са му докладвали изчерпателно, или са му спестили част от

информацията.

— Всички адреси в единия списък са налице и в другия.

— Мхм. Не спомена ли, че още не си получила списъка на един от патрулите?

— Защо е всичко това, Хари?

— Опитвам се да накарам подкупното ченге да ни съдейства.

— В какво?

— Да открием къде се крие Дубай.

Мълчание.

— Ще видя дали ще успея да се сдобия с липсващия списък — въздъхна Беате.

— Благодаря ти. До по-късно.

— Чакай.

— Какво?

— Не си ли любопитен да узнаеш какво показва ДНК анализът на кръвта под ноктите на Густо?

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

През лятото се чувствах господар на Осло. Изтъргувах Ирене за половин кило виолин. Една втора от количеството продадох на улицата. Печалбата възнамерявах да вложя в нещо мащабно — нова лига, която да отвее стареца. Но преди това исках да отпразнувам успеха. За малка част от сумата си купих костюм в тон с обувките, подарени ми от Исабел Скойен. Заприличах на милионер. Служителите в „Гранд“ дори не повдигнаха вежда, когато влязох във фоайето и поисках да наема луксозен апартамент. Купонясвахме двацет и четири часа в денонощието. Точният ни състав се менеше, но иначе всичко си беше като в доброто старо време: лято, Осло, мацки, момчета. Само хапчетата станаха малко по-тежки. Дори Олег се освести донякъде и се върна към старото си аз. Оказа се, че съм имал повече приятели, отколкото помня, а дрогата замина побързо, отколкото предполагах. От „Гранд“ ни изритаха. Отседнахме в „Кристиания“, после в „Радисън“ на площад „Холберг“. Това, разбира се, не можеше да продължи вечно, но нима има вечни неща?

Два-три пъти на излизане от хотела мярнах черна лимузина до отсрещния тротоар. Из града има много такива коли, казах си аз. Но си спомням че я видях.

И — разбира се — в един прекрасен ден парите свършиха. Наложих се да продам следващата партида от наличния наркотик. Бях го скрил в една от стаичките за почистващата машинария на камериерките — зад кълбо кабели. Оказа се, че или съм се изпуснал за мястото, докато съм бил друсан, или някой ме е видял да се промъквам там, защото от запасите си не открих нищо. А не си бях предвидил резервен склад.

Пак останахме на червено. Всъщност вече нямаше „ние“. Настъпи моментът да се изнеса от хотела и да си намеря дрога. Слязох да се разплатя на рецепцията за двуседмичния престой. И какво? Ами нямах нужните петнайсет бона.

Постъпих по единствения разумен начин.

Духнах.

Хукнах през вестибюла, изскочих на улицата и през парка — към морето. Никой не ме подгони.

Завлякох се към Квадратурата да си търся дрога. Не се виждаше нито един с екипа на „Арсенал“ — само нещастници с хлътнали очи, които се шураха в търсене на дилър. Един тип се опита да ми пробута метамфетамин. Увери ме, че от дни не може да се намери виолин. Доставкаите секнали, но се говорело, че на „Плата“ неколцина хитреци продавали последните си запаси от виолин за пет хиляди крони дозата. С печалбата си купували херца.

Аз, разбира се, нямах пет бона и осъзнах колко здравата съм загазил. Откриваха ми се три варианта: да заложа нещо, да измуфтя виолин или да открадна.

Да заложа... Какво ми бе останало? Бях продал дори сестра си. Сетих се. „Одеса“-та. Бях я оставил в репетиционната, а не се съмнявах, че пакистанците в Квадратурата сто процента ще се бръкнат пет бона за автоматичен пищов. Хукнах на север, подминах Операта и Централната гара. Заварих вратата с нов катинар. Сигурно в мое отсъствие някой я беше разбил. Усилвателите за китари ги нямаше, останали бяха само барабаните. Потърсих пистолета, но крадците бяха свили и него. Проклетници.

Преминах към втората възможност: да измуфтя дрога от някого. Спрях едно такси и поръчах на шофьора да кара към „Блиндерн“. Той започна да дудне за пари още с качването ми. Досещал се с кого си има работа. Накарах го да спре до жп прелеза, скочих и хукнах през моста. Прекосих тичешком Изследователския парк, макар никой да не ме гонеше. Бягах, защото времето ми изтичаше. Само дето сам не знаех кое налага да бързам така.

Отворих портата, хукнах по пътеката към гаража, надникнах през процеп на вратата. Видях лимузината. Почуках на вратата на къщата.

Отвори ми Андрей.

— Атамана не е вкъщи — съобщи той.

Посочих съседната къща зад водонапорната кула, предполагайки, че старецът е там, защото лимузината си стоеше в гаража. Андрей повтори, че Атамана го няма.

— Трябват ми пари — казах аз.

Андрей ме подкани да си вървя и ме посъветва повече кракът ми да не стъпи там.

— Само една доза виолин — примолих се аз.

В момента на пазара нямало виолин, защото една от съставките липсвала и Ибсен не можел да го произвежда. Щяло да отнеме няколко седмици, докато приготви следващата партида.

— Полудявам, Андрей. Поне ми дай кинти.

Той понечи да затвори вратата, но аз подложих крак.

Заплаших го, че ако не ми помогне, ще издам тайната им квартира.

— Да умреш ли искаш? — попита ме той с характерния си акцент. — Да не си забравил какво сполетя Псето?

Протегнах ръка.

— Ченгетата ще се бръкнат дълбоко, за да разберат къде живее Дубай с плъховете си. За случилото се с Псето ще си издействам бонус. А най-щедро ще ми платят, ако се съглася да им разкажа за мъртвия агент под прикритие в мазето на Дубай.

Андрей бавно поклати глава. Изпратих проклетия казак да върви по дяволите — и то на руски! — и си тръгнах.

Докаато вървах към портата, усещах погледа му в гърба си.

Нямах представа защо старецът остави мен и Олег да офейкаме с дрогата, но знаех, че този път няма да ми се размине. Всъщност ми беше все едно. Бях отчаян. Чувах само едно: писъците на жадните ми вени.

Поех по пътеката зад църквата в Западен Акер. Постоях там. Край мен минаваха възрастни жени: вдовици, поели към гробовете на съпрузите си, а вероятно и към собствените си бъдещи гробове, с чанти, пълни с жито. Не можех да ги ограбя. Аз, Крадльото, не смеех да помръдна и се потях като прасе. Страхувах се до смърт от тези грохнали осемдесетгодишни бабички. Жалка история.

Тогава се случи събота. Наум прехвърлих всички приятели, които биха ми услужили с пари назаем. Приключих за секунди. Нямах такива.

Сетих се обаче за един човек, който щеше да ми даде пари, защото едва ли искаше да си навлече проблеми.

Качих се в автобуса и слязох в Манглерю.

Този път заварих Трюлс Бернтсен в дома му.

Застанал на вратата на шестия етаж в жилищния блок, той ме изслуша. Поставих му почти същия ултиматум както онзи път в „Блиндерн“: не се ли бръкне пет бона, ще го изнея пред ченгетата, че е пречукал Туту и е скрил трупа.

Бернтсен обаче запази самообладание. Покани ме да вляза в апартамента му:

— Все ще стигнем до някакъв компромисен вариант — каза той. Погледът му никак, ама никак не ми хареса.

Затова отказах да вляза.

— Няма какво да обсъждаме — отсякох аз. — Или веднага кихаш кинтите, или отивам в полицията и срещу възнаграждение снасям всичко на ченгетата.

Той се усъмни дали ченгетата ще ми броят мангизи за сведения. Щял обаче да ми послужи с пет бона, понеже с него сме били работили в комбина и сме били станали кажи-речи приятели. Но нямам кинти в брой и трябвало да отскочим до банкомат с колата.

Замислих се над предложението му. В ума ми зави предупредителна аларма, но наркотичният глад беше станал нетърпим и потискаше всякакви разумни съображения. Долавях нещо гнило и въпреки това се съгласих.

— Значи вече разполагаш с окончателния ДНК профил? — попита Хари, докато оглеждаше обстойно клиентелата в кафенето до пощата.

Не забеляза подозрителни лица. По-точно, вътре гъмжеше от съмнителни особи, но нито един не приличаше на полицаи.

— Да — потвърди Беате.

Хари хвана по-удобно телефона.

— Вече знам кого са одраскали ноктите на Густо.

— Нима? — изненада се Беате.

— Да. Щом си открила съвпадение в базата данни, значи става дума или за заподозрян, или за осъден, или за полицаи, чийто профил фигурира в системата, за да изключат неговата ДНК след евентуален оглед на местопрестъпление. В нашия случай говорим за последния вариант. Казва се Трюлс Бернтсен и работи в ОРГКРИМ.

— Как разбра, че е той?

- По съвкупността от събития.
- Не ми обяснявай повече. Изводът ти, несъмнено, се базира на сериозни размишления.
- Благодаря.
- Само че грешиш.
- Моля?
- Кръвта под ноктите на Густо не е на Трюлс Бернтсен.

Докато стоях пред вратата на Трюлс Бернтсен и го чаках да вземе ключовете за колата, погледнах надолу към обувките си. Страшно красиви са, помислих си. И те ме подсетиха за Исабел Скойен.

Не я смятах за опасна колкото Бернтсен. Пък и беше луда по мен.

Повече от луда.

Преди Бернтсен да се върне, хукнах надолу по стълбите. Вземах по седем стъпала наведнъж и натисках копчето на асансьора на всеки етаж.

Качих се на метрото към Централната гара. Поколебах се дали да ѝ се обадя, но се отказах. По телефона лесно можеше да ми откаже, но не и ако ѝ се появя на живо. В събота конярят ѝ почиваше, следователно тя — понеже конете и прасетата не могат да си вземат храна от хладилника — си беше вкъщи. От гарата се качих на железницата с месечни карти, защото пътуването до Рюге струва сто четирийсет и четири кинта, а аз нямах и пукнат петак. Железницата не спира точно до фермата. Извървах оставащото разстояние пеша. Не е малко, особено ако вали. И онзи път, разбира се, заваля.

В двора видях джипа ѝ — от високопроходимите, с които тузарите хвърчат по централните улици. Почуках на вратата на жилищната сграда — така, научи ме тя, се наричала къщата, обитавана от стопаните. Никой не ми отвори. Извиках, ехото отекна между стените. Пак нищо. Може да е излязла да пояди, предположих. Все едно. Знаех къде си държи парите, а такива селски постройки никога не се заключват. Натиснах дръжката и се оказах прав: отключено. Тъкмо се качвах към спалнята, тя изникна

изневиделица. Внушителната ѝ фигура застана разкрячена горе в халат.

— Какво правиш тук, Густо?

— Искан да те видя — отвърнах и се усмихнах широко.

— Запиши си час при зъболекар — отвърна студено тя.

Зъбите ми действително бяха потъмнели и изглеждаха като изгнили, но с помощта на четка с метални зъбци бързо щях да ги почистя.

— Какво правиш тук? — повтори тя. — Пари ли искаш?

С Исабел се разбирахме от половин дума. Би било излишно да лицемерничим.

— Пет бона? — пробвах аз.

— Няма да стане. Отдавна приключихме с теб. Да те откарам ли обратно до спирката?

— Недей така, Исабел. Едно бързо...?

— Шит!

Чак след малко загрях. Явно гладът за виолин ми беше изпил акъла. Та тя стоеше по халат посред бял ден, и то гримирана.

— Очакваш ли някого? — попитах аз.

Тя мълчеше.

— Нов тъпкач?

— Така става, като не си спазваш графика, Густо.

— Много съм добър в компенсациите — отвърнах, сграбчих ловко китката ѝ и я притеглих към себе си.

— Мокър си — дърпаше се тя, но не по-ожесточено от друг път, когато искаше груб секс.

— Вали — обясних и ухапах меката част на ухото ѝ. — А твоето извинение какво е?

Ръката ми се плъзна под халата ѝ.

— И вониш! Пусни ме!

Ръката ми погали епилантите ѝ слабини, напипа процепчето. Беше не просто влажна, а мокра. Можех веднага да вкарам два пръста. Но ми се стори прекалено мокра. По кожата си усетих нещо слuzесто. Отдръгнах си ръката. По пръстите ми бе полепнало нещо бяло и слuzесто. Погледнах изумен Исабел. По лицето ѝ се изписа тържествуваща усмивка. Тя се наведе към мен и прошепна:

— Както вече казах, така става, като не си спазваш графика.

Побеснях. Вдигнах ръка да я ударя, но тя сграбчи китката ми и не успях. Яка кучка се оказа тази Скойен.

— Върви си, Густо.

Нещо засмъдя в очите ми. Ако не знаех какво е, щях да предположа, че са сълзи.

— Пет бона — прошепнах със задавен глас.

— Няма да стане. Ако ти дам, пак ще се върнеш. А това не може да продължава.

— Проклетата курва! — креснах аз. — Забравяш няколко много важни неща. Или ще ми дадеш кинти, или ще изпея всичко на вестниците. И не говоря за чукането, а за акцията „да изчистим Осло“, в която си в комбина със стареца. Шибани псевдо-социалисти, дрога и политика — в един кюп. Колко според теб ще ми платят от „Ве Ге“?

Вратата на спалнята се отвори.

— На твое място веднага бих си плюла на петите — посъветва ме Исабел.

В тъмното зад нея подът проскърца под нечи стъпки. Искях да побягна. Наистина. Но въпреки това си останах на мястото.

Стъпките приближаваха.

В мрака проблеснаха белите линии по лицето му.

Тъпкач. Сексуален хищник.

Той се прокашля.

И пристъпи на светло.

Въпреки началните симптоми на абстиненция отново усетих желанието да докосна гърдите на този ослепителен красавец; да усетя горещата му потна кожа под пръстите си; да почувствам как мускулите му се стягат инстинктивно от възмущение какво, по дяволите, си позволявам.

— Кой? — попита Хари.

— Микаел Белман — повтори Беате, след като си прочисти гърлото.

— Белман?

— Да.

— Под ноктите на Густо има следи от кръвта на Белман?

— Така изглежда.

Хари отметна назад глава. Това променяше всичко. Или не? Този факт не означаваше непременно, че Белман има пръст в убийството на Хансен, но началникът на ОРГКРИМ очевидно криеше нещо.

— *Махай се оттук — нареди ми тихо Белман.*

Нямаше нужда да повишава глас.

— *А, ти ли си? — поразхлабих хватката около китката на Исабел. — А аз си помислих, че е наела Трюлс Бернтсен. Умно, Исабел. Далновидно от твоя страна да се прицелиш по-високо в йерархията. Каква е схемата? Бернтсен е само твой роб, така ли, Микаел?*

Изрекох малкото му име с умиление. Дватама се бяхме запознали, представяйки се с малките си имена: Густо и Микаел. Като две момчета, които в лицето на другия са намерили нов приятел за игра. Видях как обръщението запаля нещо в погледа му. В очите му лумна искра. Белман се появи чисто гол. Затова изобщо не допусках да ме нападне. Но той се оказа по-бърз, отколкото предполагам. Преди да се усетя, той се нахвърли отгоре ми и стисна главата ми като в менгеме.

— *Пусни ме!*

Завлече ме нагоре по стълбите. Беше приклецил носа ми между гърдите и мишницата си и усещах миризмата — неговата и на Исабел. В ума ми се загнезди въпросът: щом иска да се махна оттам, защо ме дърпа към вратата на спалнята. Понеже не можех да се отскубна, забих нокти в гърдите му и се вкопчих в зърното му. Той изруга и отпусна хватката. Изплъзнах се от „менгемето“ и скочих. Приземих се по средата на стълбите, но успях да запазя равновесие и не паднах. Хукнах по коридора, грабнах ключовете за колата ѝ и изхвърчах в двора. Джипът ѝ, разбира се, си стоеше отключен. Гумите забуксуваха по чакъла, когато отпуснах съединителя. В огледалото видях как Микаел Белман изскочи от вратата. Нещо в ръката му проблесна. Гумите ухапах, залепнах за седалката и колата полетя напред към шосето.

— Всъщност Белман е уредил Бернтсен в ОРГКРИМ — разсъждаваше Хари. — Възможно ли е Бернтсен да саботира полицейските разследвания по разпореждане на Белман?

— Осъзнаваш по какъв тънък лед стъпваме, нали, Хари?

— Да. От тук нататък няма да те замесвам повече, Беате.

— И дума да не става, дявол да го вземе! — изпраця гневният ѝ глас в мембраната. Хари не си спомняше да я е чувал да ругае. — И мен ме е грижа за името на гилдията, Хари. Няма да позволя негодници като Бернтсен да лепнат черно петно на всички полицаи.

— Добре, но нека не избързваме със заключенията. Разполагаме единствено с доказателства за среща между Белман и Густо Хансен. Срещу Трюлс Бернтсен засега нямаме абсолютно нищо.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще започна от друго място. Ако очакванията ми се потвърдят, всички тези събития са като плочки на домино. Въпросът е единствено как да избегна решетките, докато успея да задействам плана.

— Да не твърдиш, че вече имаш план?

— Имам, разбира се.

— Добър план?

— Такова нещо не съм казвал.

— Но все пак план?

— И още как.

— Лъжеш ли ме?

— И да, и не.

Докато летях по E18 към Осло с бясна скорост, ми просветна в каква каша се забърках.

Белман се бе опитал да ме завлече в спалнята. Там явно държеше пистолета, с който ме подгони по-късно. Бил е готов да ме ликвидира, за да ми затвори устата завинаги. А това означаваше само едно: бях затънал до гуша в лайната. Какво можех да очаквам от него от тук нататък? Да ме опандизи, какво друго. За автомобилна кражба, разпространение на наркотици, неплатена хотелска сметка — Белман имаше голям избор. Щеше да ме тикне зад решетките, преди да съм се разприказвал, а следващата му стъпка ми беше повече от ясна. Или ще инсценират самоубийство, или

кървава разправа между затворници. Съобразих колко глупаво е да обикалям в кола, обявена вече за издирване. Затова настъпих газта. Понеже се бях запътил към място в източната част на града, не се наложи да прекосявам центъра. Поех по възвишението и навлязох в тихия жилищен квартал. Паркирах малко по-встрани и слязох.

Слънцето грееше, хората бутаха детски колички с грилове за еднократна употреба в мрежестите торби под дръжките. Хилеха се като идиоти към небето.

Метнах ключовете в някаква градина и се изкачих към блока с терасите.

На домофонната уредба открих името и позвъних.

— Аз съм — обадох се, когато той най-после вдигна.

— Малко съм зает.

— А аз съм наркоман.

Казах го уж на шега, но веднага усетих въздействието на думата. Олег много се забавляваше, когато понякога питах клиентите дали страдат от наркомания и дали искат малко виолин.

— Какво искаш? — попита гласът.

— Виолин.

Репликата на моите клиенти стана моя.

Мълчание.

— Нямам. Свърших го. Нямам основа за нова партида.

— Каква основа?

— Леворфанол. Да не искаш да ти продиктувам и формулата?

Знаех, че не ме лъже, но умирах за виолин. Нямах никакво намерение да си тръгвам с празни ръце. Всъщност къде щях да отида? Не можех да се върна в репетиционната. Там сигурно ме очакваха. Тогава — при Олег. Добрият стар Олег щеше да ме подслони.

— Имаш два часа, Ибсен. Ако дотогава не ми донесеш четири четвъртинки на улица „Хаусман“, отивам право при ченгетата да им разкажа всичко. Вече нямам какво да губя. Чаткаш ли? „Хаусман“ 92. Влизаеш и се качваш на третия етаж.

Опитах се да си представя изплашеното му потно лице. Проклет нищожен перверзник.

— Добре — отговори той.

Разберат ли, че не се шегуваши, започват да ти играят по свирката.

Хари изгълта остатъка от кафето и погледна към улицата. Стана време да се поразмърда.

Докато прекосяваше площад „Юнгсторге“ към близките заведения за дюнери, му се обади Клаус Туршилдсен.

— Имам добри новини.

— Да чуя.

— В интересувания те времеви диапазон сигнали от телефона на Трюлс Бернтсен са засечени от четири наземни станции в центъра на Осло. Следователно апаратът попада в района на улица „Хаусман“ 92.

— За район с какъв периметър говорим?

— Шестоъгълник с диаметър осемстотин метра.

— Добре — Хари се нуждаеше от време да си го представи. — А другият?

— По името не открих нищо, но се оказа, че притежава служебен телефон, вписан към Онкологичния център.

— И?

— И новините са обнадеждаващи. Неговият телефон се е намирал в същия район по същото време.

— Мхм — Хари влезе в едно заведение, подмина три претъпкани маси и спря пред плота, където снимки на апетитни дюнери с подсилен контраст примамваха посетителите. — Откри ли адреса му?

Клаус Туршилдсен му го издиктува. Хари го записа на салфетка.

— На този адрес вписан ли е друг телефонен номер?

— В смисъл?

— Чудя се дали има съпруга или приятелка.

Хари чу как пръстите на Туршилдсен заиграха по клавиатурата.

— Не — установи той. — На адреса няма регистрирани други телефони.

— Благодаря ти.

— Значи се договорихме, нали? Да ме търсиш за последно?

— Да. Само последна молба. Искам да провериш телефона на Микаел Белман; с кого е разговарял през последните месеци, къде се е намирал непосредствено преди часа на убийството.

От слушалката екна силен смях.

— Шефа на ОРГКРИМ? Забрави! Мога да потуля или да си измисля обяснение за проверка на обикновен полицаи, но започна ли да ровя около висш полицаи, веднага ще ми бият шута.

Туршилдсен продължаваше да се смее, все едно отдавна не беше чувал нещо толкова забавно.

— Очаквам да удържиш думата си, Хуле.

Връзката се разпадна.

Таксито пристигна на адреса от салфетката. Отвън го чакаше мъж.

Хари слезе и се приближи.

— Господин Ула Квернберг?

Мъжът кимна.

— Старши инспектор Хари Хуле. С вас говорихме по телефона.

Портиерът примижа към таксито, което не си тръгна.

— При липса на свободни служебни коли използваме таксита — обясни Хари.

Квернберг огледа идентификационната карта, която полицаят вдигна пред очите му.

— Не съм забелязал някой да се промъква в сградата.

— Но в централата постъпи сигнал, затова сме длъжни да проверим. Имате универсален ключ, нали?

В отговор Квернберг вдигна цяла връзка.

Отключи входната врата, докато Хари оглеждаше звънциите от домофонната уредба.

— Свидетели са забелязали мъж да се катери по терасите и да се вмъква в апартамент на третия етаж.

— Кой е подал сигнала? — попита портиерът, докато се качваха по стълбите.

— Забранено ми е да цитирам имена, Квернберг.

— Имате петно на панталона.

— От сос. Изядох един дюнер. Май ще трябва да го занеса на химическо. Ще отключите ли тази врата?

— Апартамент на фармаколога?

— Тук живее фармаколог?

— Да. Работи в Онкологичния център. Не е ли редно да го уведоим, преди да влезем?

— Ако не възразявате, за мен е важно да проверя дали крадецът не е все още в жилището.

Портиерът промърмори някакво извинение и побърза да отключи.

Хуле влезе в апартамента. Съдейки по обстановката, вътре живееше ерген. Но отвсякъде лъхаше безупречен ред. Дисковете с класическа музика заемаха отделен рафт, подредени по азбучен ред. Специализирани списания за химици и фармаколози се издигаха, накамарени във високи, но спретнати купчини. На един от библиотечните рафтове Хари забеляза рамкирана фотография на двама възрастни и момче. Хари го позна. То стоеше леко приведено на една страна с начумерен вид. На снимката трябва да е било на не повече от дванайсет-тринайсет години. Портиерът, застанал до вратата на апартамента, внимателно следеше действията на полицаия и Хари провери терасата, за да не предизвика подозренията му. После започна да обхожда стаите. Отваряше чекмеджета и шкафове. Не откри нищо компрометиращо.

Съмнително малко компрометиращи вещи — както биха се изразили някои оперативни работници.

Ала Хари и преди се бе сблъсквал с подобни жилища; някои хора просто нямат какво да крият. Не се случваше често, но все пак се случваше. Хари чу как портиерът прехвърли тежестта на другия си крак.

— Не виждам следи от взлом или кражба — установи на глас Хари и се насочи към изхода. — Понякога получаваме фалшиви сигнали.

— Разбирам — кимна портиерът и заключи вратата. — Какво щяхте да направите, ако бяхте хванали престъпника? Да го отведете с таксито?

— Щях да повикам патрул — усмихна се Хари, спря и огледа обувките на поставката до вратата. — Не ви ли се струва, че тези два ботуша са различен размер?

Квернберг потърка брадичката си, докато гледаше изпитателно Хари.

— Възможно е. Той страда от физически недъг. Може ли пак да ми покажете служебната си карта?

Хари му я подаде.

— Но тя е изтекла на...

— Таксито чака — Хари дръпна документа и хукна по стълбите.

— Благодаря ви за помощта, Квернберг!

Отидох на улица „Хаусман“ и, разбира се, никой не беше поправил бравата. Влязох си напълно безпрепятствено в апартамента. Олег го нямаше. Всъщност нямаше никого. Навярно бяха излезли на „явка“. Да си намерят дрога. Тук живееха петима наркомани. Личеше си. Навсякъде се валяха празни бутилки, използвани спринцовки, окървавени тампони, празни кутии от цигари. Но нито следа от наркотик. Опоскано свърталище на нещастници. Докато седях на един матрак и проклетисвах всичко и всички, видях плъх. Често, когато видят плъх, хората го описват като „огромен“. А всъщност тези гризачи не са големи. Напротив, съвсем малки са. Просто опашките им са дълги. Е, ако почувстват заплахата и се изправят на две крачета, изглеждат малко по-едри, но иначе са просто жалки твари, които — също като нас, наркоманите — отчаяно се опитват да си набавят нужното.

Удари камбана. Опитвах се да се убедя, че Ибсен ще дойде.

Само търпение, повтарях си аз. Ще се появи. Колко бях пропаднал. Отивайки на работа, неведнъж бях виждал радостта в очите им. Направо да се трогнеш. Разтреперани, мигом протягаха към мен банкноти. До един се превръщаха в безпомощни просяци. Сега самият аз станах един от тях. Жадувах да чуя куцукането на Ибсен по стълбите, да видя идиотската му мутра.

Бях изиграл картите си по най-кретенския начин. За да си набавя доза виолин, настроих всички срещу себе си: стареца и казаците му; Трюлс Бернтсен с дрелката и налудничавия поглед; кралица Исабел и новия ѝ тъпкач.

Плъхът се прокрадна покрай стената. Обзет от отчаяние, надигнах килима и матраците да проверя отдолу. Под единия матрак намерих смачкана паспортна снимка на Ирене и парче тел, усукано под формата на буква У. Явно тук спеше Олег. Отначало не разбрах

какво е предназначението на телта. Изведнъж обаче ми просветна. Дланите ми се изпотиха, сърцето ми се разблъска. Нали все пак аз бях научил Олег как се прави скривалище за дрога.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ханс Кристиан Симонсен лавираше между туристите по полегатия покрив от бял италиански мрамор. Именно този наклон придаваше на Операта вид на айсберг, потопен във фиорда. Симонсен се огледа и забеляза Хари Хуле, седнал сам-самичък на разстояние от туристите, които предпочитаха другия край на айсберга, откъдето се откриваше прекрасен изглед към фиорда. Хари пък се взираше в старите грозни квартали.

Ханс Кристиан се настани до Хари.

— Хо Се — подхвана Хари, без да вдига очи от брошурата в ръцете си, — ти знаеше ли например, че този мрамор се нарича бял карарски мрамор, а строежът на Операта е струвал на всеки норвежки данъкоплатец повече от две хиляди крони?

— Да.

— А какво знаеш за „Дон Жуан“?

— Опера от Моцарт в две действия. Млад, арогантен развратник със самочувствието на Божя благодат за жени и мъже изрича лъжа след лъжа и си спечелва всеобщата омраза. Смята се за безсмъртен, но накрая се появява тайнствена статуя, която му отнема живота. Земята поглъща и двамата.

— Мхм. Премиерата на операта ще се състои след два дни. Тук пише, че накрая хорът пее „Така умира злосторникът; смъртта на грешника винаги отразява как е живял“. Според теб вярно ли е, Хо Се?

— Убедил съм се, че не е вярно. Уви, смъртта не въздава повече справедливост от живота.

— Мхм. Знаеш ли, че на това място е изплувало тялото на полицай?

— Да.

— А какво не знаеш?

— Кой е застрелял Густо Хансен.

— Тайнствената статуя, а? — Хари сгъна брошурата и я остави настрана. — Искаш ли да разбереш кой е бил?

— А ти не искаш ли?

— Не непременно. За мен е важно преди всичко да докажем, че не е бил Олег.

— Съгласен съм — кимна Ханс Кристиан и изгледа изпитателно Хари. — Но не съм очаквал да чуя подобно нещо от устата на Хари Хуле, прословут с непримиримостта си.

— Вероятно хората все пак се променят — усмихна се Хари. — Ще попиташ ли полицейския адвокат докъде са стигнали с издирването ми?

— Все още не са оповестили името ти пред медиите, но са разпратили данните ти на всички летища и гранични зони. С други думи, паспортът ти вече не ти върши никаква работа.

— Край с почивката в Майорка.

— Щом знаеш, че те издирват, защо пожела да се срещнем на покрива на най-голямата атракция в Осло?

— Изпробваната логика на дребната риба, Ханс Кристиан: най-безопасно е в пасажа.

— А аз си мислех, че за теб най-безопасна е самотата.

Хари извади кутията цигари, раздруса я и я протегна към адвоката.

— От Ракул ли го знаеш?

Ханс Кристиан кимна и си извади цигара.

— От много време ли сте заедно? — попита Хари и лицето му се сгърчи в мъчителна гримаса.

— От няколко месеца. Какво те боли?

— Вратът. Сигурно раната се е инфектирала — Хари поднесе запалка на Ханс Кристиан. — Обичаш я, нали?

Адвокатът дръпна по начин, който подсказа на Хари, че Ханс Кристиан не е палил цигара от купоните през студентските си години.

— Да. Обичам я.

Хари кимна.

— Но ти непрекъснато се спотайваше някъде — продължи адвокатът и пак дръпна от цигарата. — В ъглите, в гардероба, под леглото.

— Все едно описваш чудовище.

— В известен смисъл да. Колкото и да се опитвах, не успях да те прогоня.

— Няма нужда да допушваш цигарата, ако не искаш, Ханс Кристиан.

— Благодаря — адвокатът я хвърли. — Какво ще искаш от мен този път?

— Да ми асистираш при влизане с взлом.

Потеглиха веднага след смрачаване.

Ханс Кристиан взе Хари от бар „Бока“ в квартал „Грюнерльока“.

— Хубава кола — отбеляза Хари. — Семейна.

— Имах ловджийско куче. С него ходехме на лов за елени, отсядахме в хижи. Сещаш се.

— Приятно звучи — кимна Хари.

— Прегази го лос. Утешавах се с мисълта, че това е най-достойният начин едно ловджийско куче да си отиде от този свят — на служба.

Хари пак кимна. Поеха към Рюен и хлътнаха в серпентините към парцелите с най-хубав изглед в източната част на Осло.

— Завий вдясно — Хари посочи тъмна къща. — Паркирай с предните фарове към прозорците.

— Да...?

— Не. Ти ще чакаш тук. Не си изключвай телефона и се обади веднага щом се появи някой.

Хари взе „козия крак“ и се изкачи по чакълестата алея към къщата. Хладен есенен въздух, аромат на ябълки. Усещане за нещо преживяно. Веднъж, като деца, с Йойстайн се вмъкнаха в чужда градина, докато Сабото вардеше до оградата. Изневиделица от мрака изскочи създание с индианска украса от пера на главата и се разквича като прасе.

Хари натисна звънеца.

Зачака.

Никой не отвори.

Въпреки това у него се загнезди усещането, че вътре има някого.

Хари заби „козия крак“ в луфта между вратата и касата и внимателно натисна щангата. Вратата беше стара, скована от мека влажна дървесина и със стара брава. След като поогъна вратата, с другата си ръка Хари пъкна в уголемения процеп идентификационната

си карта и натисна. Ключалката поддаде. Той хлътна вътре и затвори вратата зад гърба си. Постоя в тъмното, притаил дъх. По ръката му се плъзна тънка нишка — вероятно от разкъсана паяжина. Вътре лъхаше на влага и запустение. Но и на нещо друго, по-натрапчиво. На болести, на болница. На марли и лекарства.

Запали джобно фенерче. Отпред видя стояща закачалка. Продължи нататък.

Дневната приличаше на наръсена с прах. Сякаш някой бе изсмукал цветовете от стените и мебелите. Светлият конус зашари из помещението. Сърцето на Хари спря, когато лъчът се отрази в две очи. После продължи да бие. Оказаха се очите на препарирана сова — сива като всичко останало в стаята. Обиколи цялата къща и установи само, че както и в апартамента, който огледа преди това, и тук няма нищо необичайно.

Чак когато влезе в кухнята, се натъкна на нещо разобличаващо: два паспорта и самолетни билети върху масата.

Макар снимката в паспорта да бе правена преди десет години, Хари позна мъжа от Онкологичния център. А на снимката от нейния паспорт, изваден преди броени дни, тя беше неузнаваема: бледа, със сплъстена безжизнена коса. На самолетните билети пишеше, че след десет дни ще пътуват за Банкок.

Хари слезе на първия етаж. Приблужи се до единствената врата, зад която не бе надничал. В ключалката стоеше пъхнат ключ. Лъхна го същата миризма като в коридора. Завъртя ключа за осветлението в стаята и електрическа крушка без плафониера освети стълбище към мазе. Усецането, споходило го още с влизането в къщата, пак го връхлетя: тук имаше някого. „Интуиция“ — леко иронично се бе изразил Белман, когато Хари го попита дали е проверил досието на Мартин Пран. Тази интуиция, знаеше сега Хари, го бе подвела.

Пристъпи напред към стълбите, но нещо го възпря. Мазе. В „Опсал“ имаха същото. Ако майка му го изпрацаше да донесе картофи от двата чувала в мазето, Хари хукваше по стълбите, опитвайки се да не мисли. Пред себе си се оправдаваше, че тича, защото му е студено, защото не иска да бави мама, защото бягането му харесва. Не, внушаваше си той, не бягам заради жълтия мъж, който ме дебне долу: гол, усмихнат мъж с дълъг език, който се стрелва и прибира в устата му със съскане.

Сега обаче го плашеше не мракът, а кошмарът за застигащата го лавина.

Постара се да избие тези мисли от главата си. Стъпи на първото стъпало. То изскърца предупредително. Колкото и да му идеше да хукне, Хари заслиза съвсем бавно. Още държеше щангата в ръка. Долу, в мазето, тръгна между отделните помещения. Електрическа крушка на тавана пръскаше оскъдна светлина. Над пода се простираха сенки. Забеляза, че на всички врати висят катинари. Кой заключва помещенията в собственото си мазе?

Подпъхна заострения край на щангата под една от пантите. Пое си дъх. Опасяваше се от силния шум, който ще предизвика. Натисна щангата. Пантата изпука. Хари стаи дъх и се послуша. Сякаш цялата къща също престана да диша. Цареше пълна тишина.

Открехна предпазливо вратата. В ноздрите го блъсна натрапчива миризма. Пръстите му напипаха ключа за осветлението и в следващия миг всичко се окъпа в бяла светлина. Луминесцентна лампа.

Помещението се оказа доста по-просторно, отколкото даваше вид отвън. Вече бе виждал същата обстановка: в лабораторията на Онкологичния център. Плотове с подредени колби и поставки с епруветки. Приблужи се до единия плот и повдигна капака на голяма пластмасова кутия. Бял прах с кафеникав оттенък. Облиза пръста си, потопа го в праха и натърка венците си. Горчив вкус. Виолин.

Някакъв звук стресна Хари. Той притаи дъх. Ето пак! Някой подсмърчаше.

Бързо изгаси крушката и се спотаи в мрака, стиснал щангата и готов за атака.

Същото подсмърчане.

Хари изчака няколко секунди, излезе от помещението с пъргави, безшумни стъпки и тръгна наляво, откъдето идваше звукът. До дъното на коридора имаше само една врата. Прехвърли щангата в дясната си ръка и се прокрадна на пръсти до вратата — с малко прозорче, затулено с мрежа, същото като в „Опсал“.

За разлика от вратата в бащиния му дом обаче, тази тук беше укрепена с ковано желязо.

Пригответи фенера, долепи гръб до стената, преброи до три, запали фенера и насочи лъча към прозорчето.

Изчака.

След още три секунди — отвътре не бе последвала нито стрелба, нито друга реакция — Хари надникна през мрежата. Светлият конус зашари по стените и се отрази в желязна верига, плъзна се по матрака и откри каквото търсеше: лице.

Беше затворила очи и стоеше напълно неподвижно. Сякаш бе свикнала да я подлагат редовно на подобна проверка.

— Ирене? — внимателно прошепна Хари.

В същия миг телефонът в джоба му започна да вибрира.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Погледнах часовника. Претършувах целия апартамент, но не намерих къде е скрил дрогата си Олег. А Ибсен закъсняваше с двадесет минути. Нека само посмее да ми върже тенекия, проклетият перверзник, закахих се аз. За държане в плен и изнасилване го грозеше доживотна присъда. Когато Ирене пристигна в Осло, я посрещнах на Централната гара и я заведох право в репетиционната. Излъгах я, че ще я заведа при Олег. Всъщност там я чакаше Ибсен. Той я държеше, докато аз я целех. Сетих се за Руфус и си казах, че така е най-добре. Ирене се успокои и остана само да я отнесем в колата на Ибсен. Той отвори багажника и ми даде обещаната половинкилограмова партида. Дали съжالياвах? Да, съжالياвах, че не му поисках цял килограм! Е, разбира се, изпитвах и някакво разкаяние. Все пак не съм напълно безчувствен. Налегнаха ме угризения, но се помъчих да си внуша, че Ибсен ще се грижи добре за нея. Сигурно я обичаше — макар и по своя малко извратен начин. Така или иначе, не можех да поправа стореното. Оставаше ми единствено да си набавя нужното лекарство, та пак да се почувствам здрав.

Дотогава не ми се беше случвало организмът ми да не получава каквото иска. Дадох си сметка, че никога не съм го лишавал от необходимото. Пред перспективата от сега нататък да се чувствам така, ми идеше да се гръмна на мига; да умра млад и красив, с щогоде прилични зъби. Осъзнах, че Ибсен няма да дойде. Стоях до прозореца в кухнята и гледах улицата. Куцията шибаняк не се виждаше никакъв. Нито той, нито Олег.

Бях изчерпил всичките си възможности. Оставаше една-единствена.

Отдавна я бях отписал. Страхувах се. И то много. Но знаех, че той е в града — още от деня, когато е разбрал за изчезването ѝ. Стайн, несъщият ми брат.

Пак погледнах към улицата.

Не. По-добре да пукна, отколкото да му се обадя.

Секундите отлитаха. От Ибсен нямаше и следа.

*Проклятие! Предпочитам да умра, но не и да се мъча така.
Стиснах здраво очи, но изпод клепачите ми изпълзяха буболечки
и запъплиха по цялото ми лице.*

Смъртта отпадна от надпреварата.

*Двубоят между финалистите — помощ от омразния Стайн и
ужасът на абстинентните мъки — предстоеше тепърва.*

Да му се обадя или да се гърча?

Проклятие, проклятие!

Хари изгаси фенера. Погледна екранчето на телефона: Ханс Кристиан.

— Някой идва — прошепна адвокатът с одрезгавял от притеснение глас. — Паркира точно пред портата. В момента върви към къщата.

— Добре. Запази спокойствие. Прати ми есемес, ако забележиш нещо друго. И си плюй на петите...

— Какво? — възмути се искрено Ханс Кристиан.

— Само ако усетиш, че нещата не вървят на добре, ясно?

— Защо да...

Хари затвори, пак включи фенера и го насочи към мрежата.

— Ирене?

Девојката примижа срещу светлината.

— Изслушай ме. Казвам се Хари и съм полицај. Дойдох да те изведа оттук. Някой обаче идва насам и ще отида да проверя. Ако слезе при теб, не се издавай, че си ме видяла, чу ли? Само след малко ще излезеш оттук, Ирене. Обещавам ти.

— Имаш ли... — подхвана немощно тя, но Хари не чу продължението.

— Какво?

— Имаш ли... виолин?

Хари стисна зъби.

— Потърпи още малко — прошепна той.

Хари изтича по стълбите и изгаси осветлението. Открехна вратата и надникна. Оттук можеше да държи входната врата под око. По чакъла отвън хрущяха тътрещи се стъпки. Единият крак се влачеше след другия. Изкривено стъпало. Вратата се отвори.

Осветлението се включи.

Ето го. Едър, пълен, охранен.

Стиг Нюбак.

Завеждащият отделение в Онкологичния център. Човекът, който помнеше Хари от ученическите години и се познаваше със Сабото. Човекът с почернелия златен пръстен; с ергенския апартамент, където Хари не откри нищо подозрително. Нюбак обаче разполагаше и с къща, останала от родителите му.

Окачи палтото си на стоящата закачалка и тръгна към Хари с протегната напред длан. Спря. Размаха ръка. В челото му се вряза дълбока бръчка. Ослуша се напрегнато. Чак сега Хари разбра причината. Нишката, полепнала по лицето му на влизане, не беше никаква паяжина, а тънък конец, опънат от Нюбак, за да го предупреждава за неканени гости в дома му.

С изненадваща пъргавина стопанинът отскочи до някакъв шкаф в коридора, бръкна вътре и извади нещо. Светлината проблесна в матов метал. Ловджийска пушка.

По дяволите! Хари мразеше такива оръжия.

Нюбак извади два големи червени патрона от отворена пачка, хвана ги със средния пръст и показалеца, подпирайки ги отзад с палеца, та да може да ги пъкне с едно движение.

Мозъкът на Хари прегря, но така и не му хрумваше нищо оригинално. Накрая се примири с посредствената си идея. Извади телефона си и започна да пише съобщение.

К-л-а-к-с-о-н и ч-а-к-б-к

По дяволите! Обърка клавишите!

Пушката щракна.

Къде беше копчето за изтриване? Ето. Махаме двете последни букви и ги заменяме с „а“ и „й“.

Хари чу как Нюбак пъкна патроните.

... ч-а-к-а-й д-а з-а-с-т

Проклети копчета! Хайде де!

Пушката отново щракна, готова за стрелба.

... н-а п-р-о-з-р

Пак сбърка! Нюбак завлачи крака към мазето. Времето на Хари изтичаше. Оставаше му да се осланя на въображението на Ханс Кристиан.

... ф-а-р!

Натисна „изпрати“.

Хари видя как Нюбак вдига пушката към рамото си. Съвсем предвидимо: онзи беше забелязал откритата врата към мазето.

В същия миг отвън изпищя клаксон. Пронизително и настойчиво. Нюбак се сепна. Погледна към дневната с изглед към улицата, където бе паркирал Ханс Кристиан. Поколеба се, обърна се и влезе вътре.

Шофьорът отново наду клаксона и този път не го пусна толкова бързо.

Хари отвори вратата на мазето и последва Нюбак. Не се стараеше да стъпва на пръсти, защото пронизителният вой отвън заглушаваше стъпките му. Застанал с гръб към вратата на дневната, Стиг Нюбак дръпна завесите настрани и стаята се окъпа в ослепителната светлина от ксеноновите фарове против мъгла на семейния автомобил на Ханс Кристиан.

С четири дълги крачки Хари се озова зад Стиг Нюбак. Онзи нито го видя, нито го чу. Само вдигна едната си ръка да се предпази от светлината. Хари протегна ръце над раменете му, хвана пушката, изтръгна я, натисна цевта към тлъстото гърло на Нюбак, ритна задколнената му ямка, онзи изгуби равновесие и двамата се свлякоха на колене на пода, докато Нюбак отчаяно се мъчеше да си поеме въздух.

Ханс Кристиан явно разбра, че намесата му е дала желанния резултат, и клаксонът млъкна. Хари обаче не охлаби натиска. Съпротивата на Нюбак постепенно отслабваше и накрая той просто се отпусна.

Хари знаеше, че е нужен още малко натиск — и Нюбак ще изгуби съзнание. Още няколко секунди — и невъзможността до мозъка да стига кислород ще причини увреждания, а след още няколко Стиг Нюбак — похитител и основен изобретател на продукта виолин — ще изпадне в мозъчна смърт.

Хари поразмисли, преброи до три и отпусна пушката. Нюбак се свлече безшумно на пода.

Хари седна на един стол и си отдыхна. Със спада на адреналина в кръвта се завърнаха болките във врата. Влошаваха се с всеки изминал

час. Опитвайки се да не им обръща внимание, изпрати есемес със съдържание „добре“ на Ханс Кристиан.

Нюбак започна да стене тихо и се сви в ембрионална поза.

Хари го претърси и нареди находките върху ниската масичка: портфейл, мобилен телефон, флаконче с таблетки „Лизиноприл“ с името на Нюбак и на лекуващия лекар. Хари си спомни, че дядо му пиеше това лекарство, защото имаше проблеми със сърцето. Прибра флакончето, опря дулото на пушката в бледото чело на Нюбак и го застави да се изправи.

Нюбак вдигна очи към Хари. Канеше се да каже нещо, но се отказа. Изправи се с мъка и краката му се преплетоха.

— Къде отиваме? — попита той, когато Хари го бутна напред по коридора.

— Към мазето.

Стиг Нюбак още не можеше да се съвземе напълно и залиташе. С едната си ръка Хари го подпираше, а с другата държеше пушката, опряна в гърба му, докато слизаха по стълбите. Спряха пред вратата, където Хари намери Ирене.

— Как разбра, че съм аз?

— По пръстена — отвърна Хари. — Отключвай.

Нюбак извади ключ от джоба си и го въртна в ключалката.

Вътре включи осветлението. Ирене стоеше права в далечния ъгъл. Трепереше, вдигнала рамо, сякаш да се предпази от евентуален удар. Закачена за тавана верига завършваше с халка около глезена ѝ. Хари прецени, че веригата е достатъчно дълга и ѝ позволява да се движи свободно из помещението. Би могла, например, да си включи осветлението. Но Ирене явно предпочиташе мрака.

— Освободи я и щракни халката около твоя крак — нареди Хари.

Нюбак се задави и вдигна длани:

— Чуй ме, Хари...

Хари замахна и го удари. Изгуби контрол. Чу безчувствения звук от съприкосновението на метала с плътта. Дулото на пушката остави кървава дيريا по носа на Нюбак.

— Ако още веднъж произнесеш името ми, ще ти пръсна мозъка с другия край на пушката — процеди през зъби той.

С разтреперани ръце Нюбак отключи катинара на халката около крака на Ирене, докато тя просто се взираше напред напълно

безстрастно, сякаш всичко това ни най-малко не я засягаше.

— Ирене! Ирене! — извика Хари.

Тя се сепна и го погледна.

— Излез навън!

Тя стисна очи, все едно трябваше да вложи цялата си концентрация в усилието да разтълкува произведените от него звукове, да подреди думите му в смислова цялост. И да пристъпи към указаното действие. Мина покрай него и излезе от килията си с бавни, вдървени крачки на сомнамбул.

Нюбак седна на матрака и запретна крачола си. Халката се оказа тясна за дебелия му бял глезен.

— Аз...

— Закопчай я за китката си.

Нюбак се подчини. Хари дръпна веригата, за да провери дали железният пръстен е стегнал ръката му.

— Свали пръстена и ми го дай.

— Защо? Той е имитация.

— Защото не е твой.

Нюбак успя да изхлузи пръстена и го подаде на Хари.

— Нищо не знам — заяви той.

— За кое? — попита Хари.

— За онова, което очаквам да ме питаш: за Дубай. Срещал съм се два пъти с него, но ме заведоха с вързани очи и нямам представа как сме стигнали дотам. Двамата му руски наместници идват два пъти седмично за стока, но пред мен никога не са споменавали имена. Виж, ако ти трябва пари...

— Това ли е причината?

— За кое?

— За всичко. Заради парите ли го правиш?

Нюбак премига и сви рамене. Хари мълчеше. По лицето на Нюбак премина изморена усмивка.

— Ти как мислиш, Хари?

И погледна към крака си.

Хари не отговори. Не се нуждаеше от отговора на Нюбак. Не знаеше дали изобщо има желание да го изслуша. Опасяваше се, че обяснението на Нюбак ще предизвика съчувствие у него, а Хари не искаше да разбира нито постъпките му, нито факта, че една на пръв

поглед съвсем дребна вродена физическа аномалия би могла да провали живота на момче, отраснало също като него в „Опсал“, и то в добро семейство със същите възможности като родителите на Хари. Няколко костици, разположени по различен начин, оформят ходило, извито навътре, за което е необходима обувка с по-малък размер от другия крак. *Pes equinovarus*. Конско-варусно стъпало. Защото походката на човек с такава деформация напомня предпазливите стъпки на кон. Подобен недъг те ощетява при заемането на начална позиция и от теб зависи дали ще преодолееш неравния старт, или не. Това те принуждава да се трудиш двойно повече, за да бъдеш атрактивен в очите на останалите, за да спечелиш симпатиите на най-популярните момчета, на най-отракания, който допуска само готини хора около себе си; на момичето зад прозореца, чиито усмивка кара сърцето ти да блъска лудешки, макар да не е предназначена за теб. Куцукайки на кривото си стъпало, Стиг Нюбак си бе проправил съвсем нелош път в живота. И то толкова незабележимо, че Хари изобщо не го помнеше. Беше си уредил прилично съществуване, добро образование, а с много работа — и ръководен пост. Сам бе започнал да задава тона на най-популярното. Но не бе успял да завоюва най-важното: момичето зад прозореца. Тя продължаваше да се усмихва на друг.

Ето защо му трябваха пари. Много пари.

Защото богатството прилича на грима: прикрива недостатъците, подсигурява ти всичко, дори онова, което уж не се продавало: уважение, възхищение, любов. Накъдето и да погледнеш, ще видиш доказателства, че красотата се жени за пари. Сакатият Стиг Нюбак търпеливо бе чакал да удари и неговият час.

Изобрети виолина, очаквайки светът да падне в краката му. Тогава защо тя се извърещаше със зле прикрита погнуса, макар да знаеше — със сигурност! — че той е богат, а състоянието му се множи с всяка седмица. Дали защото се бе увлякла по друг — по онзи, дето ѝ беше дал идиотския фалшив пръстен? Каква несправедливост! Стиг се бе блъскал неуморно, докато стане достоен да бъде обичан. Сега тя ще го обича — иска или не. Затова той я отвлече. Откопчи я насила от прозореца и я окова тук, за да не може да му избяга. И за да скрепи принудителната женитба, изтръгна халката от пръста ѝ и я надяна на своя.

Евтиния пръстен, който Ирене бе получила от Олег, Олег бе откраднал от майка си, тя пък го бе получила от Хари, а той, от своя страна, го бе купил от продавач на битпазар, който пък... Като в онази песен: „и пръстена да дава всеки по реда си: мъж на любима, майка на сина си“. Хари поглади с пръст черната драскотина по позлатената повърхност. Осъзна, че макар и зрящ, е останал сляп за някои неща.

Още при срещата с Нюбак в Онкологичния център забеляза: „... пръстена. Имах съвсем същия.“

Но не прозря естеството на приликата.

Потъмнялото от патина медно покритие.

Чак когато Мартине му обърна внимание, че едва ли друг човек на света би купил фалшив венчален пръстен, Хари включи за връзката между Олег и Нюбак.

Дори безупречният му апартамент не подкопа увереността на Хари. Тъкмо напротив: липсата на компрометиращи предмети тутакси му подсказа, че Нюбак крие другаде гузната си съвест. Например в къщата на покойните си родители, която, както спомена, още не бе продаден. Червената къща, кацнала на склона над къщата на семейство Хуле.

— Ти ли уби Густо? — попита Хари.

Стиг Нюбак поклати глава. Надвисналите тежко над очите му клепачи му придаваха сънлив вид.

— Алиби?

— Нямам.

— Разкажи ми какво знаеш.

— Бях там.

— Къде?

— На улица „Хаусман“. Бях решил да го посетя. Беше ме заплашил, че ще ме разобличи. Но заварих полицейски автомобили пред блока. Някой вече го беше ликвидирал.

— Вече? И ти ли възнамеряваше да направиш същото?

— Не съвсем същото. Нямам pistolет.

— А с какво оръжие разполагаш?

— С химическото си образование — сви рамене Нюбак. — Густо страдаше от абстиненция. От мен поиска виолин.

Хари видя изморената усмивка по лицето на Нюбак и кимна.

— Било е достатъчно да му занесеш подобен на вид бял прах и той е щял да си го инжектира веднага, без да се усъмни какво съдържа. Веригата издрънча, когато Нюбак посочи с ръка вратата.

— Може ли да кажа две думи на Ирене, преди...

В лицето на Нюбак Хари виждаше нещо познато: оцетен, съсипан човек, разбунтувал се срещу картите, които му е раздала съдбата, и изгубил битката.

— Ще я попитам.

Хари излезе. Ирене я нямаше в коридора. Откри я горе, в дневната. Седеше на стол с крака, подпъхнати под дупето. Хари извади палто от гардероба и я наметна. Заговори ѝ тихо и спокойно. Тя му отговаряше шепнешком, сякаш се боеше да не би гласът ѝ да изкънти в студените стени.

Обясни, че Густо я е използвал като разменна монета, за да получи половин килограм виолин от Нюбак, известен в наркосредите с прякора Ибсен. Престояла затворена четири месеца.

Хари я остави да говори свободно. Чак когато Ирене приключи, той ѝ зададе следващия си въпрос. Тя не знаеше нищо за убийството на Густо освен казаното ѝ от Ибсен. Нямаше представа кой е Дубай и къде живее. Густо не споделял такава информация с нея, а и тя не се интересувала. За мистериозния подземен бос тя знаеше каквото и всички: фантом с неизвестно име, носи се невидим из градските улици, никой не е виждал лицето му; неуловим като вятъра.

Хари кимна. През последните няколко дни чу многократно същото сравнение.

— Ханс Кристиан ще те откара в полицията. Той е адвокат и ще ти помогне да подадеш сигнал за извършеното над теб престъпление. После ще те заведе при майката на Олег. Там можеш да останеш, колкото пожелаеш.

Ирене поклати глава.

— Предпочитам да се обадя на брат ми Стайн. Ще отседна при него. Само че...

— Какво?

— Задължително ли трябва да подам сигнал?

Хари я погледна. Толкова млада и по-крехка от пиленце. Колко ли дълбоки травми ѝ бе нанесло това преживяване?

— Може да почака до утре — отвърна Хари.

В очите ѝ избиха сълзи. „Най-сетне“ — помисли си Хари и понечи да сложи ръка на рамото ѝ, но се отказа. В момента докосването от непознат мъж само би задълбочило кризата. Внезапно сълзите на Ирене пресъхнаха.

— Няма ли... друг начин? — попита тя.

— Например?

— Да не го видя никога повече — тя не му позволи да отмести поглед. — Никога повече — прошепна с прекършения си глас.

Хари усети ръката ѝ върху своята.

— Моля ви...

Хари потупа ръката ѝ, внимателно я положи в скута ѝ и стана.

— Ела, ще те изпратя.

Той изчака колата да се изгуби от погледа му, върна се в къщата и слезе в мазето. Не намери въже, но пък откри градински маркуч под стълбата. Занесе го на Нюбак и го хвърли в краката му. Погледна гредата на тавана. Стори му се достатъчно здрава. Извади флакончето с „Лизиноприл“, което беше намерил в джоба на Нюбак, и изсипа таблетките в шепата си. Бяха останали шест.

— Проблеми със сърцето ли имаш?

Нюбак кимна.

— Колко таблетки вземаш дневно?

— Две.

Сложи таблетките в ръката на Нюбак и пусна празното флаконче в джоба на самото си.

— Ще се върна след два дни. Не знам доколко държиш на послесмъртната слава, но позорът щеше да е много по-страшен, ако родителите ти бяха още живи. Пък и сигурно си чувал как се отнасят затворниците към изнасилвачите. Ако се върна и не те заваря жив, ще забравя за теб и повече няма да спомена името ти. В противен случай ще те заведе в полицията. Ясно?

Викове на Нюбак преследваха Хари чак до входната врата; викове на нещастник, останал сам-самичък с вината си, с призраците си, със самотата си, с последствията от решенията си. Определено познаваше това състояние. Хлопна вратата и тя се заключи зад гърба му.

Спря такси по улица „Ветлан“ и помоли шофьора да го закара до „Юрте“. Раната на врата го болеше и пулсираше със собствен пулс. Сякаш бе оживяла и се бе превърнала в звяр, затворен в клетка, разярен от бушуващото възпаление, което се мъчи да избие. Попита шофьора дали случайно няма болкоуспокояващи в колата. Мъжът поклати глава.

Завиха към Бьорвика. На небесния фон зад Операта избухнаха фойерверки. Някой празнуваше. Хари осъзнаваше, че и той има повод да ликува. Победи. Откри Ирене, а Олег беше свободен. Успя да осъществи намеренията си, за които бе дошъл. Тогава защо не се чувстваше празнично настроен?

— Какъв е поводът? — попита Хари.

— Тази вечер е премиерата на някаква опера. Преди час направих няколко курса дотам с издокарани дами и господата.

— „Дон Жуан“ — сети се Хари. — И аз бях сред поканените.

— Защо не отидохте? Сигурно ще е интересно.

— Трагедиите ме натъжават.

— Сериозно? — засмя се шофьорът.

Телефонът на Хари звънна. Търсеше го Клаус Туршилдсен.

— Не очаквах повече да се чуем — подхвана Хари.

— И аз. Но въпреки това... реших да проверя за каквото ме помоли.

— Вече не е важно. За мен случаят приключи.

— Чудесно, но не е зле да знаеш, че непосредствено преди и след убийството Белман — или поне мобилният му телефон — се е намирал в Йостфол. Невъзможно е да се придвижи толкова бързо до местопрестъплението.

— Добре, Клаус. Благодаря.

— За последен път?

— Да. Изчезвам.

Хари прибра телефона. Облегна се на седалката и затвори очи.

Имаше пълно основание да тържествува.

Под клепачите му затанцуваха искри от празничните илюминации.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

„Идвам с теб.“

Край. Успя да си я върне.

Хари пристъпи напред в опашката пред гише „Летищен контрол“ в просторната зала на летище „Гардермуен“. Изведнъж се сдоби с план — с план за остатъка от живота си. Врълхлетя го опияняващо усещане, за което не намираше по-подходяща дума от *щастие*.

На монитора над гишето пишеше „Тай Еър“, бизнес класа“.

Всичко се случи страшно бързо.

От къщата на Нюбак отиде право във „Фюрлюсе“, за да върне телефона на Мартине, но тя великодушно му го остави, докато си купи нов. Убеди го и да приеме палто, което не личеше да е носено и му придаваше що-годе представителен вид. Плюс три парацетамола срещу болката. Хари обаче отказа да ѝ покаже раната. Знаеше, че Мартине ще иска да я промие, а за това нямаше време. Беше се обадил в „Тай Еър“ да си запази билет.

После звънна на Раquel, съобщи ѝ, че Ирене е в сигурни ръце, а съдът е снел обвиненията от Олег и с това мисията на Хари е приключила и е време да напусне страната, преди да са го арестували.

Тогава Раquel произнесе онази реплика.

Хари затвори очи и пак си припомни думите ѝ:

— Идвам с теб, Хари.

Идвам с теб. Идвам с теб.

— Кога? — попита после тя.

Кога?

„Сега! — искаше му се да ѝ отговори. — Събери най-важното в една чанта и идвай!“

Той обаче все пак успя да обмисли трезво положението.

— Виж, Раquel, издирват ме. Най-вероятно полицията те наблюдава с надеждата да ги отведеш при мен. Тази вечер ще замина сам, а ти ще тръгнеш утре вечер с вечерния полет на „Тай Еър“. Ще те чакам в Банкок, а оттам заедно ще потеглим за Хонконг.

— Ханс Кристиан ще поеме защитата ти, ако те арестуват. Наказанието едва ли...

— Не се притеснявам от продължителността на мярката — прекъсна я Хари. — Докато съм в Осло, Дубай може да ме намери навсякъде. Сигурна ли си, че Олег се намира на безопасно място?

— Да. Но искам и той да дойде с нас, Хари. Не мога да тръгна...

— Ще дойде с нас, разбира се.

— Нали? — Хари усети облекчението в гласа ѝ.

— Ще бъдем тримата заедно. В Хонконг Дубай не може да ни пипне с пръст. След като двамата с теб пристигнем, ще изчакаме няколко дни и ще помоля Херман Клойт да изпрати двама от своите хора да ескортират Олег от Осло.

— Ще уведомя Ханс Кристиан и ще си запазя билет за утре, скъпи.

— Ще те чакам в Банкок.

Кратка пауза.

— Как ще се качиш на самолета, щом си обявен за издирване, Хари?

— Заповядайте.

Заповядайте.

Хари отвори очи. Служителката зад гишето му се усмихваше.

Той пристъпи напред и ѝ подаде билета и паспорта. Видя как жената въведе имената му в компютъра.

— Не мога да ви открия, господин Нюбак.

Хари се опита да я успокои с усмивка.

— Всъщност си бях резервирал билет за Банкок за след десет дни, но преди час и половина се обадох да променя датата за днес.

Служителката продължи да трака по клавиатурата. Хари броеше секундите и дишаше дълбоко.

— Ето, открих ви. Системата се нуждае от време да отрази промяната в резервацията. Но тук пише, че ще пътувате с госпожа на име Ирене Хансен.

— Тя ще пътува по старата резервация.

— Разбирам. Имате ли багаж за чекиране?

— Не.

Пръстите ѝ продължиха да танцуват по клавишите.

Неочаквано тя сбърчи вежди. Пак отвори паспорта. Хари се подготви за нови неприятности.

Жената пхна бордната карта в паспорта му и му го подаде.

— Побързайте, господин Нюбак. Виждам, че пътниците вече са започнали да се качват на борда. Приятен полет.

— Благодаря — отвърна Хари с по-приповдигнат тон, отколкото възнамеряваше, и хукна към проверката за сигурност.

Премина през скенера, посегна да вземе ключовете и телефона си от пластмасовото легенче и чак тогава забеляза, че е получил есемес. Понечи да го прехвърли в папката със съобщения на Мартине, но срещу подател стоеше буквата Б. Беате.

— Последно повикване за полета до Банкок — чу се по високоговорителя. — Моля пътниците да се явят на изход 54.

Хари хукна нататък. Отвори съобщението.

ДОБРАХ СЕ И ДО ПОСЛЕДНИЯ СПИСЪК. В НЕГО ИМА АДРЕС, КОЙТО НЕ ФИГУРИРА В СПРАВКАТА, КОЯТО ТИ Е ИЗПРАТИЛ БЕЛМАН: УЛИЦА „БЛИНДЕРН“ 74.

Хари прибра телефона в джоба си. Пред гишето за паспортна проверка нямаше опашка. Той подаде документите, служителят прегледа паспорта и бордната карта, после вдигна очи към Хари.

— Белегът е отскоро, затова го няма на снимката — обясни Хари.

— Направете си по-актуална снимка, Нюбак — отвърна служителят, върна му документите и кимна на следващия.

И така, Хари беше свободен. Спасен. Предстоеше му нов живот.

Пред гишето на изхода за отвеждане към самолета се бяха наредили петима закъснели.

Хари погледна бордната си карта. Бизнес класа. Дори когато пътуваше по служебни дела на Херман Клойт, летеше с икономична класа. Стиг Нюбак определено се бе уредил доста добре. Дубай — също. И продължаваше да върти успешния си бизнес. Дори в момента, тази вечер, в този миг, група треперещи от нетърпение наркомани чакаха мъжа с екипа на „Арсенал“ да ги отведе до „поста“.

Пред гишето чакащите се стопиха до двама.

„Блиндерн“ 74.

Идвам с теб. Хари затвори очи, за да чуе отново гласа на Ракул.

Полицай ли си? В това ли се превърна: в роботизиран роб на мравуняка и поклонник на чужди възгледи?

В това ли наистина се бе превърнал?

Дойде неговият ред. Служителката зад гишето го подкани с поглед да се приближи.

Не, Хари не робуваше никому.

Подаде ѝ бордната си карта.

И тръгна по ръкава към самолета. През стъклената стена видя светлините на самолет, захождащ към летището. Машината прелетя ниско над къщата на Торд Шулц.

„Блиндерн“ 74.

Кръвта на Микаел Белман под ноктите на Густо Хансен.

Мамка му, мамка му!

Хари се качи на борда, намери мястото си и потъна в удобното кожено кресло. Каква мекота! Натисна едно копче и облегалката започна да се спуска назад, докато накрая Хари се озова в хоризонтално положение. Затвори очи. Искаше да заспи и да се събуди на друго място, като друг човек. Опита се да чуе отново думите на Радел, но в главата му зазвуча друг глас:

„Аз нося свещеническа яка, без да съм същински християнин, ти — шерифска звезда, а не си шериф. Колко непоклатимо всъщност е твоето евангелие?“

Кръвта на Белман. „... в Йостфол. Невъзможно е да се придвижи толкова бързо до местопрестъплението.“

Фактите се оказаха взаимосвързани.

Хари усети как някой го докосва по ръката и отвори очи.

Стюардеса с високи скули, характерни за тайландките, се бе надвесила над него с усмивка:

— *I'm sorry, sir, but you must raise your seat to an upright position before take-off.*^[1]

Хари си пое дъх и спусна краката си на пода. Извади мобилния си телефон и погледна пропуснатите повиквания.

— *Sir, you have to turn off...*^[2]

Хари вдигна ръка и натисна „набери“.

— Нали уж се чухме за последен път? — вдигна Клаус Туршилдсен.

— Къде в Йостфол?

— Моля?

— Белман. Къде в Йостфол се е намирал Белман по времето, когато Густо е бил убит?

— В Рюге, до Мос.

Хари прибра телефона в джоба си и стана.

— *Sir, the seat belt sign...*^[3]

— *Sorry, this is not my flight.*^[4]

— *I'm sure it is, we have checked passenger numbers and...*^[5]

Хари вече крачеше към задния изход. Чу внимателните стъпки на стюардесата зад гърба си.

— *We have already shut...*^[6]

— *Then open it.*^[7]

Към Хари се приближи старши стюардът:

— *Sir, I'm afraid the rules don't allow us to open...*^[8]

— *I'm out of pills* — изстреля Хари, бръкна в джоба си, извади празното флаконче с етикет „Лизиноприл“ и го тикна под носа на старши стюарда. — *I'm mister Nybakk, see? Do you want a heart attack on board when we are over... let's say Afghanistan?*^[9]

Стрелките показваха няколко минути след единайсет. Във високоскоростния влак от летището към Осло почти нямаше пътници. Хари гледаше разсеяно новините на екрана, закачен в предната част на вагона. Беше си начертал план — план за нов живот. Разполагаше с двайсет минути да го осъвремени. Каква идиотщина. Сега можеше да пътува в самолета към Банкок. Точно тук се криеше разковничето. Хари *не можеше* да се качи на самолета. Просто беше лишен от способността да зарязва нещата такива, каквито са, да забравя, да бяга. В това се състоеше неговият дефект, недъг; неговият куц крак. Дори да пиеше, Хари изтрезняваше отново. Дори да бе тръгнал за Хонконг, щеше да се върне. Без съмнение един непоправимо увреден човек. Действието на аналгетиците, които му даде Мартине, започна да се изчерпва. Трябваше му нова доза, защото болките предизвикваха замайване.

Впери поглед в заглавията: тримесечни печалби на борсата, резултати от спортни събития... И му хрумна въпросът защо да не го направи тъкмо сега: да избяга, да се измъкне.

Не. Този път ще се постараете всичко да прочете гладко. Промени датата на билета за утре вечер и с Раquel щяха да пътуват заедно. Дори доплати, за да ѝ осигури съседната седалка в бизнес класата. Поколеба се дали да ѝ съобщи за промяната в уговорката им, но знаеше какво ще си помисли тя: че той е непоправим; тласка го същата лудост като едно време и ще си остане все същият. Ала докато самолетът набира скорост по пистата, гърбовете им залепват о седалките и после двамата усещат познатото неизбежно олекване във въздуха, тя най-после ще разбере, че миналото е останало зад гърба им или по-точно — под краката им, а съвместното им пътешествие започва.

Хари затвори очи и си промърмори два пъти номера на полета.

Слезе от скоростния влак, прекоси пешеходния мост към Операта и с бързи крачки тръгна по италианския мрамор към главния вход. През стъклото се виждаше как официално облечени хора разговарят, похапват коктейлни хапки и отпиват от високи чаши зад ограничителните въжета пред луксозното фоайе.

На входа стоеше мъж в костюм със слушалка в ухото и ръце пред слабините си като футболист, застанал в стена срещу свободен удар. Широкоплещест, но не чак мутра. Опитният му поглед веднага спря върху Хари и започна да шаря около него в търсене на нещо подозрително. Явно мъжът, полицай от Националната служба за охрана, се грижеше за безопасността на кмета или на някой си министър, присъстващ на събитието. Здравенякът пристъпи към Хари.

— Съжалявам, господине. Закрито мероприятие във връзка с премиерата на... — подхвана той, но млъкна, виждайки идентификационната карта на Хари.

— Не съм дошъл за политическите лица, колега. Искам само да разменя няколко думи с един от гостите по служебен въпрос.

Охранителят кимна, съобщи нещо в микрофона, закачен на ревера му, и пропусна Хари да влезе.

Във фоайето — гигантско иглу — въпреки дългото си изгнание Хари разпозна десетки познати лица: позьори в печатните медии, многознайковци — редовни коментатори в телевизионните студиа, спортисти и политици със заложби на шоумени плюс кардинали в различен оттенък на сивото в културната сфера. Сега Хари разбра защо Исабел Скойен толкова се затруднява да си намери подходящ кавалер

за светски събития. В момента тя се извисяваше с една глава над множеството.

Хари прекрачи въжето и се запромушва през тълпата, повтаряйки „извинете“, докато около него се разплискваше бяло вино.

Исабел разговаряше с някакъв мъж. По угоднически въодушевеното ѝ изражение Хари отсъди, че макар и с половин глава по-нисък от събеседничката си, въпросният кавалер се е издигнал с няколко глави над нея във властовата йерархия. Хари се приближи на три метра от тях, ала изневиделица изскочил пред него мъж му препречи пътя.

— Току-що говорих с колегата ви, полицай съм — обясни Хари.
— Дошъл съм да говоря с нея.

— Ваша е — отвърна охранителят.

Хари долови лек подтекст в думите му.

— Здравей, Исабел — поздравя Хари. По лицето ѝ се изписа изненада. — Дано не прекъсвам... кариерното ти развитие.

— Старши инспектор Хари Хуле — засмя се звънко тя, все едно ѝ е разказал виц.

Събеседникът на Скойен мигом му протегна ръка и се представи, макар Хари да не прояви интерес към личността му. Дългогодишното пребиваване по високите етажи на кметството явно го бе научило, че близостта до народа се възнаграждава по време на избори.

— Хареса ли ви спектакълът, старши инспекторе?

— И да, и не. Общо взето, тъкмо се зарадвах, че операта свърши, и се сетих, че трябва да се погрижа за още нещо.

— За какво?

— Понеже Дон Жуан е крадец и бройкаджия, ми се струва съвсем логично да си намери майстора в последното действие. Май се досещам коя е статуята, която отнася прочутия женкар в ада. Но не ми стана ясно кой ѝ е подшушнал къде да намери Дон Жуан. Вие разбрахте ли точно как стана това... — Хари се обърна към Скойен. — Исабел?

Тя се усмихна сухо.

— Вашите конспиративни теории винаги са интересни. Но предпочитам да оставим тази тема за друг път, защото в момента разговарям с...

— Наложително е да разменя няколко думи с госпожицата — обърна се Хари към събеседника ѝ. — Ако разрешите, разбира се.

Хари забеляза, че Исабел се кани да се възпротиви, но мъжът я изпревари:

— Моля, не се притеснявайте.

Кимна с усмивка и се обърна към възрастна двойка, първа от опашката желаещи аудиенция с високопоставения господин.

Хари хвана Исабел под ръка и я поведе към тоалетните.

— Смърдиш отвратително — просъска тя.

Той натисна с две ръце раменете ѝ към стената до мъжката тоалетна.

— Костюмът ми се валя в разни боклуци — обясни Хари и забеляза, че гостите започнаха да ги стрелкат с погледи. — Можем да го направим по два начина — или цивилизовано, или брутално. От какъв характер е връзката ти с Микаел Белман?

— Моля? Върви по дяволите, Хуле.

Хари ритна вратата на тоалетната и повлече Скойен със себе си.

Мъж в смокинг, застанал до умивалника, ги изгледа втрещен в огледалото, когато Хари блъсна Исабел във вратата на една от кабинките и натисна врата ѝ с ръка.

— По времето на Густовото убийство Белман е бил при теб — процеди Хари. — Под ноктите на Белман открихме кръвта на Густо. Човекът на Дубай в полицията е най-близкият подчинен на Белман и негов приятел от детинство. Ако не си отвориш устата сега, веднага ще звънна на мой познат в „Афтенпостен“ и още утре ще цъфнеш във вестника. А целият материал ще кацне на бюрото на главния прокурор. Какво решаваш?

— Извинете — мъжът в смокинга се беше приближил на почтително разстояние. — Имате ли нужда от помощ?

— Чупката!

По лицето на мъжа се изписа ужас — не заради грубата реплика, а защото тя изхвърча от устата на жената. Той побърза да се изниже.

— Чукахме се — прошепна задавено Скойен.

Хари я пусна. От устата ѝ го лъхна миризма на шампанско.

— Двамата с Белман сте се чукали?

— Знам, че е женен. И да, чукахме се. Това е всичко — тя разтърка врата си. — Густо се появи неочаквано и одраска Белман,

докато той го влачеше навън. Ако искаш да снесеш на клюкарската преса за аферата ни, давай. Сигурно *никога* не си спал с омъжена жена и не ти пука как ще се почувстват съпругата и децата на Белман след подобни скандални разкрития.

— Как се запозна с Белман? Да не ми казваш, че тройката с Густо е била съвсем случайна?

— Как според теб се запознават хора с обещаващо бъдеще, Хари? Огледай се. Забележи кой присъства на това събитие. Всички знаят, че Белман е спряган за новия главен секретар.

— А ти — за кресло в общинския съвет?

— Запознахме се на едно откриване, премиера, вернисаж — вече не си спомням. Обикновено така става. Обади се и питай Микаел за подробностите. Но гледай да не е тази вечер, защото смята да я прекара със семейството си. Това е положението.

Така значи. Хари впери в нея изпитателен поглед.

— А Трюлс Бернтсен?

— Кой?

— Вътрешният ви човек в полицията, нали? Кой го изпрати в „Леон“, за да се разправи с мен? Ти или Дубай?

— За какво говориш, по дяволите?

В очите ѝ Хари видя, че тя действително няма представа кой е Трюлс Бернтсен.

Исабел Скойен се разсмя.

— Къде ти потънаха гемииите, Хари?

А в момента можеше да лети към Банкок. Към друг живот.

Тръгна към вратата.

— Почакай, Хари.

Той се обърна. Облегната на кабинката, тя бе вдигнала роклята си и отдолу се подаваха жартиерите ѝ. Над челото ѝ бе паднала руса къдрица:

— Щом така и така сме сами в цялата тоалетна...

Хари срещна погледа ѝ — замъглен не от алкохол, нито от похот. Да не би да плачеше? Наперената, самотна, самопрезираща се Исабел Скойен? Какво чудно има? Явно и тя подобно на мнозина други озлобени хора би опропастила чуждото щастие, без да се замисли, за да си осигури онова, което — според нея — ѝ се полага по рождение: правото да бъде обичана.

След Хари вратата продължи да се люлее напред-назад, шляпайки по гумения уплътнител — все по-бързо и по-бързо, като набиращ скорост бурен залп от аплодисменти в края на великолепно представление.

Хари се върна по моста към Централната гара и слезе по стълбите на „Плата“. В другия край имаше денонощна аптека, но там винаги се извиваше дълга опашка, пък и аналгетиците, отпускани без рецепта, едва ли щяха да облекчат болките му. Продължи покрай Хероиновия парк. Валеше дъжд. Уличните лампи пръскаха мъждива светлина по мокрите трамвайни релси на улица „Принсен“. Мимоходом обмисляше кое да избере. Ловджийската пушка на Нюбак в „Опсал“ му беше подръка и освен това би му осигурила по-голям простор за лавиране. За да се добере до карабината зад гардероба в „Леон“, трябваше да се вмъкне незабелязано в хотела, а и нямаше гаранции, че камериерката например не е видяла оръжието. Но пък карабината на Ханс Кристиан би му осигурила окончателно решение.

Завари ключалката на портата към задния двор строшена — със следи от неотдавнашен взлом. Навярно двамата костюмари са се вмъкнали именно оттук, предположи Хари.

Влезе. Съмненията му се потвърдиха — и бравата на задния вход беше насилена.

Хари се качи по тясното стълбище, предназначено за аварийни случаи. В коридора на третия етаж не се виждаше жива душа. Почука по вратата на стая 310 да попита Кетò дали е идвала полиция или някой друг; какво са предприели, за какво са разпитвали, той какво им е отговорил.

Никой не отвори. Доближи ухо до вратата. Тишина.

Вратата на стаята му си стоеше, както я бе оставил, и ключ изобщо не му потрябва. Мушна ръка през дупката от куршумите и отвори. Кръвта се беше просмукала в голия цимент, където бе отпорил прага.

Не бяха сменили и счупения прозорец.

Не включи осветлението, само влезе, плъзна ръка зад гардероба и установи, че не са открили пушката. Пачката патрони също си стоеше непокътната върху нощното шкафче, до Библията. Хари

съобрази, че полицията изобщо не е идвала в „Леон“. Обитателите и съседите не бяха сметнали за необходимо да се обърнат към органите на реда само заради няколко изстрела, още повече че нямаше трупове. Отвори гардероба. Дрехите и куфарът му стояха вътре, сякаш нищо не се е случило.

Забеляза жената в стаята през улицата.

Седеше на стол пред огледало — с гол гръб към него — и разресваше косата си. Бе облечена в старомодна на вид рокля. Не стара, а старомодна — като нов костюм от друга епоха. Без да знае защо, извика през счупения прозорец. Жената не реагира.

Излизайки на улицата, осъзна, че няма да се справи. Огнена треска изгаряше врата му, порите в кожата му бълваха секрет. Прогизнал от пот, усещаше първите ледени тръпки.

От бара се разнасяше друга песен: „And It Stoned Me“ на Ван Морисън.

Болкоуспокояващи.

Хари излезе на улицата и изведнъж в ушите му нахлу всепроникващ отчаян звън. В следващия миг пред очите му се изпречи синьо-бяла стена. В продължение на четири секунди Хари стоя вцепенен на платното. После трамвайната мотриси отмина и той отново видя отворената врата на бара.

Барманът се сепна, вдигна глава от вестника и погледна новия посетител.

— „Джим Бийм“ — поръча Хари.

Барманът премига два пъти, без да помръдне. Вестникът се свлече на пода.

Хари извади банкнотите евро от портфейла си и ги плесна върху плота.

— Дай ми цялата бутилка.

Долната челюст на бармана увисна. Над последната буква в татуировката „ЕАТ“ се образува гънка.

— Веднага. После изчезвам.

Барманът погледна банкнотите и пак вдигна глава към Хари. Свали бърбъна от рафта, без да изпуска клиента от очи.

Хари въздъхна: бутилката се оказа пълна до половината, че и по-малко. Прибра я в джоба на палтото, огледа се, опита се да измисли

запомняща се прощална фраза, преди да се оттегли от сцената, не му хрумна нищо, кимна и излезе.

Спря на ъгъла на улиците „Принсен“ и „Дронинген“. Първо позвъни на „Телефонни справки“, после отвори бутилката. Миризмата на бърбън предизвика спазми в стомаха му. Ала Хари осъзнаваше, че няма да се справи без упойка. От три години не беше близвал алкохол. Надяваше се симптомите да са отшумели. Долепи гърлото до устните си, отметна назад глава и надигна бутилката. Три години пълно въздържание. Отровата предизвика в организма му взрив с еквивалента на напалмова бомба. Не само че не бяха отшумели — симптомите се бяха обострили още повече.

Той се наведе напред, протегна ръка и се подпря на стената, за да не изцапа панталона и обувките си.

Зад гърба си чу потракване на токчета по асфалта.

— *Hey, mister. Me beautiful?*^[10]

— *Sure*^[11] — едва успя да промълви Хари и гърлото му се напълни с кисела слюнка.

Жълтата струя плисна върху тротоара с учудваща сила и опръска внушителна площ. Токчетата се отдалечиха, потраквайки като кастанети. Хари си избърса устата с опакото на дланта и направи втори опит. Отметна назад глава. Уискито и жлъчката потекоха по гърлото му. И пак се върнаха обратно.

Третия път успя да задържи алкохола в стомаха си.

На четвъртото отпиване пое значителна доза.

На петото хвъркна в небето. Махна на едно такси, качи се и съобщи адреса на шофьора.

Трюлс Бернтсен бързаше в тъмното. Прекоси паркинга пред жилищния блок. От прозорците на спокойните уютни домове струеше светлина. Обитателите им сигурно бяха наизвадили снаксове и кани с кафе, а защо не и бира, и се бяха строили пред телевизорите. Новините тъкмо бяха свършили и предстояха по-интересни предавания. Трюлс се обади в Управлението да съобщи, че е болен. Без дори да го попитат какво му има, се поинтересуваха само дали ще си остане у дома през полагаемите му се три дни, за които не е нужно да представя болничен лист.

— И как, по дяволите, да знам дали ще оздравея до три дни? — отвърна Трюлс.

Проклетата страна, където всички клинчат; проклетите лицемерни политици, които твърдят, че хората в тази страна искали да работят. Норвежците гласуват за Работническата партия, защото тя им позволява да се скатават, а кой е луд да не гласува за партия, даваща му право да отсъства от работа три дни без болничен лист; картбланш да си седи вкъщи и да лъска, да покара ски или да се отърси от махмурлук? Социалистите, разбира се, осъзнават какво изкушение представлява това право, но се преструват на отговорни, перчат се, че „имат доверие на повечето си сънародници“, и представят тридневния мързел като важна социална придобивка. Бернтсен смяташе Партията на напредъка за по-почтена. Вярно, тя си осигуряваше гласове с обещания за данъчни облекчения, но поне не го криеше зад благовидни предлози.

Цял ден размишлява по този въпрос, докато преглеждаше оръжията си, зареждаше ги, проверяваше дали са в изправност. Непрекъснато ходеше да се увери, че вратата е заключена, и наблюдаваше всички влизащи в паркинга превозни средства през призмата на пушката „Мерклин“ — оръжие за атентати, иззето от полицията преди повече от десет години. Отговорникът на оръжейния склад в Управлението си мислеше, че пушката е още там. Трюлс си даваше сметка за необходимостта в определен момент да напусне укреплението си, за да си купи храна, но изчака да се стъмни и хората по улиците да оредят. Малко преди единайсет — тогава кварталният супер затваряше — взе щаера, промъкна се навън и тичешком стигна до магазина. Докато избираше продуктите, непрекъснато държеше клиентите под око. Запаси се с полуфабрикати за цяла седмица. Прозрачните пакетчета съдържаха обелени картофи, кюфтета, грахово пюре и сос. Достатъчно е да ги метнеш в тенджерата с вряща вода, да изчакаш няколко минути, да срежеш пакетчетата и да изсипеш гозбата в чиния. Ако не се втеляваш много-много, вкусът напомня домашно приготвена храна.

Трюлс Бернтсен взе на спринт разстоянието до входната врата на блока, пъкна ключа в ключалката и неочаквано чу забързани крачки зад гърба си.

Извърна се стреснат, сграбчи дръжката на пистолета във вътрешния джоб и тъкмо да го извади, пред него изникна изплашеното лице на Вигдис А.

— Д... да не те стреснах? — запъна се тя.

— Не — отвърна сухо той и влезе, без да задържи вратата.

Чу обаче как тя успя да промуши тлъстото си туловище, преди вратата да се хлопне.

Бернтсен натисна копчето на асансьора. Дали го е стреснала? Направо му изкара ангелите! Преследваха го сибирски казаци. Шубе го е, и още как!

Вигдис А. лъхтеше по стълбите към асансьора. И тя като повечето жени се беше ошишкала здраво. Трюлс недоумяваше защо всички упорито премълчават, че норвежките масово страдат от наднормено тегло, което не само ще им докара някое от кошмарните заболявания вследствие от затлъстяване, ами ще доведе и до изчезването на норвежкия народ. Защото накрая никой мъж няма да може да гази в толкова много сланина. Без да слага своята в сметката, разбира се.

Асансьорът пристигна, двамата се качиха, кабината потегли, а възетата заскърцаха, измъчвайки се от тежестта.

Някъде му попадна статия, че мъжете също пълнеят прогресивно, но не им личи по същия начин. Тлъстините им не се лепят по задника, а им придават вид на по-едри и силни. Това важеше и за Трюлс Бернтсен. Сега, с десет килограма повече, той изглеждаше много *по-добре*. А мазнините по женските тела се тресяха при всяко движение като желе. Виждайки подобни повлекани, му идеше да им тегли силен шут в задника и да гледа как кракът му потъва в меката плът. Лекарите непрекъснато тръбяха, че затлъстяването е новият бич, и въпреки това множество активисти кресливо заклеяваха маниакалното желание за отслабване и възхваляваха „естествените“ женски форми. Сякаш провисналото и дебелото са идеал за неподправена женственост. Бъди доволна от тялото си. По-добре сто жени да умрат от сърдечно-съдови болести, отколкото — не дай си боже! — една — от хранително разстройство. А сега и Мартине се освини. Е, тя беше бременна, но Трюлс не съумяваше да се избави от мисълта, че и Мартине е станала една от онези трътли.

— Премръзнали ли сте? — попита с усмивка Вигдис А.

Трюлс не знаеше какво се крие зад съкращението А. — просто така пишеше на звънеца ѝ, Вигдис А. Прииска му се да ѝ забие един десен прав с всичка сила — надутите ѝ до пръсване бузи щяха да поемат юмука му, без да строшат кокалчетата. Или да я изчука. А защо не и двете?

Знаеше защо се чувства толкова бесен. Заради шибания джиесем.

След като най-после успяха да притиснат „Теленур“ да проследят телефона на Хуле, служителите установиха, че той се намира в центъра, по-точно в района на Централната гара. Едва ли в Осло има по-оживено място, и то през цялото денонощие. Дузина полицаи прочесваха района в продължение на часове. Нито следа от Хуле. Накрая някакъв новобранец излезе с баналното предложение да си сверят часовниците, да се пръснат из множеството и един да позвъни на номера на Хуле в предварително уговорена секунда. Който чуе звънене на телефон или види някой да си вади джиесема, да действа. Речено — сторено. Наистина откриха телефона — в джоба на наркоман, полузадрямал на стълбите в подножието на Предгаровия площад. Той обясни, че някакъв тип от кафене „Фюрлюсе“ му „дал“ телефона.

Асансьорът спря.

— Приятна вечер — промърмори Трюлс и слезе от кабината.

Зад него вратата се хлопна и асансьорът потегли.

Кюфтета и дивиди. Първата част на „Бързи и яростни“? Пълна боза, разбира се, но някои сцени си ги бива. Или „Трансформърс“? Меган Фокс и продължителна чекия.

Чу я как диша. Беше слязла с него от асансьора. Миризма на влажно коте. Тази вечер Трюлс Бернтсен щеше да я изчука. Усмихна се и обърна глава. Тя се опря в нещо твърдо. И студено. Трюлс Бернтсен обърна нагоре очи. Цев на пушка.

— И на теб — отговори познат глас. — С удоволствие ще вляза.

Трюлс Бернтсен седеше в креслото и се взираше в дулото на собствения си щаер.

Откри Хари. Или по-скоро обратното.

— Не можем да продължаваме да се срещаме така — подхвана Хари Хуле.

Беше забучил цигарата в единия ъгъл на устата си, та димът да не влиза в очите му.

Трюлс не отговори.

— Знаеш ли защо предпочитам твоя пистолет? — попита Хари и потупа пушката, легнала в скута му.

Трюлс продължаваше да мълчи.

— Защото искам куршумите, които открият в тялото ти, да отведат разследващите до твоето оръжие.

Трюлс сви рамене.

Хари Хуле се наведе напред. Трюлс усети дъха на алкохол. Проклятие, Хуле се беше нафиркал. За постъпките му в трезво състояние се носеха легенди. Какво ли да очаква човек от него след няколко пресушени чаши?

— Работиш за мафията, Трюлс Бернтсен. Ето го доказателството.

Хари извади идентификационна карта от портфейла на Бернтсен, иззет заедно с пистолета му.

— Томас Лундер? Това не е ли полицаят, конфискувал дрогата на летище „Гардермуен“?

— Какво искаш? — попита Трюлс, затвори очи и се облегна на стола. — Кюфтета и дивиди.

— Да разбере каква е връзката между теб, Дубай, Исабел Скойен и Микаел Белман.

Трюлс се сепна. Микаел? Че какво общо имаше Микаел? А Исабел Скойен не беше ли онази от общинския съвет?

— Нямам представа...

Петлето на щаера се вдигна.

— Внимавай, Хуле! Лек натиск върху спусъка е достатъчен да...

Петлето продължи да се вдига.

— Чакай! Чакай, да му се не види! — Езикът на Трюлс Бернтсен отчаяно сновеше из устата му в търсене на смазваща слюнка. — За Скойен и Белман не знам нищо, но за Дубай...

— Побързай.

— Ще ти разкажа за него...

— Какво?

Бернтсен си пое въздух и го задържа в дробовете си. После го изпусна с въздишка:

— Всичко.

[1] I'm sorry, sir, but you must raise your seat to an upright position before take-off. (англ.) — Извинете, господине, но преди излитане трябва да поставите облегалката на креслото си в изправено положение. — Б.пр. ↑

[2] Sir, you have to turn off... (англ.) — Господине, трябва да изключите... — Б.пр. ↑

[3] Sir, the seat belt sign... (англ.) — Господине, знакът за коланите на светлинното табло... — Б.пр. ↑

[4] Sorry, this is not my flight. (англ.) — Съжалявам, но това не е моят полет. — Б.пр. ↑

[5] I'm sure it is, we have checked passenger numbers and... (англ.) — Убедена съм, че грешите. Проверихме номерата на билетите и... — Б.пр. ↑

[6] We have already shut... (англ.) — Вече затворихме... — Б.пр. ↑

[7] Then open it. (англ.) — Ами отворете го тогава. — Б.пр. ↑

[8] Sir, I'm afraid the rules don't allow us to open... (англ.) — Господине, боя се, че правилата не ни позволяват да отворим... — Б.пр. ↑

[9] I'm out of pills. I'm mister Nybakk, see? Do you want a heart attack on board when we are over... let's say Afghanistan? (англ.) — Лекарствата ми свършиха. Казвам се Нюбак, виждате ли? Да не искате да получа инфаркт на борда, докато прелитаме над... да речем, Афганистан? — Б.пр. ↑

[10] Hey, mister. Me beautiful? (англ.) — Здравсти, господине. Аз красива? — Б.пр. ↑

[11] Sure (англ.) — Разбира се. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

В Трюлс Бернтсен се бяха приковали три очи. Две със светлосини, измити от алкохола ириси, и едно черно — дулото на собствения му щаяер. Мъжът, хванал пистолета, седеше полуизлегнат в креслото, изтегнал дългите си крака на килима.

— Слушам те, Бернтсен — дрезгаво го подкани той. — Да чуя какво знаеш за Дубай.

Трюлс се прокашля два пъти. По дяволите, как му пресъхна гърлото!

— Една вечер ми позвъниха по домофона. Вдигнах. Някакъв глас поиска да разменим няколко думи. Първоначално отказах да го пусна, но после той спомена едно име и... и...

Трюлс Бернтсен търкаше нервно челюстите си с два пръста.

Хари чакаше.

— Притисна ме с една злополука, за която не допусках, че информацията е изтекла извън службата.

— Каква?

— С един арестуван. Някой трябваше да научи това копеле на нормални обноски. Не очаквах да се разчуе, че аз съм... му дал да се разбере.

— Тежка телесна повреда?

— Родителите искаха да ме съдят, но момчето не успя да ме разпознае на очната ставка, защото бях засегнал зрителния му нерв. Късмет в нещастieto — Трюлс се засмя нервно, с познатото грухтене, ала смехът му бързо секна. — И не щеш ли, пред вратата ми цъфна някакъв тип, който знаеше за инцидента. „Виждам, че умееш да минаваш между капките, и съм готов да плащам щедро на човек с твоите заложиби“ — увери ме той. Говореше на норвежки, и то много изискано, долових обаче акцент.

— Бил е Дубай?

— Това е единствената ни по-продължителна среща. После съм го виждал още два пъти, но съвсем за кратко. Тогава дойде сам. Възрастен мъж в елегантен и все пак старомоден костюм, с жилетка,

бомбе и ръкавици. Обясни ми за какво му трябва и колко ще ми плати. Стори ми се извънредно предпазлив. Предупреди ме, че след тази среща нито ще се срещаме, нито ще поддържаме контакт било по телефон, било по имейл. Настоя да не използваме средства, които могат да се проследят. Мен лично това ме устройваше изцяло.

— Как уговоряхте какво да правиш?

— Записвах поръчките на надгробна плоча.

— Къде?

— В гробището в Стария град. Там оставяха и хонорарите ми.

— Разкажи ми повече за Дубай. Що за човек е?

Вперил поглед право пред себе си, Трюлс Бернтсен се опитваше добре да си направи сметката. И да прецени последствията.

— Какво чакаш, Бернтсен? С ченгел ли да ти вадя думите от устата?

— Осъзнаваш ли какъв риск поемам, ако...

— Когато те видях за последно, двама от хората на Дубай се опитаха да ти пръснат мозъка. Вече си поръчан, Бернтсен. Затова говори. Кой е Дубай?

Хари Хуле го гледаше право в очите. Трюлс имаше усещането, че онзи го пронизва с поглед. Петлето се вдигна и опрости значително дилемата.

— Добре де, добре — вдигна отбранително ръце Бернтсен. — Дубай е само прозвище, защото пласъорите му носят футболни екипи с реклама на самолетна компания, която лети до арабските страни.

— Имаш десет секунди да ми разкажеш нещо, за което не съм се досетил сам.

— Чакай, чакай! И дотам ще стигна! Истинското му име е Рудолф Асаев. Руснак е, родителите му са били интелектуалци дисиденти и политически бежанци — или поне той така твърдял пред съда. Живял е в много страни и говори седем езика. В Норвегия е пристигнал през седемдесетте и е един от пионерите в трафика на хашиш. Гледал да не се набива на очи, но през 1980-а един от хората му го изпял в полицията. Тогава контрабандата на хашиш се наказваше като антидържавната дейност. Лежал дълго. След като го пуснали, заминал за Швеция и се прехвърлил на хероин.

— Приблизително същото наказание, но много пък по-добра печалба.

— Именно. Оглавил цяла групировка в Гьотеборг, след убийството на полицаи под прикритие обаче се наложило да се скатае за известно време. Преди две години се върнал в Осло.

— Той ли ти каза всичко това?

— Не. Проучих го сам.

— Така ли? И как успя? Този човек не е ли пълна енигма?

Трюлс Бернтсен заби поглед в ръцете си. После вдигна очи към Хари Хуле. Не успя да сдържи усмивката си. Защото неведнъж му се бе приисквало да разкаже за това свое постижение. Но нямаше на кого да се похвали как е надхитрил самия Дубай. Трюлс облиза устни:

— Той беше седнал на креслото, където седиш ти в момента, с отпуснати върху подложките ръце.

— И?

— Ръкавът на ризата му се повдигна. Между ръкавиците и ръба на маншета забелязах бели белези — от онези, дето остават, след като премахнеш татуировка. А като видях татуировката на китката му, си помислих...

— Бил е в затвора. Носил е ръкавици, за да не остави отпечатъци, които ти да провериш в базата данни.

Трюлс кимна. Сече му пипето на Хуле — не можа да отрече Бернтсен.

— Именно. След като приех условията му, той се поотпусна. Протегнах му ръка да скрепим сделката, той си свали ръкавицата и стисна десницата ми. После успях да снема прилични отпечатъци от опакото на дланта ми. Компютърът откри съвпадение.

— Рудолф Асаев. Дубай. Как се е изхитрил да опази самоличността си в тайна толкова време?

— В ОРГКРИМ непрекъснато се натъкваме на такива случаи — сви рамене Бернтсен. — Между сенчестите играчи, попадащи в хватката на полицията, и другите, които се измъкват, има само една разлика: вторите дърпат конците на малобройна организация, с малцина приближени и доверени лица. Наркобосовете, обграждащи се с цяла армия, защото си въобразяват, че тя ще ги защити, рано или късно попадат зад решетките. Все се намира някой нелоялен служител, който или иска да се намърда на тяхното място, или се съгласява да ги предаде срещу намаляване на наказанието.

— Спомена, че си го виждал и друг път?

— Да — кимна Бернтсен. — Веднъж във „Фюрлюсе“. Видя ме, обърна се и излезе.

— Значи слуховете, че снове из града като фантом, са верни?

— Така излиза.

— Ти какво търсеше във „Фюрлюсе“?

— Аз ли?

— Вътре не влизат полицаи.

— Моя позната работи там.

— Мхм. Мартине?

— И ти ли я познаваш?

— Ходил си да я зяпаш, а?

Трюлс усети как кръвта нахлува в лицето му.

— Аз...

— Счупи гипса, Бернтсен. Току-що представи убедително алиби.

— К... какво?

— Ти си онзи досадник, когото Мартине е взела за агент под прикритие. По времето, когато Густо е бил убит, си се намирал в кафенето на Армията на спасението, нали?

— Досадник?

— Не се хващай за думата, а отговори.

— Нали не си ме подозирал в... Защо ми е да ликвидирам Густо Хансен?

— Защото Асаев ти е поръчал да го очистиш например. Пък си имал и личен мотив да искаш смъртта му. Густо е видял как убиваш човек в Алнабрю. С дрелка.

Трюлс Бернтсен претегли думите на Хуле с вещината на полицай, чийто двойствен живот го е научил да различава блъфа от истината.

— Олег Фауке също е станал свидетел на престъплението. Имаш мотив да пречукаш и него. Затворникът, който се опита да го прободете смъртоносно...

— Не работеше за мен! Трябва да ми повярваш, Хуле, нямам нищо общо с нападението. Никого не съм убивал. Само унищожавах доказателства. А това в Алнабрю беше нещастен случай.

— И не дойде в „Леон“ с намерението да ми теглиш куршума?

Трюлс преглътна с мъка. Хуле ще го убие като нищо. Ще дръпне спусъка в слепоочието му, ще избърше отпечатъците и ще постави

оръжието в ръката му. По вратата на апартамента му липсваха следи от взлом, Вигдис А. ще свидетелства, че е видяла Трюлс да се прибира сам, на вид простинал, потиснат... А от Управлението ще потвърдят: дори се е обадил, че няма да идва на работа.

— Кои бяха онези двамата, които дойдоха в хотела? Хора на Рудолф?

Бернтсен кимна.

— Измъкнаха се, но успях да раня единия.

— Защо са ни поръчали?

— Явно знаем прекалено много — сви рамене Трюлс и се опита да се засмее, но от гърлото му се изтръгна само хрипкава кашлица.

Постояха мълчаливо, вкопчили поглед един в друг.

— Какво възнамеряваш да правиш? — попита Трюлс.

— Да го заловя.

Да го заловя. Трюлс отдавна не бе чувал някой да употребява този глагол.

— Значи според теб антуражът му е малоброен?

— Най-много трима-четирима души, а вероятно само двама.

— Мхм. Какво друго желязо имаш?

— Желязо?

— Освен това — Хуле посочи към ниската масичка: три пистолета, единият картечен, зареден и в режим на готовност. — Мога да те закопчея и да претърся апартамента, така че е в твой интерес да ми ги покажеш сам.

Трюлс Бернтсен обмисли положението и посочи спалнята.

Трюлс включи осветлението и отвори вратата на гардероба. Под луминесцентната лампа лъснаха шест пистолета, два големи ножа, черна полицейска палка, метален бокс, противогаз и така наречената *riot gun*, или нелетално оръжие, предназначено за разпръскване на масови безредици — късоцевна пушка с цилиндър в средата, съдържащ големи патрони със сълзотворен газ. Оръжейния си арсенал Трюлс бе събрал от склада в Управлението, където служителите не следяха изкъсо точната бройка оръжия.

— Ти си луд за връзване, Бернтсен.

— Защо?

Хуле посочи задната стена на гардероба. Там Трюлс беше забил гвоздеи, на които бе закачил оръжията, и с помощта на флумастер бе

очертал контурите им. Всичко си имаше точно определено място.

— Бронежилетка на *закачалка*? Ти какво? Притесняваш се да не се измачка ли?

Трюлс Бернтсен не отговори.

— Добре — Хуле свали жилетката. — Сложи в един чувал полицейската пушка, противогаза и муниции за МП-5.

Хуле наблюдаваше, докато Трюлс изпълнява нарежданията му. Върнаха се в дневната. Хари взе картечния пистолет и тръгна към външната врата:

— Знам какво ти минава през ума. Но преди да си започнал да звъниш на разни хора, за да ме спреш, нека те предупредя, че съм поверил на адвокат цялата информация за теб и случая. При инцидент с мен съм го инструктирал как да действа. Ясно?

Трюлс кимна. „Блъфира“ — помисли си.

— Смяташ, че те будалкам — засмя се Хуле. — Но няма как да си *напълно* сигурен, нали?

Ах, как мразеше Хуле! Ненавиждаше надменната му пренебрежителна усмивка.

— А какво ще стане, ако оцелееш, Хуле?

— Тогава проблемите ти ще приключат. Ще се махна отгук, ще се преселя в другия край на земното кълбо и повече няма да ме видиш. И последно... — Хуле закопча дългото палто над бронежилетката. — Ти ли си изтрил улица „Блиндерн“ 74 от списъка, който изпратиха на мен и Белман?

Трюлс Бернтсен понечи да отрече. Но нещо — хрумване, смътен проблясък — го спря. Отдавна се опитваше да разбере къде е леговището на Рудолф Асаев...

— Да — излъга той, докато се опитваше да смели информацията, да съобрази какво означава това.

Списъкът, който изпратиха на мен и Белман...

Трюлс се мъчеше да извлече някакво заключение, ала умът му не щракаше достатъчно бързо. Проницателността не беше сред силните му страни. Нуждаеше се от повече време да осмисли чутото.

— Да — повтори той с надежда изненадата да не му проличи. — Аз бях. Аз изтрих адреса.

— Оставям тази пушка — Хари отвори пълнителя и извади патрона. — Ако не се върна, я занеси в адвокатска кантора „Бах &

Симонсен“.

Хуле затръшна вратата. Стъпките му отекнаха по стълбите. Трюлс изчака, за да е сигурен, че онзи няма да се върне, и се спусна към бал конската врата. О стената до нея, зад завесата, стоеше опряна карабината „Мерклин“. Трюлс вдигна тежкото оръжие, отвори балконската врата и опря цевта о перилата. Валеше дъжд и беше студено, но тихо, а в случая това имаше по-голямо значение.

Трюлс видя как Хуле излиза от блока. Палтото му се ветрееше, докато вървеше към таксито на паркинга. Бернтсен се прицели в него през светлочувствителния оптически мерник. Немска оптика и оръжейно изкуство. През окуляра фигурата се виждаше зърниста, но на фокус. Веднага би могъл да повали Хуле. Куршумът щеше да го прониже от глава до пети или — при повече късмет — да излезе през репродуктивните му органи. Все пак „Мерклин“ бе проектирана за лов на слонове. Ала ако Трюлс изчакаше Хуле да попадне под лампите на паркинга, щеше да му се открие още по-удобна възможност за изстрел. Това му се струваше за предпочитане: хем паркингът е пуст, хем по-бързо ще довлече трупа до колата си.

Инструктирал адвокатата си? Да бе! Трюлс обаче задължително щеше да провери има ли причина да очисти въпросния Ханс Кристиан Симонсен. Не искаше да оставя нищо за случайността.

Хуле се приближаваше към светлото петно под една лампа. В главата? Бронежилетката покриваше тялото до тила. Адски тежка. Трюлс постави пръст на спусъка. Слаб, едва доловим глас му прошепна да се откаже, защото това е убийство. Досега Трюлс Бернтсен не бе отнемал умишлено човешки живот. Не той посегна на Торд Шулц, а проклетите „бригадири“ на Рудолф Асаев. А Густо? Кой, по дяволите, пречука Густо? Микаел Белман. Исабел Скойен.

Немощният глас замлъкна. Центърът на кръстачката сочеше главата на Хуле. Бум! Трюлс вече си представяше кървавата гледка. Пръстът му легна плътно върху спусъка. След две секунди Хуле щеше да излезе на светло. Жалко, че нямаше как да заснеме момента и да го запише на дивиди. Тези кадри биха засенчили дори сексапила на Меган Фокс — със или без порция кюфтета.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Трюлс Бернтсен вдиша дълбоко и бавно. Пулсът му се ускори, но той умееше да се владее.

Хари Хуле попадна под светлината на лампата. И изпълни оптическия мерник.

Жалко, *наистина*, че няма как да го засн...

Обзе го внезапно колебание.

Бързото мислене не беше сред силните му страни.

Не се смяташе за глупав. Просто се случваше някои решения да му отнемат повече време.

И като деца двамата с Микаел се различаваха именно по остротата на ума. Обикновено Микаел преценяваше и говореше, но в крайна сметка Трюлс също успяваше да стигне до правилния извод. Както и сега. Липсващ адрес в някакъв списък. Глас, който му нашепва да не убива Хуле. Ако беше тук, Микаел би го посъветвал да си направи елементарна сметка. Хуле е вдигнал мерника на Рудолф Асаев и на Трюлс — за щастие, в тази последователност. Ако Хуле види сметката на Асаев, проблемите на Трюлс ще станат с един по-малко. Същото важеше и ако Асаев очисти Хуле. От друга страна...

Хари Хуле продължаваше да стои на светло.

Пръстът на Трюлс започна да натиска спусъка. В КРИПОС се бе отличил като най-добрия стрелец с пистолет и подгласник на първенеца с пушка.

Издиха въздуха от дробовете си. Усещаше тялото си напълно освободено от напрежение. Не очакваше неконтролирани движения. Отново си пое дъх.

И свали пушката.

Пред Хари се простираше осветената улица „Блиндерн“. Приличаше на маршрут за увеселително влакче — със стръмни изкачвания и спускания — из хълмиста местност със стари къщи,

просторни градини, университетски сгради и тревни площи. Изчака светлините на таксито да изчезнат и тръгна.

Стрелките показваха един без четири. Не се виждаше жива душа. По желание на Хари шофьорът спря пред номер шейсет и осем.

„Блиндерн“ 74, пишеше на триметрова ограда на петдесетина метра по-нататък по улицата. Встрани от къщата се издигаше цилиндрична постройка, висока четири метра и със също толкова голям диаметър. Приличаше на водонапорна кула. Хари за пръв път виждаше такъв резервоар в Норвегия. Забеляза още един до съседната къща. Алея, посипана с чакъл, водеше към стълбище пред внушителна къща. Самотна лампа осветяваше портала пред врата от солидно тъмно дърво.

Два от прозорците на първия етаж и един на втория светеха.

Хари се спотаи под дъб от отсрещната страна. Свали си раницата и я отвори. Пригответи полицейската пушка и си сложи противогаза, без да го нахлузва над лицето си.

Дъждът щеше да му помогне да се приближи незабелязано. Провери дали картечният пистолет е зареден и със свален предпазител.

Моментът настъпи.

Но упойката започваше да го пуска.

Извади бутилката „Джим Бийм“ и разви капачката. На дъното бяха останали няколко капки. Погледна къщата, после бутилката. Ако осъществи намерението си, ще му трябва още малко алкохол. Зави обратно капачката и прибра бутилката във вътрешния си джоб заедно с допълнителния пълнител за пистолета. Стараеше се да диша нормално, та мускулите и мозъкът да се насищат с достатъчно кислород. Погледна часовника. Един и една минута. След двацет и три часа излита самолетът, който ще отведе него и Раquel в Хонконг.

Хари си пое дълбоко въздух, после пак. Очакваше някакъв сензор да засече присъствието му, докато се промъква към къщата. Тежката бронезилетка щеше да му попречи да се придвижи бързо, но нямаше желание да става лесна мишена като онзи път по „Мадсерю але“.

Две, две и половина. Три.

Натисна дръжката, отвори портата, стисна полицейската пушка в едната ръка, картечния пистолет — в другата, и хукна по затревената площ, вместо по чакъла. Насочи се към прозореца на дневната. Беше

участвал в немалко светкавични арести и знаеше какво огромно преимущество осигурява моментът на изненадата. Не само позволява на полицаите първи да открият огън, а и обезврежда противника, зашеметен от внезапния звук и светлина. Хари обаче се бе научил колко трае моментът на изненадата. Затова започна да брои наум. Петнайсет секунди. По негови изчисления разполагаше точно с толкова. Не сломи ли съпротивата за тези петнайсет секунди, вражеските редици ще успеят да се мобилизират, да се прегрупират, да отблъснат удара. Познаваха къщата по-добре от него. Той не разполагаше дори с чертеж.

Четиринайсет, тринайсет.

От мига, когато изстреля два газови патрона в прозореца, те разпръснаха сълзотворен газ и над Хари сякаш връхлетя лавина. Времето забави ход и всичко започна да тече като на насечена филмова лента. Знаеше, че се движи; че тялото му извършва каквото трябва, но мозъкът му регистрираше само откъслечни моменти.

Дванайсет.

Смъкна противогаза над носа и устата си, метна полицейската пушка в дневната, разчисти с пистолета по-едрите парчета стъкло от перваза на прозореца, подложи раницата, набра се на мускули върху нея, вдигна единия си крак и го преметна през прозореца. В същия миг белият дим лумна към него. Хари потъна в облак. Бронежилетката забавяше движенията му. Стесненото от противогаза зрително поле подсилваше усещането, че се движи като във филм. Проехтяха изстрели. Той залегна на пода.

Осем.

Още изстрели. Сухият звук на разцепен паркет. Врагът *не* се бе парализирал. Хари чакаше. Най-после чу кашлица. Задушливата кашлица, която не можеш да потиснеш, когато сълзотворният газ започва да дразни лигавицата на очите, носа, дробовете ти.

Пет.

Хари вдигна картечния пистолет и откри стрелба срещу сивобялата пелена. Чу как някой тича по стълбите.

Три.

Хари се изправи по посока на беглеца.

Две.

Димът не бе обхванал втория етаж. Ако онзи е успял да стигне дотук невредим, шансовете на Хари да го залови значително намаляваха.

Едно, нула.

Хари различи очертанията на парапета. Провря картечния пистолет между отвесните прегради и насочи дулото нагоре. Дръпна спусъка. Оръжието „ритна“ в ръката му, но Хари го държеше здраво. Изпразни пълнителя, изтегли пистолета към себе си, свали празния пълнител и бръкна в джоба на палтото си да извади резервния. Напипа само бутилката бърбън. Пълнителят се бе изхлузил от джоба му, докато стоеше залегнал на пода! А другите пълнители останаха в раницата на прозоречния перваз.

Чу стъпки по стълбите и осъзна, че е обречен. Човекът стъпваше бавно и някак колебливо. После изведнъж забърза ход и направо полетя надолу. Хари видя как фигурата се изстрелва от мъглата — призрак в бяла риза и черен костюм. Удари се в парапета, прекърши се по средата и се свлече безжизнен по стълбите до долу. Хари видя разръфаните краища на дупките в плата, откъдето бяха минали куршумите. Приблужи се до тялото, хвана го за косата и повдигна главата. Обзе го усещането, че се задушавя, и едва преодоля импулса да си свали маската.

Излизайки от тялото, единият куршум почти бе отнесъл носа на мъртвия. Но това не попречи на Хари да го познае: този дребен мъж нападна него и Бернтсен в „Леон“. Същият стреля по него от автомобила на „Мадсерю але“.

Хари напрегна слух. Цареше пълна тишина. Само куршумите съскаха, изпусвайки сълзотворен газ. Хари се втурна към перваза, намери раницата, зареди пистолета и пъкна резервен пълнител в джоба. Чак сега усети потта, стичаща се на вади под жилетката.

Къде остана едрият? А Дубай? Пак се послуша. Съскане на газ. Не долови ли и стъпки на горния етаж? През плътната завеса различи стая и отворена врата към кухнята. Остана само една затворена врата. Застана до нея, отвори рязко, насочи пушката към вътрешността и изстреля два куршума. Затвори и изчака. Преброи до десет. Отвори и влезе.

Вътре нямаше никого. През димната завеса забеляза рафтове с книги, кресло, тапицирано с черна кожа, и голяма камина. Над

камината висеше портрет на мъж в черната униформа на Гестапо. Нима тук някога са живели нацисти? Хари знаеше, че норвежкият нацист и лидер на Хирда^[1] Карл Мартинсен е живял в насилствено присвоена къща по улица „Блиндерн“, докато не са го разстреляли пред сградата на Естествено-научния факултет.

Хари се върна през кухнята и влезе в слугинската стая, типична за периода. Там откри каквото търсеше: задното стълбище.

Обикновено такива стълбища в миналото са се използвали и като аварийни, но това не отвеждате до изход, а продължавате към мазето. Вратата беше зазидана.

Хари провери: в пълнителя бе останал един газов патрон. Изкачи стълбите с дълги, безшумни скокове. Изстреля последния куршум в коридора, преброи до десет и продължи. Започна да проверява стаите. Болката във врата го мъчеше, но той съумяваше да запази концентрацията си. Само първата врата беше заключена. В другите стаи нямаше никого. Две от спалните изглеждаха обитавани. Леглото в едната не беше застлано с чаршафи, а матракът тъмнееше като просмукан от кръв. На нощното шкафче лежеше Библия. Хари я огледа. Кирилица. Значи — източноправославна. До нея стоеше приготвен жук. Червена тухла със забити шест гвоздеа, дебела точно колкото книгата.

Върна се пред заключената врата. Потта, стичаща се от челото му, запоти визъора на маската. Опря гръб о срещуположната стена, вдигна крак и ритна вратата. След четвъртия шут тя се завъртя на пантите си. Наведе се, откри автоматичен огън в стаята, чу звънтенето на разтрошено стъкло. Изчака димът да обхване цялата стая, влезе, напипа ключа за осветлението и го натисна.

Тази стая се оказа по-голяма от останалите. Леглото с балдахин не беше оправено. На нощното шкафче блестеше пръстен със син камък.

Хари мушна ръка под завивката: още беше топла.

Който допреди малко е лежал тук, вероятно е излязъл и е заключил, би предположил Хари, преди да види ключа в ключалката от вътрешната страна. Провери прозореца. Беше затворен. До по-късата стена имаше масивен гардероб. Хари го отвори.

На пръв поглед нищо особено: обикновена мебел за дрехи. Побутна задната стена и тя хлътна навътре.

Изход за бягство. Немска прецизност.

Разбути ризите и саката и провери глава през отвора. Лъхна го хлад. Шахта. Протегна ръка и опипа вътрешността. В стената бяха изсечени железни стъпала — навярно водеха към подземие. В съзнанието му пробяга спомен — късче от сън. Той се отърси от видението, свали си противогаза и се притисна към подвижната стена на гардероба. Краката му внимателно започнаха да слизат по стъпалата, а лицето му се изравни с дъното на гардероба. Забеляза парче колосана памучна тъкан с формата на буква U. Хари го взе, пъхна го в джоба на палтото си и продължи напред в мрака, като броеше стъпалата. След двайсет и второто усети равна твърда почва под краката си. Най-неочаквано обаче тази твърда почва се размърда. Хари изгуби равновесие и политна. Падна върху нещо меко.

Подозрително меко.

Замръзна на място и се ослуша. Извади запалката от джоба си. Щракна я за две секунди. После дръпна пръста си. Видя каквото му трябваше.

Лежеше върху човешко тяло.

Необичайно едро и голо, с кожа, по-студена от мрамор и придобила синкавия оттенък на неколкодневна мъртва плът.

Отдръпна се от трупа и пое по циментовия под към врата, която беше забелязал. Ръката му зашари опипом по стената в търсене на ключ за осветление. Откри го. Под пламъка от запалката Хари ставаше мишена, но окъпе ли се цялото помещение в светлина, всички ставаха потенциални мишени. Вдигна картечния пистолет и завъртя копчето на ключа. Лъчът се плъзна по нисък тесен коридор.

Установи, че тук е пусто. Огледа трупа, положен върху килимче на пода. Превръзката около корема му беше напоена с кръв. Татуирана Богородица се взираше в Хари от гърдите на мъртвия. Хари знаеше какво символизира: носителят е престъпник от ранна детска възраст. Понеже по тялото не личаха други наранявания, Хари предположи, че раната под превръзката, най-вероятно причинена от дулото на щаера на Трюлс Бернтсен, е довела до фаталния изход.

Хари дръпна вратата. Оказа се заключена. Късата стена в дъното на коридора беше покрита с метална плоча, вградена в зида. С други думи, Рудолф Асаев беше разполагал с една-единствена възможност за

изход: тунела. Хари си даваше сметка защо изпробва първо всички други изходи. Заради съня.

Плъзна поглед по протежение на тесния коридор.

Клаустрофобията е контрапродуктивна. Подава сигнали за несъществуваща опасност и трябва да бъде преборена. Хари провери дали е щракнал пълнителя в картечния пистолет. Да става каквото ще. Призраците съществуват, ако им позволиш.

И тръгна.

Тунелът се оказа по-тесен, отколкото предполагаше. Вървеше приведен надве и въпреки това главата и раменете му се търкаха в стените и тавана, обрасъл с мъх. Опитваше се да си ангажира ума, за да не позволи на клаустрофобията да го надвие. Това трябва да е бил изход за бягство, построен от нацистите, разсъждаваше той. Връзваше се със зазиданата врата. По стар навик Хари се постара да не губи ориентация в пространството. Според неговата представа се движеше към съседната къща със странната водонапорна кула. Тунелът изглеждаше много предвидливо проектиран. По пода Хари забеляза сифони за оттичане на протекла вода. Само не разбираше защо немците, които строят толкова широки аутобани, са направили тунела толкова тесен. Само при думата „тесен“, прокраднала се в съзнанието му, клаустрофобията го сграбчи за гърлото. Хари се мъчеше да се съсредоточи върху броенето на крачките; опитваше се да си представи къде се намира спрямо земното равнище. Над земята! Свобода, въздух, пълни дробове. Брой, по дяволите, брой! Когато стигна до сто и десет, забеляза напречна бяла линия, пресичаща пода. Малко по-напред светлината се губеше. Обърна се и съобрази, че линията вероятно маркира средата на тунела. Понеже бе вървял с малки крачки, пресметна, че е изминал шейсет-седемдесет метра. Още малко и ще се измъкне оттук. Опита се да ускори ход. Влачеше крака като старец. Внезапно щракване прикова вниманието му към пода. Острите нарязани сифоните се плъзнаха един върху друг и прилепнаха плътно над отворите — по подобен начин се затварят регулируемите жалози на вентилатор в автомобил. В същия миг Хари чу и друг звук — трополене.

Светлината проблесна в металната плоча в дъното на коридора. Тя се размърда и се смъкна надолу. Хари замръзна и вдигна картечния пистолет. Тъмнината му пречеше да види какво се крие зад плочата.

Неочаквано зърна лек отблясък — така слънчевите лъчи се отразяват във фиорда на Осло през хубавите есенни дни. Настъпи едносекундна пълна тишина. Умът на Хари работеше трескаво. Мъртвият полицейски агент е лежал удавен в тунела. Цилиндричната постройка прилича на огромен резервоар за вода. Клаустрофобичният тунел. Мъхът по тавана не е мъх, а водорасли. Стихията изригна пред очите му. Черно-зелена вълна, обточена с бяло. Хари понечи да хукне в обратната посока. Ала когато се обърна, оттам се носеше огледална водна стена.

[1] Хирд — паравоенно формирование към норвежката националсоциалистическа партия „Национално обединение“; съществува от 1934 до 1945 година. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сякаш се озова приклещен между две летящи една срещу друга мотриси. Онази пред него го блъсна първа. Запрати го назад, той си удари главата в пода, после вълната го вдигна и започна да го подхвърля накъдето си поиска. Размахваше отчаяно ръце и крака, пръстите и коленете му се жулеха в стените, докато напразно се опитваше да се хване за нещо. Нямахше шансове срещу стихията. После — внезапно, както го бе връхлетяла — вълната изгуби силата си. Удари я срещуположната водна маса и двете се неутрализираха. Нещо се блъсна в гърба на Хари. Две бели, леко позеленели ръце обгърнаха тялото му. Мъртвешките пръсти зашариха по лицето му. Хари се отгласна с крака, извърна се и видя как трупът с кървавата превръзка се носи в тъмната вода — същински космонавт в безтегловност. Отворена уста, виещи се кичури коса и брада.

Хари стъпи на пода и проточи нагоре врат. Водата стигаше почти до тавана. Пак се наведе и зърна картечния пистолет и бялата линия на пода. После загреба. Залят от мощната стихия, изгуби ориентация, но плаващият труп му подсказа накъде да поеме, та да се върне до шахтата. Хари плуваше диагонално на стените, за да осигури максимален простор за ръцете си. Движеше енергично крака и не допускаше онази мисъл. Подемната сила не го забавяше. Тъкмо напротив: бронезилетката го теглеше прекалено надолу. Другата мисъл все пак се появи. Запита се дали да си съблече палтото, което се носеше над главата му и създаваше съпротивление. Мъчеше се да се съсредоточи върху онова, което трябва да направи: да преплува до шахтата, без да брой секунди и метри. Но вече усещаше вътрешното налягане в главата си, заплашващо да я взриви. И мисълта се появи. Лято, петдесетметров външен басейн. Ранно утро, почти никакви хора, слънце, Раquel в жълт бански. Олег и Хари ще се състезават кой ще плува по-дълго под вода. Олег е в отлична форма след къркьорския сезон, но Хари притежава по-добра техника на плуване. Раquel им подвиква окуражително и се смее с прекрасния си смях, докато те загряват. Двамата се перчат пред нея. Тя е кралицата на комплекса

„Фрогнер“, а Хари и Олег — нейни покорни поданици, готови на всичко, за да спечелят благоволенията ѝ. Спочиха едновременно в басейна. Постигнаха приблизително еднакъв резултат. След четирийсетия метър разпориха повърхността и жадно поеа въздух, уверени в победата си. Четирийсет метра. На десет метра от ръба. И то след оттласкване от стената на басейна и при свободен размах. Малко повече от половината разстояние до шахтата. Хари беше обречен да умре тук. След съвсем малко. Вътрешният натиск върху очните му ябълки създаваше усещането, че ей сега ще изхвъркнат от орбитите. Самолетът излиташе в полунощ. Жълт бански. Десет метра до ръба. Хари загреба отново. Още едно движение с ръцете и водата щеше да го погуби.

В три и половина след полунощ Трюлс Бернтсен шофираше по улиците на Осло, докато слаб дъждец потропваше по предното стъкло. Обикаляше с колата от два часа. Не защото търсеше нещо, а защото това му осигуряваше едновременно спокойствие да размишлява и достатъчно спокойствие да не мисли за нищо.

Някой бе изтрил адрес от списък, получен от Хари Хуле. И този някой не се казваше Трюлс Бернтсен.

Май нещата щяха да излязат по-заплетени, отколкото си представяше.

Отново си припомни събитията от нощта на убийството в хронологичен ред.

Густо му се обади, разтреперан от наркотичен глад. Заплаши да го издаде, ако Трюлс не му даде пари за виолин. По някаква причина виолинът беше изчезнал от пазара и от няколко седмици в Нийдъл Парк цареше паника^[1], а цената за четвърт грам скочи на три бона. Трюлс му обеща да отидат да изтеглят пари от банкомата и влезе да си вземе ключовете за колата. Освен тях грабна и щаера. Налагаше се да действа безкомпромисно. В противен случай Густо щеше да го рекетира така всеки път, когато закъса. Наркоманите са повече от предвидими. Но когато се върна на вратата, момчето го нямаше. Навярно се бе усетило какво предстои. Трюлс не се притесни; Густо не би пропял, ако няма какво да спечели от това, пък и самият той също бе участвал в разбиването на склада в Алнабрю.

Във въпросния ден, събота, Трюлс беше на повикване и от Управлението можеше да му се обадят всеки момент. Отиде във „Фюрлюсе“, чете, зяпа Мартине Екхоф, пи кафе. После чу воя на сирените. Само секунди по-късно телефонът му звънна. От оперативната част го викаха. На улица „Хаусман“ 92 станала престрелка, а всички дежурни в Управлението били по адреси. Трюлс хукна натам пеша: местопрестъплението отстояше само на стотина метра от кафенето. Задействаха се всичките му детективски инстинкти. Мимоходом оглеждаше минувачите със съзнанието, че по-късно тези наблюдения може да се окажат ключът към разрешаване на случая. По улица „Хаусман“ забеляза млад мъж с вълнена шапка, облегал на близка сграда. Младежът гледаше към полицейския автомобил, паркиран пред портата на блока. Този младеж привлече вниманието на Трюлс, защото беше заровил ръце прекалено дълбоко в джобовете на якето си „North Face“, прекалено голямо и дебело за сезона. „В тези джобове може да се крие какво ли не“, помисли си тогава Трюлс. Момчето имаше сериозен вид, но не приличаше на пласьор. След като видя как полицаите отвеждат Олег в полицейската кола, момчето се обърна и тръгна надолу по улица „Хансен“. Всъщност тогава Трюлс беше забелязал поне десетина подозрителни лица около местопрестъплението — достатъчна причина да започне да гради разни конспиративни теории.

А запомни именно това момче, защото в „Леон“ Хари Хуле му показва една семейна снимка.

Хуле се интересуваше дали Бернтсен познава Ирене Хансен и Трюлс отговори, че я вижда за пръв път — каквато си беше самата истина. Не за пръв път обаче виждаше други двама на снимката: Густо и второто момче, несъщия му брат. Същият младеж със сериозно изражение бе видял близо до местопрестъплението.

Трюлс спря по улица „Принсен“ под хотел „Леон“. Държеше полицейската радиостанция включена. Най-сетне се получи дългоочакваното съобщение от централата:

— До нула едно. Проверихме сигнала за оплакване от силен шум на улица „Блиндерн“. Тук явно е имало екшън. Сълзотворен газ и следи от автоматична стрелба. Един застрелян. Слязохме в мазето. Наводнено е. Май трябва да изпратим баретите от „Делта“ да проверят втория етаж.

— Защо не проверите дали изобщо някой е останал вътре?

— Ела да провериш ти! Абе ти глух си ли? Газ и автомат!

— Добре де, добре. Какво искате?

— Четири патрула да обезопасим района, „Делта“, група за оглед и... водопроводчик.

Трюлс Бернтсен намали радиостанцията. Някаква кола удари рязко спирачки, защото висок мъж пресече точно пред бронята ѝ. Разгневеният шофьор натисна клаксона, ала пешеходецът продължи най-невъзмутимо към хотел „Леон“.

Трюлс Бернтсен примижа.

Дали наистина е възможно да е той? Хари Хуле?

Мъжът, облечен в опърпано палто, вървеше с глава, вкопана в раменете. Чак когато онзи изви глава и уличните лампи осветиха лицето му, Трюлс Бернтсен разбра, че се е припознал. Откриваше нещо познато у мъжа, но не беше Хари Хуле.

Трюлс се облегна назад на седалката. Вече знаеше кой победи. Плъзна поглед над града си. Защото градът му принадлежеше. Дъждът трополеше по покрива на автомобила, нашепвайки, че Хуле е мъртъв, и проливаше сълзи по предното стъкло.

В два часа след полунощ в „Леон“ повечето гости на хотела вече се бяха разотиили по домовете си, след като си бяха взели дозата чукане. Цареше тишина. Момчето зад рецепцията едва повдигна глава, когато високият мъж прекрачи прага. От косата и палтото му се стичаше вода. До неотдавна рецепционистът проявяваше интерес към заниманията на Кето, когато старецът се прибираше посред нощ или след няколкодневно отсъствие. Ала нескончаемите, емоционални и подробни отговори на Кето, който се отплесваше във философски размисли за хорските неволи, го убедиха колко по-добре е да не влиза в разговор с него. Днес обаче пасторът изглеждаше изтощен.

— Тежка нощ? — попита вежливо момчето с надеждата да получи едносричен отговор.

— Обичайното — усмихна се изнурено старецът. — Хора и пак хора. Впрочем замалко да ме убият.

— Сериозно? — сепна се момчето и веднага съжали за реакцията си. Сега вече нямаше да се отърве от редовните словоизлияния.

— Преди минута една кола едва не ме блъсна — обясни Кето̀ и продължи към стълбището.

Момчето си отдъхна и продължи да чете комикса си.

Високият старец пхна ключа, ала за негова изненада вратата се оказа отключена.

Влезе и врътна копчето за осветлението, но абажурът не светна. Вдигна глава. Нощната лампа беше включена. На леглото седеше висок прегърбен мъж. От подгъвите на дългото му палто се стичаше вода и капеше по пода. Едва ли бе възможно да съществуват двама мъже, по-различни един от друг, и въпреки това старецът имаше чувството, че се е погледнал в огледалото.

— Какво правиш тук? — прошепна той.

— Вмъкнах се тайно да проверя дали няма да намеря нещо ценно из вещите ти.

— И какво откри?

— Ценно ли? Нищо. Обаче намерих това.

Старецът улови подхвърленото във въздуха парче памучен плат, колосано под формата на буква U. Якичката доста се бе поизмърсила.

— Това си намерил, значи.

— Да. В гардероба в спалнята ти. Сложи си я.

— Защо?

— Защото искам да изповядам греховете си. И защото без свещеническа яка ми изглеждаш гол.

Старият Кето̀ наблюдаваше неканения гост. Онзи седеше наведен напред. Капки вода се стичаха от косата му по белега и продължаваха по брадичката. Оттам капеха върху пода. Беше поставил единствения стол в средата на стаята. Столът на изповедника. На масата лежеше отворена кутия „Кемъл“, а до нея — запалка и подгизнала, пречупена надве цигара.

— Както искаш, Хари.

Кето̀ седна, разкопча палтото си и промуши копчетата на яката в илиците на свещеническата си риза. После посегна към джоба на сакото си. Хари мигом настръхна.

— Цигари — успокой го на норвежки Кето̀. — За двама ни. Виждам, че твоите са се удавили.

Полицаят кимна. Старецът извади ръката си и му поднесе отворена кутия цигари.

— Говориш много добре норвежки — отбеляза Хари.

— Малко по-добре от шведски. Но понеже си норвежец, не чуваш акцента ми, докато говоря на шведски.

Хари извади една от черните цигари и я огледа.

— Руския ти акцент ли?

— „Собрание Блек Рашън“ — единствените читави цигари в Русия. В момента сигурно ги произвеждат в Украйна. Обикновено ги откъвам от Андрей. Като отворихме дума за него, как е той?

— Зле — отговори полицаят и приближи цигарата до пламъка на запалката, поднесена му от Кето.

— Тази новина ми причинява болка. Като каза „зле“, отдавна трябваше да си мъртъв, Хари. Знам, че нашественикът в тунела си бил именно ти.

— Аз бях.

— Шлюзовете се отвориха едновременно, а резервоарите бяха пълни с вода. По мои сметка двете вълни трябваше да те залейт от двете страни.

— Така и стана.

— В такъв случай не разбирам как си оцелял. Повечето изпадат в шок и се давят.

Полицаят изпусна струйка дим от ъгълчето на устата си.

— Така ли са умирали членовете на норвежката съпротива, щурмували дома на шефа на Гестапо?

— Не знам дали изобщо нацистите някога са изпробвали този капан по време на отстъплението.

— Но ти си изпробвал действието му. С агента под прикритие.

— Беше същият като теб, Хари. Мъже, които си мислят, че имат призвание, са опасни. И за себе си, и за околните. Трябваше да умреш като него.

— Но както виждаш, още съм жив.

— Все още не проумявам как си оцелял. Да не твърдиш, че след като водата те е заляла, си имал достатъчно въздух в дробовете да преплуваш осемдесет метра в леденостудена вода, през тесен тунел, и то облечен с връхна дреха?

— Не.

— Не? — старецът се усмихна с искрено любопитство.

— В дробовете си бях поел въздух за четирийсет метра.

— А после?

— После ме спасиха.

— Кой?

— Онзи, дето ти сам ми каза, че умее да вади от дъното — Хари вдигна празната бутилка уиски. — „Джим Бийм“.

— Уискито ти е спасило живота?

— Бутилката.

— Празна бутилка от уиски?

— Не, не празна. Пълна.

Хари захапа цигарата, разви капачката и вдигна бутилката над главата си.

— Пълна с въздух.

— И...? — изгледа го изумен старецът.

— Най-трудно се оказа да вдишам въздуха от бутилката. След като издишах и последния въздух от дробовете си, нагласих бутилката с гърлото нагоре, за да се изкачи въздухът. Тялото се съпротивлява като при първото гмуркане. Защото организмът не вярва на физични закони и се опасява, че ще нагълта вода и ще се удави. Знаеш ли, че белите дробове са годни да поемат четири литра въздух? Бутилка, пълна с въздух, и малко воля се оказаха достатъчни да преплувам още четирийсет метра. — Полицаят остави бутилката, извади цигарата от устата си и я огледа недоверчиво. — Нацистите са прокопали прекалено къс тунел.

Сбръчканото лице на стареца се разпука. Смехът му захъхри, сякаш е двигател на лодка.

— Знаех, че си по-различен от другите, Хари. Предупредиха ме, че като разбереш за Олег, ще се върнеш в Норвегия. Поразпитах тук-там що за човек си. Вече се уверих: слуховете не са преувеличени.

— Така значи — Хари не изпускате от поглед преплетените пръсти на пастора. Седнал на ръба на леглото, стъпил здраво на земята, Хари стоеше в бойна готовност и притискаше ходила плътно към пода, усещайки тънката корда под подметката си. — Ами твоята слава, Рудолф? Преувеличена ли е от хорските уста?

— Кое например?

— Слухът, че си оглавявал хероинова групировка в Гьотеборг и си убил местен полицай.

— Май аз влязох в ролята на прегрешил, а ти — на изповедник.

— Мислех, че ще ти олекне, ако, преди да умреш, прехвърлиш греховете си на Исус.

Отново същият смях.

— Браво, Хари! Браво! Прав си. Наложих се да го очистим. Работеше за нас, но ми се струваше съмнителен. Не можех да си позволя пак да вляза в затвора. Влагата вътре прояжда душата ти, както плесента постепенно завзема стените ден след ден. Килията те гложди, докато унищожи всичко човешко у теб, Хари. Това го пожелавам само на най-върлия си враг. — Погледна полицаия. — На врага, когото ненавиждам повече от всичко.

— Знаеш защо се прибрах в Осло. Каква е твоята мотивация да се върнеш тук? Според мен пазарът на наркотици в Швеция и Норвегия почти не се различава.

— По същата причина като теб, Хари.

— Като мен?

Рудолф Асаев дръпна от черната цигара.

— Забрави. След онова убийство полицаите ми вдигнаха мерника. Удивително е колко успешно човек може да се покрие в съседна страна.

— И си възприел ново амплуа — мистериозния Дубай; човека, когото никой не е виждал, но мълвата разнася, че обикаля нощем из града. Фантомът от Квадратурата.

— Нямах друг избор, освен да се крия. Не само заради бизнеса ми, а и защото името Рудолф Асаев щеше да навее неприятни спомени на полицаите.

— Седемдесетте и осемдесетте. Зависимите от хероин измираха като мухи. Сигурно си се молил за тях, а, отче?

Старецът сви рамене.

— Никой не осъжда производителите на спортни автомобили, на парашути за екстремни скокове, на огнестрелни оръжия или други продукти, които забавляват хората, но често и ги погубват. Аз доставям търсена стока, и то с качество и на цена, които ме правят конкурентоспособен. Какво правят клиентите с нея, зависи изцяло от тях. Наясно си, предполагам, колко хора, наглед съвсем нормално живеещи, използват опиати.

— Да. Някога бях един от тях. Между теб и производителя на спортни автомобили обаче има съществена разлика: законът забранява

твоята дейност.

— Не бива да смесваш понятията „закон“ и „морал“, Хари.

— Значи очакваш твоят Бог да ти опрости греховете?

Старецът подпря брадичка на ръката си. Хари отдавна бе забелязал видимата му отпадналост, но дебнеше всяко негово движение, защото не беше сигурен дали Рудолф Асаев не блъфира.

— Знам колко съвестен и принципен полицаи си, Хари. Олег е разказвал много на Густо, докато са били приятели. Всеки баща мечтае синът му да го обича така, както те обича Олег. Бащи, жадни за синовна любов и ревностни поддръжници на морала, притежават безгранична дееспособност. Нашата слабост се крие в предсказуемостта ни. Беше въпрос на време да се появиш. Наш човек на летището редовно преглеждаше списъците с пътници. Чакахме те още преди да се качиш на самолета в Хонконг.

— Мхм. Вашият човек Трюлс Бернтсен ли се казва?

В отговор старецът само се усмихна.

— А Исабел Скойен от общинския съвет? И тя ли работи за теб?

Старецът въздъхна дълбоко.

— Ще отнеса тези отговори в гроба. Предпочитам да умра като куче, отколкото като предател.

— Какво стана след пристигането ми в Осло?

— Андрей те проследи до „Леон“. Когато се подвизавам в ролята на Кето, отсядам в подобни хотели, а „Леон“ е обичайното ми място. Нанесох се един ден след теб.

— Защо?

— За да те държа под око и да разбера дали си започнал да ни дишаш във врата.

— Както си постъпил и с Каскета?

Старецът кимна.

— Разбрах, че можеш да бъдеш опасен, Хари. Но те харесах. Затова ти отправих няколко приятелски предупреждения — той въздъхна. — Ти обаче не се вслуша в тях. И аз бих направил същото. Затова хора като нас двамата успяват. И в крайна сметка загиват.

— Мхм. Защо се боеше от мен? Защото можех да накарам Олег да свидетелства?

— И затова. Олег никога не ме е виждал, но нямаше как да знам какво точно му е разказал Густо. Откакто се закачи за виолина, Густо

изглупя.

По погледа на стареца Хари прецени, че неразположението му не се изчерпва с обикновена умора. Рудолф Асаев изпитваше силна физическа болка.

— И щом си разбрал, че Олег иска да говори с мен, си го поръчал. След неуспешното покушение ти ми предложи помощта си с надеждата да се изпусна къде е скривалището на Олег.

Старецът кимна немощно.

— Нищо лично, Хари. Просто се придържам към правилата в бранша. Предателите се елиминират. Ти, предполагам, си наясно със законите в нашите среди?

— Напълно. Но макар да си спазил някакви си твои правила, това няма да ме спре да те убия.

— Пак го повтаряш. Щом толкова искаш, защо още не си го направил? Не ти стиска. Да не се боиш, че ще гориш в ада, Хари?

Хари изгаси цигарата си в масата.

— Първо искам да разбера няколко неща. Защо уби Густо? Хвана те страх, че ще те издаде ли?

Старецът приглади белите коси зад щръкналите си уши.

— Густо носеше покварена кръв в жилите си — точно като мен. И аз съм изменник по природа. Щеше да ме предаде и по-рано, но нямаше какво да спечели от това. Когато го хвана абстиненцията обаче, отчаянието го тласна към крайни действия. Чиста химия. Плътта е по-силна от духа. Всеки става предател, когато е пристрастен към наркотик.

— Така е. Всички наркомани ставаме предатели.

— За това... — старецът се прокашля — го пуснах да пътува.

— Да пътува?

— Да изчезне, да потъне вдън земя. Не можех да му поверя бизнеса си. Той притежаваше нужния интелект — беше го наследил от баща си. Но беше безхарактерен като майка си. Поверих му отговорност, ала той не издържа изпитанието.

Старецът продължаваше да приглажда косата си назад, все по-усърдно и по-усърдно, сякаш се опитваше да я изчисти от нещо мръсно.

— Густо се провали. Покварена кръв. Затова реших да избира друг. Андрей или Пьотър. Виждал си ги, нали? Сибирски казаци от

Омск. Казак означава „свободен човек“. Знаеше ли, Хари? Андрей и Пьотър са моята армия, моята *страница*^[2]. Те са предани до гроб на своя атаман. Но не стават за бизнесмени. — Старецът размаха бурно ръце, погълнат от размишленията си. — Не можех да им поверя сделките си. Затова се спрях на Сергей. Млад е, животът е пред него, ще е като меко тесто в ръцете ми...

— Веднъж ми спомена, че си имал син.

— Сергей може и да нямаше Густовия нюх към печалбата, но беше дисциплиниран и амбициозен. Готов на всичко, само и само да стане атаман. Затова му дадох ножа. Оставаше да издържи последното изпитание. Едно време, за да стане един казак атаман, трябвало да тръгне сам из тайгата и да се върне със завързан жив вълк. Виждах колко хъс притежава Сергей, но исках да се уверя, че може да извърши *то, что нужно*.

— Какво? — не разбра Хари.

— Необходимото — обясни на норвежки Рудолф Асаев.

— Густо ли е синът ти?

Старецът дръпна назад косата си и очите му се стесниха до два процепа.

— Густо беше на шест месеца, когато ме вкараха зад решетките. Майка му потърси утеха в наркотиците. За кратко. Не беше способна да се грижи за него.

— Хероин?

— Социалните ѝ отнеха детето и го повериха на приемно семейство. Никой не знаеше, че Густо е мой син. Майка му умря от свръхдоза през зимата на деветдесет и първа. Трябваше отдавна да си я бие.

— Върнал си се в Осло по същата причина като мен. Заради сина ти.

— Бях разбрал, че е напуснал дома на приемното си семейство, че се е подлъгал по лоши пътища. Всъщност отдавна исках да се махна от Швеция. Конкуренцията в Осло не ми се струваше сериозна. Открих къде се подвизава Густо. Първо го наблюдавах от разстояние. Беше толкова красив. Ослепителен като майка си. Не можех да откъсна очи от него. Мислех си: това е синът ми, моята... — гласът му изневери.

Хари погледна към обувката, с която бе застъпил кордата, предложена му поради липса на нов корниз.

— Внедрил си го в схемата и си го проверил дали става за наследник на бизнеса.

Старецът кимна.

— Не му разкрих кой съм — прошепна той. — Почина, без да разбере, че съм баща му.

— Защо си бързал толкова?

— В смисъл?

— Защо внезапно ти е потрябвал наследник, та си обмислял на кого да повериш бизнеса си?

Старецът се усмихна вяло. Наведе се напред и светлината от нощната лампа огря лицето му.

— Болен съм.

— Мхм. Предположих. Рак?

— Лекарите ми дадоха година. Вече изминаха шест месеца. Сергей те рани със свещения нож, който държах под постелята си. Боли ли те вратът, Хари? Ножът ти е прелял моето страдание.

Хари кимна бавно. И беше вярно, и не беше.

— Ако наистина ти остава половин година живот, защо си бил готов да убиеш сина си? Само и само да не те издаде на полицията ли? На него му е предстоял дълъг живот, а на теб времето ти изтича.

Старецът се изкашля глухо.

— Урките и казаците са обикновени войници, Хари. Ние сме се заклели в нравствен кодекс и спазваме повелите му. Не сляпо, а с широко отворени очи. Приучени сме да контролираме емоциите си. Това ни превръща в господари на собствения ни живот. Авраам се съгласил да пожертва сина си, защото...

— ... Бог поискал това от него. Не знам за какъв кодекс говориш, но той позволява ли ти да превърнеш осемнайсетгодишно момче в изкупителна жертва на твоите грехове?

— Хари, Хари... Не разбра ли? Не аз убих Густо.

Хари прикова смаян поглед в стареца.

— Не каза ли току-що, че кодексът те задължава да убиеш сина си, ако необходимостта го налага?

— Но казах и друго: създали са ме хора без морални устои. Обичам сина си. Не бих могъл да го убия. Пет пари не давам за Авраам

и неговия Бог.

Засмя се и започна да се дави. Посегна към гърдите си и се наведе напред, разтърсван от мъчителна кашлица.

— А кой го уби? — попита Хари.

Кето отново изправи гръб. В дясната си ръка държеше револвер — грозно парче желязо, по-старо от собственика си.

— Много непредпазливо от твоя страна да се появиш при мен без оръжие, Хари.

Хари мълчеше. Картечният пистолет лежеше на дъното на наводнено подземие, а пушката — в дома на Трюлс Бернтсен.

— Кой уби Густо? — настоя да разбере Хари.

— Може да е бил всеки.

Пръстът на стареца се уви около спусъка и се чу пукане.

— Да убиеш човек, не е никак трудно, нали, Хари?

— Съгласен съм — Хари вдигна крак.

Кордата отскочи със свистене от държача на корниза.

Той видя неизречения въпрос в очите на стареца, докато умът му явно се мъчеше да сглоби със светкавична бързина недообработените късчета информация.

Разваленото осветление.

Столтът, поставен в средата на стаята.

Хари не го претърси.

Откакто старецът влезе в стаята си, Хари не бе помръднал от мястото си.

А вероятно бе забелязал в сумрака и кордата, чийто край, опънат под обувката на Хари, минаваше през държача на корниза и продължаваше до тавана. Оттам не висеше лампа, а единствената друга вещ, която Хари взе от улица „Блиндерн“ освен свещеническата яка. Докато лежеше вир-вода под балдахина на Рудолф Асаев и дишаше накъсано, пред очите му танцуваха черни петна и му се струваше, че всеки момент ще изпадне в безсъзнание, но се бореше с последни сили да не се предаде на омаломощението си и на тъмнината, в мисълта му кръжеше само едно. Изчака да му попремине, стана, влезе в спалнята и взе „бръмбара“, оставен до Библията.

Рудолф Асаев отскочи встрани, точно преди гвоздеите от тухлата да се забият в главата му, и те потънаха в кожата между ключицата и трапецовидния мускул и засегнаха нервния сплит *plexus ceivico*

brachialis. След две стотни от секундата старецът натисна спусъка, но в резултат от травмата ръката му се схвана и стреля седем сантиметра по-ниско от първоначалния прицел. Барутът просъска, когато куршумът, за хилядна от секундата, излетя от дулото на стария револвер „Наган“. След три хилядни от секундата куршумът се заби в рамката на леглото между прасците на Хари.

Хари стана. Избута предпазителя на ножа и натисна копчето. Дръжката леко потрепери, когато острието изскочи. Хари замахна с изпънатата ръка и го заби между реверите на палтото на стареца. Усети как металът срещна лек отпор в плата и човешката плът, но после острието потъна навътре до дръжката. Хари пусна ножа. Столът се катурна назад и руснакът се строполи на пода със стон. Рудолф Асаев беше пътник. Ритна стола настрана, но остана легнал, превит надве като ранена, ала все още опасна оса. Хари застана разкрачен от двете му страни, наведе се и издърпа ножа от тялото му. Бликащата кръв имаше необичайно наситен цвят. Сигурно идваше от черния дроб. Лявата ръка на стареца зашари по пода около парализираната десница — търсеше пистолета. В прилив на безумие на Хари му се прииска ръката да напипа оръжието, за да му осигури повод да...

Хари ритна пистолета извън обсега на стареца. Чу как оръжието глухо се удари в стената.

— Желязото — прошепна Рудолф Асаев. — Благослови ме с желязото, момчето ми. Раната ме изгаря. Заради двама ни — сложи край на всичко това.

Хари затвори очи за миг. Беше изчезнала. Омразата. Нагнетената бяла омраза, горивото, което го охраняваше, свърши.

— Няма да стане — Хари се отдалечи от стареца и закопча мокрото си палто. — Ще си вървя, Рудолф Асаев. Ще поръчам на момчето от рецепцията да извика линейка. После ще се обадя на бившия ми началник да го уведомя къде да те намери.

Старецът се засмя глухо. В ъглите на устните му избиха кървави мехурчета.

— Няма да е убийство. Аз съм кажи-речи мъртъв. Няма да гориш в ада, обещавам. Ще им кажа да не те пускат там.

— Не се страхувам от ада — Хари прибра подгизналата кутия цигари в джоба си. — В битността си на полицай съм длъжен да залавям предполагаемите престъпници и да ги предавам на съда.

Старецът се задави. Мехурчетата започнаха да се пукат.

— Стига, Хари. Шерифската ти звезда е пластмасова. Аз съм безнадеждно болен. Съдиите ще ми осигурят грижи, целувки, прегръдки и морфин. Убил съм много хора. Провесвал съм конкуренти от мостове. Поръчвал съм служители като онзи пилот, дето го пречукахме с „бръмбара“. И полицаи. Каскета. Изпратих Андрей и Пьотър в стаята ти, за да те застрелят. Теб и Трюлс Бернтсен. Знаеш ли защо? За да инсценираме, че сте се изтрепали взаимно. Щяхме да подхвърлим и оръжия за доказателство. Не се прави на интересен, Хари.

Хари избърса острието в чаршафа.

— Защо си поръчал Бернтсен? Той е работел за теб.

Асаев се обърна на хълбок и дишането му сякаш се нормализира. Полежа така няколко секунди и отговори:

— Сборът от рисковете, Хари. Той ограби склад с хероин в Алнабрю зад гърба ми. Дрогата не беше моя, но разбереш ли, че някой от хората ти е алчен до мозъка на костите и на него не може да се разчита, а на всичкото отгоре и знае достатъчно, за да те опандизи, сборът от рисковете става прекалено голям. И бизнесмените от моя калибър гледат да се отърват от слабото звено във веригата. Откри ни се идеална възможност с един куршум да убием два заека: теб и Бернтсен — засмя се старецът. — А поръчах и да видят сметката на твоето момче в затвора. Чуваш ли? Усещаш ли омразата, Хари? Малко оставаше да заколят момчето ти.

Хари спря пред вратата.

— Кой застреля Густо?

— Хората живеят според евангелието на омразата. Следвай пътя на омразата, Хари.

— Кои хора от полицията и градската управа са влизали в комбина с теб?

— Ако ти кажа, ще прекратиш ли мъките ми?

Хари кимна, надявайки се да е излъгал убедително.

— Приближи се — прошепна старецът.

Хари се наведе. Неочаквано ръката на стареца го сграбчи, пръстите му се вкопчиха в ревера на Хари като хищнически нокти и го придърпаха надолу. Неприятният хъхрещ глас застърга в ухото му:

— Както вече разбра, платих на човек да признае за убийството на Густо, Хари. Но грешиш, ако си мислиш, че не съм можел да се добера до новото скривалище на Олег. Моят човек в полицията има достъп до данните от програмата за защитени свидетели. Нищо не ми пречеше да убия Олег където и да го скриете. Просто реших да не го оставя да се измъкне толкова леко...

Хари се мъчеше да се отскубне, ала старецът го стискаше здраво.

— Щях да го закача надолу с главата, да му вържа найлонов плик около врата и да започна да наливам вода над подметките му, Хари. Водата щеше да потече до плика. Щях да запечатам паметния миг с камера, със звук, та да чуваш кръсъците. После щях да ти изпратя записа. Не ме ли убиеш, ще осъществя плана си. Ще се смаеш колко бързо ще ме пуснат поради липса на доказателства, Хари. А изляза ли, ще го намеря. Кълна се. Проверявай редовно пощенската си кутия за видеозаписа.

Преди да осъзнае какво прави, Хари замахна и усети как острието хлътва. Завъртя ножа. Старецът простена. Хари продължи да върти дръжката. Затвори очи и усети спазматичното свиване, пръсване и преобръщане на вътрешностите. После в ушите му нахлу пронизителен вик. Викаше не старецът, а самият той.

[1] „Паника в Нийдъл Парк“ (1971 г.) — филм, наркодрама на режисьора Джери Шацбург с Ал Пачино в главната роля. — Б.пр. ↑

[2] Станица — административна селска единица у казаците. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Хари се събуди, защото слънцето напичаше едната страна на лицето му. Или някакъв звук го бе изтръгнал от съня?

Отвори предпазливо едното си око и примижа.

Прозорец, синьо небе. Никакъв шум.

В ноздрите му нахлу миризма на тапицерна, просмукана от цигарен дим, и той надигна глава.

Спомни си къде се намира.

От стаята на стареца отиде в своята, спокойно си събра багажа в малкия куфар, спусна се по задното стълбище, излезе от хотела, качи се в такси и назова адреса на единственото място, където никой не би се сетил да го търси: къщата на Нюбак в „Опсал“. От последното му посещение никой не бе идвал тук — или поне не бе оставил следи. Хари веднага прерови чекмеджетата в кухнята и банята. Откри блистер болкоуспокояващи. Изпи четири таблетки, изми кръвта на стареца от ръцете си и слезе в мазето да провери дали Стик Нюбак е взел решение.

Очакванията му се потвърдиха.

Качи се обратно, съблече се, окачи мокрите си дрехи да съхнат в банята, зави се с вълнено одеяло и заспа безпаметно.

Сега стана и влезе в кухнята. Взе две болкоуспокояващи таблетки и ги преглътна с чаша вода. Отвори хладилника. Вътре имаше само качествени продукти. Явно бе хранил Ирене повече от добре. Гаденето от вчера се възобнови. Не можеше да сложи и залък в устата си. Върна се в дневната. Там имаше барче. Забеляза го още вчера. Отвори вратичката му. Беше празно. Отдъхна си. Напипа фалшивия пръстен в джоба си. И чу същия звук, който — така му се струваше — го бе събудил.

Приблужи се до откренатата врата към мазето. Ослуша се. Джо Завинул^[1]? Спусна се по стълбите, стигна до мазето и надникна през мрежата. Стик Нюбак бавно се въртеше сякаш в космическа безтегловност. Хари се чудеше дали наистина вибрирацията в джоба му телефон звучи като самолетна перка. Мелодията — четирите — или

по-точно три те — тона от „Palladium“ в изпълнение на „Weather Report“ — наподобяваше зов от отвъдното. Хари имаше чувството, че Стик Ньюбак му се обажда по телефона.

Погледна номера на екранчето и натисна зелената слушалка.

— Стик, здравей! — Хари позна гласа на служителката на регистратурата в Онкологичния център. — Там ли си? Чуваш ли ме? Не можем да се свържем с теб, Стик. Къде се губиш? Имаше няколко насрочени срещи, които се провалиха. Започваме да се тревожим. Мартин ходи у вас, но не те откри и там. Стик?

Хари прекъсна разговора и прибра телефона в джоба си. Тъкмо навреме; джиесемът на Мартине се развали след гмуркането в дома на Рудолф Асаев.

Изнесе стол на верандата и седна. Предобедното слънце озари лицето му. Извади кутията и лапна една от черните тузарски цигари. Запали и набра номера, който знаеше наизуст.

— Ало.

— Здравсти. Аз съм.

— Хари? Обаждаш се от непознат номер.

— Имам нов телефон.

— Толкова се радвам да чуя гласа ти. Добре ли пътува? — попита Ракул.

— Да — Хари се усмихна, защото гласът ѝ преливаше от щастие. — Пътувах отлично.

— Топло ли е?

— Даже горещо. Слънцето пече. След малко ще закуся.

— Ще закусиш? При теб сега не е ли около четири часа?

— Обърках се заради умората от полета. В самолета не успях да поспя. Намерих чудесен хотел, където да отседнем. В Сукумвит.

— Нямах представа с какво нетърпение очаквам да дойда при теб, Хари.

— Аз...

— Изслушай ме. Говоря сериозно. Цяла нощ не съм мигнала от размисли. И осъзнах, че това е правилното решение. Ще се справим. Правилното е да се борим. Добре че не ти отказах, Хари...

— Ракул...

— Обичам те, Хари. Обичам те. Чуваш ли? Усещаш ли колко шаблонно, странно и невероятно звучи тази дума? Точно като

яркочервена рокля. Облича я само онази, която знае какво впечатление ще произведе. Обичам те. Прекалявам ли? — засмя се тя.

Хари затвори очи и усети как ласкавото слънце целува кожата му, докато най-прекрасният смях на света гали слуха му.

— Хари? Там ли си?

— Да.

— Странно защо ми се струваш толкова близо.

— Мхм. Съвсем скоро ще съм съвсем близо до теб, скъпа.

— Кажй го пак.

— Кое?

— Скъпа.

— Скъпа.

— Ммм...

Хари усети, че нещо твърдо в задния джоб го убива. Извади го. Под слънчевите лъчи покритието на бижутото изглеждаше златно.

— Ракул — подхвана той, докато прокарваше пръст по почернялата част на пръстена, — ти никога не си се омъжвала, нали?

Тя мълчеше.

— Ало?

— Да.

— Какво според теб би било да бъдеш омъжена?

— Не е смешно, Хари.

— Не се шегувам. Знам, че и през ума не би ти минало да се венчаеш за събирач на дългове в Хонконг.

— А за кого бих се венчала?

— Не знам. За цивилен, бивш полицай, който преподава основни следствени похвати в Полицейската академия?

— Не се сещам да познавам такъв човек.

— Но може да се запознаеш с някой, който да те изненада.

Случват се и по-странни неща.

— От теб съм чувала, че хората никога не се променят.

— Щом сега твърдя, че е възможно, значи самият аз съм доказателство за обратното.

— Глупчо.

— Нека приемем съвсем хипотетично, че съм прав: хората се променят и е напълно възможно да оставиш миналото зад гърба си.

— Да разбиеш призраците на пух и прах, вирайки се смело в тях?

— Е, как ти се струва?

— Кое?

— Хипотетичният ми въпрос за женитбата.

— Това предложение за брак ли е? Хипотетично? По *телефона*?

— Е, недей да използваш толкова категорични изрази. Просто се пека на слънце и разговарям със симпатична мацка.

— А аз затварям!

Разнесе се сигнал за свободна линия. Хари се смъкна на кухненския стол със затворени очи и предволна усмивка. Топлен от слънчевите лъчи и неизпитващ никаква болка. След четиринайсет часа ще се срещнат. Представи си изражението на Раquel, когато пристигне на изхода за самолета и го види да я чака; погледа ѝ, докато Осло се изгубва под краката им; главата ѝ, отпускаща се върху рамото му, а тя се унася в сън.

Хари лежа така, докато температурата спадна рязко. Отвори наполовина едното си око. Пред слънцето се плъзна облачно късче, но не му изглеждаше страшно.

Пак спусна клепачи.

Следвай пътя на омразата. Отначало Хари разтълкува насоката като съвет да последва собствената си омраза и да го довърши. Но сега вече не се чувстваше толкова сигурен. Старецът произнесе изречението в отговор на въпроса на Хари кой е отнел живота на Густо. Дали в препоръката да следва омразата не се криеше конкретно име? Нима омразата ще го отведе към убиеца? Кандидатите да се титулуват убиец на Густо не бяха никак малко. Но кой би имал най-сериозен мотив да убие момчето? Ирене, разбира се, попадеше извън тази категория, защото по време на убийството се бе намирала в плен.

Слънцето отново изгря и Хари реши, че влага прекалено много мисъл в думите на Рудолф Асаев. Всъщност работата му тук приключи; след малко е добре да изпие още една болкоуспокояваща таблетка, а после да се обади на Ханс Кристиан и да му съобщи, че Олег е извън опасност.

Слоходи го внезапно прозрение. Изключено е Трюлс Бернтсен, редови полицаи в ОРГКРИМ, да има достъп до данните в програмата

за защитени свидетели. Най-вероятно информацията е изтекла от другаде. От високите етажи.

„Престани — смърти се той. — Престани най-сетне! Зарежи всичко това. Мисли за самолета. Нощен полет. За звездите над Русия.“

Върна се в мазето, поколеба се дали да не пререже маркуча над клупа около врата на Нюбак, отказа се и започна да търси из помещението. Намери необходимата му щанга „кози крак“.

Портата на улица „Хаусман“ 92 се поклащаше отворена, но полицаите пак бяха запечатали и заключили вратата към апартамента. „Вероятно заради направеното самопризнание“ — предположи Хари и заби щангата между вратата и рамката.

Вътре завари всичко, както го бе запомнил от предишното си посещение. Лъчите на предобедното слънце се плъзгаха по пода и образуваха шарки, прилични на клавишите на пиано. Остави малкия си куфар до стената и седна на един матрак. Отново провери дали билетът е в джоба му. Погледна си часовника. Тринайсет часа до излитането.

Огледа се и затвори очи. Опитва се да си го представи.

Човек с балаклава.

Не отронва дори дума, защото знае, че ще го разпознаят по гласа.

Мистериозният убиец е посетил Густо тук, в този апартамент, с намерението да му отнеме не друго, а живота. Човек, който изпитва изпепеляваща омраза.

Понеже от балистиката бяха установили, че е стреляно с патрони „Малаков“, калибър 9/18 мм, убиецът най-вероятно е използвал едноименния пистолет или „Форт 12“. В краен случай — „Одеса“, ако случайно е нашумяла в Осло. Убиецът е дошъл, очистил е Густо и си е тръгнал.

Хари напрегна слух с надежда стаята да му проговори.

Секундите отлитаха, занизаха се минути.

Отвън заби камбана.

Тук нямаше да открие нищо ново.

Стана и се отправи към вратата. Пред прага чу шум в промеждутъците между ударите на камбаната. Изчака следващият звън

да отекне и се ослуша. Ето го отново — леко драцено. Отстъпи две крачки назад и надникна в дневната.

Стоеше до подовия перваз, с гръб към Хари — кафяв плъх с лъскава опашка, уши с розова мида и няколко бели петънца над опашката.

Хари нямаше обяснение защо животното го възпря да си тръгне. Какво по-обичайно за подобна обстановка от плъх?

Разколебаха го белите петънца.

Плъхът сякаш е пълзял в прах за пране. Или в...

Огледа се. На пода между матраците видя голям пепелник. Осъзнаваше, че ще му се удаде само един шанс. Събу си обувките, възползва се от следващия удар на камбаната да се вмъкне незабелязано в стаята, грабна пепелника и замръзна на метър и половина от плъха, който все още не го бе забелязал. Прецени как и кога да осъществи нападението си. При следващия звън на камбаната се спусна напред и преди плъхът да се усети, се оказа захлупен под керамичен похлупак. Животното зацвърча и започна да се удря в стените на капана. Хари приплъзна пепелника по пода към прозореца и го затисна с купчина списания. После започна да търси. Прерови съдържанието на всички чекмеджета и шкафове, но не откри нито канап, нито дори шивашки конец.

Издърпа от постелката на пода в дневната нишка с дебелината на връвчица. В края ѝ направи клуп, махна списанията и повдигна пепелника, колкото да си промуши ръката, поемайки въздух в очакване на предстоящото. Щом усети как зъбите на гризача потъват в мекото месо между палеца и показалеца, Хари отхлупи пепелника и с другата си ръка хвана животното за гръба. То зацвърча ожесточено, когато Хари отскубна едно от белите зрънца, вплели се в козината му, лапна го и премлясна да усети вкуса. Горчиво. Презряла папая. Виолин. Тук някъде имаше скрита дрога.

Хари надяна клупчето около опашката на плъха и го стегна така, че да опасва опашката в самата ѝ основа. Пусна животното на пода. Плъхът припна към кухнята, а връвчицата се изплъзна от ръката на Хари и се завлачи по пода. Хари я последва. Гризачът се шумугна зад омазнената печка. Хари изправи тежкия електроуред на задните му колелца и го дръпна напред. Краят на връвчицата се подаваше от дупка с размерите на юмрук в стената.

После връвчицата се изгуби.

Хари промуши ухапаната си ръка в дупката и опипа вътрешността. Изолационни плоскости вдясно и вляво. Пръстите на Хари зашариха към горната част на издълбаната дупка. Нищо. Изолацията беше изстъргана. Издърпа края на връвчицата, подпъкна я под едното краче на печката, отиде в банята, откачи огледалото, осеяно с петна от слюнка, строши го в ръба на умивалника и избра подходящо по големина парче. Влезе в едната спалня, изтръгна лампа, завинтена към стената, и се върна в кухнята. Сложи парчето огледало в основата на дупката така, че част да остава извън нея, включи лампата в контакта до печката и насочи светлината към огледалото. Нагласи ъгъла и го видя.

Тайния склад за наркотици.

Платнена торбичка, закачена за кука на около половин метър от пода.

Отворът беше прекалено тесен да си провере ръката и да я сгъне в лакътя, та да стигне до торбичката. Хари си напрегна ума. С помощта на какъв инструмент собственикът на дрогата е изваждал тайния си запас? Понеже вече бе прегледал съдържанието на всички шкафове в апартамента, Хари започна да прехвърля наличната информация.

Телта.

Върна се в дневната. Стоеше си на същото място, където я бе видял, когато с Беате за пръв път прекрачи прага на това жилище. Подаваше се изпод матрака, огъната под деветдесетградусов ъгъл. Явно само собственикът на телта е знаел предназначението ѝ. Взе я, пъкна я в дупката и с помощта на края ѝ, огънат под формата на буква У, откачи торбичката и я издърпа.

Торбичката се оказа тежка, както се бе надявал. Явно наркоманът я бе окачил толкова високо, за да не я докопат плъховете, но те пак бяха успели да прегризат дъното ѝ. Разклати торбичката. Няколко зрънца изпадаха на пода. Това обясняваше белите петънца по козината на плъха. Отвори торбичката. Откри три дози виолин, навярно четвъртинки. „Приборите“ не бяха пълен комплект. Имаше само лъжица с огъната дръжка и употребявана спринцовка.

С помощта на домакинска ръкавица Хари извади тежкия предмет от дъното на торбичката. Нямаше как да се сбърка с друго оръжие. Футуристичният пистолет от обложката на албума на „Фу Файтърс“.

„Одеса“. Хари подуши оръжието. Миризмата на барут се усеща дори след месеци, ако пистолетът не се почисти и смаже след произведения изстрел. От дулото на тази „Одеса“ съвсем скоро бе излетял куршум, прецени Хари. Провери пълнителя. Осемнайсет патрона. Предвид вместимостта му, бяха изстреляни два куршума.

Хари не изпитваше нито грам колебание: убийството на Густо е било извършено с това оръжие.

Хари влезе в магазина за играчки на улица „Стургата“. До излитането на самолета оставаха дванайсет часа.

В магазина предлагаха два вида комплекти за сваляне на отпечатъци. Хари предпочете по-скъпия с лупа, LED фенерче, мека четчица, прахчета в три цвята, тиксо за снемане на отпечатъци и каталог за събиране на отпечатъците на цялото семейство.

— За сина ми — обясни Хари, докато плащаше.

Момичето зад касата се усмихна професионално.

Върна се на улица „Хаусман“ и се хвана за работа. С помощта на смехотворно миниатюрното фенерче започна да търси отпечатъци. Поръси оръжието, лъжицата и спринцовката с прахче от едната кутийка. С мъничката четчица в ръката си се чувстваше като великана Гъливер сред лилипутите.

По дръжката на пистолета откри отпечатъци.

Съвсем ясен отпечатък, вероятно от палец, останал и върху буталото на спринцовката. Там Хари забеляза и черни точки. Макар да не разполагаше с необходимата апаратура да го установи, заложи на барутни частици.

Пренесе всички отпечатъци върху найлоновото фолио и ги сравни. Един и същи човек бе държал и пистолета, и спринцовката. Хари провери стените и пода до матрака и откри още отпечатъци, но те не съвпадаха с онези от пистолета.

Отвори пътната си чанта и извади нещо от страничния вътрешен джоб. Сложи го на кухненската маса и включи миниатюрното фенерче.

Погледна часовника. Оставаха единайсет часа. Предостатъчно време.

В два часа Ханс Кристиан Симонсен влезе в ресторант „Скрьодер“. Озова се в твърде несвойствена за него обстановка.

Хари седеше в дъното, до прозореца, при любимата си маса.

Адвокатът седна.

— Хубаво ли е? — посочи той каната с кафе пред Хари.

Хари поклати отрицателно глава.

— Благодаря ти, задето се отзова.

— И бездруго през уикенда скучая. Какво става?

— Олег може да се прибере у дома.

— Да разбирам ли, че... — засия лицето на Ханс Кристиан.

— Опасността премина.

— Изцяло ли?

— Да. Далече ли е?

— Не. На двайсет минути извън града. В Нитедал. Как неутрализира опасните елементи?

Хари вдигна чашата с кафе.

— Наистина ли искаш да знаеш, Ханс Кристиан?

— Това означава ли, че си успял да разрешиш случая?

Хари не отговори.

— Стигнал си до убиеца на Густо, нали? — наведе се напред адвокатът.

— Мхм.

— Как?

— С помощта на няколко отпечатъка.

— Кой...

— Не е важно. Ще тръгвам. Гледай да се сбогуваш с Олег още днес.

По лицето на Ханс Кристиан се появи усмивка. Измъчена, но все пак усмивка.

— Преди двамата с Раquel да заминете, нали?

Хари повъртя чашата в ръка.

— Значи ти е казала?

— Днес обядвахме заедно. Съгласих се няколко дни да наглеждам Олег. Някой от твоите хора от Хонконг щял да дойде да го вземе — така ми обясни Раquel. Явно обаче съм я разбрал погрешно, защото мислех, че вече си пристигнал в Банкок.

— Закъснях. Искам да те помоля за нещо...

— Ракел ми сподели и друго. Предложил си ѝ брак.

— И това ли ти каза?

— Да. Е, направил си го в типичния си стил, разбира се.

— Ами...

— Обмислила е предложението ти.

Хари вдигна ръка да му покаже, че не желае да узнава продължението.

— И в резултат от мисленето е стигнала до отказ, Хари.

— Добре — издиша насъбралия се въздух Хари.

— После е престанала да разсъждава и се е вслушала в чувствата си.

— Ханс Кристиан...

— Тя ще приеме, Хари.

— Чуй ме, Ханс Кристиан...

— Не ме ли слушаш? Тя иска да се омъжи за теб, Хари. Какъв късметлия си, негодник такъв! — Лицето на адвокатата преливаше от щастие, но Хари знаеше, че така сияе отчаянието. — Ракел иска да сподели живота си с теб, докато смъртта ви раздели. — Адамовата му ябълка подскочи, а гласът му ту преминаваше във фалцет, ту се задавяше от плачливи нотки. — Исква да бъде до теб в хубави и в по-обикновени дни; в трудни и в нещастни моменти. Исква да изживее щастията с теб.

Хари беше сигурен, че Ханс Кристиан цитира Ракел дословно, защото всяка нейна дума се е запечатала ярко в съзнанието му.

— Колко я обичаш? — попита Хари.

— Аз...

— Достатъчно ли я обичаш да се грижиш за нея и за Олег до края на живота си?

— Какво...

— Отговори ми.

— Да, разбира се, но...

— Закълни се.

— Хари...

— Казах ти да се закълнеш.

— Аз... кълна се. Но това не променя фактите.

— Прав си — усмихна се горчиво Хари. — Нищо не се променя. Нищо не може да се промени. Всичко си остава същото. Реката си тече

в същото проклето русло.

— Нищо не разбирам. Какви ги говориш?

— Ще разбереш. Тя — също.

— Но... вие двамата се обичате. Тя ми го каза в прав текст. Ти си любовта на живота ѝ, Хари.

— А тя е любовта на моя. Винаги е била и ще си остане най-голямата ми любов.

Ханс Кристиан го погледна със смесица от объркване и нещо, наподобяващо съчувствие.

— И въпреки това не я искаш?

— Напротив. Няма нещо, което да искам по-силно от нея. Обаче се съмнявам, че ще ме има още дълго. Ако си отида, не забравяй какво си ми обещал.

— Не ставаш ли малко мелодраматичен, Хари? — изсумтя адвокатът. — Дълбоко се съмнявам, че тя е склонна да бъде с мен.

— Убеди я — болките във врата му пречеха да диша. — Даваш ли ми дума?

— Ще се опитам — кимна Ханс Кристиан.

Хари се поколеба и му протегна ръка.

Адвокатът я стисна.

— Ти си свестен мъж, Ханс Кристиан. Вписал съм те в телефона си под буква „Х“, макар че тя беше заета от Халвуршен.

— От кого?

— Колега, когото се надявам да видя отново. Време е да тръгвам.

— Къде отиваш?

— Да се срещна с убиеца на Густо.

Хари стана, обърна се към барплота и поздрави Нина по военному. Тя му махна в отговор.

Излезе навън и тръгна между паркираните направо автомобили. Очакваната реакция не закъсня. Нещо натисна отвътре очните му ябълки, а гърлото му щеше да се разцепи. На улица „Довре“ устата му се изпълни с кисела слюнка, Хари се наведе до стената наред тихата улица и повърна яйцата, бекона и кафето. После се изправи и продължи към улица „Хаусман“.

Накрая взех решение сравнително лесно.

Седнал на един от мръсните матраци, усещах как бие изплашеното ми до смърт сърце, докато чувах сигнала за свободно. Хем се надявах да вдигне, хем се молах да не вдига.

Тъкмо да прекъсна връзката, той отговори.

— Ало — ясно произнесе угнетеният глас на несъщия ми брат.

Неведнъж съм си мислел колко подходящо име са му дали: Стайн — камък. Непробиваема обвивка над корава сърцевина. Непоклатим, мрачен, устойчив. Ала и камъните си имат слаби места и улучиш ли ги, ще се пръснат. В случая на Стайн изобщо не се затруднявах да определя ахилесовата му пета.

— Обажда се Густо — прокашлях се аз. — Знам къде е Ирене.

Дишаше спокойно. Стайн никога не се задъхваше, дори след като е тичал часове. Почти не се нуждаеше от кислород. Или от причина да бяга.

— Къде е тя?

— Ако искаш да разбереш, ще ти струва пари.

— Защо?

— Защото ми трябва.

Обля ме гореща вълна. Или по-скоро леденостудена. Усетих омразата му. Чух го как преглъща.

— Колко...

— Пет бона.

— Добре.

— Да ги направим десет.

— Каза пет.

Мамка му!

— Но ги искам веднага — предупредих го, макар да знаех, че вече е хукнал към вратата.

— Ще ги получиш. Къде си?

— На улица „Хаусман“ 92. Ключалката на входната врата е развалена. Качи се на третия етаж.

— Идвам. Не мърдай оттат.

Да мърдам? Намерих запалка, извадих два фаса от пепелника в дневната и ги изпуших в кухнята. Цареше пълно следобедно спокойствие. Каква жега! Чух шумолене. Плъхът се стрелна покрай стената.

Беше изскочил иззад печката. Сигурно си имаше скривалище.

След като изпуших втория фас, станах.

Отначало не успях да отместя печката, но после открих, че има две колелца отзад.

Дупката зад печката ми се стори доста голяма за бърлога на гризач.

Олег, Олег, скъпи приятелю. Умен си, но нали именно аз те научих как се крие наркотик.

Хвърлих се на колене на пода. Докато пъхах огънатата тел, вече се чувствах надрусан. Пръстите ми се разтрепериха и ми идеше да ги отхапя. Усетих как краят на телта се закачи за нещо, но после то му се изплъзна. Молех се да открия виолин.

Най-после успях да хвана плячката. Издърпах телта заедно с тежка платнена торбичка. Отворих я. Дано да е виолин, мислех си аз, абстинясал като куче.

Турникет, супена лъжица, помпа. И три малки прозрачни пакетчета. В белия прах личаха кафяви зрънца. Сърцето ми ликуваше. Бях се слял с единствения си приятел и любовник, комуто можех да се доверя.

Двете пакетчета прибрах в джоба си, а третото отворих. Ако внимавах при дозировката, наличното количество щеше да ми стигне за седмица. Налагаше се да действам бързо, да се нацеля и да се омета оттам, преди Стайн или някой друг да довтаса. Изсипах праха в лъжицата и започнах да го нагривам със запалката. Обикновено добавях няколко капки лимонтузу — така прахът не става на бучки, а и изтегляш цялото количество в помпата. Този път обаче няхах нито лимонтузу, нито търпение. Интересуваше ме само едно: да вкарам дрогата в кръвта си.

Вързах турникета около ръката си под рамото, захапах единия му край и го стегнах. Изпъкна голяма синя вена. Забих иглата под подходящ ъгъл, за да си осигуря по-голяма площ на съприкосновение и по-слаб тремор. Защото целият се тресях.

Не уцелих вената.

Веднъж. Два пъти. Поех си дъх. Не мисли, не изпадай в еуфория, не се поддавай на паника.

Върхът на иглата танцуваше. Забих го в синята змия.

Пак не улучих.

Борех се с наплива на отчаяние. Дали да не изпуша малко от дрогата, та да се успокоя, чудех се аз. Но това не ме уреждаше. Исках да усетя опиянението, кика, когато цялата доза нахлува по кръвта в мозъка; да изпитам оргазма на безтегловното падане!

Горещината и слънцето смъдяха в очите ми. Влязох в дневната, седнах на сянка до стената. По дяволите, изобщо не виждах проклетата вена! Спокойно. Изчаках зениците ми да се разширят. За късмет ръцете ми бяха станали бели като киноекран. Вената приличаше на река по картата на остров Гренландия. Сега.

Поредният неуспех.

Силите ми се изчерпиха, сълзите ми напиха. Нечия подметка изскърца.

Изцяло погълнат от заниманието си, не го бях чул да влиза. Вдигнах очи, налети със сълзи. Виждах предметите деформирани, все едно гледам в огледало от лунапарк.

— Здравей, Крадльо.

Отдавна не ме бяха наричали така.

Премигах, за да прогоня сълзите. Предметите добиха познати очертания. Всичко ми беше познато: дори пистолета. Значи не го бяха отмъкнали крадци, както си мислех.

Странно, не се изплаших. Тъкмо обратното. Усетих внезапен прилив на спокойствие.

Пак погледнах вената на ръката си.

— Не го прави — предупреди ме той.

Треморът изчезна. Ръката ми стоеше стабилна като на изпечен джибчия. Това е шансът ми, помислих си.

— Ще те застрелям.

— Не вярвам — отвърнах аз. — Така никога няма да разбереш къде е Ирене.

— Густо!

— Ще направя каквото трябва — забих помпата и този път уцелих; палецът ми легна на буталото. — Постъпи като мен.

Отвън заби камбана.

Светлината от уличните лампи падаше върху матраците. Хари се бе отдръпнал в сенчесто кътче до стената. Погледна си часовника.

Стрелките показваха девет часа. До полета за Банкок оставаха три часа. Изведнъж болките във врата му се усилиха. Като топлината от припламващо слънце, преди да се скрие зад облак. Слънцето съвсем скоро щеше да залезе и болките да отшумят. Досещаше се как ще приключи всичко това. Краят му се струваше неизбежен — каквото беше и идването му в Осло. Същевременно съзнаваше, че именно човешката потребност от ред и изясняване на причинно-следствените връзки го подтиква да търси закономерност в случващото се. Защото мисълта, че всичко е подчинено на хладен хаос, а логиката е химера, е по-непоносима и от най-ужасната, но напълно обяснима трагедия.

Бръкна в джоба на самото си да извади кутията цигари и напипа дръжката на ножа. Дали не трябваше вече да се е отървал от хладното оръжие? Имаше чувството, че над ножа тегне проклятие, надвиснало и над самия него. Ала всъщност зловеща прокоба съпровождаше Хари много преди да се сдобие с този нож. И тя го пронизваше по-жестоко и от хладно острие. Прокобата вещаеше, че той е като чума за хората, които обича. Точно като ножа на Асаев, който, по неговите думи, преливал страданието и болките на собственика си в пронизаното тяло на жертвата, така и Хари докарваше само беди на любимите си хора и те си плащаха прескъпо за обичта си към него. Или умираха, или се сбогуваха с възможността да го виждат. И той оставаше сам с фантомите. А сега Раquel и Олег щяха да последват участта на всички негови любими хора.

Хари отвори кутията цигари и погледна в нея.

Как бе успял да си въобрази, че ще се спаси от проклятието; че тримата ще избягат на другия край на света и ще живеят весело и щастливо до края на дните си? Погледна си часовника, питайки се кога ли ще изгуби и последната си възможност да тръгне към летището и да стигне навреме. В него говореше и алчното му за щастие, егоистично сърце.

Извади намачканата семейна снимка и пак я огледа. Съсредоточи вниманието си върху Ирене и брат й Стайн. Момчето със сивите очи, което Хари бе виждал на две места, преди да се запознаят: на снимката и през първата вечер след пристигането си в Осло, докато се мотаеше

из Квадратурата. Заради изпитателния поглед Хари го взе за полицай. Оказа се, че е сгрешил. И то много.

По стълбите затрополиха стъпки.

Камбаната заби, но някак вяло и самотно.

Трюлс Бернтсен изкачи стълбите и спря пред вратата. Сърцето му се разблъска. Щеше да я види. Изпитваше и радост, и притеснение. Пое си дъх.

И позвъни.

Оправи си вратовръзката. Не се чувстваше комфортно в костюм, но след като Микаел го осведоми кои са поканени на партито, прецени, че няма как да избегне официалното облекло. Щяха да присъстват важни клечки: главният секретар, който скоро щеше да отстъпи поста си на Белман; началници от Отдела за борба с насилието, ръководен от някогашния конкурент на КРИПОС Гюнар Хаген. Очакваше се да дойдат и политици. Например онази секси мацка, по чиито снимки неведнъж се бе заяпвал: Исабел Скойен. Партито щели да уважат и телевизионни звезди. Трюлс нямаше представа откъде ги познава Микаел.

Вратата се отвори.

Ула.

— Много си елегантен, Трюлс.

Тя се усмихна гостоприемно. Очите ѝ блестяха, но Трюлс се досети, че е подранил доста. Кимна и не успя да отговори на комплимента ѝ: ти също изглеждаш великолепно, Ула.

Тя го прегърна леко, покани го да влезе и призна, че още не са налели шампанското. Усмихваше се, кършеше пръсти и хвърляше тревожни погледи към стълбите за втория етаж. Явно се надяваше Микаел да се появи, за да поеме госта. Но Микаел навярно се приготвяше, оглеждаше се в огледалото и си оправяше прическата.

Ула заговори трескаво за общи познати от младежките им години в Манглерю. Трюлс има ли представа с какво се занимават в момента?

— Не поддържам никаква връзка с тях — отвърна той.

Беше убеден, че тя го знае. Никога не бе дружил нито с Гоген, нито с Ими, нито с Андерш, нито с Тромавия. Трюлс винаги бе имал само един приятел: Микаел. Той, от своя страна, също бе допринесъл

за самотата на Трюлс, защото не го допусна до новите си познанства, докато израстваше и в социално, и в кариерно отношение.

Двамата с Ула изчерпиха общите теми. Тя се чудеше какво да го пита. А Трюлс още от началото си бе глътнал езика.

— Да не се е появила някоя нова любов на хоризонта, Трюлс? — подхвърли Ула.

— Не — отрече той, опитвайки се да подражава на ведрия ѝ тон. Молеше се тя най-после да му поднесе питие.

— Наистина ли нито една жена не може да плени сърцето ти?

Наклони глава и му намигна закачливо, но в очите ѝ Трюлс видя, че Ула вече съжалява за въпроса. Вероятно заради червенината, плъзнала по лицето му. Или защото се досещаше за отговора, макар досега Трюлс да не бе давал израз на чувствата си. „Ти плени сърцето ми, Ула.“ Винаги бе стоял в сянката на супердвойката Микаел и Ула от Манглерю, неизменно готов да се притече на помощ и да обслужи с каквото може, нахлузил привидната маска на мрачното равнодушие: скучая, но нямам какво друго да правя, затова се мъкна подир вас. А всъщност сърцето му изгаряше по нея и той не изпускаше нито едно нейно движение или мимика. Знаеше, че няма как да я спечели, и въпреки това продължаваше да бленува за нея със силата, с която хората винаги ще мечтаят да полетят.

Най-после Микаел се зададе по стълбите, придърпвайки ръкавите на ризата си изпод смокинга, та ръкавелите да се виждат.

— Трюлс! — възкликна той с прекомерна сърдечност, обичайно запазена за непознати. — Я по-ведро, стари приятелю! Събрали сме се да полеем нова къща!

— Мислех, че ще празнуваме повишението — огледа се Трюлс. — Днес съобщиха по новините.

— Изтекла е информация, но още не е официално. Ще отбележим изливането на тази страхотна тераса — начинание, невъзможно без твоята помощ! Какво става с шампанското, скъпа?

— Отивам да наля — Ула изтупа невидима пращинка от рамото на съпруга си и се отдалечи.

— Познаваш ли Исабел Скойен? — попита Трюлс.

— Да — Микаел продължаваше да се усмихва. — Тя също е сред поканените. Защо питаш?

— А, просто така — Трюлс си пое дъх. Не зачекне ли въпроса сега, няма да го стори никога. — Чудя се...

— Да?

— Преди няколко дни ме изпратиха да арестувам един тип в хотел „Леон“, нали го знаеш?

— Май да.

— По време на ареста се появиха двама непознати за мен полицаи и се опитаха да закопчат и двама ни.

— Дублирали сте се, а? — разсмя се Микаел. — Обърни се към Фин, той координира патрулите.

— Не мисля, че сме се дублирали — поклати глава Трюлс.

— А какво?

— Според мен някой нарочно ме бе изпратил на адреса.

— За да се изгъбарка с теб ли?

— Нещо такова — колкото и зорко Трюлс да наблюдаваше лицето на Микаел, не забеляза нито едно издайнически потрепващо мускулче.

Дали пък не ставаше твърде мнителен? Трюлс преглътна с усилие.

— Помислих си... може пък ти да знаеш какво е станало.

— Аз? — Микаел отметна назад глава, разсмя се гръмко и оголи зъбите си.

Гледката припомни на Трюлс как Микаел винаги се връщаше от прегледа при училищния зъболекар без нито един кариес, неуязвим за набезите на Чук и Пук^[2].

— Де да знаех! — смееше се Микаел. — Да не те повалиха на пода? Само не ми казвай, че са ти щракнали и белезници!

Трюлс явно се беше заблудил. Гледайки как се забавлява Микаел, той също се засмя — и от облекчение, и защото си представи как би изглеждал, възседнат от двама полицаи. Както винаги, заразителният смях на Микаел го подканяше да се посмеят заедно. Не, не го подканяше, а го *заставяше*. Същевременно този смях го обгръщаше, стопляше го, превръщаше го в част от нещо — от тандема Трюлс-Микаел. Приятели. В ушите на Трюлс гърмеше собственият му грухтящ смях, докато Микаел постепенно се успокои и придоби замислено изражение:

— Наистина ли допусна, че имам пръст в тази случка, Трюлс?

Бернтсен му се усмихна. Чак сега се замисли защо Дубай всъщност бе избрал именно него за сътрудник; запита се кой ли би могъл да осведоми наркобоса за момчето, което Трюлс почти ослепи в ареста. Неслучайно му бяха наредили да унищожи пробата от кръвта, която групата за оглед бе иззела изпод ноктите на Густо на улица „Хаусман“, преди да я подложат на ДНК анализ. Трюлс обаче запази част от пробата, защото още тогава подозираше, че може да му потрябва в черни дни. И понеже напоследък те зачестиха, днес сутринта я занесе за анализ в съдебна медицина. Отговор получи минути преди да тръгне към къщата на Белман. Дежурният лаборант здраво го скастри по телефона. Предварителният анализ показвал, че кръвта и ноктените частици били същите като получените от Беате Льон преди няколко дни. Двамата не разговарят ли, нали са колеги? Какво си мислят? Че съдебните медици си нямат достатъчно работа? Трюлс се извини за недоразумението и затвори. Замисли се какво означава това. Кръвта под ноктите на Густо Хансен е на Микаел Белман.

Микаел и Густо.

Микаел и Рудолф Асаев.

Пръстите на Трюлс се плъзнаха по възела на вратовръзката. Не от баща си бе придобил това умение: навремето той не можеше да завърже дори своята вратовръзка. Преди абитуриентския бал Микаел му показва как се прави непълен уиндзорски възел. Тогава Трюлс се поинтересува защо вратовръзката на Микаел изглежда по-солидна, а той отвърна, че си е направил цял уиндзорски възел, който обаче не би подходдал на Трюлс.

Погледът на Микаел очакваше отговор на въпроса: защо Трюлс е допуснал, че Микаел е участвал в погодения номер.

Или по-точно в решението да очистят Трюлс заедно с Хари Хуле в хотел „Леон“.

На вратата се позвъни, но Микаел не помръдна.

Трюлс се почеса по челото — по-скоро за да избърше незабелязано потта си.

— Ами знам ли? — изгрухтя смутено той. — Просто ми хрумна. Забрави.

Стълбите скърцаха под краката на Стайн Хансен. Усещаше всяко стъпало и можеше да предвиди кога ще се чуе жаловито проскърцване. Горещо спря. Почука на вратата.

— Влез — чу се отвътре.

Стайн Хансен влезе.

Първо видя куфара.

— Стегна ли багажа?

Утвърдително кимване.

— Намери ли си паспорта?

— Да.

— Извиках такси до летището.

— Идвам.

— Добре.

Стайн огледа обстановката. Сбогува се. Каза на стаите, че повече няма да се върне. Вслуша се в отгласите от детството си. В гласовете на близките си: окуражителния на баща му, спокойния на майка му, ентузиазирания на Густо, веселия на Ирене. Не чуваше единствено своя глас. Открай време си беше мълчалив.

— Стайн? — Ирене държеше снимка.

Стайн знаеше коя. Ирене я беше закачила над леглото във вечерта, когато адвокатът, Симонсен, я бе довел в дома ѝ. На снимката Ирене се усмихваше между Густо и Олег.

— Да?

— Някога изпитвал ли си желание да убиеш Густо?

Стайн не отговори. Сети се за онази вечер.

Телефонното обаждане на Густо, че знае къде е Ирене. Спомни си как тичешком отиде на улица „Хаусман“. Там завари полицейски автомобили. Хората наоколо говореха, че момчето вътре било мъртво — застреляно. Припомни си и възбудата, граничеща с радост. И последвалия шок. Скръбта. Да, смъртта на Густо наистина го натъжи. Същевременно обаче му вдъхна и надежда, че най-после ще открие Ирене. Надеждата, естествено, бързо изчезна, защото дните си минаваха без вест и Стайн осъзна, че смъртта на Густо всъщност е стопила съвсем шансовете му да я намери.

Бледото лице на Ирене издаваше начален стадий на абстиненция. Очакваха ги тежки дни. Но двамата щяха да се справят. Заедно.

— Тръгваме ли?

— Да — тя отвори нощното шкафче, погледна снимката, бързо долепи устни до нея и я прибра в чекмеджето с цветната страна надолу.

Хари чу как вратата се отваря. Седеше в тъмното, без да помръдва. Напрегна слух да долови стъпките на влезлия по пода. Силуетът се приближи до матрака. Телта проблесна в мрака, улавяйки уличната светлина. Стъпките заглъхнаха към кухнята. Лампата светна. Хари чу как влезият отмести печката.

Стана и го последва.

Застана на прага. Другият, коленичил пред дупката на плъха, разтвори платнената торбичка с разтреперани ръце. Извади един по един предметите: спринцовка, турникет, лъжица, запалка, пистолет. Пакетчетата с виолин.

Прагът изскърца, когато Хари отпусна тежестта на другия си крак, но онзи дори не чу, погълнат от трескавите си действия.

Хари знаеше, че в момента у него говори наркотичният глад, а мозъкът му е съсредоточен върху едно-единствено нещо. Хари се прокашля.

Другият се вцепени. Раменете му се повдигнаха, но той не се обърна. Застина с наведена глава, приковал поглед в дрогата. Продължаваше да стои с гръб.

— Очаквах да дойдеш първо тук — изрече Хари. — Предположил си, че вече е безопасно.

Другият продължаваше да стои неподвижно.

— Ханс Кристиан ти е съобщил, че сме я открили, нали? И въпреки това си предпочел да дойдеш първо тук.

Другият се изправи. За пореден път Хари остана поразен от промяната. Вече приличаше на голям мъж.

— Какво искаш, Хари?

— Дойдох да те арестувам, Олег.

— За няколко дози виолин? — намръщи се Олег.

— Не заради дрогата, Олег, а заради убийството на Густо.

— *Недей!* — *повтори той.*

Аз обаче вече бях вкарал иглата дълбоко във вената, която трепереше от нетърпение.

— Очаквах Стайн или Ибсен, но не и теб — признах аз.

Кракът му ме изненада. Изби помпата от ръката ми, тя полетя във въздуха и падна в дъното на кухнята, някъде до препълненото корито на мивката.

— Какви ги вършиш, Олег! — ядосах се аз.

Олег измери Хари продължително, със сериозен, спокоен поглед. В очите му не се четеше никаква изненада. По-скоро опипваха почвата, опитваха се да се ориентират.

Когато най-сетне проговори, гласът му звучеше по-скоро присмехулно, отколкото гневно или объркано:

— Но ти ми повярва, Хари. Когато ти разказах за мъжа с балаклавата, ти ми повярва.

— Да, защото исках да ти повярвам.

— Но, Хари... — зашепна Олег и погледна пакетчетата с прах. — Ако се съмняваш в думите на най-добрия си приятел, на кого тогава ще вярваш?

— На доказателствата — Хари почувства как в гърлото му заседна буца.

— Какви доказателства? С теб оборихме всички доказателства. Обяснихме всичко, което имаха срещу мен.

— Появиха се нови доказателства.

— Какви?

Хари посочи пода пред Олег.

— Тази „Одеса“ стреля със същите муниции, с които е бил убит Густо: „Малаков“ 9/18 мм. В крайна сметка балистичната експертиза ще установи със стопроцентова сигурност дали убийството е извършено с този пистолет. По него има твои отпечатъци. Всъщност само твои. Ако някой друг го беше използвал и беше избърсал следите от пръстите си, щеше да заличи и следите от твоите.

Олег докосна пистолета, сякаш за да получи потвърждение, че говорят именно за това оръжие.

— По спринцовката има няколко отпечатъка, вероятно от двама души. Със сигурност обаче установих, че ти си натиснал буталото.

Тоест ти си инжектирал дозата. По отпечатъка от палеца ти има барутни частици, Олег.

Олег докосна и използваната спринцовка.

— Защо това да е ново доказателство?

— Защото ти ми каза, че влизайки в стаята, си бил надрусан. Барутните частици по пръста ти обаче показват, че си инжектирал наркотика, след като си стрелял — първо си застрелял Густо, а после си се дрогирал. В момента на извършването на престъплението си бил с непомрачен разсъдък, Олег. Това те прави извършител на предумишлено убийство.

Олег кимна бавно.

— Пуснал си пръстовите ми отпечатъци в полицейската база данни и вече всички знаят за...

— Не съм се свързвал с полицията — поклати глава Хари. — Само аз знам за деянието ти.

Олег преглътна. Хари видя как адамовата му ябълка подскочи.

— Откъде знаеш тогава, че отпечатъците са мои, щом не си ходил в полицията?

Хари извади ръката от джоба на палтото си и остави белия геймбой на кухненската маса.

Олег се вторачи в конзолата. Мигаше, все едно нещо му бе влязло в окото.

— Кое събуди подозренията ти? — прошепна той.

— Омразата. Рудолф Асаев ме посъветва да следвам пътя на омразата.

— Кой?

— Онзи, когото наричате Дубай. Отне ми известно време, докато се досетя, че е говорел за собствената си омраза. Омразата, която е изпитвал към теб, задето си убил сина му.

— Сина му? — Олег изгледа безизразно Хари.

— Да. Густо е негов син.

Олег се наведе, приклепна и се вторачи в пода.

— Ако... — поклати глава и започна отначало: — Ако Дубай наистина е баща на Густо и наистина ме мрази толкова, защо не се е погрижил да ме пречукат веднага в затвора?

— Защото е искал да изгниеш там. За него затворът е по-лош от смъртта. Затворът прояжда душата ти, докато смъртта я избавя. Рудолф

Асаев би отредил затвор само на онзи, когото ненавижда от цялата си душа. На теб, Олег. Асаев, разбира се, е намерил начин да контролира всяка твоя дума в ареста.

— Не съм забелязал, но се досещах.

— Знаел е, че си наясно: издадеш ли го, с теб е свършено. Когато ме повика, ти се превърна заплаха и за да не рискува излишно, Асаев се опита да те отстрани, но не успя.

Олег затвори очи. Продължаваше да стои приклепнал. Сякаш му предстоеше важно състезание и двамата с Хари мълчаха, за да се съсредоточат.

Отвън нахлу обичайният репертоар на града: бучене на автомобили, далечен клаксон на лодка, вяла сирена. Все звуци, съвкупност от човешка дейност — нескончаемото пукане на мравуняка, монотонно, приспивно и внушаващо спокойствие като топла възглавница.

Олег посегна бавно, без да сваля поглед от Хари.

Хари поклати глава.

Олег обаче взе пистолета. Внимателно, сякаш се боеше да не се взриви в ръцете му.

[1] Джо Завинул (1932–2007) — световноизвестен австрийски джаз композитор и пианист, създател на фюжън формацията „Weather Report“. — Б.пр. ↑

[2] Чук и Пук — герои от едноименната детска книга на норвежкия писател Турбьори Егнер (1912–1990). Дватама пакостници живеят в дупки в детските зъбки и ги разрушават. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Трюлс се премести на терасата в търсене на уединение.

Докато останалите разговаряха, той се опитваше да участва, отпиваше от шампанското, вземаше си коктейлни хапки и се мъчеше да се преструва, че е в свои води. Двамина благовъзпитани гости дори се опитаха да го приобщят към разговора, запознаха се с него, поинтересуваха се кой е и с какво се занимава. Трюлс им отговаряше едносрично и дори не му хрумна на свой ред да прояви внимание към техните професии. Сякаш изобщо не се намираше в позиция да ги разпитва. Или се боеше да узнае колко важни длъжности заемат тези надувки.

Ула, изцяло ангажирана с поднасянето на храната и напитките, се усмихваше и общуваше свойски с важните клечки. Трюлс успя да размени поглед с нея едва два-три пъти. Тогава тя с усмивка изрече няколко думи само с устни; извиняваше се, че няма време да си поговорят — много би искала, но като домакиня е невъзможно да остави гостите. Нито един от останалите доброволци от бригадата, участвала активно в строежа на къщата, не успя да дойде на партито. А полицейските началници и главният секретар не познаха Трюлс Бернтсен. Направо му се прииска да им се представи като полица, временно ослепил арестант, та да опресни паметта им.

Терасата обаче беше станала страхотна. Под нея Осло блестеше като бижу.

Есенният хлад довя въздух с по-високо налягане. Синоптиците предупредиха, че по високите места се очаква през нощта температурите да паднат до нулата. До ушите му долетя вой на сирени от центъра. Линейка и най-малко една полицейска кола. Обзе го желание да се измъкне незабелязано, да включи полицейското радио, да чуе какво се е случило, да измери пулса на своя град; да усети неразривната връзка помежду им.

Вратата към терасата се отвори и Трюлс инстинктивно се отдръпна две крачки назад, към затъмнената част, та да не го въвличат в разговори, в които би се почувствал още по-нищожен.

Микаел се появи заедно с мадамата от общинския съвет. Исабел Скойен.

Изглеждаше стабилно подпийнала. Микаел я придържаше. Внушителна дама — превъзхождаше го по ръст. Застанаха до перилата с гръб към Трюлс, встрани от еркера, където гостите вътре не можеха да ги видят.

Трюлс очакваше Микаел да ѝ запали цигара, но не стана нищо подобно. Роклята ѝ прошумоля и когато чу приглушения ѝ смях и престорените ѝ протести, Трюлс съобрази, че е пропилял всичките си шансове да издаде присъствието си навреме. Бедрата ѝ проблеснаха под лунната светлина, после тя категорично дръпна роклята надолу, обърна се и главите им се сляха в един силует, открояващ се върху тъмнеещия град. Езиците им се преплетоха с премляскващ звук. Трюлс се обърна към гостната и видя как Ула усмихната снове сред гостите с препълнени подноси. Трюлс недоумяваше. Просто умът му не го побираше. Картината не го шокира: не за пръв път виждаше Микаел да кръшка. Но просто не разбираше как е възможно да проявява такава наглост и безсърдечие. Когато имаш съпруга като Ула, когато си извадил такъв късмет, когато си ударил джакпота, защо ти е да рискуваш да изгубиш всичко това заради едното чукане? Или просто мъжете, надарени от Господ — или който там раздава дарбите, — с качества, любими на жените — привлекателност, пробивност, красноречие — се чувстват задължени, така да се каже, да разгърнат изцяло потенциала си? Както например хората, високи два и двайсет, смятат, че е направо грехота да не играят баскетбол. Трюлс не се чувстваше сигурен в разсъжденията си. Но знаеше едно: Ула заслужава повече. Заслужава човек, който да я обича, както той винаги я бе обичал. И винаги ще я обича. На флирта с Мартине вече гледаше като на авантюристична забегка. Нищо сериозно. Беше се зарекъл повече да не се повтори. И преди му беше хрумвало да покаже на Ула, че ако тя се раздели с Микаел, може изцяло да разчита на Трюлс. Досега обаче не бе измислил подходящ начин да го направи. Трюлс наостри уши. Микаел и Исабел Скойен разговаряха.

— Знам само, че го няма — по фъфленето на Микаел личеше, че и той е на градус. — Но са открили другите двама.

— Казаците му?

— Продължавам да си мисля, че не са никакви казаци. Така или иначе, Гюнар Хаген от Отдела за борба с насилието ми се обади с молба за помощ. Установили, че е стреляно с автоматично оръжие и е използван сълзотворен газ. Според една от версиите ставало въпрос за разчистване на сметки. Хаген ме попита дали ми хрумва подходящ претендент, защото се лутали между противоречиви предположения.

— Ти какво му каза?

— Истината: че нямам представа кой го е извършил. Ако е групировка, досега все е оставала извън обсега на радара ни.

— Допускаш ли старецът да се е измъкнал жив?

— Не.

— Не?

— Според мен трупът му гние някъде там — Трюлс видя как ръката на Микаел посочи към звездното небе. — Може да го открием след няколко дни, може да не го открием никога.

— Рано или късно — трупове винаги се появяват, нали?

„Невинаги“ — възрази й наум Трюлс. Беше отпуснал тежестта си поравно върху двата си крака и усещаше как те натискат циментовия под на терасата, както и той — тях.

— Така или иначе, някой е очистил бандата на стареца. Съвсем скоро ще разберем кой е новият наркобос в Осло.

— А това до какво ще доведе?

— До нищо, скъпа. — Трюлс видя как Микаел Белман обвини тила на Исабел Скойен с ръка. В тъмното изглеждаше, все едно я души. Той се олюля и стъпи встрани. — Постигнахме целта си. Време е да се оттеглим. Не бих могъл и да си представя по-успешен край. Старецът вече не ни трябваше, а като се замисля колко компромати натрупа срещу нас в хода на... съвместната ни работа, направо...

— Какво?

— Направо...

— Дръпни си ръката, Микаел!

Разнесе се кадифен смях на пияна жена.

— Ако новият наркобос не ни беше свършил работата, вероятно щях да се заема сам.

— Тоест, да изпратиш Бийвъс?

Трюлс се сепна, чувайки ненавистния си прякор. Всъщност Микаел го измисли, докато учеха в гимназията в Манглерю.

Останалите бързо възприеха прозвището, защото откриха прилика с анимационния герой — обратна захапка, грухтящ смях. Преди абитуриентския бал Микаел го утеши, че всъщност го е нарекъл така заради друго: заради „анархистичното световъзприемане и антиконформистките морални принципи“ на героя от култовия сериал по Ем Ти Ви. Така го извъртя, все едно бе удостоил Трюлс с почетно звание.

— Да бе. Никога не бих доверил на Трюлс каква е ролята ми във всичко това.

— Продължавам да мисля, че е много странно, дето му нямаш доверие. Нали уж сте приятели от деца и той дори е излял тази тераса?

— Да. Посред нощ, сам-самичък. Схващаш ли? Говорим за човек, от когото не знаеш какво да очакваш. Може да му хрумнат какви ли не безумия.

— И въпреки това препоръча на стареца да вербува Бийвъс за сътрудник?

— Защото познавам Трюлс от дете, а и съм наясно, че е корумпиран до мозъка на костите си и за пари е готов на всичко.

Исабел Скойен избухна в силен смях. Микаел й изшътка.

Трюлс бе престанал да диша. Гърлото му се сви, в стомаха му се разбунтува животното, което се мъчеше да излезе навън. Гъделичкаше го и го човъркаше. Пое нагоре, затисна гърдите му.

— Впрочем така и не си ми казвала защо ме избра за партньор.

— Заради страхотния ти к... разбира се.

— Питам те сериозно. Ако не бях приел предложението ти, трябваше да те арестувам.

— Да ме арестуваш? — просъска презрително тя. — Всички мерки, прокарани от мен, са били в името на доброто на града. По света легализират марихуаната, раздават безплатен метадон или финансират оборудването на стаи за целене, а аз разчистих пазара и проправих пътя на вещество, което не е смъртоносно при предозиране. Каква е разликата? Борбата с наркотиците се води с прагматизъм, Микаел.

— Не се пали де. Напълно съм съгласен с теб. Превърнахме Осло в по-добър град. Наздраве.

Тя пренебрегна вдигнатата му чаша.

— И да беше отхвърлил предложението, нямаше да посмееш да ме закопчаеш. Защото можех да разглася, че те чукам зад гърба на хрисимата ти съпруга — разкикоти се тя. — Буквално зад гърба. Спомняш ли си как се запознахме на онази премиера? Веднага ти предложих секс. Жена ти стоеше зад теб и можеше да ни чуе, но без да ти мигне окото, ти ме помоли за петнайсет минути, докато измислиш подходяща причина да я разкараш.

— Шшт! Пияна си — Микаел обгърна кръста ѝ.

— В онзи миг разбрах, че си ми по сърце. И когато старецът ме посъветва да си намеря съюзник, амбициозен поне колкото мен, веднага знаех към кого да се обърна. Наздраве, Микаел.

— В този ред на мисли чашите ни са празни. Дали да не влезем...

— Зачеркни онова, което казах за сърцето. Не сърцето ми избира с кого да се чукам, а моята... — последва отекващ гърлен смях.

Нейният.

— Да влизаме.

— Хари Хуле!

— Шшт!

— Ето той ми е по сърце. Е, малко е глупав, разбира се, но...
Къде се изгуби той?

— Търсихме го дълго без резултат. Навярно е напуснал страната. След като изпълни мисията си да оневини Олег, няма да се върне.

Исабел се олюля. Микаел я хвана.

— Ти си ужасен подлец, Микаел, а ние, подлеците, трябва да се поддържаме.

— Сигурно. Хайде, да влизаме при останалите — Микаел си погледна часовника.

— Успокой се, красавецо, научила съм се да се владее дори пияна. Ясно?

— Влез първа, та да не изглежда толкова...

— ... вулгарно?

— Нещо такова.

До ушите на Трюлс долетя циничният ѝ смях. Токчетата ѝ затракаха силно по цимента.

Микаел остана сам, подпрян на перилата. Трюлс изчака няколко секунди и излезе от укритието си.

— Привет, Микаел.

Приятелят му от детинство се обърна с помътнял поглед и леко подпухнало лице. Трюлс предположи, че закъснялата му дежурна реакция — да се усмихне ослепително — се дължеше на алкохола.

— Ето те и теб, Трюлс. Не те чух да идваш. Купонът тече ли?

— И още как.

Спогледаха се. Трюлс се питаше кога и как стана; кога и как забравиха да общуват непринудено и да мечтаят заедно. Някога си споделяха всичко. Някога бяха едно цяло. Още новобранци в полицията, смачкаха фасона на онзи тип, дето се пробва на Ула. А как само се разправиха с педала от КРИПОС, който налетя на Микаел. Приклешиха го в мъжката тоалетна в „Брюн“. Онзи се разциври и започна да се оправдава, че разчел погрешно посланията на Микаел. Докато го удряха, се стараеха да избягват лицето, та да не породят подозрения. Проклетникът обаче вбеси Трюлс с цивренето си и добре че Микаел го спря: иначе щеше да размаже нещастника с полицейската палка. Вероятно обикновените хора разбират съвсем друго под „хубави общи спомени“, но подобни преживявания безспорно сплотяват двама души.

— Аз си стоя тук и се люблювам на терасата. Прекрасна е.

— Благодаря.

— Хрумна ми нещо. През нощта, когато я изля...

— Да?

— Каза ми, че не си успял да заспиш. Същата вече арестувахме Один и щурмувахме склада в Алнабрю. Не открихме онзи...

— Туту.

— Туту, да. Повикахме те за акцията, но ти ми каза, че си болен и не можеш да присъстваш. После обаче дойде да лееш тераса?

Трюлс се поусмихна и погледна Микаел. Най-сетне намери смелост да улови погледа му, без да отмества очи.

— Искаш ли да чуеш истината, Микаел?

— Разбира се — отвърна Белман след кратко колебание.

— Чупих се.

За няколко секунди на терасата се възцари тишина. Чуваше се само далечното бумтене на града.

— Чупил си се? — разсмя се Микаел малко недоверчиво, но добродушно.

Трюлс обичаше този смях. Всъщност и жени, и мъже го обичаха. „Ти си забавен, симпатичен и умен и заслужаваш да се посмея на чувството ти за хумор“ — внушаваше този смях на събеседника.

— Ти си се чупил? Та ти даваш мило и драго да присъстваш на арест!

— Нямаше как да дойда. Бях си запазил вечерта за чукане.

Отново настъпи тишина.

После Микаел избухна във внезапен оглушителен смях. Отметна назад глава и се разхълца. Безупречни зъби. Наведе се напред и тупна Трюлс по гърба. Този жизнерадостен безгрижен смях подежда заразително и на Трюлс и той също не се сдържа. Прихна.

— Чукане и тераса — задъхваше се Микаел Белман. — Ти си неуморим, Трюлс. Машина!

Трюлс усети как комплиментът му помогна да си възвърне самочувствието и за миг всичко почти тръгна по старому. Без „почти“. Всичко тръгна по старому.

— Нали знаеш — грухтеше Трюлс, — понякога човек трябва да върши нещата сам, та да ги изпипа както трябва.

— Вярно е — Микаел прегърна Трюлс през рамо и скочи с два крака върху терасата. — Но това тук е доста голямо количество цимент за един-единствен човек, Трюлс.

„Нямаш представа колко си нрав, Микаел — отвърна му наум Трюлс. — Имаше достатъчно цимент да засипя още един.“

— Не биваше да ти връщам геймбоа — каза Олег.

— Не биваше — съгласи се Хари и се опря о рамката на кухненската врата. — Тъкмо щеше да усъвършенстваш техниката си на „Тетрис“.

— А ти трябваше да извадиш пълнителя от този пистолет, преди да го оставиш.

— Възможно е да си прав — Хари се мъчеше да не гледа „Одеса“-та, чието дуло сочеше някъде между пода и тялото му.

— И двамата допуснахме грешки — усмихна се бледо Олег. — Нали?

Хари кимна.

Олег беше застанал до печката.

— Аз обаче имах и добри включвания, признай.

— Безспорно. Освен грешки записа и доста хитри ходове в актива си.

— Като например?

Хари сви рамене.

— Обясни ми, че си се хвърлил напред към пистолета на измисления нападател, а той бил с нахлузена балаклава и вместо да говори, използвал жестове. Представяйки ми фактите, остави на мен да извлека логичните заключения: барутните частици са полепнали по теб заради близостта ти до оръжието в момента на изстрела; убиецът е мълчал от страх да не го познаеш по гласа и следователно е свързан с наркотърговията или с полицията. Това с балаклавата ти е хрумнало, след като си видял как полицаят, с когото сте ударили склада в Алнабрю, използва такава. В твоята версия за случилото се неизвестният убиец на Густо е избягал през съседния офис, защото си знаел, че вратата е разбита и всеки може да се вмъкне там, а после да хукне към реката. Ти ми подхвърли насоките, по които да изградя задоволително обяснение защо *не* си убил Густо. Разчитал си умът ми да нагоди фактите в твоя полза, защото ние, хората, сме непоправимо подвластни на емоциите си и винаги готови да изфабрикуваме утешителните обяснения, от които се нуждаят сърцата ни.

— Е, сега вече разполагаш с истинските обяснения — кимна бавно Олег.

— Само едно ми липсва. Защо?

Олег мълчеше. Хари вдигна дясната си ръка, а лявата пъхна в джоба на панталона си и извади смачкана кутия цигари и запалка.

— Защо, Олег?

— Ти как мислиш?

— Първоначално предположих, че е свързано с Ирене. Убил си го от ревност или защото си разбрал как я е продал на друг мъж. Но защо да го убиваш, щом Густо единствен е знаел къде се намира Ирене? Значи си имал друг мотив, не по-малко силен от любовта към жена. Защото ти не си хладнокръвен убиец, нали?

— Ти ми кажи.

— Ти си човек с класически мотив, тласнал немалко свестни хора към жестоки деяния, в това число и мен. Следствието буксува.

Полицайте не са напреднали и на йота. Лично аз се върнах към първоначалната си хипотеза: влюбване. Най-ужасното хлътване.

— Ти пък какво ли разбираш?

— Бил съм влюбен в същата. Или в сестра ѝ. Вечер е неземно красива, на сутринта е грозна като смъртта. — Хари запали черна цигара с жълт филтър и печат на руския имперски орел. — Но бързо забравяш и вечерта пак гаснеш по нея. Нищо не е в състояние да се съревновава с тази страст. Дори Ирене. Греша ли?

Хари дръпна от цигарата и погледна Олег.

— За какво съм ти аз? — попита Олег. — Вече си разнищил всичко.

— Искам да го чуя от теб.

— Защо?

— Защото държа да чуя от твоите уста колко е болно и безсмислено.

— Кое? Да застреляш някого, защото се е опитал да отмъкне дрогата, която си заделял с огромни усилия?

— Не си ли даваш сметка колко банално и печално звучи?

— Това го твърдиш ти!

— Да, аз. Аз, който изгубих най-прекрасната жена в моя живот, защото не намерих сили да се преборя. А ти уби най-добрия си приятел, Олег. Произнеси името му.

— Защо?

— Произнеси го.

— Не забравяй, че все пак аз държа пистолета.

— Произнеси го.

— Густо — ухили се Олег. — Защо...

— Още веднъж.

Олег наклони глава и изгледа Хари.

— Густо.

— Пак! — изкрещя Хари.

— Густо! — отвърна му с крясък Олег.

— Пак!

— Густо! — Олег едва си поемаше дъх. — Густо! Густо... — гласът му се разтрепери. — Густо! — суровостта се пропука. — Густо. Гус... — изхлипа той — ... то. — Стисна очи, от тях избликнаха сълзи и той прошепна: — Густо. Густо Хансен...

Хари пристъпи напред, но Олег вдигна пистолета.

— Още си млад, Олег. Имаш време да се промениш.

— А ти, Хари? Ти не можеш ли?

— Иска ми се да можех, Олег. Ще ми се да се бях грижил потговорно за вас. Но за мен вече е късно. Ще си остана, какъвто съм.

— Какъв? Пияница? Предател?

— Полицай.

— Само толкова? — разсмя се Олег. — Полицай? Не човек?

— На първо място полицай.

— На първо място полицай — повтори Олег и кимна. — Не си ли даваш сметка колко банално и печално звучи?

— Така е — Хари огледа недоволно изпушената до половината цигара, все едно не бе оправдала очакванията му. — Банално и печално е, че нямам избор, Олег.

— Избор?

— Длъжен съм да се погрижа да понесеш наказанието си.

— Вече не работиш в полицията, Хари. Освен това не си въоръжен. Никой не знае какво си открил, нито, че си тук. Помисли за мама, помисли за мен! Поне веднъж помисли за доброто на трима ни! — В очите му избиха още сълзи, а в гласа му се прокрадна пронизителна металическа нотка, издаваща отчаяние. — Защо просто не си тръгнеш и да забравим какво се е случило?

— Ще ми се да можех, но вече знам какво се е случило и се чувствам длъжен да те предам на силите на реда.

— Тогава защо ми позволи да взема пистолета?

— Няма да те арестувам — сви рамене Хари. — Искам сам да се предадеш в полицията. Това състезание е твое.

— Да се предам? И защо да го правя? Току-що ме освободиха!

— Ако те арестувам, ще изгубя и майка ти, и теб. А без вас аз съм нищо. Не мога да живея без вас. Разбираш ли, Олег? Аз съм плъх, който може да се добере до леговицето си само по един път. И той минава през теб.

— Пусни ме тогава! Да забравим за цялата тази история и да започнем на чисто!

Хари поклати глава.

— Предумишлено убийство, Олег. Не мога да го подмина. В момента ти държиш и ключа, и пистолета. Ти трябва да помислиш за

трима ни. Ако отидем при Ханс Кристиан, той ще уреди формалностите, ще направиш пълни самопризнания и ще намалят наказанието ти.

— Но колкото и да е кратко, докато го излежа, ще изгубя Ирене.

— Може би да, може би не. Не допускаш ли, че вече си я изгубил?

— Лъжеш! Винаги си ме лъгал! — Олег мигаше ли, мигаше, за да се отърси от напирещите сълзи. — Какво ще направиш, ако откажа да се предам?

— Ще се принудя да те арестувам.

От гърлото на Олег се изтръгна стон — нещо средно между хлипане и презрителен смях.

— Ти си луд, Хари.

— Така съм устроен, Олег. Постъпвам, както е редно. Сега и ти трябва да го направиш.

— Трябва? Все едно всичко е предопределено.

— Може и така да е.

— Глупости!

— Ами опълчи се на съдбата, Олег. Надявам се, нямаш желание да извършиш второ убийство?

— Махай се! — изкрещя Олег, а пистолетът се разтресе в ръката му. — Изчезвай! Вече не работиш в полицията!

— Прав си, но както вече казах... — Хари стисна цигарата между устните си и дръпна жадно; затвори очи за две секунди, а по лицето му се изписа удоволствие. После въздухът и димът излязоха от дробовете му със съскане. — ... си оставам полицай докрай.

Хвърли фасата на пода, стъпка го и тръгна към Олег с вдигната глава. Олег почти го бе стигнал на ръст. Хари срещна погледа му зад мушката на насочения пистолет. Видя как петлето се вдига. Вече знаеше как ще приключи всичко това. Момчето нямаше избор: Хари стоеше на пътя на свободата му. В момента двамата бяха две неизвестни в нерешимо уравнение; две небесни тела, устремили се към неизбежен сблъсък; съперници на „Тетрис“, от които само единият може да излезе победител. Хари се надяваше Олег да съобрази колко важно е веднага след това да се отърве от пистолета; да се качи на самолета за Банкок, да не спомене нито дума на Раquel, да не се буди нощем с крясъци в стая, гъмжаща от фантоми, да си устрои живота

така, че да си струва да го живее. Защото животът на Хари вече не си струваше. Събра смелост и продължи напред. Усещаше как тялото му се съпротивлява, как черното дуло на пистолета постепенно наедрява. Есенен ден. Вятърът развява косите на десетгодишния Олег. Ракул, Хари, нападали листа с портокалов оттенък. Тримата се взират в обектива, очаквайки самоснимачката да се задейства и да запечата доказателството, че са постигнали върха на щастието. Пръстът на Олег, побелял около горната фаланга, натисна назад спусъка. Всичко беше изгубено, и то много отдавна. Хари отдавна се бе разделил с шансовете си да хване самолета. Всъщност и полетът, и Хонконг бяха една химера, надежда за живот, който нито един от тримата не би могъл да живее. Хари не изпитваше страх. Само тъга. Автоматичните изстрели разтресоха прозорците. Силата на куршумите, забили се в гърдите му, го отхвърли назад. Откатът предизвика повдигане на оръжието и третият куршум го улучи в главата. Хари рухна. Под него всичко тънеше в мрак. И той пропадна в тъмнината. Тя го погълна и го обви в прохладата и облекчението на нищото. „Най-сетне“ — помисли си той. — „Най-сетне съм свободен.“ После изпадна в безсъзнание.

Майката плъх напрегна слух. Писъците на малките се чуваха още по-силно, след като камбаната удари за десети път и утихна, а полицейската сирена се отдалечи. Майката долавяше слабите удари на човешкото сърце. В паметта ѝ изплува спомен за миризма на барут и за друго, по-младо тяло, проснато окървавено на същия този кухненски под. Това обаче се бе случило през лятото. Тогава малките ѝ още не бяха родени. А и онова тяло не препречваше пътя към леговището ѝ.

Тя установи, че няма как да мине през корема му. Затова пак се върна към първоначалната си отправна точка: кожената обувка.

Облиза метала — соления метал, който стърчеше между два пръста на дясната ръка. Пропълзя по сакото му. Миришеше на пот, кръв и храна. Всъщност тя различи много видове храна: лененият плат навярно се бе въргал в кофа за смет.

Муцунката ѝ отново надуши неотмитите молекули от странния остър мирис на цигарен дим. Запаари в очите ѝ и те започнаха да сълзят. Затрудняваше се да диша нормално.

Запъпли по ръката му, пропълзя по рамото и стигна до окървавената превръзка на врата, която за миг я разсея. После в ушите ѝ отново нахлуха писъците на малките и тя хукна през гърдите. От двете кръгли дупки там се носеше силна миризма на сярата и барута. Едната дупка се намираше точно над сърцето. Майката плъх усещаше лекото туптене под себе си. Сърцето биеше едва-едва. Тя продължи към челото, облизвайки кръвта, стичаща се на тънка струйка от мястото, където започваше русата коса, към месестите части от лицето: клепачи, ноздри, устни. През едната буза минаваше белег. Мозъкът на майката работеше, както работят мозъците на лабораторните плъхове: удивително рационално и ефективно. Бузата. Устната кухина. Тилът. Така ще се озове при малките си. Животът на плъховете е суров и се подчинява на съвсем прости принципи: правиш каквото налага необходимостта.

ПЕТА ЧАСТ

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лунната светлина се отразяваше в река Акершелва и преобразяваше ивицата мръсна вода в златна верига, пробягваща през града. Жените по безлюдните пътеки по поречието на реката не бяха честа гледка, Мартине обаче се прибираше именно оттам след дълъг ден във „Фюрлюсе“. Чувстваше се изморена, но и удовлетворена. От сенките изникна момче, улична лампа освети лицето му, то промърмори „здрости“ и бързо се отдалечи.

На няколко пъти Рикард я посъветва да се прибира по друг маршрут, ала тя отвърщаше, че това е най-краткият път до „Грюнерльока“, а и няма да позволи на опасностите да ѝ диктуват откъде да минава. Пък и Мартине познаваше мнозина от спотайващите се под мостовете и се чувстваше в безопасност, каквато не би могъл да ѝ внуши и най-модерният бар в западната част на Осло. Мина покрай пункта за спешна помощ, площад „Скоу“ и наближи клуб „Блу“. Чу забързано шляпане на подметки по асфалта. Висок млад мъж тичаше срещу нея. Фигурата му ту попадеше под светлините на лампите, ту потъваше в мрака. Мартине зърна лицето му за миг, докато се разминаваше с нея. Шиптящият му дъх заглъхна. Познато лице — беше го виждала в кафенето на Армията. Но Мартине се сблъскваше ежедневно с толкова хора, че често разказваше на колегите си как е видяла наркоман, който, уверяваха я те, бил мъртъв от месеци или дори години. Това лице обаче ѝ напомни за Хари. Мартине го споменаваеше рядко, в никакъв случай пред Рикард, но Хари се бе настанил трайно в кътче в сърцето ѝ — кътче, където тя можеше да го навестява. Да не би младежът да беше Олег и затова да се бе сетила за Хари? Тя се обърна. Гърбът на младежа едва се мяркаше в мрака. Тичаше, сякаш го гони самият дявол. Мартине не видя някой да го преследва. Фигурата му се смали и се изгуби в мрака.

Ирене погледна часовника. Единайсет и пет. Облегна се на седалката и погледна монитора над гишето пред изхода към самолета. След няколко минути се очакваше служителите да започнат да пропускат пасажерите на борда. Баща ѝ изпрати есемес, че ще ги чака

на летището във Франкфурт. Тя се потеше, мускулите я боляха. Няма да е лесно — осъзнаваше тя. Но щяха да се справят.

Стайн стисна ръката ѝ.

— Как си, дребосъче?

Ирене му се усмихна и също стисна ръката му.

Всичко ще се подреди.

— Тази жена не ти ли се струва позната? — прошепна Ирене.

— Коя?

— Мургавата, дето седи сама.

Всъщност я завариха тук, когато дойдоха — на седалка срещу тях. Прелистваше пътеводител за Тайланд. Беше красива, с хубост, недосегаема от годините, и излъчваше тиха радост, все едно ликува вътрешно, макар да седи съвсем сама.

— Не съм я виждал. Защо ти изглежда позната?

— Май ми прилича на някого.

— На кого?

— Не се сещам.

Стайн се засмя със спокойния, уравновесен смях на по-голям брат и пак стисна ръката ѝ.

След звуков сигнал от уредбата металически глас прикани пътниците да се качват на борда на самолета за Франкфурт. Хората около Ирене и Стайн станаха от местата си и се струпаха пред гишето. Тя дръпна леко брат си, за да го спре.

— Какво има, дребосъче?

— Нека изчакаме повечето да минат.

— Но...

— Нямам сили да се бутам сред всички тези хора...

— Спокойно, ще изчакаме. Изобщо не съобразих. Как се чувстваш?

— Засега добре.

— Супер.

— Изглежда ми самотна.

— Самотна ли? — Стайн хвърли поглед към смуглата дама. — Не мисля. По-скоро е радостна.

— Да, но самотна.

— Хем радостна, хем самотна?

Ирене се разсмя.

— Говоря глупости. Така се чувства по-скоро онзи, на когото тя ми прилича.

— Ирене?

— Да?

— Нали се разбрахме да не допускаме никакви черни мисли?

— Да, да. Дватама с теб не сме самотни.

— Защото винаги ще се подкрепяме, нали?

— Да.

Ирене хвана брат си под ръка и отпусна глава на рамото му. Замисли се за полицаия, който я откри. Хари — така се представи той. Още тогава името ѝ напомни за онзи Хари, Хари на Олег; той също бил полицай, но пък си го беше представяла по-висок, по-млад, по-красив. Нейният спасител ѝ се стори грозноват. Понеже Стайн ѝ разказа, че същият човек го посетил, Ирене вече не се съмняваше, че това е бил именно Хари Хуле. Щеше да го помни до края на живота си: белега, разсичащ лицето му, раната на брадичката, превръзката около врата. И гласа. Олег явно бе пропуснал да подчертае колко приятен глас има Хари Хуле. И неочаквано я обзе твърда увереност — Ирене сама не знаеше откъде се взе, — че всичко ще бъде наред.

Напускайки Осло, ще остави всичко лошо зад гърба си.

И баща ѝ, и лекарят я предупредиха, че от сега нататък алкохолът и дрогата са абсолютно табу за нея. Виолинът щеше да продължи да съществува, но тя трябваше да го държи на разстояние. Както и призрака на Густо, който ще я навещава редовно. И призрака на Ибсен. И лицата на всички хора, на които бе продавала прахообразната чума. Ирене бе решила да не отбива атаките им, надявайки се, че до няколко години образите им ще избледнеят, а тя ще се завърне в Осло — или пък не. При всички случаи ще се оправи. Ще заживее смислено и щастливо.

Пак се обърна към дамата с пътеводителя. Смуглата красавица вдигна очи, сякаш усетила любопитните очи на Ирене, дори я с ослепителна усмивка и пак се задълбочи в информацията за Тайланд.

— Е, да тръгваме — подкани сестра си Стайн.

— Да тръгваме — съгласи се Ирене.

Трюлс Бернтсен шофираше през Квадратурата. Спусна се по улица „Толбю“, после се изкачи по „Принсен“ и пак надолу — по „Кметската“. Тръгна си рано от партито, качи се в колата и започна да обикаля града накъдето му видят очите. В студената ясна вечер в Квадратурата се забелязваше оживление. Курвите му подвикваха. Явно надушваха тестостерона. Наркодилърите се надпреварваха кой ще предложи по-ниска цена. От паркиран корвет бумтеше силен бас: *умп, умп*. До трамвайната спирка се целуваха двойка влюбени. През улицата, с весел смях, притича мъж. Разкопчаното му сако се ветрееше. Следваше го друг мъж в съвсем същия костюм. На ъгъла с улица „Дронинген“ Трюлс забеляза самотен дилър в екипа на „Арсенал“. Не го беше виждал преди. Явно прясно вербуван. Полицейската му радиостанция изпука. Кръвта в жилите му, бумтенето на баса, ритъмът на всичко случващо се разляха по тялото му странна, сладостна нега. Доставяше му удоволствие да наблюдава как се въртят малките зъбчати колелца. Неподозиращи за съществуването на останалите, въпреки това те способстват за гладкото функциониране на механизма. Единствен Трюлс Бернтсен виждаше цялостната картина. И какво по-естествено? Та нали този град вече бе станал негов.

Свещеникът излезе от църквата в Стария град и заключи вратата. Ослуша се в шумоленето на листата но дърветата в гробището. Погледна нагоре към луната. Красива вечер. Концертът мина успешно, събраха се достатъчно зрители. Свещеникът обаче не очакваше същата посещаемост на ранната служба утре сутрин. Въздъхна. Беше решил да говори за опрощението на греховете, макар и пред празни скамейки. Слезе по стълбите и пое през гробището. Същата проповед изнесе и на опелото в петък. Покойникът, по думите на бившата му съпруга, в края на живота си се забъркал с престъпни кръгове, а и преди това не бил света вода ненапита. Разпуснатият му нрав отдавна не бил тайна за близки и познати. Всъщност на траурната церемония присъстваха само ексъспругата с децата и колежка, която през цялото време подсмърчаше шумно. Бившата благоверна на покойника подшушна на свещеника, че тази стюардеса вероятно е единствената в цялата авиокомпания, която покойникът не е вкарал в леглото си.

Минавайки между надгробните плочи, по една от тях свещеникът зърна бели петна, проблясващи под лунната светлина. Някой сякаш бе написал нещо с тебешир и после го бе изтрил. На плочата беше гравирано името на Аскил Кето Рюд. Известен и като Аскил Острото ухо. От незапомнени времена правото да ползваш гроб изтича след едно поколение, освен ако не се заплати такса — привилегия, запазена за богатите. По неясни причини гробът на голтака Аскил Кето Рюд обаче си стоеше непокътнат. Години след изтичане на законовия срок служителите от гробищния парк предоставиха на наследниците му право на безвъзмездно ползване. Вероятно се бяха надявали гробът му да се превърне в атракция за туристи с ексцентрични интереси. Понеже близките на покойника явно са нямали пари, плочата беше съвсем малка и — защото каменоделците таксуваха на изсечена буква — изписана само с инициали пред фамилното му име и годините на раждане и смърт. Без конкретни дати, без допълнителни надписи. Един антиквар дори беше изказал предположението, че истинската фамилия на Аскил е била Рюде, но роднините му решили да спестят пари дори от там. Около покойника някога витаела и легендата, че призракът му броди из Квадратурата. Но с годините и тези слухове утигнаха, хората забравиха за Аскил Острото ухо и го оставиха — буквално — да почива в мир.

Докато затваряше портата на гробището, от тъмнината до зида изплува сянка. Свещеникът се вцепени.

— Смилете се — обади се дрезгав глас.

Към свещеника се протегна голяма длан.

Божият служител се вгледа в лицето под шапката. Лице на старец, набраздено от множество дълбоки бръчки, с едър нос, големи уши и изненадващо чисти, сини, невинни очи. Свещеникът пусна монета от двайсет крони в шепата на клетника и тръгна към къщи. Невинни очи, замисли се той. Непокварените сини очи на новородено, което още не се нуждае от опрощение на греховете си. Утре непременно ще включи тези размисли в проповедта си.

Разказът ми върви към своя край, татко.

Седя, а Олег се е надвесил над мен. Стиска „Одеса“-та с две ръце като увиснал над пропаст, вкопчил се в спасителен клон.

— Къде е тя? Къде е Ирене? Кажу ми или... или... — крещеше в изстъпление той.

— Или какво, дрОгарче? Няма да стреляш, Олег. Не го носиш в себе си. Ти си от добрите. Успокой се и ще си поделим дозата. Ставали ли?

— Не! Първо ми кажи къде е Ирене!

— И ще ми отстъпиш цялата доза?

— Половината. Нямам повече виолин.

— Дадено. Но първо свали пистолета.

Идиотът ме послуша. За толкова време не бе поумнял и на йота! Остана си същият наивник, когото заговорих след концерта на „Джудас Прийт“. Наведе се и остави странния пистолет на пода. Селекторът беше настроен на „А“ — автоматична стрелба. Лек натиск върху спусъка и...

— Къде е тя? — настоя да разбере той и се изправи.

Понеже проклетото дуло вече не сочеше към мен, усетих как ме обзема гняв. Олег ме беше заплашил — точно като приемния ми баща. А ако има нещо, което да ме извади от кожата ми, то това са заплахите. Вместо да му замажа очите, че Ирене е постъпила в клиника за наркомани в Дания и ѝ е забранено да се свързва с приятели, които биха провалили терапията ѝ, и тем подобни глупости, аз забих нож в раната и го завъртях. Просто не се стърнях. Във вените ми тече покварена кръв, татко, затова си трай. Е, доколкото е останала кръв във вените ми, защото по-голямата част вече изтече по кухненския под.

Така или иначе, какъвто съм идиот, бръкнах в раната на Олег.

— Продадох я — изтърсих аз. — За няколко грама виолин.

— Какво?

— Продадох я на един немец на Централната гара. Не знам нито как се казва, нито къде живее. Май в Мюнхен. Сега сигурно си седи в баварския си апартамент в компанията на свой приятел, а Ирене им духа с малката си устичка и е толкова друсана, че не знае дори чий кур е налпала, защото може да мисли само за любимия си...

Олег зяпна. Мигаше ли, мигаше с глупаво изражение като онзи път, когато ми даде петстотин кинта пред заведението за дюнери.

Разперих ръце като фокусник:

— ... виолин!

Олег продължаваше да мига, шокиран до краен предел. Дори не реагира, когато се хвърлих към пистолета.

Така си помислих в началото.

Защото бях забравил нещо.

Че след първата ни среща бе успял да ме проследи до пероните на гарата; беше се досетил, че ще го изпързаям с обещанието за метамфетамин. Бях забравил, че и Олег не е вчерашен и притежава способността да вижда отвъд хорската фасада. Поне когато става въпрос за крадци.

Трябваше да проявя повече благоразумие и да се задоволя с половин доза.

Той ме изпревари и грабна пистолета под носа ми. Пръстът му навярно случайно е закачил спусъка. Селекторът беше нагласен на автоматична стрелба. Преди да се строполя на пода, видях ужаса, изписан по лицето му. После всичко притихна. Той се надвеси над мен. От устата му се изтръгна глухо свирене — като двигател на празен ход. Искаше да заплаче, но не можеше. Бавно отиде в другия край на кухнята. Всеки истински наркоман върши нещата в последователност, подчинена на най-приоритетната му цел. Олег донесе заредената спринцовка и дори ме попита искам ли да си я поделим. Исках, но не можех да говоря. Само слушах. Тежките му стъпки отекнаха по стълбите. Той си тръгна. Останах сам. По-сам не съм се чувствал.

Църковната камбана спря да бие.

Успях да разкажа историята.

Пък и силните болки вече отшумяха.

Там ли си, татко? А ти, Руфус? Чакаш ли ме?

Спомням си какво ми каза веднъж старецът: смъртта освобождава душата. Счупва оковите ѝ. Знаем ли? Сега ще разбере.

БЛАГОДАРНОСТИ

На Аудюн Бекстрьом и Курт А. Лиер — за сведенията относно рутинната полицейска работа; на Тургайр Айра и „ЕБ Марине“, които ми предоставиха информация за водолазното дело; на Аре Мюклебюст и ОРГКРИМ в Осло — за сведения, свързани с търговията с наркотици; на Пол Кулстьо — автор на книгата „Русия“, на Уле Томас Бяркне и Ан Кристиан Хоф Юхансен — съставители на „Следствени методи“, на Николай Лилин — автор на „Сибирско възпитание“, на Берит Нюклебю — автор на „Полицейски генерал и шеф на Хирда“, на Даг Фелста — за помощта при руския език, на Ева Стенлюн — за консултация относно шведския, на Ларш Петер Свен — задето ми обясни особеностите на диалекта във Френа, на Шел Ерик Стрьомскал — за задълбочената информация по фармакологични въпроси, на Тур Хонингсвог — за консултация на тема „въздухоплаване“, на Йорген Вик — задето ми разясни условията и реда в гробищните паркове, на Мортен Госшонли — за помощ при въпроси от областта на анатомията, на Йойстайн Айкелан и Томас Хеле-Вале — от областта на медицината — и на Биргита Блумен — от областта на психологията, на Од Като Кристиансен — задето ме осветли относно нощния живот в Осло, на Кристин Клемет — задето ми разясни структурата на градската управа и общинския съвет, на Кристин Йерде — за разясненията по темата „коне“, на Юлия Симонсен за помощта при творческата ми работа по романа. Благодаря и на всички от издателство „Аскехауг“ и литературна агенция „Саломонсон“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.